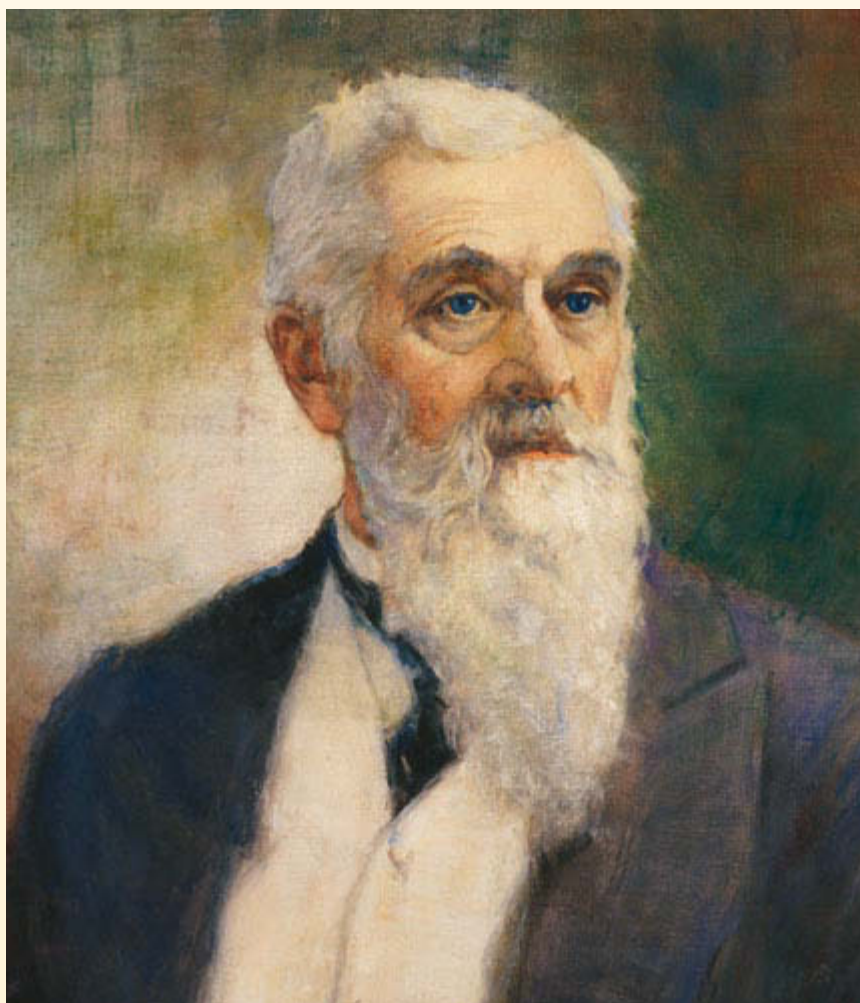

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS

LORENCO SNOVS

BAZNĪCAS PREZIDENTU MĀCĪBAS
LORENCO SNOVS

Izdevusi
Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
Soltleiksitijā, Jūtā

Citas grāmatas sērijā *Baznīcas prezidentu mācības*:

Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits (grāmatas numurs 36481)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Baznīcas prezidentu mācības: Lorencs Snovs (36787)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Baznīcas prezidentu mācības: Džordžs Alberts Smits (36786)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Lai pasūtītu šīs grāmatas, dodieties uz materiālu sadales vietējo centru vai apmeklējiet store.lds.org. Šīs grāmatas ir pieejamas arī elektroniski interneta adresē: LDS.org.

Būsim pateicīgi saņemt jūsu komentārus un ierosinājumus par šo grāmatu. Lūdzu, tos sūtiet uz adresi: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-0024 USA.

E-pasts: cur-development@ldschurch.org

Lūdzu, norādiet savu vārdu, adresi, bīskapiju un stabu. Neaizmirstiet minēt grāmatas nosaukumu. Tad sniedziet savus komentārus un ierosinājumus par grāmatas priekšrocībām un to, ko varētu uzlabot.

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc.

Visas tiesības saglabātas.

Iespiests Vācijā

Angļu val. teksta apstiprinājums: 8/02

Tulkojuma apstiprinājums: 8/02

Teachings of Presidents of the Church: Lorenzo Snow tulkojums.

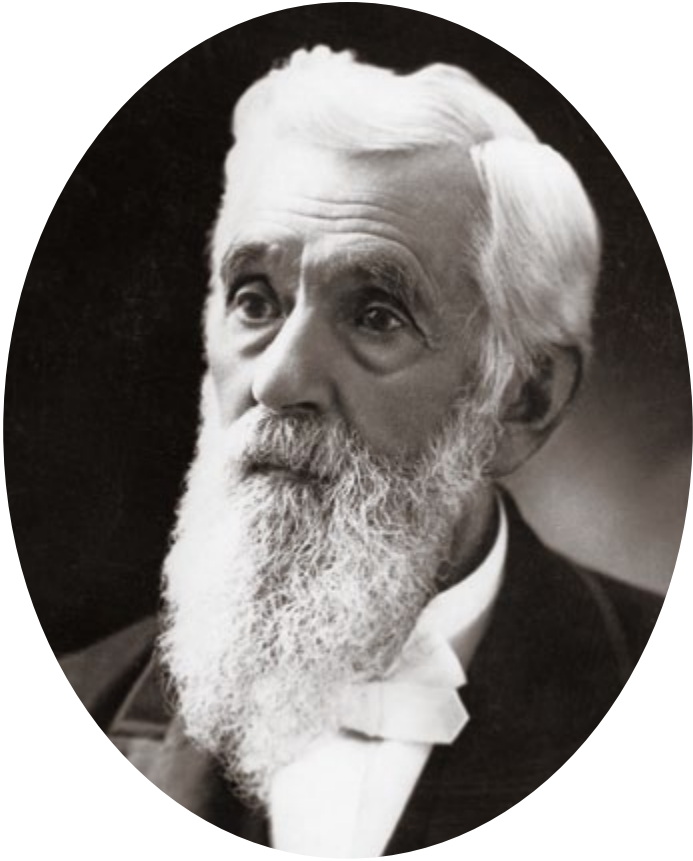
Latvian

36787 153

Saturs

Ievads.	v
Vēsturisks kopsavilkums.	ix
Lorenzo Snova dzīve un kalpošana	1
1 Mācīšanās ticībā.	35
2 Kristīšana un Svētā Gara dāvana	45
3 Pievēršanās mūža garumā: nepārtraukta pilnveidošanās patiesības principu apguvē	57
4 Stiprināti ar Svētā Gara spēku	69
5 Uzticīgo diženais liktenis	79
6 Kļūstot pilnīgiem Tā Kunga priekšā: „Nedaudz labāki dienu no dienas”.	89
7 Uzticība pārbaudījumu laikos: „No krēslas brīnišķā gaismā”.	103
8 „Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi”	113
9 Ģimenes svētās attiecības.	123
10 „Nāciet uz tempļiem”	131
11 „Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis”	141
12 Desmitā tiesa — likums mūsu drošībai un attīstībai	151
13 Palīdzības biedrība: patiesa žēlsirdība un tīra reliģija	161
14 „Dievam visas lietas iespējamas”	169
15 Uzticama un enerģiska kalpošana Dieva Valstībā.	177
16 „Lai mēs varētu kļūt vienoti”.	187
17 Priesterība — „cilvēces ģimenes glābšanai”	197
18 Baznīcas vadīšana un nesavtīga kalpošana.	207
19 Misionāru darbs — „Lai aizsniegtu katra cilvēka sirdi”	217
20 Dieva Valstība virzās uz priekšu.	227
21 Mīlēt Dievu vairāk, nekā mēs mīlam pasauli	239
22 Darīt labu citiem	247
23 Pravielis Džozefs Smits.	255
24 Pārdomas par Jēzus Kristus misiju	265
Ilustrāciju saraksts	273
Alfabētiskais rādītājs.	275

Lorenzo Snow,

Ievads

Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums izdod grāmatu sēriju *Baznīcas prezidentu mācības*, lai jums palīdzētu padziļināt savu izpratni par atjaunoto evaņģēliju un tuvināties Tam Kungam caur Pēdējo dienu praviešu mācībām. Baznīcai izdodot jaunas grāmatas šajā sērijā, jūs savās mājās izveidosit evaņģēlija grāmatu krājumu. Šīs sērijas grāmatas ir paredzētas lietošanai gan individuālās mācībās, gan arī lai pasniegtu svētdienas nodarbības. Tās jums arī var palīdzēt sagatavot citas nodarbības vai runas un atbildēt uz jautājumiem par Baznīcas doktrīnu.

Šajā grāmatā ir Prezidenta Lorencu Snova mācības, kurš no 1898. gada 13. septembra līdz 1901. gada 10. oktobrim kalpoja par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.

Individuāla mācīšanās

Studējot Prezidenta Lorencu Snova mācības, lūgšanā meklējiet Gara iedvesmu. Katras nodaļas beigās dotie jautājumi jums palīdzēs saņemt Prezidenta Snova mācības un pielietot tās savā dzīvē. Studējot šīs mācības, jūs varētu domāt par to, kā tās mācīt ģimenes locekļiem un draugiem. Tas nostiprinās jūsu izpratni par to, ko lasāt.

Mācīšana no šīs grāmatas

Šī grāmata ir izveidota lietošanai mājās un Baznīcā. Tālāk dotās vadlīnijas jums varētu palīdzēt mācīt no šīs grāmatas.

Sagatavojieties mācīt

Gatavojoties mācīt, meklējiet Svētā Gara vadību. Ar lūgšanu studējiet attiecīgo nodaļu, lai būtu pārliecināti, ka izprotat Prezidenta Snova mācības. Jūs mācīsiet ar lielāku degsmi un spēku, ja viņa vārdi būs ietekmējuši jūs personiski (skat. M&D 11:21).

Ja jūs mācāt Melhisedeka priesterības vai Palīdzības biedrības nodarbību, jums nevajadzētu šo grāmatu nolikt malā vai sagatavot nodarbību, lietojot citus materiālus. No attiecīgās nodaļas ar lūgšanu izvēlieties tās mācības, kas, jūsuprāt, būs visnoderīgākās tiem, kurus mācāt. Dažās nodaļās ir ietverts vairāk materiāla, nekā jūs spēsīt pārrunāt nodarbības laikā.

Mudīniet dalībniekus studēt attiecīgo nodaļu pirms nodarbības un ņemt šo grāmatu uz nodarbību. Ja viņi tā darīs, viņi būs labāk sagatavoti piedalīties stundas pārrunās un iedvesmot cits citu.

Iepazīstiniet dalībniekus ar nodaļas saturu

Iepazīstiniet dalībniekus ar nodaļas saturu, kā arī visas nodarbības laikā centieties radīt tādu gaisotni, kurā Gars varētu aizskart to cilvēku sirdis un prātus, kurus jūs mācāt. Lai iesāktu nodarbību, palīdziet tiem, kurus mācāt, koncentrēties uz nodaļas mācībām. Apdomājiet šādas idejas:

- izlasiet un pārrunājiet sadaļu „No Lorenco Snova dzīves”, kas atrodama katras nodaļas sākumā;
- pārrunājiet kādu attiecīgās nodaļas attēlu vai rakstvietu;
- kopā nodziediet ar nodaļas tematu saistītu garīgo dziesmu;
- īsi dalieties personīgā pieredzē par mācību tematu.

Vadiet pārrunas par Prezidenta Snova mācībām

Mācot no šīs grāmatas, aiciniet dalībniekus dalīties savās domās, uzdot jautājumus un mācīt citam citu. Kad viņi aktīvi piedalīsies nodarbībā, viņi būs gatavāki mācīties un saņemt personīgu atklāsmi. Ja rodas labas pārrunas, ļaujiet tām turpināties, nevis centieties apskatīt visas mācības. Lai veicinātu pārrunu rašanos, lietojiet jautājumus katras nodaļas beigās. Atsauces katrā nodaļā attiecas uz šiem jautājumiem. Jūs varat izdomāt arī savus jautājumus, pielāgotus jūsu nodarbības dalībnieku vajadzībām.

Tālāk ir sniegtas dažas papildu idejas:

- palūdziet dalībniekiem dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies, studējot nodaļu patstāvīgi. Iespējams, būtu lietderīgi nedēļas laikā sazināties ar dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties tajā, ko viņi ir mācījušies;

- uzdodiet dalībniekiem izlasīt atsevišķus jautājumus, kas doti nodaļas beigās (vai nu individuāli, vai nelielās grupās). Lieciet viņiem sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Pēc tam aiciniet viņus dalīties savās domās un atklāsmēs ar pārējiem dalībniekiem;
- kopā izlasiet izvēlētos Prezidenta Snova izteikumus no attiecīgās nodaļas. Palūdziet dalībniekus dalīties piemēros no Svētajiem Rakstiem vai savas dzīves, kas ilustrētu to, ko mācīja Prezidents Snovs;
- palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un klusi pie sevis to izlasīt. Aiciniet dalībniekus, kas izvēlējušies to pašu sadaļu, apvienoties divu vai trīs cilvēku grupās un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies.

Rosiniet dalīties un pielietot

Prezidenta Snova mācības vislielāko labumu sniegs tiem dalībniekiem, kas dalīsies tajās ar citiem un pielietos tās savā dzīvē. Apdomājiet šādas idejas:

- pajautājiet dalībniekiem, kā viņi varētu pielietot Prezidenta Snova mācības, pildot savus vecāku, mājskolotāju vai apmeklējošo māsu pienākumus;
- mudiniet dalībniekus dalīties dažās Prezidenta Snova mācībās ar ģimenes locekļiem un draugiem;
- aiciniet dalībniekus pielietot to, ko viņi ir iemācījušies, un pastāstīt par savu pieredzi nākamās nodarbības sākumā.

Pabeidziet pārrunas

Rezumējiet nodarbības galvenās domas vai palūdziet, lai to izdara viens vai divi dalībnieki. Lieciniet par pārrunātajām mācībām. Jūs varat aicināt arī citus dalīties savās liecībās.

Informācija par šajā grāmatā citētiem avotiem

Šajā grāmatā esošās mācības ir citētas no Prezidenta Snova sprediķiem, izdotajiem rakstiem, vēstulēm un dienasgrāmatām. Visos citātos no viņa vēstulēm un dienasgrāmatām pieturzīmju lietošana, pareizrakstība, lielo burtu lietošana un teksta dalījums rindkopās ir standartizēts.

Vēl prezidents Snovs bieži izmantoja tādus terminus kā *vīrieši*, *vīrietis*, *vīri*, *vīrs*, *arī*: *cilvēki*, *cilvēks* (*angļu val. „men, man”*) vai *cilvēce*, attiecinot tos uz visiem cilvēkiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Viņš bieži izmantoja vietniekvārdus *viņš*, *viņa* (*vīr. dz. usk. ģen.*) un *viņu* (*vīr. dz. usk. akuz.*), *viņam*, attiecinot tos uz abiem dzimumiem. Tas bija raksturīgi viņa laikmeta valodai. Neskatoties uz šīm valodas paražām un to mūsdienu pielietojumu, Prezidenta Snova mācības attiecas kā uz vīriešiem, tā uz sievietēm.

Vēsturisks kopsavilkums

Šī hronoloģija sniedz nelielu vēsturisku ietvaru šajā grāmatā esošajām Prezidenta Lorenco Snova mācībām.

1814. gada 3. aprīlis Piedzimst Mantua, Ohaio, Rozetas Leonoras Petibounas Snovas un Olivera Snova ģimenē.
1832. gads Dzird Pravieti Džozefu Smitu sludinām Hairamā, Ohaio.
1835. gads Atstāj mājas, lai dotos studēt Oberlinas koledžā Oberlinā, Ohaio. Ceļā satiek Elderu Deividu V. Patenu, Divpadsmit apustuļu kvoruma locekli.
1836. gads Atstāj Oberlinas koledžu un pārceļas uz Kērtlandi, Ohaio, lai studētu ebreju valodu. Pieņem Atjaunoto evaņģēliju un jūnijā tiek kristīts un konfirmēts. Vēlāk tiek ordinēts par elderu. Decembrī saņem patriarhālo svētību no Džozefa Smita, vecākā.
1837. gads Sludina evaņģēliju Ohaio.
1838. gada oktobris —
1840. gada maijs Kalpo vēl vienā misijā, sludinot evaņģēliju Ohaio, Misūri, Kentuki un Ilinoisā un strādājot par skolotāju kādā skolā 1839.–1840. gada ziemā.
1840. gada maijs Atstāj Navū, Ilinoisu, lai kalpotu misijā Anglijā. Divpadsmit apustuļu kvoruma vadībā vada Baznīcu Anglijā, Londonā, un apkārtējā apgabalā. Izdod brošūru ar nosaukumu *The Only Way to Be Saved* (Vienīgais veids, kā tikt izglābtam).

1843. gada 12. aprīlis Ierodas Navū, Ilinoisā, ar 250 Pēdējo dienu svēto pievērstajiem no Anglijas.
1843. gada nogale un 1844. gada sākums Strādā par skolotāju Limā, Ilinoisā.
1844. gads Vada Džozefa Smita priekšvēlēšanu kampaņu Ohaio, viņa ievēlēšanai par Amerikas Savienoto Valstu prezidentu. Uzzina par Džozefa un Hairama Smitu mocekļu nāvi, kas notika 27. jūnijā, un atgriežas Navū.
1845. gada janvāris Saņem uzdevumu no Brigama Janga apceļot Ohaio štatu un vākt ziedojumus Navū Tempļa celtniecībai.
1845. gads Saskaņā ar tālaika Baznīcas atklāsmi, stājas poligāmās laulībās, apprecot Šarloti Skvairsu un Mēriju Edelainu Godardu.
1846. gada februāris Pēc endaumenta un saistišanas priekšrakstu saņemšanas Navū Templī kopā ar ģimeni un citiem Pēdējo dienu svētajiem atstāj Navū.
- 1846.–1848. gads Kopā ar savu ģimeni dzīvo Mauntpizgas jeb Pizgas kalna apmetnē Aiovas štatā. Kādu laiku kalpo par apmetnes vadītāju. 1848. gada pavasarī vada svēto grupu uz Soltleiksitiju.
1849. gada 12. februāris Ordinēts par apustuli Soltleiksitijā.
1849. gads Vāc ziedojumus Pastāvīgajam emigrācijas fondam.
- 1849.–1852. gads Kalpo misijā Itālijā. Kalpo arī Anglijā, kur uzrauga Mormona Grāmatas izdošanu itāļu valodā, Šveicē un Maltā. Izdod brošūru ar nosaukumu *The Voice of Joseph* (Džozefa balss).

1852. gads Tiek ievēlēts darbam Jūtas štata likumdevēja iestādē.
1853. gads Saņem aicinājumu no Prezidenta Brigama Janga vadīt Pēdējo dienu svēto apmetni Boksas Elderu apgabalā, Jūtas ziemeļu daļā. Nosauc galveno pilsētu par Brigamsitiju. Daudzus gadus kalpo par Baznīcas un sabiedrisko vadītāju.
1864. gada marts —
1864. gada maijs Kopā ar grupu, ko vada Elders Ezra T. Bensons no Divpadsmīto kvoruma, kalpo īsā misijā Havaju salās.
1872. gada oktobris —
1873. gada jūlijs Kopā ar grupu, ko vada Prezidents Džordžs A. Smits, pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā, apbraukā Eiropas un Tuvo un Vidējo Austrumu daļas, tostarp Svēto zemi. Ceļojums tiek noorganizēts pēc Prezidenta Brigama Janga lūguma.
1882. gads Amerikas Savienoto Valstu Kongress pieņem Edmunda lēmumu, pasludinot poligāmās laulības par kriminālnozieģumu un aizliedzot poligāmīstiem balsot, ieņemt valstisku amatu vai pildīt zvērinātā pienākumus.
1885. gada augusts —
1885. gada oktobris Kalpo misijās starp Amerikas indiāņiem ASV ziemeļrietumos un Vajomingas štatā.
1886. gada 12. marts —
1887. gada 8. februāris Apcietinājumā par dzīvošanu poligāmā laulībā.
1887. gads Amerikas Savienoto Valstu Kongress pieņem Edmunda-Takera lēmumu, vēl vienu likumu pret poligāmiju, ļaujot federālajai valdībai konfiscēt lielu daļu Baznīcas nekustamā īpašuma. Lēmums kļūst par likumu 1887. gada 3. martā.

1888. gada 21.–23. maijs Vairākās sesijās nolasa iesvētīšanas lūgšanu Manti Jūtas Tempļa iesvētīšanas laikā. Prezidents Vilfords Vudrafs bija iesvētījis tempļi 17. maijā.
1889. gada 7. aprīlis Tiek atbalstīts par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu.
1893. gada 19. maijs —
1898. gada septembris Kalpo par Soltleikas Tempļa pirmo prezidentu.
1898. gada 2. septembris Prezidentam Vilfordam Vudrafam nomirstot, kļūst par vecāko apustuli un Baznīcas prezidējošo vadītāju. Saņem dievišķu izpausmi Soltleikas Tempļi, kurā Tas Kungs viņam norāda bez kavēšanās reorganizēt Augstāko Prezidiju.
1898. gada 13.
septembris Tiek Divpadsmit apustuļu kvoruma atbalstīts par Baznīcas prezidentu. Sāk kalpot par prezidentu.
1898. gada 9. oktobris Vispārējā konferencē tiek atbalstīts par Baznīcas prezidentu.
1898. gada 10. oktobris Tiek iesvētīts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidentu.
1899. gada maijs Dodas uz Sentdžordžu, Jūtu, kur saņem atklāsmi sludināt svētajiem desmitās tiesas likumu. Sāk šo vēsti sludināt Sentdžordžā un uzņemas vadību tās pasludināšanā visā Baznīcā.
1901. gada 1. janvāris Izdod paziņojumu ar nosaukumu „Ap-sveikums pasaulei”, lai sagaidītu 20. gadsimtu.
1901. gada 10. oktobris Nomirst Soltleiksitiņā, Jūtā, 87 gadu vecumā.

Loレンco Snova dzīve un kalpošana

Kad kādu dienu 1835. gadā 21 gadu vecais Loレンco Snovs uz sava zirga devās prom no vecāku mājām, viņš bija apņēmiens doties uz Oberlinas koledžu Oberlinā, Ohaio. Viņš nezināja, ka šajā īsajā ceļojumā viņš pieredzēs to, kas izmainīs viņa dzīvi.

Jājot ar zirgu pa savu dzimto Mantua pilsētu, Ohaio, viņš satika kādu vīru arī jājam zirgā. Šis vīrs, kura vārds bija Deivids V. Patens, nesena tika ordinēts par Tā Kunga Jēzus Kristus apustuļi. Viņš pēc kalpošanas misijā atgriezās pie Pēdējo dienu svētajiem Kērtlandē, Ohaio. Abi vīrieši kopā ceļoja aptuveni 30 jūdzes (50 kilometrus). Loレンco Snovs vēlāk stāstīja:

„Mūsu saruna aizskāra reliģiju un filozofiju, un, būdams jauns un samērā izglītots, es sākumā biju noskaņots nenopietni izturēties pret viņa uzskatiem, it sevišķi tāpēc, ka tie ne vienmēr bija ietērti gramatiski pareizā valodā; taču, kad viņš visā nopietnībā un pazemībā sāka manam prātam atklāt glābšanas ieceri, es, šķita, nespēju pretoties zināšanām, ka viņš ir Dieva vīrs un ka viņa liecība ir patiesa.”¹

Satiekot Elderu Patenu, Loレンco Snovs nebija Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis, taču viņam bija zināmas dažas Baznīcas mācības. Patiesībā, Praviētis Džozefs Smits bija apmeklējis Snovu ģimenes mājas, un Loレンco māte un māsa Leonora un Elīza bija kristītas un konfirmētas par Baznīcas locekļiem. Lai arī kā, bet tajā laikā Loレンco, kā viņš pats teica, „darbojās citos virzienos”, un šīs lietas bija „ievērojamā mērā pagaisušas no viņa prāta”.² Taču tas sāka mainīties pēc viņa sarunas ar Elderu Patenu. Atsaucoties uz šo notikumu, viņš teica: „Tas bija pagrieziena punkts manā dzīvē.”³ Viņš raksturoja, kā viņš jutās tās sarunas laikā:

„Es jutu, ka šie vārdi iedzēla manā sirdī. Viņš to acīmredzot saprata, jo gandrīz pēdējā lieta, ko viņš pēc savas liecības sniegšanas man pateica, bija, ka man pašam pirms došanās gulēt jāvēršas pie

Lorenco Snova tēvs Olivērs Snovs

Tā Kunga un jājautā Viņam. Tā es arī izdariju, un sekas bija tādas, ka kopš tās dienas, kad satiku šo dižo apustuli, visi mani centieni tika iedvesmoti un vairoti neizmērojamā veidā.”

Eldera Patena „absolūtajai sirsnībai, nopietnībai un garīgajam spēkam”⁴ bija liela ietekme uz šo jauno vīrieti, kurš kādu dienu pats kalpotu par apustuli. Šī klusā saruna rosināja gūt pieredzi, kas sagatavoja Lorenzo Snovu kļūt par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas Prezidentu, Dieva gribas paudēju uz Zemes.

Uzaugot mājās, kur valdija ticība un cītīgs darbs

Kad 1800. gada 6. maijā Olivers Snovs apprecēja Rozetu Leonoru Petibounu, apvienojās divas spēcīgas ģimenes ar lielu ticību un bagātām reliģiskām tradīcijām. Līgavaiņa un līgavas senči bija agrīnie eiropiešu iecelotāji — angļu svētceļnieki, kas 1600-tajos gados šķērsoja Atlantijas okeānu un ieradās ASV, lai izbēgtu no reliģiskas vajāšanas. Olivers un Rozeta savas laulātās dzīves dažus pirmos gadus pavadīja Masačūsetsas štatā, kur piedzima viņu meitas Leonora Abigaila un Elīza Roksija. Tad viņi pārcēlās uz Mantua, Ohaio, kas bija viena no vistālāk rietumos esošajām apmetnēm ASV. Viņi bija vienpadsmitā ģimene, kas pārcēlās uz šo apgabalu. Mantua pilsētā viņu ģimenē piedzima vēl divas meitas, Amanda Pērsija un Melisa. Lorenzo, kas bija Olivera un Rozetas piektais bērns un pirmais dēls, piedzima Mantua pilsētā 1814. gada 3. aprīlī. Vēlāk viņam pievienojās arī divi jaunākie brāļi: Lūcijs Augusts un Samuēls Pīrss.⁵

Liekot lietā savu ģimeņu tradīcijas, Olivers un Rozeta mācīja saviem bērniem ticības, cītīga darba un izglītības nozīmību. Kad viņi dalījās stāstos par to, kādas grūtības viņi ir pārvarējuši, lai izveidotu savas mājas, viņu bērni mācījās pārvarēt mazdūšību un novērtēt Dieva svētības savā dzīvē. Elīza rakstīja: „Par saviem vecākiem mēs patiesi varam teikt, ka viņu godaprāts bija nevainojams, un viņi bija uzticami visās savās sabiedriskajās aktivitātēs un darījumos; un viņi rūpīgi apmācīja savus bērnus būt čakliem, taupīgiem un stingri tikumiskiem.”⁶ Lorenzo pauda pateicību, ka viņi vienmēr bija izturējušies pret viņu ar „rūpēm un labsirdību”.⁷

Kad Lorenzo izauga, viņš centīgi strādāja laicīgos un intelektuālos darbos. Viņa tēvs bieži atradās ārpus mājām, kalpojot „sabiedriskās

lietās". Olivera prombūtnes laikā Lorenzo, būdams vecākais dēls, bija atbildīgs par saimniecību — pret šo pienākumu viņš attiecās nopietni un to sekmīgi pildīja. Kad Lorenzo nestrādāja, viņš parasti lasīja. „Viņa grāmata,” Eliza teica, „bija viņa pastāvīgs pavadonis.”⁸

Atskatoties uz Lorenzo personības attīstību, Elīza piebilda: „Kopš agras bērnības [viņam] bija enerģisks un apņēmīgs raksturs, kas noteica viņa pilnveidošanos turpmākajā dzīvē.”⁹

Jauneklīgās godkāres pārvarēšana

Olivers un Rozeta Snovi mudināja atklātu interesēšanos un jautājumu uzdošanu par reliģiju. Viņi ļāva saviem bērniem uzzināt par dažādām baznīcām, atverot savu māju durvis „visu konfesiju labajiem un gudrajiem pārstāvjiem”. Pat šādā situācijā Lorenzo „reliģijai gandrīz nepievērsa uzmanību, vismaz ne tik daudz, lai izlemtu par labu kādai konkrētai reliģijai”.¹⁰ Viņa sapnis bija kļūt par militāro komandieri, un šis sapnis pārspēja citas viņa dzīves ietekmes, „ne tāpēc, ka viņam patiktu strīdi”, rakstīja vēsturnieks Orsons F. Vitnijs, bet tāpēc, ka viņu „bija apbūrusi militārās karjeras romantika un bruņnieciskums”.¹¹ Taču drīz viņš šo godkāriģo mērķi nomainīja pret citu. Viņš atstāja mājas un iestājās netālu esošajā Oberlinas koledžā, lai varētu iegūt „koledžas izglītību”.¹²

Kad Lorenzo studēja Oberlinā, viņam radās jauna interese par reliģiju. Joprojām atceroties sarunu ar Elderu Patenu, viņš ne tikai apdomāja atjaunotā evaņģēlija mācības, bet arī dalījās tajās ar citiem Oberlinā — pat ar tiem, kuri studēja, lai kļūtu par mācītājiem. Vēstulē savai mātai Elīzai, kas bija pievienojusies svētajiem Kērtlandē, viņš rakstīja: „Es tev varu apliecināt, ka man ir bijuši diezgan labi panākumi, aizstāvojot mormonismu starp mācītājiem un topošajiem mācītājiem. Taisnība, ka neesmu daudzus pievērsis, jo pats neesmu pievērstais, tomēr es esmu gandrīz licis dažiem no viņiem atzīt, ka viņi saskatīja zināmu [gudrību] tavās mācībās. Aizspriedumu kļiedēšana, kas pastāv Oberlinas studentu prātos par mormonismu, nav viegli izdarāma lieta.”

Šajā pašā vēstulē Lorenzo atbildēja uz aicinājumu, ko bija saņēmis no Elīzas. Viņa bija nokārtojusi, ka viņš varēja uzturēties Kērtlandē kopā ar viņu un studēt ebreju valodu klasē, kurā bija Praviētis

Džozefs Smits un daži Divpadsmīt apustuļu kvoruma locekļi. Viņš teica: „Man ir prieks uzzināt, ka tu jūties ļoti laimīga Kērtlandē; lai gan pašreiz es neesmu noskaņots pamest savu pašreizējo dzīvesvietu un doties pie tevis; tomēr, ja izglītības iegūšanas iespējas tur būtu tādas pat, es domāju, ka gandrīz būtu ar mieru pārcelties. Jo, ja arī es neiegūtu neko vairāk, man būtu diezgan interesanti un, iespējams, pat noderīgi dzirdēt, kā tiek sludinātas tās mācības, kuras es tik ilgi esmu centies aizstāvēt un atbalstīt šeit Oberlinā.”

Kaut arī Lorencs bija iespaidojušas Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas mācības, viņš vilcinājās pievienoties Baznīcai. Taču viņš bija ieinteresēts. Savā vēstulē Elīzai viņš uzdeva vairākus jautājumus par Baznīcu. Viņš teica, ka no studentiem Oberlinā, kuri gatavojās kļūt par mācītājiem, tika prasīts „veltīt septiņus gadus vai vairāk sarežģītām studijām, pirms viņiem tiek ļauts pateikt pagāniem, ka Debesīs ir Dievs, līdzīgi kā juristam, kuram jābūt noteiktai kvalifikācijai, pirms viņš var saņemt atļauju runāt”. Turpretī viņš teica savai

Lorencs Snovs tika kristīts un konfirmēts Kērtlandē, Ohaio, 1836. gada jūnijā, divus mēnešus pēc Kērtlandes Tempļa (redzams fotogrāfijā) iesvētīšanas.

māsai: „Jūsu cilvēki, kad sludina savas mācības, es pieļauju, vairāk paļaujas uz dievišķu palīdzību nekā uz to, ko var iemācīties koledžā.” Viņš izteica vēlmi saprast to, kā darbojas Gars, un jautāja, vai Svētais Gars var tikt dots cilvēkiem „šajā pasaules laikmetā”. Ja cilvēki varētu saņemt Svēto Garu, viņš vaicāja: „Vai Dievs to vienmēr piešķir ar cita cilvēka starpniecību?”¹³ Citiem vārdiem, viņš vēlējās zināt, vai priesterības pilnvaras bija nepieciešamas, lai saņemtu Svēto Garu.

Lorenzo bija pateicīgs par Oberlinas koledža iegūtajiem draugiem un izglītību, taču viņu arvien vairāk neapmierināja tur pasniegtās reliģiskās mācības. Galu galā viņš pameta koledžu un pieņēma savas māsas aicinājumu studēt ebreju valodu Kērtlandē. Viņš teica, ka apmeklēja ebreju valodas klasi tikai tādēļ, lai sagatavotos koledžas apmeklēšanai ASV austrumos.¹⁴ Tomēr Eliza ievēroja, ka, papildus ebreju valodas mācībām, „viņa prāts un sirds piepildījās ar mūžīgā evaņģēlija dzīvo ticību”.¹⁵ Drīz vien viņš atrada atbildes uz jautājumiem, ko bija uzdevis Oberlinas koledžā, un 1836. gada jūnijā tika kristīts, ko veica Elders Džons Bointons, viens no sākotnējiem Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļiem šajā laiku atklāšanā. Viņš tika arī konfirmēts par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli.

Pēc aptuveni divām nedēļām kāds draugs viņam jautāja: „Brāli Snov, vai tu esi saņēmis Svēto Garu, kopš tiki kristīts?” Viņš atcerējās: „Tas jautājums man gandrīz iedvesa bailes. Kaut arī es, iespējams, biju saņēmis visu, kas man bija vajadzīgs, patiesībā es nebiju saņēmis to, ko biju gaidījis” — ar to domājot, ka, lai gan viņš bija konfirmēts, viņš nebija saņēmis īpašu Svētā Gara izpausmi. „Es nejutos apmierināts,” viņš teica, „nevis ar to, ko biju izdarījis, bet gan ar sevi. Šādi jūtoties, es vakarā aizgāju uz vietu, kur biju radis lūgt To Kungu.” Viņš noietās ceļos, lai lūgtu, un nekavējoties saņēma atbildi uz savām lūgšanām. „Kamēr vien mana atmiņa darbosies, tas nekad netiks no tās izdzēsts,” viņš vēlāk paziņoja. „. . . Es saņēmu pilnīgas zināšanas, ka Dievs ir, ka Jēzus, kurš nomira Golgātas kalnā, ir Viņa Dēls, un ka Praviētis Džozefs bija saņēmis pilnvaras, kuru esamību viņš pats apstiprināja. Gandarījumu un svētlaimi, ko tā izpausme deva, nevar vārdos izteikt! Es atgriezos savās pagaidu naktsmājās. Tagad es varēju liecināt visai pasaulei, ka droši zināju, ka Dieva Dēla evaņģēlijs bija atjaunots un ka Džozefs bija Dieva Praviētis, pilnvarots runāt Viņa vārdā.”¹⁶

Saņēmis spēku no šīs pieredzes, Lorenzo gatavojās būt par misionāru. Kā teica viņa māsa Elīza, viņa pievēršana izmainīja viņa vēlmes un „atvēra viņam jaunu pasauli”. Viņa ievēroja: „Pasaulīgas militāras slavas vietā viņš tagad uzsāka sacīkstes kopā ar debesu pulkiem.”¹⁷

Pilnlaika misionāra izaicinājumu pieredze

Lorenzo Snovs sāka savu misionāra kalpošanu 1837. gada pavasarī Ohaio štatā. Līdzīgi viņa lēmumam pievienoties Baznīcai, viņa lēmums kalpot par pilnlaika misionāru lika mainīt viņa uzskatus un plānus. Savā dienasgrāmatā viņš rakstīja: „1837. gadā [es] pilnībā atteicos no visām savām iemīļotākajām idejām.”¹⁸ Viņš atmata savu ieceru studēt „klasiskās valodas” kādā koledžā ASV austrumos.¹⁹ Viņš arī piekrita ceļot bez naudas maka vai ceļa somas — citiem vārdiem, doties misijā bez naudas, paļaujoties uz citu cilvēku labestību ēdiena un pajumtes došanā. Tas viņam bija it sevišķi grūti, jo savā bērnībā viņš vienmēr bija jutis, ka bija svarīgi dzīvot savu līdzekļu robežās, lietojot naudu, ko viņš bija palīdzējis savam tēvam nopelnīt ģimenes saimniecībā. Viņš teica: „Es nebiju radis būt atkarīgs no kāda cilvēka ēdiena vai pajumtes ziņā. Ja es devos kādā ceļā, mans tēvs nodrošināja, ka man būtu pietiekami naudas saviem izdevumiem. Un tagad iet un prasīt kaut ko ēst un vietu, kur es varētu nolikt savu galvu, man bija ļoti smagi, jo tas ļoti atšķīrās no manas iepriekšējās pieredzes.”²⁰ Viņš „apņēmas to darīt”, taču tikai tāpēc, ka bija saņēmis „drošas zināšanas, ka to prasīja Dievs”.²¹

Daži Eldera Snova tēvoči, krustmātes, brālēni un māsiņas, un draugi apmeklēja pirmās sapulces, ko viņš noturēja kā misionārs. Atceroties pirmo reizi, kad viņš sludināja, viņš teica: „Es toreiz biju diezgan kautrīgs, un . . . man bija ļoti grūti sludināt saviem radniekiem un kaimiņiem, kuri bija ieradušies. Es atceros, ka lūdzu gandrīz visu dienu pirms savas uzstāšanās vakarā. Es izgāju ārpus mājām un lūdzu To Kungu, lai Viņš man dotu kaut ko, ko es varētu teikt. Mana krustmāte vēlāk man pateica, ka viņa gandrīz notrīcēja, kad redzēja mani pieceļamies pirms manas runas, tomēr es atvēru savu muti, un nezinu, ko pateicu, taču mana krustmāte teica, ka es labi runāju aptuveni trīs stundas ceturkšņus.”²² Ar pateicīgu sirdi viņš atcerējās: „Es ticēju un jutu pārliecību, ka Gars mani iedvesmos

Elders Lorenzo Snovs

un dos man to, kas man ir jārunā. Es biju lūdzis un gavējis, es biju pazemojies Tā Kunga priekšā, piesaucot Viņu varenā lūgšanā, lai Viņš man dotu svētās priesterības spēku un iedvesmu; un, kad es nostājos draudzes priekšā, lai gan es nezināju nevienu vārdu, ko varētu teikt, tiklīdz atvēru muti, lai runātu, Svētais Gars spēcīgi nolaidās pār mani, piepildot manu prātu ar gaismu un atklājot man domas un atbilstošu valodu, ar kuru es varēju tās domas izteikt.”²³ Pirms viņš devās prom no tā apgabala, viņš bija kristījis un konfirmējis tēvoci, krustmāti, vairākus brālēnus un māšicas, un dažus draugus.²⁴

Dalījies evaņģēlijā ar savu ģimeni un draugiem, Elders Snovs turpināja savus misionāra centienus citās pilsētās, kalpojot aptuveni gadu. Viņš ziņoja: „Šīs misijas laikā es apmeklēju vairākas Ohaio štata daļas un kristīju daudzus cilvēkus, kuri bija palikuši uzticīgi patiesībai.”²⁵

Pārradies mājās no savas pirmās misijas, Lorenzo Snovs visai drīz atkal sajuta vēlēšanos sludināt evaņģēliju. „Mana misionāru aicinājuma gars bija tik spēcīgi pārņēmis manu prātu,” viņš teica, „ka es ļoti vēlējos sludināt evaņģēliju.”²⁶ Šoreiz viņš atjaunoto evaņģēliju sludināja Misūri, Kentuki, Ilinoisas un atkal Ohaio štatā.

Daži cilvēki bija naidīgi noskaņoti pret Elderu Snovu un viņa vēstījumu. Piemēram, viņš pastāstīja par kādu atgadījumu Kentuki štatā, kad kāda cilvēku grupa bija sapulcējusies kādās mājās, lai klausītos viņa sludināšanā. Pēc tam, kad bija beidzis sludināt, viņš uzzināja, ka daži no tiem cilvēkiem bija iecerējuši viņam uzbrukt, tiklīdz viņš dotos prom. Viņš atcerējās, ka „starp drūzmēšanos un grūstīšanos” tajā mājā viens no vīriem „nejauši ar roku pieskārs manas žaketes apakšējai kabatai, kas pēkšņi viņam lika satraukties”. Sajutis kaut ko cietu Eldera Snova kabatā, viņš nekavējoties brīdināja savus draugus, ka misionārs bija bruņojies ar ieroci. Elders Snovs vēlāk rakstīja: „Ar to pietika — iespējamie ļaundari atmeta savus nelāgos nodomus.” Ar zināmu uzjautrinājumu Elders Snovs piebilda: „Jedomātais ierocis, kas izraisīja viņu satraukumu un sniedza man aizsardzību, bija mana kabatas izmēra Bībele, dārga dāvana, no sirsniņi mīlētā Patriarha Džozefa Smita, [vecākā].”²⁷

Citi cilvēki ar prieku uzņēma Elderu Snovu un pieņēma viņa vēstījumu. Kādā apmetnē Misūri viņš mācīja piecus cilvēkus, kas tika kristīti ziemas laikā. Elderam Snovam un citiem vajadzēja no upes izgriezt ledu, lai viņš varētu izpildīt kristīšanas priekšrakstu. Neskatoties uz auksto laiku, daži pievērstie „iznāca no ūdens, sitot rokas un skaļi slavējot Dievu”.²⁸

Eldera Snova pirmās divas misijas aptvēra laika posmu no 1837. gada pavasara līdz 1840. gada maijam. Izvilkumi no viņa vēstulēm raksturo šo laiku, kas tika pavadīts Tā Kunga kalpībā: „Atlikušo ziemas daļu [1838.–1839. gads] es pavadīju ceļojot un sludinot, . . . ar dažādiem panākumiem un attieksmi — dažreiz mani uzņēma ļoti laipni un klausījās manī ar dziļu interesi, un citreiz es tiku rupji un nekaunīgi aizvainots; taču nevienā gadījumā pret mani neizturējās sliktāk kā pret Jēzu, kuram es sekoju.”²⁹ „Kad es tagad atskatos uz tiem notikumiem, ar kuriem saskāros, . . . es esmu pārsteigts un brīnos.”³⁰ „Tas Kungs bija ar mani, un es tiku bagātīgi svētīts, veicot savu grūto darbu.”³¹

Misija Anglijā

1840. gada maija sākumā Lorenzo Snovs pievienojās svētajiem Navū, Ilinoisā, taču viņš tur neuzturējās ilgi. Viņš tika aicināts šķērsot Atlantijas okeānu un kalpot misijā Anglijā, un viņš pameta Navū tajā pašā mēnesī. Pirms aizbraukšanas viņš atvēlēja laiku, lai apmeklētu dažas no deviņu apustuļu, kuri jau kalpoja Anglijā, ģimenēm.

Kad viņš apmeklēja Brigama Janga ģimeni, viņš redzēja, ka viņu baļķu būdai nebija aiztaisītas spraugas starp baļķiem, tādēļ viņi bija „pakļauti vējiem un vētrām”. Māsa Janga bija nogurusi, jo bija tikko atgriezusies, veltīgi izmeklējusies pazudušo ģimenes piena govi. Neskatoties uz saviem grūtajiem apstākļiem, viņa teica Elderam Snovam: „Tu redzi manu stāvokli, taču pasaki viņam [manam vīram] nemaz par mani neuztraukties un neraizēties — es vēlos, lai viņš paliktu savā misijā, līdz tiks ar godu atbrīvots no kalpošanas.” Māsas Jangas „nabadzīgā un trūcīgā stāvokļa” aizkustināts, Elders Snovs vēlējās palīdzēt: „Man bija tikai nedaudz naudas — nepietiekami, lai veiktu vienu desmito daļu no attāluma līdz manas misijas vietai, bez jebkādam izredzēm iegūt atlikušo naudas daļu, un es plānoju doties misijā jau nākošajā dienā. Es izvilku no kabatas daļu no savas niecīgās naudas, . . . taču viņa atteicās to pieņemt; kamēr es enerģiski uzstāju, lai viņa to paņemtu, un viņa neatlaidīgi turpināja atteikties — pa daļai apzināti, pa daļai nejauši nauda nokrita uz grīdas un šķīdot izkrita caur dēļu spraugām, kas atrisināja mūsu strīdu, un, atvadoties no viņas, es gāju prom, dodot viņai iespēju to pacelt brīvajā laikā.”³²

No Ilinoisas Elders Snovs devās uz Ņujorku, kur viņš uzkāpa uz kuģa, lai dotos pāri Atlantijas okeānam. 42 dienas ilgajā jūras ceļojumā trīs stipras vētras daudzīja kuģi. Lai gan citi kuģa pasažieri bija nobijušies un raudāja, Elders Snovs bija mierīgs un paļāvās, ka Dievs viņu pasargās. Kad kuģis piestāja Liverpūlē, Anglijā, Eldera Snova sirds bija „pilna visdziļākās pateicības Tam, kurš pasargā un uztur tos, kurus Viņš aicina un sūta kā glābšanas vēstnešus pie pasaules tautām”.³³

Pēc četrus mēnešus kalpošanas Anglijā Elders Snovs saņēma papildus pienākumu. Viņš tika nozīmēts kalpot par Londonas Konferences prezidentu, kas mūsdienās līdzinās apgabala prezidenta

aicinājumam. Viņš turpināja sludināt evaņģēliju un arī pārraudzīja tā apgabala priesterības vadītāju, tādu kā draudžu prezidentu, darbu. Kalpojot šajā vadītāja amatā, viņš bieži ziņoja Elderam Pārlījam P. Pretam, Divpadsmīto kvoruma loceklim un misijas prezidentam. Viņš rakstīja par daudzajiem cilvēkiem, kuri „vaicāja, kā iegūt glābšanu”, par telpu, kas bija „pārpildīta ar cilvēkiem” kādas svētdienas sanāksmes laikā, un par „prieku, ko man sniedza [pievērsto] kristīšana un ievēšana mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, ganāmpulkā”. Būdams entuziasts un optimists Dieva darbā, viņš teica: „Kaut arī Ciānu ieskauj visdažādākā patvaļa un ļaunums, tā sāk izlauzties un, es ticu, drīz vien kļūs par spožu lukturi šajā pilsētā.”³⁴

Londonas Konference pieredzēja ievērojamu izaugsmi laikā, kad prezidēja Elders Snovs. Pricējoties par šiem panākumiem, Elders Snovs arī cīnījās ar vadītāja pienākumiem. Kādā vēstulē Elderam Hiberam Č. Kimbalam no Divpadsmīto kvoruma viņš atzina, ka šie izaicinājumi bija likuši viņam „izvēlēties citādu kursu vadīšanā, kādu es nekad iepriekš nebiju izvēlējis”.³⁵ Elderam Kimbalam viņš teica: „Tu un Elders [Vilfords] Vudrafs teicāt, ka tā būs jauna pieredze, kas īstenībā jau ir piepildījies. . . . Kopš es šeit ierados, kaut kas jauns nemitīgi parādās svēto starpā. Tiklīdz viena lieta atrisinās, tā parādās nākamā.” Viņš dalījās kādā patiesībā, ko bija ātri apguvis, pildot savus jaunus pienākumus: „Es nevarētu risināt šīs grūtības, [ja vien] man ļoti lielā mērā nepalīdzētu Dievs.”³⁶ Līdzīgas sajūtas viņš puda vēstulē Elderam Džordžam A. Smitam no Divpadsmīto kvoruma: „Tas, ko es izdariju, nebija no manis, bet no Dieva. Viena lieta, ko pilnībā esmu iemācījies no savas pieredzes, būdams skolotājs Israēlā un cenšoties no sirds pildīt savu amatu, ir, ka no sevis es nezinu nekā, ne arī varu ko darīt: es arī skaidri redzu, ka neviens svētais nevar gūt panākumus, ja vien nepaklausa to cilvēku norādījumiem un padomiem, kas ir nolikti, lai prezidētu Baznīcā. Es esmu pārliecināts, — kamēr es ievēroju Viņa likumus, Tas Kungs Dievs atbalstīs un stiprinās mani amatā. . . . Kamēr es staigāju pazemīgi Viņa priekšā, Viņš man dos spēku, lai es varētu dot taisnīgus padomus citiem, un atklāsmes garu.”³⁷

Papildus evaņģēlija sludināšanai un kalpošanai par Londonas Konferences prezidentu, Elders Snovs uzrakstīja reliģisku traktātu jeb brošūru, lai palīdzētu misionāriem izskaidrot atjaunoto

evaņģēliju. Šis traktāts, kas saucās *The Only Way to Be Saved* (Vienīgais veids, kā tikt izglābtam), vēlāk tika pārtulkots vairākās valodās un lietots visu 19. gadsimta otro pusi.

Elders Snovs kalpoja Anglijā līdz 1843. gada janvārim. Pirms aizbraukšanas viņš izpildīja uzdevumu, ko bija saņēmis no Prezidenta Brigama Janga. Uz kādas savas dienasgrāmatas lappuses malas viņš uzrakstīja savu vienīgo komentāru par šo uzdevumu: „Nogādāju divas Mormona Grāmatas ķēniņienei Viktorijai un princim Albertam pēc Prezidenta B. Janga lūguma.”³⁸

Kad Elders Snovs atstāja Angliju, viņš vadīja britu Pēdējo dienu svēto grupu, kas emigrēja uz Navū. Savā dienasgrāmatā viņš rakstīja: „Manā aizgādībā bija divsimt piecdesmit cilvēku grupa, no kuriem daudzi bija mani tuvi draugi, kas bija noslēguši derības pēc tam, kad bija dzirdējuši manas mācības. Mans stāvoklis, kādā es atrados, atkal šķērsojot okeānu, taču šoreiz — draugu pulkā, bija ļoti apskaužams, salīdzinot ar manu vientuļo ceļojumu pirms divarpus gadiem.”³⁹ Eldera Snova pieredzes uz kuģa *Swanton* atklāja viņam piemītošās vadītāja iemaņas un viņa ticību Dievam. Šis stāsts ir lasāms viņa dienasgrāmatā:

„Es sasaucu [svētos] kopā un ar visu klātesošo piekrišanu sadalīju viņus komandās un apakškomandās, katrai nozīmējot pienācīgus vadītājus, un ieviesu noteikumus grupas pārvaldīšanai. Es atklāju, ka starp mums bija vairāki Augstie priesteri un aptuveni trīsdesmit elderu, un, pazīstot elderiem piemītošo dabisko, neatvairāmo tiesmi izdarīt pat kaut ko nelielu, ar ko viņi varētu nedaudz izcelties, un ja to neizdara vienā veidā, tas izpaužīsies citā, tādēļ es secināju, ka būtu drošāk, ja es pats noteiktu viņu rīcību; tādējādi es nozīmēju tik daudzus, cik vien varēju, veikt kādu uzdevumu un liku viņiem būt par to atbildīgiem. Katru vakaru visa grupa sapulcējās, lai skaitītu lūgšanas. Divreiz nedēļā mums bija sludināšana; sanāksmes svētdienās un Svētā Vakarēdiena baudīšana.

Mūsu kapteinis, ar kuru es vēlējos nodibināt draudzīgas attiecības, šķita ļoti vēss un atturīgs. . . . Es viegli varēju noprast, ka viņa prātā pret mums bija radīti aizspriedumi. — Mēs bijām jūrā aptuveni divas nedēļas, kuru laikā nekas nenotika, kas būtu svarīgāks par to, kas parasti notiek jūrā, kad atgādijās tālāk minētais notikums.

Daudzi agrīnie svētie emigrēja no Eiropas, lai pievienotos svētajiem Amerikas Savienotajās Valstīs.

„Kapteiņa stjuarts, jauns vācietis, iekļuva negadījumā un viņa dzīvība bija apdraudēta. Tā kā jaunais vīrietis bija augsti morāls, prātīgs un nosvērts, ar kapteini pabijis vairākos ceļojumos, viņš lielā mērā bija ieguvis kapteiņa, virsnieku un komandas atzinību un mīlestību; arī svētie bija viņam stipri pieķērušies. Tādēļ viņa iespējamā nāve . . . izraisīja lielas bēdas un skumjas visā kuģī.

Asinis viņam plūda pār lūpām, un pats viņš raustījās krampjos un lēkmēs. Visbeidzot, pēc dažādu zāļu izmēģināšanas, kas nedeva nekādus rezultātus, visas cerības, ka viņš varētu izdzīvot, tika atmestas. Kapteinis lika jūrniekiem, pirms došanās gulēt, pa vienam ieiet viņa kajītē un pateikt ardievas; tas atbilstoši tika arī izdarīts bez vismazākajām cerībām redzēt viņu dzīvu nākamajā rītā. Daudzu acis bija asaru pilnas, kad viņi iznāca no kajītes.

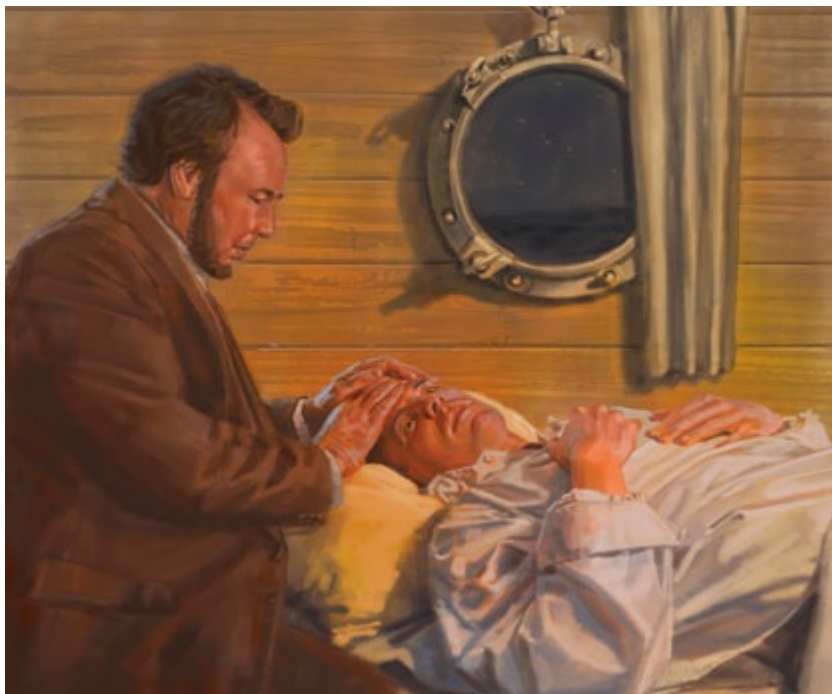
Māsa Martina, [viena no Pēdējo dienu svētajām uz kuģa], viena pati sēžot pie viņa gultas, izteica viņam savu vēlēšanos, lai es tiktu paaicināts un dotu viņam svētību, un varbūt viņš vēl varētu

izveseļoties. Tam viņš ar prieku piekrita. Kad aptuveni pusnaktī šī ziņa pienāca, es biju aizmidzis un gulēju savā kojā. Es nekavējoties piecēlos un devos uz viņa kajīti, [un] pa ceļam satiku kapteiņa palīgu, kurš tikko bija viņu apraudzījis. Tikko viņš bija pagājis man garām, tā satika brāli Steinsu, kurš viņam piebilda, ka Snova kungs devās pie stjuarta, lai viņam uzliktu rokas. „Bet,” viņš teica (bēdīgā tonī), „tas viss ir velti; ar to nabaga zēnu viss ir cauri.” „Ak,” teica Elders Steinss, „Tas Kungs var viņu izdziedināt ar roku uzlikšanu.” „. . . Tu domā, ka var?” jūrnieks atbildēja savas sirds vienkāršībā.

Nonākot pie kajītes durvīm, es satiku kapteini, kurš, šķita, bija raudājis. „Es priecājos, ka atnācāt, Snova kungs,” viņš teica, „kaut arī tam nav nozīmes, jo stjuarts drīz mirs.” Es iegāju viņa kajītē un apsēdos pie viņa gultas. Viņa elpošana bija ļoti saraustīta, un viņš izskatījās pēc cilvēka, kas drīz mirs. Viņš nevarēja skaļi parunāt, taču pavēstīja man, ka vēlas, lai es dotu viņam svētību. Izrādījās, ka viņam bija sieva un divi bērni Hamburgā, Vācijā, kuriem viņš gādāja iztikas līdzekļus. Izskatījās, ka viņš bija ļoti noraizējies par viņiem.

Es uzliku savas rokas viņam uz galvas, un, tikko biju pabeidzis dot svētību, kā viņš piecēlās gultā sēdus, sasita rokas, skaļi slavējot To Kungu par to, ka tika izdziedināts; pavisam drīz viņš piecēlās no gultas [un] izgāja no kajītes, un pastaigājās pa klāju.

Nākamajā rītā visi bija izbrīnīti, redzot stjuartu dzīvu, un pārsteigti, redzot viņu pildām savus ikdienas pienākumus. Jūrnieki visi kā viens zvērēja, ka tas bija brīnums; svētie zināja, ka tas bija brīnums, un priecājās, un slavēja To Kungu; kapteinis tam stipri ticēja un jutās dziļi pateicīgs, un kopš tā laika viņa sirds bija saistīta ar mūsu sirdīm. Viņš, cik vien spēja, mums palīdzēja un izdabāja visas lietās, un pastāvīgi rūpējās par mūsu vajadzībām; apmeklēja visas mūsu sapulces, nopirka un izlasīja mūsu grāmatas. Arī kapteiņa palīgi darīja to pašu, un, kad es atstāju viņus Jaunorleānā, [Luiziānā], viņi man apsoliāja, ka tiks kristīti. Aptuveni pēc gada es saņēmu vēstuli no kapteiņa galvenā palīga, kurš mani informēja, ka viņi bija . . . izpildījuši savu solījumu. Kapteinis arī man darīja zināmus savus nolūkus, ka vēlāk pieņems evaņģēliju un dzīvos ar svētajiem. Stjuarts tika kristīts, kad mēs ieradāmies Jaunorleānā; un, mums šķiroties, uzdāvināja man Bībeli, ko es joprojām glabāju pie sevis.”⁴⁰

Uz kuģa Swanton smagi ievainots vīrietis tika nekavējoties dziedināts, kad Elders Lorenzo Snovs bija viņam devis priesterības svētību.

Elders Snovs rakstīja: „Vairāki jūrnieki raudāja, kad mēs galapunktā nokāpām no kuģa *Swanton*. Patiesībā mums visiem bija ļoti svinīgas un cēlas sajūtas.”⁴¹ Jaunorleānā Elders Snovs kopā ar saviem svētajiem uzkāpa uz prāmja un ceļoja augšup pa Misisipi upi. Viņi ieradās Navū 1843. gada 12. aprīli.

Nepārtraukta ziedošanās Tā Kunga darbam

Pēc kalpošanas par pilnlaika misionāru septiņu gadu lielāko daļu, Lorenzo Snovs redzēja, ka viņa kalpošanas iespējas uz laiku ir mainījušās. 1843.–1844. gada ziemā kādas vietējās skolas pārvaldītāji piedāvāja viņam skolotāja darbu. Viņš pieņēma šo piedāvājumu, kaut arī zināja, ka daudzi skolas audzēkņi „lepojās ar to, ka zākāja skolotājus un bojāja skolas”. Viņš nolēma, ka veids, kā iegūt audzēkņu cieņu, bija izrādīt viņiem cieņu. Viņa māsa Elīza stāstīja: „Viņš uzrunāja tos zēnus, it kā viņi būtu viscienījamākie džentlmeņi.

. . . Viņš sevišķi pūlējās, lai radītu iespaidu, ka viņš bija ieinteresēts viņu panākumos” un vēlmē „palīdzēt viņiem turpināt mācības. . . . Šādā veidā, pateicoties laipnībai un pārliecināšanai, viņi kļuva pieļāvīgāki — viņš ieguva viņu uzticību, un ar pacietību un pastāvīgiem pūliņiem nekaunīgi rupekļi tika pārvērsti cienījamos studentos; un labu laiku pirms semestra beigām, pārsteidzošā izaugsme, viņi bija iemācījušies centīgi studēt.”⁴²

1844. gadā viņš saņēmu jaunu uzdevumu Baznīcā. Viņš tika norīkots doties uz Ohaio un uzraudzīt priekšvēlēšanu kampaņu Džozefa Smita ievēlēšanai Amerikas Savienoto Valstu prezidenta amatā. Praviētis bija vīlies par to, kā ASV valdība izturējās pret Pēdējo dienu svētajiem, un viņš bija ieteicis esošajiem prezidenta amata kandidātiem noteikt savu attieksmi pret Baznīcu. Nebūdams apmierināts ar viņu atbildēm, viņš bija nolēmis pats kandidēt uz prezidenta amatu.

Divpadsmito kvorums nozīmēja Lorenzo Snovu un citus „izveidot politisku organizāciju visā Ohaio štatā, lai veicinātu Džozefa ievēlēšanu par ASV prezidentu”.⁴³ Tā rīkojoties, viņi veicināja apziņas veidošanos cilvēkos par to, kā tika pārkāptas svēto konstitucionālās tiesības. Lorenzo teica, ka tas viņam bija „ļoti interesants laiks”.⁴⁴ Daži cilvēki aizrautīgi pretojās Praviēša kandidatūrai, kamēr citi uzskatīja, ka Džozefs Smits varētu vest tautu uz panākumiem un labklājību.

„Šo galējo uzskatu laikā,” atcerējās Lorenzo Snovs, „manas pūles piepeši tika apstādinātas, saņemot uzticamu ziņojumu par Praviēša un viņa brāļa Hairama noslepkavošanu.”⁴⁵ „Ar bēdīgu sirdi” viņš atgriezās Navū.⁴⁶

Pat šajā traģiskajā laikā svētie centīgi strādāja, lai celtu Dieva valstību. Lorenzo vēlāk piebilda: „Saskaņā ar Visuvarenā vadību, Dieva valstība turpināja attīstīties.”⁴⁷ Viņi turpināja sludināt evaņģēliju un stiprināt cits citu un kopīgi strādāja, lai pabeigtu tempļa celtniecību savā pilsētā.

Kad Lorenzo Snovs pievienojās svētajiem Navū, viņš bija nolēmis, ka nekad neprecēsies, tā vietā izvēloties ziedot savu dzīvi evaņģēlija sludināšanai. Viņa māsa Elīza vēlāk rakstīja: „Viņu bija pilnībā aizrāvusi vēlme veltīt visu savu laiku, talantus un sevi visu kalpošanas

darbam.” Viņš uzskatīja, ka ģimenes dzīve kaut kādā veidā „mazinātu viņa noderīgumu” Tā Kunga darbā.⁴⁸

Lorenzo uzskati par laulību un ģimeni sāka mainīties 1843. gadā, kad viņš vienatnē bija runājis ar Pravieti Džozefu Smitu Misisipi upes krastā. Pravietis liecināja par atklāsmi, ko bija saņēmis par daudzsievību. Viņš pateica Lorenzo: „Tas Kungs atvērs tev ceļu, lai tu varētu pieņemt un paklausīt celestiālās laulības likumam.”⁴⁹ Saņēmis šādu padomu, Lorenzo sāka saprast, ka laulība bija Tā Kunga bauslis un būtiska Debesu Tēva laimes ieceres daļa.

1845. gadā Lorenzo Snovs stājās poligāmās laulībās, kā tas toreiz Baznīcā tika atklāsmes pieņemts, apprecot Šarloti Skvairsu un Mēriju Edelainu Godardu. Vēlāk viņš tika saistīts arī ar citām sievietēm. Viņa ziedošanās savām sievām un bērniem kļuva par daļu no viņa kalpošanas Tā Kunga darbam.

Svētie turpināja celt Dieva valstību Navū, taču arī vajāšanas turpinājās. 1846. gada februārī, ziemas aukstumā, pūļi piespieda viņus pamest savas mājas un templi. Viņi uzsāka ilgo pārgājienu uz rietumiem, pretī savām jaunajām mājām.

Palīdzība svētajiem sapulcēties Soltleikas ielejā

Kaut arī Lorenzo Snovs un viņa ģimene atstāja Navū kopā ar citiem svētajiem, viņi ieradās Soltleikas ielejā vairāk kā gadu pēc pirmās pionieru grupas ierašanās. Līdzīgi vairumam agrīno Pēdējo dienu svēto pionieru, viņi ceļā uzturējās pagaidu apmetnēs. Lorenzo ar savu ģimeni neilgu laiku uzturējās Gārdengrovas apmetnē Aiovas štatā, kur viņi būvēja baļķu būdas turpmākajiem svēto ceļiniekiem. No turienes viņi pārcēlās uz Pizgas kalna apmetni, arī Aiovas štatā.

Pizgas kalna apmetnē Lorenzo kopā ar savu ģimeni un citiem svētajiem strādāja, lai nodrošinātu savas un to cilvēku vajadzības, kuri viņiem sekotu ceļā uz Soltleikas ieleju. Viņi cēla baļķu mājas un pat apstrādāja augsni un sēja labību, apzinoties, ka visticamāk citi novāks ražu. Daļu no Pizgas kalna apmetnē pavadītā laika Lorenzo tika aicināts prezidēt šajā apmetnē. Kad bēdas, slimība un nāve mocīja cilvēkus, tai skaitā, viņa paša ģimeni, viņš centīgi strādāja,

*Lorenzo Snovs kalpoja par pionieru grupu kapteini,
kas ieradās Soltleikas ielejā 1848. gadā.*

lai palīdzētu cilvēkiem rast cerību, stiprināt citam citu un palikt paklausīgiem Tā Kunga baušļiem.⁵⁰

1848. gada pavasarī Prezidents Brigams Jangs norādīja Lorenzo Snovam atstāt Pizgas kalna apmetni un doties uz Soltleikas ieleju. Lorenzo atkal tika piešķirts vadītāja amats, šoreiz būt par pionieru grupu kapteini. Viņa vadītās grupas ieradās Soltleikas ielejā 1848. gada septembrī.

Kalpošana par Divpadsmito kvoruma locekli

1849. gada 12. februārī Lorenzo Snovs saņēma ziņu, ka viņam bija jāapmeklē Divpadsmit apustuļu kvoruma sanāksme. Viņš nekavējoties pārtrauca savu darbu un devās uz sanāksmi, kas jau bija sākusies. Pa ceļam viņš prātoja, kādēļ tika izsaukts Divpadsmito kvoruma priekšā. Viņš bija nesaprašanā — vai viņš bija apsūdzēts kādā ļaundarībā? Zinot, ka ir bijis uzticīgs savu pienākumu pildīšanā, viņš atvairīja šo domu. Taču viņš nespēja iedomāties, kas viņu sagaidīja. Kad ieradās, viņš sev par pārsteigumu uzzināja, ka ir ticis aicināts kalpot par šī kvoruma locekli. Tajā pašā sanāksmē viņš un trīs citi brāļi — Elders Čārlzs C. Ričs, Elders Frenklins D. Ričards un Elders Erastus Snovs, attāls radnieks — tika ordinēti par apustuļiem.⁵¹

Lorenzo Snova ordinācija par apustuli noteica visu viņa atlikušo dzīves virzību. Viņa aicinājums — būt par vienu no „Kristus Vārda īpašajiem lieciniekiem” (M&D 107:23) ietekmēja visu, ko viņš darīja. Vēlāk viņš izteica savas jūtas par apustuļa īpašajiem pienākumiem:

„Pirmkārt, apustulim jābūt dievišķām zināšanām, kas saņemtas ar atklāsmi no Dieva, ka Jēzus dzīvo — ka Viņš ir dzīvā Dieva Dēls.

Otrkārt, viņam jābūt dievišķi pilnvarotam apsolt Svēto Garu; tas ir dievišķs princips, kas atklāj Dieva lietas, dara zināmu Viņa gribu un nodomus, kas vada visā patiesībā un atklāj nākamās lietas, kā tās ir paziņojis Glābējs.

Treškārt, viņš ir ar Dieva spēku pilnvarots izpildīt evaņģēlija svētos priekšrakstus, kas katram cilvēkam tiek apstiprināti ar dievišķu liecību. Tūkstošiem cilvēku, kuri tagad dzīvo šo kalnu ielejās, kuri saņēma šos priekšrakstus manas kalpošanas laikā, ir dzīvi liecinieki šī apgalvojuma patiesumam.”⁵²

Papildus sava aicinājuma īpatnējiem pienākumiem, Elderam Snovam bija pārliecība, ko tas nozīmēja būt par Divpadsmito kvoruma locekli: „Mēs, Divpadsmitie, esam apņēmušies atteikties no jebkā, kas varētu novērst mūsu uzmanību no mūsu pienākumu pildīšanas, lai mēs varētu būt viens, kā [Augstākais] Prezidijs ir viens, un būt saistīti kopā mīlestības principā, kas saista Dieva Dēlu ar Viņa Tēvu.”⁵³

Elders Lorencs Snovs, izprotot savu aicinājumu un Divpadsmīto kvoruma misiju, veltīja savu dzīvi, lai palīdzētu uzcelt Dieva valstību uz Zemes. Viņš atsaucās aicinājumam kalpot un kalpoja dažādos veidos un daudzās vietās.

Misija Itālijā

1849. gada oktobra Vispārējās konferences laikā Elders Snovs tika aicināts izveidot misiju Itālijā. Kaut arī viņš nebija pazīstams ar šo zemi, tās kultūru un valodu, viņš nevilcinājās ar aicinājuma pieņemšanu. Ātrāk nekā divas nedēļas pēc konferences viņš bija gatavs ceļam, izdarījis visu to labāko, lai noorganizētu palīdzību savām sievām un bērniem savas prombūtnes laikā.

Kad viņš un citi misionāri ceļoja uz Amerikas Savienoto Valstu austrumiem, no kurienes ar kuģi šķērsotu Atlantijas okeānu, viņa domas pievērsās gan viņa ģimenei, gan tiem cilvēkiem, kuriem viņš drīz kalpos. Vēstulē savai mātai Elizai viņš rakstīja: „Daudzas pret-runīgas sajūtas piepildīja manu sirdi. . . . Mēs steidzāmies arvien tālāk un tālāk no tā spēcīgā magnēta — MĀJĀM! Taču zinājām, ka darbs, kurā bijām iesaistīti, — nest gaismu tiem, kuri sēdēja tumsā un tumšā ielejā, un mūsu sirdīs spīdēja mīlestība, un mūsu asaras tika noslaucītas.”⁵⁴

Elders Snovs un viņa ceļabiedri sasniedza Dženovu, Itāliju, 1850. gada jūlijā. Viņi saprata, ka Tā Kunga darbs ritēs lēni. Elders Snovs rakstīja: „Es esmu viens un svešinieks šajā lielajā pilsētā, gandrīz 8000 jūdzes (13 000 km) no savas mīļās ģimenes, starp cilvēkiem, kuru paražas un īpatnības man nav pazīstamas. Esmu ieradies ap-gaismot viņu prātus un apmācīt viņus taisnīguma principos; taču neredzu, kā to izdarīt. Šķiet, ka nav nekādu iespēju.” Nobažījies par cilvēku, kuriem viņš bija aicināts kalpot, „mulķībām, . . . ļaun-prātību, tumsonību un māņticību”, viņš rakstīja: „Es lūdzu savu Debesu Tēvu uzlūkot šos cilvēkus ar žēlastību. Ak, Kungs, lai viņi kļūst par Tavas līdzjūtības saņēmējiem, lai viņi visi neietu bojā. Piedod viņiem viņu grēkus un palīdzi man iepazīt viņus, lai viņi varētu pazīt Tevi un zinātu, ka Tu esi sūtījis mani nodibināt Tavu Valstību. . . . Vai Tev nav daži izredzētie starp šiem cilvēkiem, pie kuriem es tiku sūtīts? Vadi mani pie viņiem, un Tavam vārdam būs gods caur Tavu Dēlu Jēzu.”⁵⁵

Elders Snovs atrada šos „izredzētos” starp cilvēkiem, kurus sauca par valdensiešiem. Valdensieši dzīvoja kalnu ielejā Pjedmontas apgabalā, nedaudz uz dienvidiem no Itālijas un Šveices robežas un uz austrumiem no Itālijas un Francijas robežas. Viņu priekšteči tika vajāti un dzenāti no vienas vietas — uz citu, jo ticēja senatnes apustuļu pilnvarām un vēlējās sekot apustuļu mācībām, nevis pievienoties kādai tālaika reliģijai.

Vēstulē Prezidentam Brigamam Jangam Elders Snovs rakstīja, ka valdensieši bija izcietuši „tumsības un cietsirdības” gadsimtus un „bija palikuši nesatricināmi, gandrīz kā viļņu sista klints vētrainā jūrā”. Taču tieši pirms Pēdējo dienu svēto misionāru ierašanās Itālijā valdensieši sāka baudīt „dziļa miera periodu”, un viņiem, likās, bija vairāk reliģiskās brīvības nekā citiem Itālijā. „Tādējādi,” viņš piebilda, „ceļš tika atvērts tikai īsu laiku pirms misijas norīkošanas, un neviena cita Itālijas daļa netiek pārvaldīta ar tik labvēlīgiem likumiem.”

Vēloties uzzināt vairāk par šiem cilvēkiem, Elders Snovs aizgāja uz bibliotēku, lai sameklētu par viņiem kādu grāmatu. Viņš stāstīja: „Bibliotekārs, pie kura es vērsos, pateica man, ka viņam bija manis prasītā grāmata, taču tā tikko tika paņemta. Viņš tikko bija pabeidzis savu sakāmo, kad kāda kundze ienāca ar minēto grāmatu. „Ak,” viņš teica, „šī ir zīmīga sagādīšanās, šis kungs tikko pasūtīja šo grāmatu.” Es drīz vien pārliecinājos, ka valdensieši bija pelnījuši, lai pirmie Itālijā saņemtu evaņģēlija vēsti.”⁵⁶

Elders Snovs un viņa ceļabiedri nepacietīgi vēlējās sludināt evaņģēliju Pjedmontas apgabalā, taču juta, ka viņiem tas jādara piesardzīgi, veidojot draudzīgas attiecības un parādot cilvēkiem, ka uz viņiem var paļauties. Kad viņi sajuta, ka ir nodibinājuši labas attiecības ar cilvēkiem, viņi uzkāpa kādā tuvējā kalnā, dziedāja „slava dziesmas debesu Dievam” un noskaitīja lūgšanu, iesvētot Itāliju misionāru darbam. Viņi arī pauda savu personīgo ziedošanos šim darbam, un Elders Snovs deva priesterības svētības saņemšanu ceļabiedriem, lai palīdzētu viņiem izpildīt savus pienākumus. Pieredzētais kalnā Elderu Snovu iedvesmoja nosaukt to vietu par Brigama kalnu.⁵⁷

Pat pēc šīs pieredzes pagāja gandrīz divi mēneši, līdz kāds izteica vēlēšanos pievienoties Baznīcai. 1850. gada 27. oktobrī misionāri ar lielu prieku pieredzēja pirmās kristības un konfirmāciju Itālijā.⁵⁸ Elders Snovs vēlāk ziņoja: „Darbs šeit rit lēni un apnicīgi. . . . Tomēr, neskatoties uz to, Baznīca ir nodibināta. Koks ir iestādīts un dzen saknes.”⁵⁹

Kādu nakti Elderam Snovam bija sapnis, kas viņam palīdzēja saprast viņa misijas raksturu Itālijā. Sapnī viņš ar draugiem makšķerēja. „Mēs priecājamies par lielajām un skaistajām zivīm, kuras redzējām peldam ūdens virspusē mums visapkārt līdz pat apvāršnim,” viņš teica. „Mēs redzējām daudzus cilvēkus izliekam tīklus un izmetam makšķeres; taču viņi visi likās nekustīgi; turpretim mēs bijām pastāvīgā kustībā. Slidot garām vienam no viņiem, es pamaniju, ka uz mana āķa ir uzķērusies zivs, un nodomāju, ka, iespējams, tas aizvainos tā cilvēka jūtas, jo biju noķēris to zivi, tā sakot, viņam deguna priekšā; tomēr mēs turpinājām kustēties un iznācām krastā. Tad es satinu auklu un biju ne mazums pārsteigts un pazemots par savas balvas niecīgumu. Man tas šķita ļoti dīvaini, ka, starp tik daudzām cildenām un lieliskām zivīm, biju noķēris tik mazu lomu. Taču visas manas vilšanās pagaisa, kad es atklāju, ka noķertās zivs īpašības bija ļoti neparastas.”⁶⁰

Eldera Snova sapnis bija pravietisks. Viņš nepieredzēja lielu pievērsto skaitu Itālijā un, kā vēlāk novēroja kāds cits misionārs, tie nebija „bagātie un dižciltīgie”, kas pieņēma evaņģēliju.⁶¹ Tomēr Elders Snovs un viņa līdzgaitnieki bija darbarīki Tā Kunga rokās, ievēdot labus, uzticamus cilvēkus Dieva valstībā — cilvēkus, kuri pauda pateicību, ka bija „sākuši staigāt pa jaunas un nebeidzamas dzīves taku”.⁶² Kā arī, pateicoties Eldera Snova vadībai, Mormona Grāmata tika iztulkota itāļu valodā.

Gandrīz pusotru gadsimtu vēlāk kāds cits apustulis, Elders Džeimss E. Fausts, runāja par vīriešiem un sievietēm, kas pievienojās Baznīcai, pateicoties Eldera Snova un viņa līdzgaitnieku darbam: „Daži bija pirmajās rokasratiņu grupās, kas ieradās Soltleikas ielejā. . . . Daudzi no viņu pēcnācējiem kopa tikko atjaunotās Baznīcas vīna dārzus un mūsdienās ziedo ārkārtīgi daudz vispasaules baznīcai, ticot, kā ticēja viņu senči, ka apustuļi tur atslēgas, kas nekad nerūsē.”⁶³

Baznīcas celšana

Vēlāk Elders Snovs kalpoja citās misijās, no sirds pildot savu Divpadsmīto kvoruma locekļa aicinājumu, strādājot „Baznīcas [Augstākā] Prezidija vadībā, . . . lai izveidotu Baznīcu un vadītu visas tās lietas visās tautās” (M&D 107:33).

1853. gadā Prezidents Brigams Jangs aicināja Lorenzo Snovu vest vairākas ģimenes uz apmetni Jūtas ziemeļos, Boksas Elderu apgabalā. Tur jau esošā apmetne bija maza, neorganizēta un nedroša. Elders Snovs uzreiz ķērās pie darba, organizējot cilvēkus pēc ziedošanās likuma principiem, kā tos bija mācījis Praviētis Džozefs Smits. Cilvēki izveidoja plaukstošu pilsētu, ko Elders Snovs par godu Prezidentam Jangam nosauca par Brigamsitiju. Kopīgi strādājot un atbalstot cits citu, tās pilsoņi izveidoja skolu sistēmu, rūpnīcas, apūdeņošanas sistēmu, tirdzniecības organizāciju un pat teātra biedrību. Kaut arī viņi nedzīvoja pēc ziedošanās likuma pilnībā, viņi vadījās pēc tā principiem un parādīja, ko iespējams kopienai sasniegt sadarbībā un centīgā darbā. „Brigamsitijā nebija dīkdieņu,” rakstīja Prezidenta Snova meita Leslija. „Tur bija tāds aktivitātes un labklājības periods, kam droši vien nebija līdzīga nevienā citā apmetnē visā štatā.”⁶⁴

Elders Snovs ar savu ģimeni dzīvoja Brigamsitijā daudzus gadus. Viņš tur prezidēja svēto vidū, laiku pa laikam dodoties prom, lai kalpotu īsās misijās citās vietās. 1864. gadā viņš bija prom aptuveni trīs mēnešus, lai kalpotu īsā misijā Havaju salās. Viņš devās ar Elderu Ezru T. Bensonu, kurš arī bija Divpadsmīto kvoruma loceklis, un Elderiem Džozefu F. Smitu, Almu Smitu un Viljamu V. Klafu.⁶⁵ 1872.–1873. gadā Elders Snovs un citi pavadīja Prezidentu Džordžu A. Smitu, pirmo padomnieku Augstākajā Prezidijā, deviņu mēnešu ceļojumā pa vairākām Eiropas un Tuvo un Vidējo Austrumu valstīm, kas iekļāva arī Svētās zemes apmeklējumu. Viņi devās pēc Prezidenta Brigama Janga lūguma, jo viņš cerēja, ka viņu taisnīgā ietekme palīdzēs sagatavot citas tautas atjaunotā evaņģēlija saņemšanai.⁶⁶ 1885. gadā Elders Snovs tika aicināts apmeklēt vairākas Amerikas indiāņu grupas ASV ziemeļrietumos un Vaiomingas štatā. Laikā no augusta līdz oktobrim viņš tur nodibināja misijas un organizēja Baznīcas vadītājus, lai palīdzētu tiem, kas bija kristīti un konfirmēti.

Šajā ēkā Brigamsitijā, Jūtā, tika gatavoti zābaki, kurpes, zirglietas un cepures.

Tempļa darbs

Prezidents Hibers Dž. Grants, Baznīcas septītais prezidents, novēroja, ka Prezidents Lorenco Snovs „daudzus gadus no savas dzīves veltīja kalpošanai Templī”.⁶⁷ Mīlestība pret tempļa darbu aizsākās Prezidenta Snova pievēršanās sākumposmā un padziļinājās, kad viņš kalpoja par apustuli. Viņš apmeklēja sapulces Kērtlandes Templī drīz pēc savām kristībām un konfirmācijas. Vēlāk viņš entuziasmā pieņēma aicinājumu ziedojumu vākšanai, lai uzceltu templi Navū pilsētā. Kad Navū Tempļis bija pabeigts, viņš tajā kalpoja par priekšrakstu izpildītāju, palīdzot Pēdējo dienu svētajiem saņemt endaumentu un saistīšanas priekšrakstus, pirms viņu izceļošanas uz rietumiem. Viņš turpināja veikt pienākumus templī, un viņa pienākumu daudzveidība palielinājās, kad viņš tika aicināts kalpot par apustuli. Viņš uzstājās ar runu Loganas Jūtas Tempļa iesvētīšanas dievkalpojuma laikā. Pēc tam, kad Prezidents Vilfords Vudrafs iesvētīja Manti Jūtas Templi, Prezidents Snovs nolasīja iesvētīšanas lūgšanu vairākās sesijās nākamajās dienās. Kad Soltleikas Tempļa augstākajā tornī tika nostiprināts augšējais akmens, viņš

vadija sapulcējušos lielo draudzi Oziannas saucienā. Kad Soltleikas Templis tika iesvētīts, viņš kalpoja par pirmo šī tempļa prezidentu.

Prezidenta Snova 80. dzimšanas dienā vietējā laikrakstā viņam tika parādīta cieņa ar šādiem vārdiem: „Savas dzīves novakarē viņš joprojām dedzīgi darbojas tajā diženajā lietā, kurai viņš bija nodevies arī savas dzīves sākumā, Tempļa svētajā apkārtnē viņš turpina veikt to diženo darbu, kam viņš un viņa biedri ir ziedojušies — darbu, kam ir tik pamatīga nozīme šajā grēka un nāves apņemtajā pasaulē.”⁶⁸

Kalpošana cilvēkiem

Kad Prezidents Snovs ceļoja no vienas vietas — uz citu, mācot lielas cilvēku grupas, viņš veltīja laiku kalpošanai atsevišķiem cilvēkiem un ģimenēm. Piemēram, 1891. gada martā, kalpojot par Divpadsmi to kvoruma prezidentu, viņš uzstājās ar runu kādā konferencē Brigamsitijā. Viņa runas laikā uz kanceles tika nolikta zīmīte. Kāds aculiecinieks teica, ka viņš „pārstāja runāt, izlasīja zīmīti un tad svētajiem paskaidroja, ka tas bija aicinājums apmeklēt kādus cilvēkus, kuriem bija lielas bēdas”. Viņš atvainojās un devās prom no kanceles.

Zīmīte bija no Brigamsitijas iemītnieka Džeikoba Džensena. Tajā bija rakstīts, ka Džeikoba meita Ella bija tajā pašā dienā nomirusi pēc nedēļām ilgās cīņas ar skarlatīnu. Brālis Džensens bija uzrakstījis zīmīti, tikai lai informētu Prezidentu Snovu par savas meitas nāvi un palūgtu viņam sagatavot bēres. Taču Prezidents Snovs vēlējās nekavējoties apmeklēt viņu ģimeni, pat ja tas viņam prasīja pārtraukt savu runu un pamest sanāksmi, kurā viņš prezidēja. Pirms Prezidents Snovs atstāja sapulci, viņš aicināja Radžeru Klāsonu, kurš toreiz bija Boksas Elderu staba prezidents, doties viņam līdzi.

Džeikobs Džensens pastāstīja, kas notika, kad Prezidents Snovs un Prezidents Klāsons ieradās viņa mājās:

„Pastāvējis pie Ellas gultas minūti vai divas, Prezidents Snovs pajautāja, vai mums mājā bija iesvētīta eļļa. Es biju ļoti pārsteigts, taču atbildēju apstiprinoši un atnesu to viņam. Viņš pasniedza eļļas pudeli brālim Klāsonam un palūdza viņam iesvaidīt Ellu. [Prezidents Snovs] tad pats teica svētības vārdus un apstiprināja iesvaidījumu.

„Svētības laikā mani jo sevišķi iespaidoja daži viņa teiktie vārdi, un es tos ļoti labi atceros pat tagad. Viņš teica: „Dārgā Ella, es pavēlu tev, Tā Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā, atgriezies un dzīvot, tava misija nav pabeigta. Tu vēl dzīvosī, lai izpildītu diženu misiju.”

Viņš teica, ka viņa vēl dzīvos, lai uzaudzinātu lielu ģimeni un būtu par mierinājumu saviem vecākiem un draugiem. Es ļoti labi atceros šos vārdus. . . .

. . . Pēc tam, kad Prezidents Snovs bija devis svētību, viņš pagriezās pret manu sievu un mani un teica: „Tagad vairs nesērojiet un nebēdājieties. Viss būs labi. Brālis Klāsons un es esam aizņemti, un mums ir jāiet, mēs nevaram palikt, taču jūs esiet pacietīgi un gaidiet, un nesērojiet, jo viss būs labi.” . . .

Pēc tam, kad Prezidents Snovs bija devis Ellai svētību, viņa palika tādā pašā stāvoklī ilgāk par stundu jeb kopumā ilgāk par trīs stundām, kopš bija mirusi. Mēs tur sēdējām pie gultas un vērojām, viņas māte un es, kad pēkšņi viņa atvēra acis. Viņa palūkojās apkārt istabā, ieraudzīja mūs sēžam, taču turpināja meklēt kādu citu, un pirmais, ko viņa teica, bija: „Kur viņš ir? Kur viņš ir?” Mēs jautājām: „Kas? Kur ir kas?” „Nu, brālis Snovs,” viņa atbildēja. „Viņš aicināja mani atpakaļ.”⁶⁹

Kad Ella bija garu pasaulē, viņa juta tādu mieru un laimi, ka nebija vēlējusies atgriezties. Taču viņa paklausīja Prezidenta Snova balsij. Kopš tās pašas dienas viņa mierināja ģimenes locekļus un draugus, palīdzot viņiem saprast, ka viņiem nevajag sērot par saviem mīļajiem, kas ir miruši.⁷⁰ Vēlāk viņa apprecējās, viņai piedzima astoņi bērni, un viņa uzticīgi kalpoja savos Baznīcas aicinājumos.⁷¹

Baznīcas vadišana Tā Kunga pravieša, gaišreģa un atklājēja aicinājumā

1898. gada 2. septembrī Prezidents Vilfords Vudrafs nomira, kalpojot par Baznīcas prezidentu ilgāk par deviņiem gadiem. Kad Prezidents Lorencs Snovs, kurš toreiz kalpoja par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu, saņēma ziņu par Prezidenta Vudrafa nāvi, viņš atradās Brigamsitijā. Viņš, cik vien ātri iespējams, ar vilcienu devās uz Soltleiksitiju, apzinoties, ka Baznīcas vadišanas pienākums tagad gūlās uz Divpadsmito kvorumu.

Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums 1898. gadā. Augšējā rinda, no kreisās uz labo: Antons H. Lands, Džons V. Teilors, Džons Henrijs Smits, Hibers Dž. Grants, Brigams Jangs, jaun., Džordžs Tisdeils, Radžers Klāsons, Meriners V. Merils. Vidējā rinda: Frensis M. Laimans, Džordžs K. Kenons, Lorenco Snovs, Džozefs F. Smits, Frenklins D. Ričards. Apakšējā rinda: Metiass F. Kaulijs, Ābrahāms O. Vudrafs.

Jūtoties nepiemērots, taču gatavs sekot Tā Kunga gribai, Prezidents Snovs devās uz Soltleikas Templi, lai lūgtu Dievu. Atbildot uz viņa lūgšanu, Tas Kungs personīgi viņu apmeklēja. Prezidents Snovs vēlāk liecināja, ka „patiesībā redzēja Glābēju . . . Templī un sarunājās ar Viņu vaigu vaigā”. Tas Kungs viņam pateica nekavējoties reorganizēt Augstāko Prezidiju un negaidīt, kā tas tika darīts, kad nomira iepriekšējie Baznīcas prezidenti.⁷² 1898. gada 13. septembrī Divpadsmito kvorums atbalstīja Prezidentu Snovu par Baznīcas prezidentu un viņš sāka kalpot par tās prezidentu. 9. oktobrī viņš tika atbalstīts visā Baznīcā un 10. oktobrī iesvētīts par piekto Baznīcas prezidentu.

Prezidenta Snova piemēra un viņa saņemto atklāsmju dēļ Pēdējo dienu svētie iepazīna viņu kā savu pravieti. Citu ticību piederīgie arī cienīja viņu kā patiesu Dieva vīru.

Saskarsme ar Pēdējo dienu svētajiem

Prezidents Snovs, būdams Baznīcas prezidents, bieži prezidēja stabu konferencēs. Tiekoties ar svētajiem, viņš pauda viņiem savu mīlestību un cieņu. Viņa vārdi un darbi parādīja, ka, pat apzinoties sava aicinājuma svētumu, viņš neuzskatīja sevi augstāku par tiem cilvēkiem, kuriem kalpoja.

Kādā staba konferencē Prezidents Snovs apmeklēja īpašu sesiju, kas bija domāta tā staba bērniem. Bērni tika aicināti izveidot kārtīgu rindu, lai pēc kārtas varētu pieiet pie pravieša un paspiest viņam roku. Pirms viņi to izdarīja, viņš piecēlās un teica: „Kad es spiedišu jūsu rokas, es vēlos, lai jūs skatītos man sejā, lai jūs vienmēr mani atcerētos. Es neesmu labāks par daudziem citiem vīriešiem, taču Tas Kungs man ir piešķīris lielus pienākumus. Kopš tā laika, kad Tas Kungs man atklāja Sevi tik pilnīgā veidā, es esmu pūlējies izpildīt katru man doto pienākumu. Šī augstā amata dēļ, kuru es ieņemu, vēlos, lai jūs mani atcerētos, atcerētos, ka esat paspieduši roku Jēzus Kristus Baznīcas prezidentam. Es ceru, ka neaizmirsīsīt lūgt par mani un maniem padomniekiem, Prezidentu Kenonu un Smitu, un par apustuļiem.”⁷³

Prezidenta Snova dēls Lerojs pastāstīja, kas notika kādā staba konferencē Ričfildā, Jūtā: „Prezidents Lorenco Snovs un Frensis M. Laimans [no Divpadsmīto kvorumā] piedalījās konferencē Ričfildā. Pēc ievada dziesmas staba prezidents pajautāja brālim Laimanam, kam palūgt noskaitīt sākuma lūgšanu. Brālis Laimans teica: „Pajautā Prezidentam Snovam,” domājot, lai viņš pajautā Prezidentam Snovam, kam vajadzētu noskaitīt sākuma lūgšanu. Tomēr tā vietā staba prezidents palūdza Prezidentam Snovam noskaitīt lūgšanu. Prezidents Snovs laipni piekrita un pirms skaitīt lūgšanu, pateica, ka ļoti priecājās par šo iespēju, un teica, ka bija pagājis ilgs laiks, kopš viņam tika dota šāda privilēģija. Runā, ka viņš noskaitīja brīnišķīgu ievadlūgšanu.”⁷⁴

Saskarsme ar citu ticību pārstāvjiem

Prezidenta Snova ietekme sniedzās tālāk par viņa Pēdējo dienu svēto ticības biedriem. Kad cilvēki no citām ticībām viņu satika, viņi sāka cienīt viņu un Baznīcu, ko viņš pārstāvēja. Viņa svētība V. D.

Kornels, mācītājs citā baznīcā, apmeklēja Soltleiksitiju un pavadīja kādu laiku arī ar Prezidentu Snovu. Viņš rakstīja:

„Viņa pieklājīgais un pieredzējušais sekretārs mani pavadīja viņa cēlajā klātbūtnē, un es atskārtu, ka sveicinos ar vienu no vispatīkamākajiem un jaukākajiem vīriešiem, ko jebkad biju saticis — ar vīru, kam piemita īpatnējas spējas savā klātbūtnē uzreiz atbrīvot cilvēku no visa satraukuma — ar meistarū sarunas mākslā, ar neparastu ģēniju, kas ļāva cilvēkam justies mierīgam un aicinātam viņa sabiedrībā.

Prezidents Snovs ir kulturāls cilvēks gan prātā, gan dvēselē, gan ķermenī. Viņa valoda ir izmeklēta, diplomātiska, draudzīga un erudīta. Viņa manieres parāda, ka viņš ir mācījies ļoti labās skolās. Viņa gars ir tik maigs kā bērnam. Jūs iepazīstina ar viņu, un jūs esat apmierināts ar viņu. Jūs sarunājaties ar viņu, un jums viņš patīk. Jūs sarunājaties ar viņu ilgi, un jūs iemīlat viņu.” Uzrunājot savus lasītājus, kuriem acīmredzot bija aizspriedumaini priekšstati par Baznīcu, viņa svētība Kornels piebilda: „Un tomēr viņš ir „mormonis”! Nu, ja „mormonismam” jebkad izdotos izveidot rupju un brutālu cilvēku no Prezidenta Snova, tam patiešām būtu daudz kas jāpaveic. Ja „mormonisms” ir bijis veidojošais spēks, kas pasaulei ir devis tādu mierīgu, disciplinētu un intelektuāli bagātu cilvēku, tad „mormonismā” galu galā noteikti vajadzētu būt kaut kam labam.”⁷⁵

Cits mācītājs, viņa svētība Prentiss, arī rakstīja par tikšanos ar Prezidentu Snovu: „Viņa seja, kas atspoguļo dvēseli, kurā valda Miera Valdnieks, ir viņa labākais liecinieks. Reizēm savā dzīvē, kas pavadīta, pētot cilvēkus, es esmu atradis tādus lieciniekus. Tāda bija seja, ko redzēju šodien. . . . Es sagaidīju, ka Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas prezidenta sejā saskatīšu inteligentumu, labvēlību, cieņu, nosvērtību un spēku; taču, kad mani iepazīstināja ar Prezidentu Lorenco Snovu, uz brīdi es biju pārsteigts. . . . Viņa sejā izpaudās miera spēks; viņa klātbūtne vēstīja par miera lūgšanu. Viņa mierpilnās acis bija ne tikai „vieta, kur mājāja klusa lūgšana”, bet arī garīgā spēka mājoklis. Kad viņš runāja par „praviešu vārdu, [kas] kļūst jo stiprs” un par drošo cerību, kas viņam bija, un dzīvo ticību, ar kuru bija pārvarēti traģiskas dzīves pārbaudījumi un grūtības, es vēroju emocijas, kas atspoguļojās viņa sejā, un ar īpašu uzmanību pētīju viņa sejas izteiksmes smalkās nianses, kas tik skaidri runāja

par viņa dvēseles darbību; un mani pārņēma ļoti savāda sajūta, ka es „stāvēju uz svētas zemes”: ka šis vīrs nerīkojās ikdienišķu, politisku, personīgās ieinteresētības vai izdevīguma motīvu vadīts, bet, ka viņš „rīkojās citādāk nekā citi cilvēki”. . . . Ja mormoņu Baznīca var izveidot šādus lieciniekus, tad tai tikai pavisam nedaudz pietrūkst laba rakstnieka spēju vai izcila sludinātāja daiļrunības.”⁷⁶

Atklāsme par desmito tiesu

Prezidents Lorencs Snovs, iespējams, vislabāk ir pazīstams atklāsmes dēļ, ko viņš saņēma par desmitās tiesas likumu. 1899. gada maijā viņš sajuta pamudinājumu doties uz Sentdžordžu, Jūtu, kopā ar citiem Baznīcas vadītājiem. Kaut arī viņš nezināja, kādēļ viņiem bija turp jādodas, viņš un viņa brāļi ātri atsaucās uz šo pamudinājumu, un aptuveni divu nedēļu laikā viņi bija Sentdžordžā. 17. maijā, pēc ierašanās Sentdžordžā, Prezidents Snovs saņēma atklāsmi, ka viņam ir jāsludina par desmitās tiesas likumu. Nākamajā dienā viņš svētajiem izteica šādu paziņojumu: „Tā Kunga vārds jums nav nekas jauns; tas vienkārši skan šādi: LAIKS IR PIENĀCIS KATRAM PĒDĒJO DIENU SVĒTAJAM, KAS CER BŪT GATAVS NĀKOTNEI UN STĀVĒT UZ STINGRA PAMATA, DARĪT TĀ KUNGA GRIBU UN MAKSĀT PILNU DESMITO TIESU. Tas ir Tā Kunga vārds jums, un tas būs Tā Kunga vārds katrai apdzīvotai vietai visā Ciānas zemē.”⁷⁷

Pēc šī vēstījuma nodošanas Sentdžordžā, Prezidents Snovs un viņa ceļabiedri dalījās šajā pašā vēstījumā Dienvidjūtas pilsētās un citās apdzīvotās vietās starp Sentdžordžu un Soltleiksitiju. Kad 27. maijā viņi atgriezās Soltleiksitijā, viņi bija noturējuši 24 sanāksmes, kurās Prezidents Snovs bija teicis 26 runas un paspiedis roku 4417 bērniem. Viņi bija veikuši 676 kilometrus ar vilcienu un 494 kilometrus ar zirga pajūgu.⁷⁸ Šī pieredze bija ietekmējusi Prezidentu Snovu, un viņš ļoti vēlējās turpināt sludināt par desmitās tiesas likumu visā Baznīcā. „Es esmu tik apmierināts ar šī apmeklējuma rezultātiem,” viņš teica, „ka domāju apceļot visus Ciānas stabus tuvākajā nākotnē.”⁷⁹ Viņš prezidēja daudzās stabu konferencēs, kur svētajiem apsoliya, ka paklausība šim likumam sagatavos Baznīcas locekļus laicīgu un garīgu svētību saņemšanai.⁸⁰ Viņš arī apsoliya, ka paklausība desmitās tiesas likumam Baznīcai dos iespēju atbrīvoties no parādsaistībām.⁸¹

Baznīcas locekļi visā Baznīcā atjaunotā apņēmībā atsaucās Prezidenta Snova padomam. 1904. gadā vēsturnieks Orsons F. Vitnijs, kurš vēlāk kalpoja par Divpadsmīto kvoruma locekli, rakstīja: „Šīs darbības rezultāts bija tūlītējs. Desmitā tiesa un ziedojumi sāka plūst ar gadiem ilgi neredzētu akurātību un pārpilnību, un Baznīcas stāvoklis daudzējādi uzlabojās, un tās izredzes kļuva spožākas. Prezidentam Snovam arī agrāk bija mīlestība un uzticība pret saviem ļaudīm, un tagad šīs labās sajūtas pastiprinājās un pieauga.”⁸² Prezidents Hibers Dž. Grants, kurš bija Divpadsmīto kvoruma locekļis, kad Prezidents Snovs saņēma atklāsmi par desmito tiesu, vēlāk paziņoja: „Lorenco Snovs kļuva par Baznīcas prezidentu 85 gadu vecumā, un to, ko viņš paveica savas dzīves turpmāko trīs gadu laikā, ir vienkārši brīnišķīgi apdomāt. . . . Trīs īsos gados šis vīrs, kas pasaules acīs bija pārsniedzis savu rīcībspējas vecumu, kas nebija nodarbojies ar finansēm, kas gadiem ilgi bija veltījis savu dzīvi darbam Templī, ķērās pie Kristus Baznīcas finansēm, saņēmis iedvesmu no dzīvā Dieva, un tajos trīs gados izmainīja visu, finansiāli, no tumsas gaismā.”⁸³

Liecības sniegšana savas kalpošanas pēdējās dienās

1901. gada 1. janvārī Prezidents Snovs apmeklēja īpašu sanāksmi Soltleikas Tabernaklā, lai sagaidītu 20. gadsimtu. Uz šo sanāksmi tika aicināti cilvēki no visām reliģijām. Prezidents Snovs šim notikumam bija sagatavojis vēstījumu, taču nevarēja to nolasīt spēcīgās saaukstēšanās dēļ. Pēc ievada garīgās dziesmas, ievadlūgšanas un Tabernakla kora dziedātā korāļa Prezidenta Snova dēls Lerojs piecēlās un nolasīja vēstījumu — „Prezidenta Lorenco Snova apsveikums pasaulei”.⁸⁴ Prezidenta Snova vēstījuma noslēguma vārdi ar piemēru ilustrēja viņa sajūtas par Tā Kunga darbu:

„Savas zemes dzīves astoņdesmit septītā gada laikā es dedzīgi vēlos darīt to, kas nāktu par labu visai cilvēcei. . . . Es paceļu savas rokas un piesaucu debesu svētību pār Zemes iedzīvotājiem. Lai saules gaisma smaids pār jums. Lai zemes dārgumi un augļi tiek jums brīvi dāvāti jūsu labumam. Lai patiesības gaisma aizdzen tumsu no jūsu dvēselēm. Lai taisnīgums pieaug un netaisnība mazinās. . . . Lai taisnība uzvar un samaitātība tiek izskausta. Un lai tikums un šķīstums, un gods gūst virsroku, līdz ļaunums tiks uzvarēts, un Zeme

tiks attīrīta no ļaundarības. Lai šis novēlējums kā „mormoņu” balss no Jūtas kalniem skan visā pasaulē un lai visi cilvēki zina, ka mūsu vēlme un misija ir visa cilvēku dzimuma svētīšana un glābšana. . . . Lai Dievs tiek pagodināts gaidāmajā uzvarā pār grēku un bēdām, un ciešanām, un nāvi. Lai jums visiem ir miers!”⁸⁵

1901. gada 6. oktobrī Vispārējās konferences pēdējā sesijā Prezidents Lorencs Snovs piecēlās, lai uzrunātu svētos. Vairākas dienas viņš bija diezgan slim, un, kad viņš piegāja pie kanceles, viņš teica: „Mani dārgie brāļi un māsas, tas man ir diezgan liels brīnums, ka mēģinu jūs uzrunāt šajā pēcpusdienā.” Viņš dalījās īsā vēstījumā par vadīšanu Baznīcā. Tad viņš pateica noslēdzošos vārdus, ko Baznīcas locekļu lielākā daļa no viņa dzirdēja pēdējo reizi: „Lai Dievs jūs svētī. Āmen.”⁸⁶

Pēc četrām dienām Prezidents Snovs nomira no plaušu karsoņa. Pēc bērū ceremonijas Soltleikas Tabernaklā, viņa ķermenis tika apglabāts kapsētā viņa iemīļotajā pilsētā — Brigamsitijā.

Atsauces

1. Lorencs Snovs, citējis Likurģs A. Vilsons, *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr* (1900), v.
2. Lorencs Snovs, „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22.
3. Lorencs Snovs, skat. *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, v.
4. Lorencs Snovs, skat. *Life of David W. Patten, the First Apostolic Martyr*, v.
5. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 1–2.
6. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2.
7. Lorencs Snovs, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, Baznīcas vēstures bibliotēka, 18.
8. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2–3.
9. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 3.
10. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 2, 3.
11. Orsons F. Vitnijs, *History of Utah*, 4 sēj. (1892–1904), 4:223.
12. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 4.
13. Lorencs Snovs, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 57–62.
14. Skat. Lorencs Snovs, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 32.
15. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 6.
16. Lorencs Snovs, „The Grand Destiny of Man”, 22. Lai vairāk uzzinātu par Lorencu Snovu pievēršanu, skat. 3. nodaļu.
17. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 6.
18. Lorencs Snovs, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33.
19. Lorencs Snovs, *Journal and Letterbook, 1836–1845*, 33; skat. arī „The Grand Destiny of Man”, 22.
20. Lorencs Snovs, „The Grand Destiny of Man”, 22.
21. Lorencs Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 15.
22. Lorencs Snovs, „The Grand Destiny of Man”, 22.
23. Lorencs Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 16.
24. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 16, 19.

25. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 19.
26. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 30.
27. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 37–38.
28. Lorenzo Snova vēstule Oliveram Snovam, citēta Elizā R. Snovas vēstulē Īzākam Strīteram, 1839. g. 22. febr., Baznīcas vēstures bibliotēka.
29. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 37.
30. Lorenzo Snova vēstule Oliveram Snovam, citēta Elizā R. Snovas vēstulē Īzākam Strīteram, 1839. g. 22. febr.
31. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 19.
32. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 47.
33. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 50–51. Vairāk informācijas par ceļojumu uz Angliju skat. 14. nodaļā.
34. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 58–59.
35. Lorenzo Snova vēstule Hiberam Č. Kimbalam, 1841. g. 22. okt., skat. Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Baznīcas vēstures bibliotēka.
36. Lorenzo Snova vēstule Hiberam Č. Kimbalam, 1841. g. 22. okt., skat. Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846.
37. Lorenzo Snova vēstule Džordžam A. Smitam, 1842. g. 20. janv., skat. Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846.
38. Lorenzo Snovs, Journal and Letterbook, 1836–1845, 45.
39. Lorenzo Snovs, Journal and Letterbook, 1836–1845, 65–66.
40. Lorenzo Snovs, Journal and Letterbook, 1836–1845, 72–83.
41. Lorenzo Snovs, Journal and Letterbook, 1836–1845, 91.
42. Elizā R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 74–75; skat. arī 73. lpp.
43. Lorenzo Snovs, Journal and Letterbook, 1836–1845, 49.
44. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79.
45. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79.
46. Lorenzo Snovs, skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 79, 82.
47. Lorenzo Snovs, skat. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 1887. g. 29. aug., 549. Vairāk Lorenzo Snova komentārus par Džozefa Smita mocekļa nāvi skat. 23. nodaļā.
48. Skat. Elizā R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 84.
49. Džozefs Smits, citējis Lorenzo Snovs *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 70.
50. Vairāk informācijas par pieredzi Pizgas kalna apmetnē skat. 7. nodaļā.
51. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 94–95.
52. Lorenzo Snovs, „Address of Apostle Lorenzo Snow”, *Millennial Star*, 1886. g. 15. febr., 110.
53. Lorenzo Snovs, *Deseret News*, 1857. g. 14. janv., 355.
54. Lorenzo Snova vēstule Elizai R. Snovai, skat. *The Italian Mission* (1851), 5.
55. Lorenzo Snova vēstule Frenklinam D. Ričardsam, skat. *The Italian Mission*, 8–10.
56. Lorenzo Snova vēstule Brigamam Jangam, skat. *The Italian Mission*, 10–11.
57. Skat. Lorenzo Snova vēstule Brigamam Jangam, skat. *The Italian Mission*, 15–17.
58. Skat. Lorenzo Snova vēstule Brigamam Jangam, skat. *The Italian Mission*, 17.
59. Lorenzo Snova vēstule Frenklinam D. Ričardsam, skat. *The Italian Mission*, 20.
60. Lorenzo Snova vēstule Orsonam Haidam, skat. *The Italian Mission*, 23.
61. Džeibeza Vudarda vēstule Lorenzo Snovam, skat. *The Italian Mission*, 26.
62. Citēts no Džeibeza Vudarda vēstules Lorenzo Snovam, skat. *The Italian Mission*, 26.
63. Skat. Conference Report, 1994. g. okt., 97; vai *Ensign*, 1994. g. nov., 74.
64. Leslija Vudrafa Snova, „President Lorenzo Snow, as the Silver Grays of Today Remember Him”, *Young Woman's Journal*, 1903. g. sept., 391.
65. Vairāk informācijas par Eldera Snova pieredzi Havaju salās skat. 4. nodaļā.
66. Vairāk informācijas par Eldera Snova pieredzi Svētajā zemē skat. 24. nodaļā.
67. Hibers Dž. Grants, skat. Conference Report, 1919. g. jūn., 10.
68. *Deseret Evening News*, 1894. g. 3. apr., 4.

69. Džeikobs Džensens, citēts Lerojs C. Snovs, „Raised from the Dead”, *Improvement Era*, 1929. g. sept., 884–886.
70. Skat. Lerojs C. Snovs, „Raised from the Dead”, 886; Lerojs C. Snovs, „Raised from the Dead (Conclusion)”, *Improvement Era*, 1929. g. okt., 975–979.
71. Skat. Lerojs C. Snovs, „Raised from the Dead (Conclusion)”, 980.
72. Skat. Lerojs C. Snovs, „An Experience of My Father’s”, *Improvement Era*, 1933. g. sept., 677; skat. arī sarakste starp Elderu Džonu A. Vidso un Noa S. Ponda, Alises Armedas Snovas Jangas Pondas vīru, 1945. g. 30. okt. un 1946. g. 12. nov., Baznīcas vēstures bibliotēka. Prezidents Brigams Jangs gaidīja ilgāk nekā trīs gadus pēc Praveša Džozefa Smita mocekļa nāves, pirms viņš reorganizēja Augstāko Prezidiju; Prezidents Džons Teilors gaidīja ilgāk nekā trīs gadus pēc Prezidenta Janga nāves; Prezidents Vudrafs gaidīja gandrīz divus gadus pēc Prezidenta Teilora nāves. Vairāk informācijas par dievišķo izpausmi, ko Prezidents Snovs saņēma templī, skat. 20. nodaļā.
73. Lorenzo Snovs, skat. „President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. aug., 1.
74. Biographical Notes on Lorenzo Snow, apkop. Lerojs C. Snovs, Baznīcas vēstures bibliotēka, 2.
75. V. D. Kornels, citēts „Mormonism in Salt Lake”, *Millennial Star*, 1899. g. 14. sept., 579.
76. Viņa svētība Prentiss, citēts Nefijs Andersons, „Life and Character Sketch of Lorenzo Snow”, *Improvement Era*, 1899. g. jūn., 569–570.
77. Lorenzo Snovs, *Millennial Star*, 1899. g. 24. aug., 533; skat. arī *Deseret Evening News*, 1899. g. 17. maijs, 2; *Deseret Evening News*, 1899. g. 18. maijs, 2. Žurnālā *Millennial Star* minēts, ka Prezidents Snovs teica šo runu 8. maijā, taču citos tālaika avotos minēts, ka tā tika teikta 18. maijā. Prezidents Snovs runāja par desmito tiesu arī 17. maijā. Pilnīgāku aprakstu par desmitās tiesas atklāsmi skat. 12. nodaļā.
78. Skat. „Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 27. maijs, 1.
79. Lorenzo Snovs, skat. „Pres. Snow Is Home Again”, 1.
80. Skat., piemēram, *Deseret Evening News*, 1899. g. 24. jūn., 3.
81. Skat., piemēram, *Improvement Era*, 1899. g. aug., 793.
82. Orsons F. Vitnijs, *History of Utah*, 4:226.
83. Hiberns Dž. Grants, skat. Conference Report, 1919. g. jūn., 10.
84. Skat. „Special New Century Services”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 1. janv., 5.
85. Lorenzo Snovs, „Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 1. janv., 5.
86. Lorenzo Snovs, skat. Conference Report, 1901. g. okt., 60, 62.

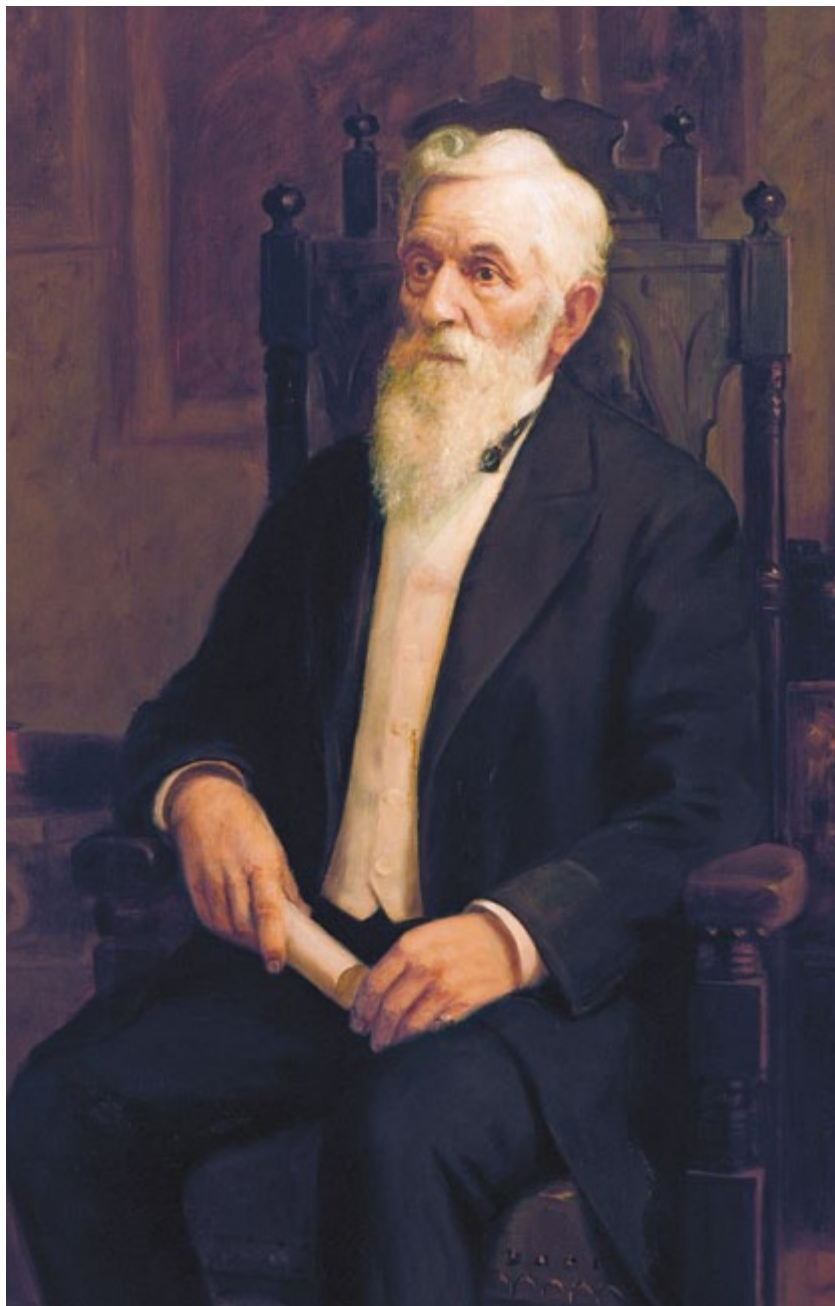
Mācīšanās ticībā

„Brāļi un māsas, turpināsim strādāt Tā Kunga, mūsu Dieva, vārdā; katru dienu kļūstot gudrākiem un prātīgākiem, lai jebkas, kas notiek, nāktu mums par labu.”

No Lorenzo Snova dzīves

Kad Lorenzo Snovs neveica mājas darbus savu vecāku lauku mājās, viņš parasti lasīja, „noslēpies aiz savas grāmatas” — tā to parasti sauca viņa ģimenes locekļi. Lorenzo māsa Elīza par viņu teica, ka viņš „vienmēr mācījās — gan mājās, gan skolā”.¹ Viņam pieaugot, pieauga arī viņa mīlestība pret mācīšanos. Īstenībā viņš teica, ka izglītība bija viņa jaunības dienu „vadošā zvaigzne”.² Pēc valsts skolu pabeigšanas viņš 1835. gadā studēja Oberlinas koledžā, kas bija privāta skola Ohaio štatā. 1836. gadā, pirms viņš pievienojās Baznīcai, viņš pieņēma Elīzas uzaicinājumu pārcelties uz Kērtlandi, Ohaio štatā, kur viņš mācījās ebreju valodu klasē, kurā bija arī Praviētis Džozefs Smits un daudzi apustuļi.

Pēc savām kristībām un konfirmācijas viņš galu galā vairāk sāka interesēties par „mācīšanos no Gara”³ nekā par „mācīšanos no grāmatām”.⁴ Šajā nodarbē viņš nekad nezaudēja savu vēlmi mācīties. Piemēram, būdams 80 gadu vecs un kalpojot par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu, viņš 1894. gada oktobra vispārējā konferencē stāvēja svēto priekšā, lai viņus uzrunātu. Apsverot savu mazāk pieredzējušo brāļu runas, kas tika teiktas agrāk tajā pašā dienā, viņš teica: „Dažas idejas bija progresīvas, par kurām es nebiju iepriekš domājis, un tās bija ļoti lietderīgas.”⁵ Pēc sešiem gadiem, būdams Baznīcas Prezidents, viņš apmeklēja konferenci, ko vadīja Svētdienas skolas organizācija. Kad viņš bija noklausījies citus runātājus, viņš beidzot nostājās pie kanceles. Viņš sāka savu runu,

*Visas dzīves laikā Prezidents Lorenzo Snovs meklēja zināšanas,
„patiesi studējot, un arī ar ticību” (M&D 88:118).*

sakot: „Esmu sajutis lielu prieku un izbrīnu par to, ko esmu redzējis un dzirdējis. . . . Patiesi es varu teikt, ka esmu mācījies; un, ja es, 86 gadus vecs vīrs, varu mācīties, es neredzu nekādu iemeslu, kādēļ citi pieauguši cilvēki nevarētu gūt labumu un arī prieku no jūsu sapulču apmeklēšanas.”⁶ [Skat. 1. ieteikumu 42. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Mācīšanās prasa ticību, piepūli un neatlaidību.

Šajā reliģiskajā sistēmā, ko jūs un es esam saņēmuši, ir kaut kas dzižens un lielisks, un kaut kas jauns, ko mācīties katru dienu, kam ir liela vērtība. Un tā nav tikai mūsu privilēģija, bet ir nepieciešams, lai mēs saņemtu šīs lietas un iegūtu šīs jaunās idejas.⁷

Mormonisma galvenā doma ir pilnveidošanās — mentāla, fiziska, morāla un garīga. Daļēja pilnveide nav pietiekama Pēdējo dienu svētajam.⁸

Ir izdevīgi ilgi dzīvot uz Zemes un iegūt pieredzi un zināšanas, kas ir raksturīgas Zemes dzīvei: jo Tas Kungs mums ir teicis, ka tas saprāta līmenis, ko mēs sasniedzam šajā dzīvē, celsies ar mums augšāmcelšanās reizē, un jo vairāk zināšanu un saprāta cilvēks iegūst šajā dzīvē, jo vairāk priekšrocību viņam būs nākamajā pasaulē [skat. M&D 130:18–19].⁹

Ir daži cilvēki, kuri nemācās un nepilnveidojas tik ātri, cik viņi varētu, jo viņu acis un sirdis nav vērstas uz Dievu; ne viņi ko apdomā, ne arī viņiem ir zināšanas, kuras viņiem varētu būt; viņi zaudē daudz no tā, ko viņi varētu iegūt. Mums ir jāiegūst zināšanas, pirms mēs varam iegūt ilgstošu laimi; mums jābūt vērīgiem Dieva lietās.

Lai gan mēs varam nevērīgi izturēties pret sevis pilnveidošanu, pret savu prāta spēju attīstīšanu, pienāks diena, kad mēs būsīm spiesti tās attīstīt. Mums ir tik tāls ceļš ejams, un, ja mums neizdodas noiet kādu ceļa posmu šodien, mums vajadzēs noiet daudz lielāku ceļa posmu rīt.¹⁰

Mums ir jāpiepūlē savs prāts un jālieto Dieva dotie talanti; mums tie ir jāizmanto. Tad mēs tiksīm apgaismoti ar Svētā Gara dāvanu

„Mācīšanās no Gara” ir mūsu „vislielākās uzmanības” vērtā.

un spēku un varēsīm saņemt nepieciešamās idejas, gara spējas un svētības, kas sagatavos mūs nākotnes apstākļiem.

Šis princips būs spēkā visos mūsu darbos, kas saistīti ar Dieva lietām. Mums ir jāpiepūlas. . . . Dīkdienība un bezdarbība nekam neder; ja mēs paliktu pilnīgi neitrāli, nekas netiktu paveikts. Katrs princips, kas ir atklāts no debesīm, ir atklāts mūsu labumam, mūsu dzīvei, mūsu glābšanai un mūsu laimei.¹¹

Iespējams mēs domājam, ka nav nepieciešams pūlēties, lai uzzinātu, ko Dievs no mums sagaida; citiem vārdiem, ka nav nepieciešams meklēt Dieva atklātos principus, pēc kuriem mēs varam saņemt ļoti svarīgas svētības. Pastāv nekļūdīgi un skaidri atklāti principi, kas ir domāti Pēdējo dienu svēto paaugstināšanai, kā arī pasargāšanai no daudzām raizēm un nepatīkšanām, tomēr, ja mēs tos neuzzināsim un nepaklausīsimies tiem neatlaidības trūkuma dēļ, mēs zaudēsim svētības, kas nāk no paklausības šiem principiem.¹²

Brāļi un māsas, turpināsim strādāt Tā Kunga, mūsu Dieva, vārdā; katru dienu kļūstot gudrākiem un prātīgākiem, lai jebkas, kas notiek, nāktu mums par labu un stiprinātu mūsu ticību un paaugstinātu saprāta līmeni.¹³ [Skat. 2. ieteikumu 42. lpp.]

Mācīšanās no Gara ir mūsu vislielākās uzmanības vērtā.

Pastāv mācīšanās veids, kas ir visu cilvēku vislielākās uzmanības vērts un kuram visiem vajadzētu nodoties — tā ir mācīšanās no Gara.¹⁴

Nelielas garīgas zināšanas ir krietni labākas nekā tikai viedokļi un priekšstati, un idejas vai pat ļoti pārdomāti argumenti; nelielas garīgas zināšanas ir ļoti svarīgas un prasa visnopietnāko apdomāšanu.¹⁵

Mēs nedrīkstam nevērīgi izturēties pret garīgo attīstību, kamēr meklējam pasaulīgas bagātības. Mūsu pienākums ir pielikt visas pūles, lai pilnveidotos gaismas un zināšanu principos, kā arī lai vairotu savas laicīgās svētības un šīs dzīves ērtības.¹⁶

Ja mūsu prāti ir pārāk vienpusīgi orientēti, pievēršot pārāk daudz uzmanības pasaulīgo labumu gūšanai un nevērīgi izturoties pret garīgām bagātībām, mēs neesam gudri pārvaldnieki.¹⁷ [Skat. 3. ieteikumu 43. lpp.]

Mums nāk par labu tas, ka dzirdam evaņģēlija principus vēl un vēl.

[Dažus principus] jūs, iespējams, esat dzirdējuši simtiem reižu, un tomēr šķiet, ka ir nepieciešams, lai šīs lietas mums tiktu mācītas atkal un atkal. Man, piemēram, tas saistās ar Mācības un Derību grāmatas lasīšanu. Katru reizi, kad es izlasu kādu atklāsni tajā grāmatā, es gūstu kādu jaunu ideju, lai gan es to atklāsni jau varētu būt lasījis daudzas reizes. Es pieņemu, ka tāda ir arī jūsu pieredze; ja nē, tad tā ļoti atšķiras no manējās.¹⁸

Ar mums ir tāpat kā ar bērnu, kurš mācās alfabētu. Skolotājs saka bērnam: „Šis ir burts „a”; vai tu centīsies to atcerēties?” Bērns atbild: „Jā, es centīšos to atcerēties.” Skolotājs parāda nākamo burtu un saka: „Šis ir „b” burts; paskaties uz to un mēģini to atcerēties.” „Jā, labi,” saka bērns. Tad skolotājs atkal parāda „a” burtu. „Kas šis ir par burtu? Bērns to jau ir aizmirsis. Skolotājs vēlreiz pasaka bērnam, ka tas ir „a”, un parāda „b” burtu, un atklāj, ka bērns ir aizmirsis arī to un ka viņam atkal ir jā māca, ka tas ir „b” burts. Tas viss notiek no rīta. Pēcpusdienā skolotājs atkal izsauc bērnu un vaicā šos burtus, un atklāj, ka bērns atkal tos ir aizmirsis un ka skolotājam tie atkal jā māca. Skolotājam šī stunda ir jāatkārto atkal un atkal — patiešām

ilgi, kas spētu viņu noteikti sarūgtināt, ja vien viņam nebūtu iepriekšējas pieredzes un viņš nezinātu, ko sagaidīt. Tāpat ir ar Pēdējo dienu svētajiem. Kaut arī mums apnīk atkal un atkal klausīties vienu un to pašu, tam tā ir jābūt, lai mēs šīs lietas varētu pamatīgi iemācīties. Mums tās ir jāiemācās. Es zinu, ka Pēdējo dienu svētie galu galā iemācīsies visus Dieva likumus un baušļus un arī iemācīsies tos stingri ievērot. Tomēr mēs šādu stāvokli vēl neesam sasnieguši.¹⁹ [Skat. 4. ieteikumu 43. lpp.]

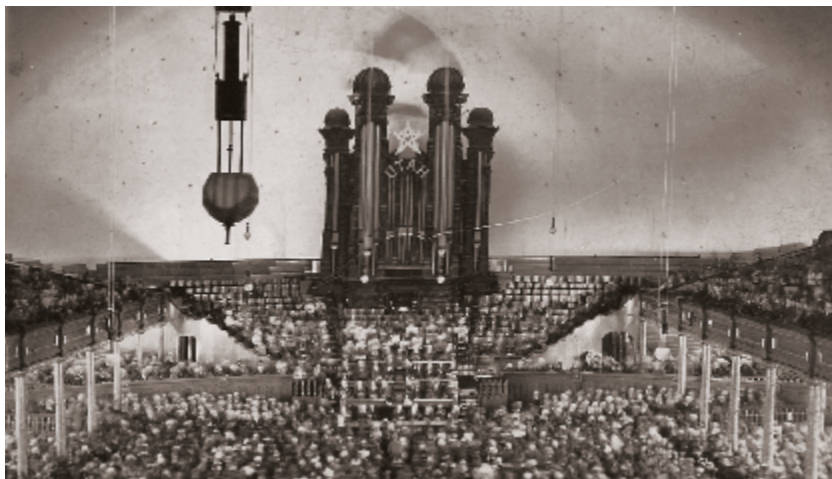
Kad mēs pulcējamies, lai mācītos evaņģēliju, gan skolotājam, gan skolēnam ir vajadzīga Gara vadība.

Kad [skolotājs] stāv klases priekšā, viņam ir jāapzinās, ka viņš to dara, lai nodotu saviem audzēkņiem zināšanas, lai viņi savās dvēselēs varētu saņemt patiesību un nostiprinātos taisnīgumā, pateicoties tam, ka viņi turpina saņemt gaismu un turpina pilnveidoties svētuma principu apguvē.

Skolotājs to var izdarīt tikai tad, ja viņš piepūlē prātu, cenšas ticībā un no visas sirds meklē Tā Kunga, mūsu Dieva, Garu. Tieši tāpat tas ir ar tiem, kas klausās; ja vien viņi nepievērš zināmu uzmanību tam, ko no viņiem laiku pa laikam prasa tie, kuri viņus uzrunā no šīs tribīnes, un ja vien cilvēki nenodarbina savus prātus ar visu savu spēku, kad viņi saka Tam Kungam savas lūgšanas, viņi sev nesaņems tik lielu labumu, kādu viņiem vajadzētu saņemt.²⁰

Es vēlos, lai, kad Elderi mūs uzrunās, Pēdējo dienu svētie šajā konferencē pielietotu savu ticību un aizlūgtu par katru runātāju, lai viņi varētu pateikt un lai mēs būtu pareizi noskaņojušies pieņemt to, kas nāktu par labu mums visiem. Tā ir mūsu privilēģija, un tas ir mūsu pienākums. Mēs šeit neesam atnākuši nejauši; mēs esam atnākuši uz šo konferenci, lai saņemtu sev kaut ko derīgu.²¹

Jums vajadzētu lūgt Tam Kungam, lai Viņš ļautu [runātājiem] pateikt to, ko jūs vēlaties zināt, lai viņi varētu ieteikt to, kas jums nāks par labu. Ja jūs vēlaties uzzināt noteiktas lietas, kuras jūs nesaprotat, lūdziet, lai [viņi] varētu pateikt to, kas apgaismotu jūsu prātu par lietām, kas jūs uztrauc, tad mums būs lieliska un brīnišķīga konference, labāka nekā jebkad iepriekš. Lai cik dīvaini tas nebūtu, mūsu pēdējā konference vienmēr šķiet tā labākā, un lai tas tā būtu arī

Mums vajadzētu „sagatavot savas sirdis, lai spētu saņemt un gūt labumu no” vēstījumiem, ko dzirdam vispārējā konferencē un citās sanāksmēs.

šoreiz; un jūs, brāļi un māsas, atveriet savas sirdis Tam Kungam un pielietojiet ticību, kad mūsu brāļi jūs uzrunās. Mēs nebūsim vīlušies, un jūs nedosities mājās, jūs neaiziesit no šīs konferences, nejutot, ka jūs esat lielā mērā un bagātīgi svētīti.²²

Es domāju, ka daudzi no klātesošajiem ir mērojuši garu ceļu, lai satiktos ar mums šajā vispārējā konferencē; un ka visi ir sajutuši pamudinājumu sapulcēties šeit skaidru motīvu vadīti — ar vēlmi uzlabot un pilnveidot sevi lietās, kas attiecas uz viņu lietderību Dieva valstībā. Lai mēs neviltos šajā ziņā, ir nepieciešams, lai mēs sagatavotu savas sirdis, lai spētu saņemt un gūt labumu no ieteikumiem, ko konferences gaitā varētu izteikt runātāji un lai šie ieteikumi varētu būt Tā Kunga Gara iedvesmoti. Es esmu uzskatījis un joprojām uzskatu, ka mūsu iedvesmošana nav tik daudz atkarīga no runātāja kā no mums pašiem.²³

Kad mēs sanākam kopā . . . , par mūsu privilēģiju kļūst tas, ka varam saņemt mācības no cilvēkiem, kuri mūs uzrunā, un, ja mēs tās nesaņemam, tad vaina visbiežāk ir mūsos pašos.²⁴

Es esmu ievērojis cilvēkos ko tādu, ko es izskaidroju ar vājību. Kad viņi sanāk kopā, tad daži no viņiem atnāk vairāk aiz vēlmes izbaudīt runātāja oratora mākslu, lai apbrīnotu runātāja stilu, vai viņi sapulcējas, tikai lai redzētu runātāju vai lai izdarītu pieņēmumus par

viņa raksturu, . . . nevis lai saņemtu norādījumus, kas nāktu viņiem par labu un nostiprinātu viņus taisnīgā dzīvošanā. . . .

. . . Ja mēs neizmantosim mums dotās spējas un nesaņemsim Tā Kunga Garu, tad mēs uztversim tikai nelielu daļu no teiktā, kaut gan paustās idejas pašas par sevi varētu būt ļoti vērtīgas. Lai arī idejas varētu būt paustas ļoti lauzītā stilā, taču, ja cilvēki pieliks pūles, . . . viņi drīz vien sapratīs, ka nekad nepārnāks no kādas sanāksmes, nesaņēmuši kādu labumu saviem prātiem no tiem, kuri viņus uzrunāja.²⁵

Ne vienmēr tā ir kāda gara runa, kas Pēdējo dienu svētajiem dod to, kas viņiem ir vislietderīgākais; taču daudzajās teiktajās runās mēs varam iegūt dažas idejas, vai arī kāds princips var uzplaiksnīt mūsu prātā, kas mums var izrādīties vērtīgs kaut kad vēlāk.²⁶

Mēs esam sapulcējušies, lai pielūgtu Dievu un nokārtotu darīšanas, kas nepieciešamas turpmākai patiesības atklāšanai uz Zemes. Pamācību raksturs lielā mērā būs atkarīgs no mūsu prātu stāvokļa. Tādēļ mums no saviem prātiem jāatvairā domas par pasaulīgām interesēm un jāvelta uzmanība šīs konferences mērķim.²⁷

Informācijas un garīgo zināšanu gūšanā mēs pilnībā esam atkarīgi — mēs jūtamies atkarīgi — no Tā Kunga. Un atbilstoši tam, kā mēs pielietojam savu ticību, mēs saņemam informāciju, ko mums nodod Tā Kunga kalpi. . . . Viņš mūs uzrunā caur Saviem kalpiem, kuri uzrunā mūs šādos un līdzīgos gadījumos, kad mēs sapulcējamies kopā, lai pielūgtu mūsu Dievu.²⁸ [Skat. 5. ieteikumu 43. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet 35.–36. lpp., kur rakstīts par Prezidenta Snova mācīšanās pūliņiem visa mūža garumā. Kas mudina cilvēku turpināt mācīties visas dzīves laikā? Padomājiet par savu attieksmi pret mācīšanos un apsveriet, kā turpināt mācīšanos visas dzīves laikā.
2. Rūpīgi izlasiet Prezidenta Snova padomu par piepūli un neatlaidību evaņģēlija mācīšanās procesā (37.–38. lpp.). Kādā veidā

mainās jūsu mācīšanās, kad jūs patiesi piepūlaties? Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem piepūlēties mācoties?

3. Prezidents Snovs mudināja svētos turpināt „mācīšanos no Gara” (39. lpp.). Ko tas jums nozīmē? Kāds var būt rezultāts, ja mācību procesā mēs pārāk lielu vērību pievēršam pasaulīgiem labumiem?
4. Kā piemērs par bērnu, kurš mācās alfabētu, (39.–40. lpp.) atiecas uz mūsu pūliņiem evaņģēlija apgūšanā? Kādus principus jūs esat pamanījuši atkārtojamies, kad esat studējuši senlaiku un mūsdienu praviešu vārdus?
5. Kā mēs varam sagatavot savas sirdis, lai mācītos Baznīcas klases un sanāksmēs? Kā mēs varam mācīties ar piepūli pat tad, kad vienkārši klausāmie kādu runu konferencē vai Svētā Vakarēdiena sanāksmē? (Dažus piemērus skat. 40.–42. lpp.)

Saistītie Svētie Raksti: 2. Nefija 9:28–29; 28:30; Mosijas 2:9; M&D 50:13–22; 88:118, 122; 136:32–33

Mācīšanas padoms: „Lai mums palīdzētu mācīt no Svētajiem Rakstiem un pēdējo dienu praviešu vārdiem, Baznīca ir izveidojusi nodarbību rokasgrāmatas un citus materiālus. Nav lielas vajadzības izmantot papildu komentārus vai citus uzzīņu materiālus” (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], 52).

Atsauces

1. Eliza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 3.
2. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 28.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868. g. 31. mar., 2.
4. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 28.
5. „Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894. g. 30. okt., 1.
6. „Tithing”, *Juvenile Instructor*, 1901. g. apr., 214–215.
7. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 13.
8. „Mormonism’ by Its Head”, *The Land of Sunshine*, 1901. g. okt., 257.
9. Skat. „Old Folks Are at Saltair Today”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 2. jūl., 1; vēstījumu sagatavojis Lorenco Snovs un nolasījis viņa dēls Lerojs.
10. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.
11. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1878. g. 16. jūl., 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1869. g. 7. dec., 7.
14. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868. g. 31. mar., 2.
15. *Deseret News*, 1882. g. 22. nov., 690.
16. *Deseret News*, 1865. g. 19. jūl., 330.
17. *Deseret News*, 1865. g. 19. jūl., 330.
18. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897. g. 30. mar., 1.

1. NODAĻA

19. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899. g. 28. jūl., 10; slīpraksts pievienots.
20. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
21. Skat. Conference Report, 1899. g. okt., 2.
22. Skat. Conference Report, 1900. g. okt., 5.
23. Skat. Conference Report, 1898. g. okt., 1–2.
24. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 61.
25. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
26. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 2.
27. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorencs Snovs teica 1888. gada aprīļa Vispārējā konferencē.
28. *Salt Lake Daily Herald*, 1887. g. 11. okt., 2.

Kristīšana un Svētā Gara dāvana

*„Šāda . . . bija evaņģēlija kārtība apustuļu dienās
— ticība Jēzum Kristum, grēku nožēlošana,
kristīšana ar iegremdēšanu grēku atlaišanai un roku
uzlikšana Svētā Gara saņemšanai. Kad šī kārtība
tika saprasta un pareizi pildīta, nekavējoties sekoja
spēks, dāvanas, svētības un brīnišķīgas privilēģijas.”*

No Lorenzo Snova dzīves

Pat pēc liecības saņemšanas par to, ka Džozefs Smits bija pravietis, Lorenzo Snovam bija grūti pieņemt lēmumu pievienoties Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai. Viņš apzinājās — ja viņš kļūtu par Baznīcas locekli, viņam vajadzētu atteikties no dažiem saviem pasaulīgiem mērķiem. Taču pēc notikuma, ko viņš sauca par savu „sirds un dvēseles šausmīgāko cīņu”, viņš piekrita kristīties. Viņš stāstīja: „Ar Tā Kunga palīdzību — jo es esmu pārliecināts, ka Viņš man palīdzēja, — es noliku savu lepību un pasaulīgos godkārigos mērķus uz altāra un pazemīgs kā bērns iegāju kristīšanas ūdeņos, un saņēmu evaņģēlija priekšrakstus. . . . Es tiku kristīts un saņēmu roku uzlikšanas priekšrakstu, ko izpildīja cilvēks, kurš atklāti paziņoja, ka ir dievišķu pilnvaru īpašnieks.”¹

Pēc šīs svētības saņemšanas viņš dedzīgi vēlējās dalīties tajā ar citiem. Būdams misionārs Itālijā, viņš kādā vēstulē rakstīja: „Vairumā valstu Dieva valstības durvju atvēršanu pavadīja daudzas nepatīkšanas un nemieri. Ne mazums no tā ir piemeklējis arī mūs. Tādēļ ar ievērojamu prieku es iegāju ūdenī ar pirmo mūžīgās dzīves kandidātu. Nekad iepriekš itāļu valoda mums nebija izklausījusies tik patīkami kā tajā interesantajā laikā, kad es izpildīju šo svēto priekšrakstu un

Jēzus Kristus, kad tika kristīts ar iegremdēšanu, mums parādīja piemēru.

atvēru durvis, kuras *neviens cilvēks nevar aizvērt.*"² [Skat. 1. ieteikumu 55. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Mēs saņemam Dieva svētības, kad rīkojamies atbilstoši Viņa iedibinātajiem principiem.

Dievs ir iedibinājis noteiktus principus, un, ja cilvēki tos saprātīs un ievēros, viņi saņems garīgas zināšanas, dāvanas un svētības. Senos laikos un arī apustuļu dienās cilvēki saņēma garīgu spēku un dažādas privilēģijas, pirms tam iegūstot sapratni par noteiktiem Dieva iedibinātiem likumiem un uzcītīgi tos ievērojot. Piemēram, Ābels, viens no Ādama dēliem, saņēmis informāciju, ka upuru pieņemšana bija Dieva ieviesta kārtība, caur kuru cilvēki varēja saņemt svētības, ķērās pie darba, ievēroja noteikto kārtību, pienesa upuri, ar ko viņš saņēma brīnišķas izpausmes no Visuaugstākā [skat. 1. Mozus 4:4; Ebrejiem 11:4].

Kad pirms plūdiem dzīvojušie cilvēki bija kļuvuši samaitāti un viņu iznīcināšanas laiks tuvojās, Tas Kungs atklāja veidu, kā taisnīgie varēja izglābties; tādēļ visi, kas saprata un ievēroja šo veidu, bija pārliecināti, ka iegūs apsoltu svētību [skat. 1. Mozus 6–8].

Jozuam pirms Jērikas iegūšanas īpašumā vajadzēja veikt noteiktas darbības, ko bija noteicis Dievs. Kad šīs darbības, atbilstoši dotajai pavēlei, tika pareizi izpildītas, pilsēta nekavējoties nonāca viņa īpašumā. [Skat. Jozuas 6.]

Vēl viens piemērs: notikums ar Naamanu, asīriešu karaspēka virspavēlnieku; — šķiet, ka, būdams spitālis un dzirdējis par pravieti Elīsu, viņš apņēmas izdziedināties no savas slimības. Tā kā Svētais Gars, kas [atklāj] Dieva nodomus, bija nācis pār Elīsu, viņš pateica Naamanam, ka, mazgājoties septiņas reizes Jordānā, viņš var kļūt vesels. Sākumā Naamans uzskatīja, ka tas ir pārāk vienkārši, un bija neapmierināts, un nevēlējās paklausīt — viņš nevēlējās pielietot tik vienkāršu dziedināšanas veidu. Pēc rūpīgākas apsvēršanas viņš tomēr pazemojās un rīkojās saskaņā ar norādījumiem; un raugi! svētība nekavējoties nāca. [Skat. 2. Ķēniņu 5:1–14.] . . .

Jebkuram evaņģēlija atklāšanas laikmetam sākoties, dāvanas un svētības tika saņemtas, ievērojot līdzīgus principus; tas ir, tās tika saņemtas, paklausot noteiktiem likumiem. Tas Kungs vēl aizvien lika cilvēkiem veikt noteiktas darbības, apsolut visiem, kas tās pildīs, noteiktas sevišķas privilēģijas; un, kad šīs darbības tika izpildītas — ievērotas katrā sīkumā — tad apsolutās svētības nešaubīgi tika saņemtas.³

**Kristīšanas un konfirmācijas ārējie priekšraksti
ir nesaraujami saistīti ar ticības un grēku
nožēlošanas iekšējiem darbiem.**

Daži cilvēki veltīgi iedomājas, ka kādā evaņģēlija atklāšanas laikmetā dāvanas un svētības tika saņemtas bez ārējām ceremonijām jeb ārējām darbībām, bet tikai caur ticību un grēku nožēlošanu, tas ir, caur garīgām darbībām, neņemot vērā fiziskas darbības. Taču, noliekot malā tradīcijas, māņticību un cilvēku pārliecības, mēs ieskatīsimies Dieva vārdā, kur mēs atklāsim, ka ārējas darbības jeb ārēji priekšraksti jebkurā evaņģēlija atklāšanas laikmetā bija nesaraujami saistīti ar iekšējām darbībām, ar ticību un grēku nožēlošanu. Kā pierādījumu šim apgalvojumam es minēšu šādus savus novērojumus: —

Glābējs teica: „Ko jūs Mani saucat: Kungs, Kungs! — bet nedarāt, ko Es saku?” [Lūkas 6:46.] Un atkal, Viņš saka: „Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints.” [Skat. Mateja 7:24.] Kā arī: „Kas tic un top kristīts, tas tiks izglābts.” [Marka 16:16.] Turklāt Viņš saka: „Ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā!” [Jāņa 3:5.] Šie mūsu Glābēja izteikumi uzliek par pienākumu cilvēkiem izpildīt ārējas darbības, lai viņi varētu tikt izglābti.

Vasarsvētku dienā Pēteris teica apkārtstāvošajam pūlim: „Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.” [Skat. Ap. d. 2:38.] No šī pravietiskā paziņojuma mēs uzzinām, ka cilvēkiem bija jāizpilda kāda ārēja darbība, kristīšanās ūdenī, lai viņi varētu saņemt savu grēku piedošanu un pēc tam Svētā Gara dāvanu. Taču pirms ārējo darbību veikšanas ir jāizpilda iekšējās darbības — ticība un grēku nožēlošana. Ticība un grēku nožēlošana ir pirms

Vasarsvētku dienā tika kristīti aptuveni 3000 cilvēku.

kristīšanas; savukārt kristīšana ir pirms grēku atlaišanas un Svētā Gara saņemšanas. . . .

Daži uzskata, ka ir nepareizi pieskaitīt kristīšanu pie Dieva noliktajiem svarīgākajiem principiem, kas jāievēro, lai saņemtu grēku atlaišanu. Viņiem atbildot, mēs sakām, ka Glābējs un apustuļi to ievēroja pirms mums; tādēļ mēs uzskatām par pienākumu sekot viņu piemēram. . . . Kristīšana . . . patiesi tagad atbrīvo mūsu dvēseles no grēkiem un samaitātības caur ticību diženajai Izpirkšanai. . . .

Cilvēkiem ir skaidri darīts zināms — lai saņemtu evaņģēlija privilēģijas, ir jāpilda gan ārējas darbības, gan jāizrāda ticība un jānožēlo grēki.⁴ [Skat. 2. ieteikumu 55. lpp.]

Kristīšanu veic, iegremdējot ūdenī, un Svētā Gara dāvanu dod ar roku uzlikšanu.

Kristīšana ūdenī veido Kristus evaņģēlija daļu, tādēļ mēs varam ievērot, ka Dieva kalpi senos laikos kristīšanu veica ļoti rūpīgi. . . .

Tagad mēs veltīsim kādu brīdi, lai papūlētos iegūt pareizu priekšstatu par to, kādā veidā tika veikta kristīšana. Ir pavisam skaidrs, ka bija tikai viens veids vai paņēmiens, kādā šis priekšraksts bija

jāpilda, un šis paņēmiens tika izskaidrots apustuļiem, ko viņi vienmēr stingri ievēroja. Lai mēs varētu iegūt pareizu priekšstatu par šo tēmu, būs nepieciešams atsaukties uz apstākļiem, kādos kristīšana tika veikta.

Ir teikts, ka Jānis [Kristītājs] kristīja Aionā, jo tur bija daudz ūdens [skat. Jāņa 3:23]; tādēļ, ja kristības būtu notikušas ar slacināšanu, mēs ar grūtībām varētu pieņemt, ka viņš būtu devies uz Aionu, kur bija daudz ūdens, jo tiešām ar ļoti mazu ūdens daudzumu būtu pieticis visas Jūdejas aplacināšanai, šo ūdeni viņš būtu varējis iegūt, neejot uz Aionu. Mums ir arī pateikts, ka viņš kristīja Jordānā, un pēc priekšraksta izpildīšanas mūsu Glābējam Viņš izkāpa no ūdens, skaidri mums vēstot, ka Viņš bija iekāpis ūdenī, lai kristīšanas priekšraksts būtu izpildīts pareizā veidā [skat. Mateja 3:16]. Un vēl ir teikts par einuhu, ka viņš kopā ar Filipu nokāpa ūdenī un tad izkāpa no ūdens [skat. Ap. d. 8:26–38]; katram, kurš ceļ iebildumus pret šiem pamatojumiem un lietu atbilstību, ir jāatzīst, ja kristīšanas veids būtu bijis neliela ūdens daudzuma slacināšana uz pieres, tad tie cilvēki nekad nebūtu iekāpuši ūdenī, lai saņemtu kristīšanas priekšrakstu. Pāvils savā vēstulē svētajiem dod skaidru liecību par labu iegremdēšanai. . . . Šis apustulis rakstīja, ka svētie līdz ar Kristu kristībā ir aprakti nāvē [skat. Romiešiem 6:4; Kolosiešiem 2:12].

Tas ir nepārprotami skaidrs, ka viņi nevarētu būt kristībā aprakti nāvē, ja viņi nebūtu pilnībā pārplūdināti jeb pārklāti ar ūdeni. Ne par vienu priekšmetu nevar teikt, ka tas ir aprakts, ja kāda tā daļa paliek neapklāta; līdzīgi arī cilvēks nav kristībā aprakts ūdenī, ja vien viss viņa ķermenis nav pilnībā zem ūdens. Šis apustuļa dotais kristīšanas veida skaidrojums lieliski atbilst Glābēja dotajam skaidrojumam — ja kāds neatdzimst ūdenī utt. Piedzimt no kaut kā nozīmē vispirms būt ievietotam tajā un tad parādīties jeb nākt ārā no tā; piedzimt no ūdens arī nozīmē būt ievietotam ūdenī kā dzemdē un atkal būt izceltam ārā no ūdens.

Es ceru, ka pietiekoši ir pateikts, lai pārlicinātu katru saprātīgu un neaizspriedumainu cilvēku, ka iegremdēšana bija tas veids, kādā kristīšanas priekšraksts tika izpildīts kristietības agrīnajās dienās, kad evaņģēlijs tika sludināts savā skaidrībā un pilnībā, tādēļ šajā brīdī es beigšu rakstīt savus novērojumus par šo tēmu.

Vēstules ebrejiem 6. nodaļā mēs uzzinām, ka roku uzlikšana bija uzskaitīta par vienu no evaņģēlija principiem. Visiem ir zināms, ka šis priekšraksts, tāpat kā kristīšana ar iegremdēšanu grēku atlaišanai, ir lielā mērā pamests novārtā kristīgajās baznīcās mūsdienās; tādēļ es ceru, ka dažas manas piezīmes par šo tēmu izrādīsies lietderīgas. Mums ir zināmi vairāki gadījumi, kad Kristus uzlika Savas rokas slimajiem un izdziedināja viņus; un Savā rīkojumā apustuļiem, kas rakstīts Marka evaņģēlija pēdējā nodaļā, Viņš saka: „Bet šīs zīmes ticīgajiem ies līdzī . . . neveseliem viņi rokas uzliks, un tie kļūs veseli” utt. Ananija uzlika rokas Saulam, kurš uzreiz pēc priekšraksta izpildīšanas atguva redzi [skat. Ap. d. 9:17–18]. Kad Pāvils kuģa bojāejas dēļ bija nokļuvis uz Melites salas, viņš uzlika rokas Publija tēvam, salas augstākajam ierēdnim, un izdziedināja viņu no drudža [skat. Ap. d. 28:8]. Šie daži piemēri skaidri parāda, ka roku uzlikšana bija Dieva noteikta kā [līdzeklis], caur kuru varēja saņemt debesu svētības.

Lai gan slimo dziedināšana bija saistīta ar šī priekšraksta pildīšanu, tomēr, ja mēs turpināsim rūpīgi pētīt šo lietu, mēs atklāsim, ka ar šo priekšrakstu bija saistīta cita, vēl lielāka, svētība. Mums ir pateikts, ka Filips kādā Samarijas pilsētā bija kristījis vīriešus un sievietes, par ko viņi ļoti priecājās. Viņi droši vien priecājās tādēļ, ka caur ticību, grēku nožēlošanu un kristīšanu bija saņēmuši savu grēku piedošanu, un tādēļ, ka bija saņēmuši daļu no Dieva Svētā Gara, kas dabiski nāca pār viņiem, jo viņi, pateicoties savu grēku piedošanai, bija saņēmuši labu sirdsapziņu. Ar daļu no Svētā Gara, ko viņi bija saņēmuši, viņi sāka redzēt Dieva valstību. Daudzi arī atminēsies mūsu Glābēja paziņojumu, ka neviens cilvēks nevar redzēt Dieva valstību, ja vien viņš nav no jauna piedzimis; un nākamajā pantā Viņš saka, ka neviens cilvēks nevar tikt Dieva valstībā, ja vien viņš neatdzimst divas reizes; vispirms no ūdens un tad no Gara [skat. Jāņa 3:3–5].

Šie cilvēki Samarijā bija atdzimuši no ūdens — viņi bija saņēmuši pirmo atdzimšanu, tādēļ viņi spēja redzēt Dieva valstību un ar ticības aci aplūkot tās daudzās svētības, privilēģijas un krāšņumu; taču, tā kā viņi nebija atdzimuši otro reizi, tas ir, no Gara, viņi nebija ienākuši Dieva valstībā — viņi nebija saņēmuši visas evaņģēlija privilēģijas. Kad apustuļi Jeruzālemē dzirdēja par Filipa panākumiem, viņi nosūtīja uz Samariju Pēteri un Jāni, lai viņi izpildītu roku uzlikšanas

Svētā Gara dāvana tiek saņemta ar roku uzlikšanu.

priekšrakstu. Tādēļ, kad viņi ieradās Samarijā, viņi uzlika rokas tiem, kuri bija kristīti, un viņi saņēma Svēto Garu. [Skat. Ap. d. 8:5–8, 12, 14–17.]⁵ [Skat. 3. ieteikumu 55. lpp.]

Kristīšanas un konfirmācijas svētības tiek saņemtas vienīgi tad, kad šie priekšraksti tiek pildīti ar pareizām pilnvarām.

Ja vien [priekšrakstus] nav izpildījis kāds, kuru patiesi ir sūtījis Dievs, attiecīgās svētības netiks saņemtas. Apustuļi un septiņdesmitie bija Jēzus Kristus ordinēti, lai pildītu evaņģēlija priekšrakstus, caur kuriem varēja baudīt mūžīgo pasaulu svētības un dāvanas. Tādēļ Kristus teica apustuļiem: „Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsiet, tiem tie paliks.” [Skat. Jāņa 20:23.] Tas ir, katra cilvēka, kas pazemosies un no sirds nožēlos grēkus, un saņems kristīšanu no apustuļiem, grēki tiks piedoti caur Jēzus Kristus Izpiršanas asinīm, un ar roku uzlikšanu šis cilvēks saņems Svēto Garu; taču tie, kuri atteiksies minētajā kārtībā saņemt šīs lietas

no apustuļiem, paliks savos grēkos. . . . Apustuļi piešķīra evaņģēlija kalpošanas spēku un pilnvaras citiem; tādējādi apustuļi nebija vienīgie, kuriem piederēja šis atbildīgais amats. . . . Tādēļ, ja vien nav kāda cilvēka, kuram pieder šāds amats, kāda, kuram ir pilnvaras kristīt un uzlikt rokas, nevienam cilvēkam nav pienākums saņemt šos priekšrakstus, ne arī kāds var gaidīt attiecīgās svētības, izņemot tikai, ja šie priekšraksti ir likumīgi izpildīti.

. . . Evaņģēlija priekšrakstu pildīšanas pilnvaras [bija] nozaudētas daudzus gadsimtus. . . . Apustuļu izveidotā baznīca pakāpeniski atkrita, tā aizklīda tuksnesī un zaudēja savas pilnvaras, priesterību un, novirzoties no Dieva kārtības, — arī savas dāvanas un labvēlību; tā pārkāpa likumus un izmainīja evaņģēlija priekšrakstus; izmainīja iegremdēšanu uz slacināšanu un lielā mērā pameta novārtā roku uzlikšanu; nicināja pravietojumus un neticēja zīmēm. . . .

Jānis savā Atklāsmes grāmatā raksta, ka redzēja kā baznīca noklīda tumsā, . . . savukārt [14. nodaļas 6. pantā] viņš raksta par evaņģēlija atjaunošanu. „Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes;” ir acīmredzams, ka šim pravietojumam bija jāpiepildās kaut kad pirms mūsu Glābēja Otrās Atnākšanas.

. . . Es tagad sniedzu liecību, saņēmis vistiprāko pārliecību caur atklāsmi no Dieva, ka šis pravietojums jau ir piepildīts, ka Dieva eņģelis apmeklēja kādu cilvēku šajās pēdējās dienās un atjaunoja to, kas ilgu laiku bija nozaudēts, tieši priesterību — valstības atslēgas — mūžīgā evaņģēlija pilnību.⁶ [Skat. 4. ieteikumu 56. lpp.]

Kad mēs ievērojam kristību derību un meklējam Svētā Gara vadību, mēs nešaubīgi saņemam apsoltās svētības.

Evaņģēlija kārtība apustuļu dienās bija šāda: ticība Jēzum Kristum, grēku nožēlošana, kristīšana ar iegremdēšanu grēku atļaišanai un roku uzlikšana Svētā Gara saņemšanai. Kad šī kārtība tika saprasta un pareizi izpildīta, nekavējoties tika saņemts spēks, dāvanas, svētības un diženas privilēģijas; un katrā laikā un laikmetā, kad šie posmi tiek pareizi ievēroti un pildīti pareizā vietā un kārtībā, tādas pašas svētības noteikti tiek saņemtas; taču, ja tie tiek pilnībā vai

daļēji atstāti neizdarīti, attiecīgās svētības vai nu pilnībā izpaliek, vai tiek saņemtas krietni mazākā apjomā.

Kristus Savā rīkojumā apustuļiem runā par kādām pārdabiskām dāvanām, ko viņi saņēma un kas nodrošināja paklausību šai lietu kārtībai [skat. Marka 16:15–18]. Pāvils . . . dod pilnīgāku aprakstu par dažādajām dāvanām, kas bija atrodamas evaņģēlija pilnībā; viņš nosauc deviņas no tām un pasaka mums, ka tās ir Svētā Gara ietekmes rezultāts jeb augļi [skat. 1. korintiešiem 12:8–10]. Svētais Gars bija apsolīts visiem, tik daudziem, cik Tas Kungs aicinās [skat. Ap. d. 2:37–39]. Tā kā šī dāvana pēc savas dabas un darbības ir nemainīga un ir nešķirami un ar solījumu saistīta ar šādu lietu kārtību jeb struktūru, tad ir pamatoti, saskanīgi un Svētajiem Rakstiem atbilstoši saņemt tādas pašas dāvanas un svētības; un, ja Noa, uzbūvējis šķirtu, varēja prasīt un saņemt laicīgo glābšanu atbilstoši apsolījumam [skat. Mozus gr. 7:42–43]; vai Jozua, apejot Jērikas pilsētai noteiktu reižu skaitu, varēja iet pie tās sabrukušajām sienām un sagūstīt tās iedzīvotājus [skat. Jozuas 6:12–20]; vai israēlieši, pienesuši upurus, ko viņiem bija pavēlēts, varēja, saskaņā ar apsolījumu, saņemt savu grēku piedošanu [skat. 3. Mozus 4:22–35]; vai Naamans, izpildījis Elisas rīkojumu par mazgāšanos septiņas reizes Jordānas ūdeņos, varēja pieprasīt un saņemt dziedināšanu [skat. 2. Ķēniņu 5:1–14]; vai, visbeidzot, ja aklais vīrs, mazgājies Siloas ūdeņos, varēja pieprasīt un saņemt apsolīto atlīdzību [skat. Jāņa 9:1–7], tad es pamatoti un atbilstīgi saku — kad vien kāds cilvēks noliks malā savus aizspriedumus, sektantiskos uzskatus un nepareizās tradīcijas un pakļausies Jēzus Kristus evaņģēlija pilnai kārtībai, tad nav nekā zem celestiālajām pasaulēm, kas darbosies pret to, lai šāds cilvēks varētu prasīt un saņemt Svētā Gara dāvanu un visas svētības, kas bija saistītas ar evaņģēliju apustuļu laikmetā.

Lai pieņemtu reliģiju, kas mūs izglābs un atgriezīs Dieva klātbūtnē, mums ir jāsaņem Svētais Gars, un, lai saņemtu Svēto Garu, mums ir jātic Tam Kungam Jēzum, tad jānožēlo savi grēki, tas ir, jāatmet tie, tad jāvirzās tālāk un jātiek iegremdētiem ūdenī grēku atlaišanai, tad jāsaņem roku uzlikšana.⁷

Kad mēs pieņemām šo evaņģēliju, mēs noslēdzām derību Dieva priekšā, ka mēs ļausimies tikt vadīti un pārvaldīti un ka mēs sekosim Svētā Gara pamudinājumiem, ka sekosim tādiem principiem,

kas dod dzīvību, kas dod zināšanas, kas dod sapratni par Dieva lietām un kas dara zināmu Dieva prātu; un ka mēs pūlēsimies īstenot Dieva nodomus cilvēces ģimenes glābšanā, par savas dzīves moto pieņemot teicienu: „Vai nu Dieva valstība, vai nekas.” Par to, cik lielā mērā mēs esam turējuši šīs derības . . . un rīkojušies atbilstoši Svētā Gara pavēlēm, mums ir jāspriež pašiem. Tik, cik mēs to esam darījuši, tik daudz Visvarenā svētības ir nolaidušās pār mums, un mūsu prāti ir tikuši apgaismoti, mūsu sapratne paplašināta, un mēs esam virzījušies uz priekšu pa svēttapšanas un pilnības ceļu. . . . Un tieši tik daudz, cik mēs neesam bijuši uzticīgi, . . . tieši tik daudz mēs esam bijuši zaudētāji šajā pasākumā, kurā mēs esam iesaistījušies, lai saņemtu mūžīgo dzīvi, lai saņemtu gudrību un zināšanas, un dievišķu saprātu, kas būtu pietiekošs, lai pretotos ļaunuma un kārdinājumu uzplūdiem, kas ir mums visapkārt. Un tieši tik, cik mēs esam rīkojušies atbilstoši šī dievišķā Gara pamudinājumiem, tik mēs esam piedzīvojuši mieru un prieku savās dvēselēs, esam apmulsinājuši savus ienaidniekus, esam sakrājuši sev mantas, ko ne kodes, ne rūsa nemaitā, un esam pavirzījušies uz priekšu pa celestiālās valstības taku.⁸ [Skat. 5. ieteikumu 56. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Kad lasīsīt stāstus 45.–47. lpp., atcerieties un apdomājiet savas kristības un konfirmāciju vai laiku, kad jūs redzējāt, kā cits cilvēks saņem šos priekšrakstus. Kādas derības jūs noslēdzāt, kad saņēmāt šos priekšrakstus? Kā šīs derības ir ietekmējušas jūsu dzīvi?
2. Kādēļ, ja netiek izpildīti priekšraksti, ar ticību un grēku nožēlošanu vien nepietiek? Kādēļ priekšraksti nav pilnīgi bez ticības un grēku nožēlošanas? Kad jūs apdomāsit vai pārrunāsit šos jautājumus, pārlasiet Prezidenta Snova mācības par iekšēju rīcību un ārējiem priekšrakstiem (48.–49. lpp.).
3. Rūpīgi izlasiet Prezidenta Snova mācības 49.–52. lpp., atzīmējot Svēto Rakstu pantus, uz kuriem viņš atsaucās. Kādā veidā

šie panti pilnveido jūsu sapratni par iegremdēšanas nepieciešamību? Kādēļ, jūsuprāt, roku uzlikšana Svētā Gara dāvanas saņemšanai ir „lielāka svētība” nekā roku uzlikšana slimo dziedināšanai?

4. Izlasiet sadaļu, kas sākas 52. lpp. Kādas „dāvanas un labvēlība” jums ir dzīvē, pateicoties tam, ka ir atjaunota priesterība?
5. Izlasiet šīs nodaļas pēdējās divas rindkopas. Ko jums nozīmē būt vadītam un pārvaldītam ar „Svētā Gara pamudinājumiem”?
6. Kā Mācības un Derību 68:25–28 attiecas uz mācībām šajā nodaļā? Ko vecāki var darīt, lai palīdzētu saviem bērniem saprast ticību, grēku nožēlošanu, kristīšanu un Svētā Gara dāvanu?

Saistītie Svētie Raksti: 2. Nefija 31:12, 17–20; Mosijas 18:8–10; Almas 5:14; M&D 20:37; 36:2; 39:6; 130:20–21

Mācīšanas padoms: „[Izvairieties] no kārdinājuma pasniegt pēc iespējas vairāk mācību satura. . . . Mēs mācām cilvēkus, nevis tikai tematu pašu par sevi; un . . . katrā stundas izklāstā, ko es jebkad esmu redzējis, ir vairāk materiāla, nekā mēs spētu pasniegt atvēlētajā laikā” (Džefrijs R. Holands, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, 2007. g. jūn., 91).

Atsauces

1. „How He Became a ‘Mormon’”, *Juvenile Instructor*, 1887. g. 15. janv., 22.
2. „Organization of the Church in Italy”, *Millennial Star*, 1850. g. 15. dec., 373.
3. *The Only Way to Be Saved* (brošūra, 1841. g.), 2–3; oriģinālā esošais slīpraksts noņemts; pieturzīmju lietošana standartizēta. Šī brošūra tika uzrakstīta astoņus gadus pirms tam, kā Lorenzo Snovs tika aicināts kalpošanai par apustuli. Vēlāk tā tika pārtulkota citās valodās, tostarp itāļu, franču, holandiešu, dāņu, vācu, zviedru, bengāļu, turku–armēņu un turku–grieķu valodā. Tā tika atkārtoti izdota vairākas reizes 19. gs. laikā, kad viņš kalpoja par apustuli.
4. *The Only Way to Be Saved*, 3–4, 6; oriģinālā esošais slīpraksts noņemts.
5. *The Only Way to Be Saved*, 6–9.
6. *The Only Way to Be Saved*, 10–12; oriģinālā esošais slīpraksts noņemts.
7. *The Only Way to Be Saved*, 9–10.
8. Skat. Conference Report, 1880. g. apr., 79–80.

Pievēršanās mūža garumā: nepārtraukta pilnveidošanās patiesības principu apguvē

„Mūsu reliģijai jābūt vienotai ar mums, tai jāklūst par mūsu būtības daļu, ko nav iespējams atnest.”

No Lorenci Snova dzīves

Lorenci Snovs tika kristīts un konfirmēts 1836. gada jūnijā. Atceroties, kā auga viņa liecība, viņš vēlāk teica: „Es ticēju, ka viņiem [Pēdējo dienu svētajiem] bija patiesā reliģija, un es pievienojos Baznīcai. Toreiz mana pievēršanās ticībai bija tikai pārdomu rezultāts.”¹ Viņš atcerējās: „Es biju pilnībā apmierināts, ka tajos apstākļos biju izdarījis gudru izvēli.”² Kaut arī uz laiku viņš ar šādu sapratni bija apmierināts, drīz vien viņš sāka vēlēties īpašu izpausmi no Svētā Gara. Viņš teica: „Es nebiju saņēmis nekādu izpausmi, taču domāju, ka tādu saņemšu.”³

„Šī izpausme nenotika uzreiz pēc manām kristībām, kā es to biju gaidījis,” viņš atcerējās. „Taču, kaut arī laiks bija novilcināts, kad es to saņēmu, es to apzinājos daudz pilnīgāk, taustāmāk un brīnumaināk, nekā es to biju sagaidījis savās vislielākajās cerībās. Kādu dienu, būdams nodevies savām studijām, aptuveni divas vai trīs nedēļas pēc kristībām, es sāku aizdomāties par faktu, ka nebiju saņēmis *zināšanas* par šī darba patiesumu — ka nebiju atskārtis šī solījuma piepildīšanos: „Tas, kurš dara Manu prātu, zinās par Manu mācību,” [skat. Jāņa 7:17] un es sāku justies ļoti nemierīgs.

Es noliku malā savas grāmatas, izgāju no mājas un klejoju pa apkārt esošajiem laukiem, jūtoties nomākts, drūms un bēdu pārņemts, un šķita, ka mani apņēmis tumšs mākonis. Es biju radis katras dienas beigās doties uz netālo birztalu, lai vienatnē lūgtu Dievu, taču tajā brīdī man nebija nekādas vēlēšanās to darīt.

„Mums uzcītīgi jāmeklē Dieva lietas un jāliek savs pamats uz klints, līdz mēs nonāksim līdz tam ūdenim, kas kļūs mūsos par avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.”

Lūgšanas gars bija attālinājies no manis, un debesis izlikās kā mišiņa kupols virs manas galvas. Beidzot apzinoties, ka pienācis laiks manai paslepenajai vakara lūgšanai, es nolēmu neatteikties no sava ieraduma un, neizjūtot īpašu vēlēšanos, nometos ceļos savā ierastajā nomaļajā vietā, nejūtoties tā, kā es parasti jutos.

Tikko es atvēru savas lūpas, lai pūlētos noskaidrot lūgšanu, es izdzirdēju skaņu, tieši sev virs galvas, kas līdzinājās zīda drēbju čaukstoņai, un uzreiz Dieva Gars nolaidās pār mani, pilnībā mani apņēmot un piepildot mani no galvas līdz kājām, un, ak, kādu prieku un laimi es sajutu! Nav iespējams aprakstīt to acumirkliġo pāreju no biezas mentālas un garīgas tumsas uz gaismas un zināšanu spožumu, kas tobrīd tika man dāvāts. Tajā brīdī es saņēmu pilnīgas zināšanas par to, ka Dievs dzīvo, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, ka Svētā Priesterība un evaņģēlija pilnība ir atjaunota.

Tās bija pilnīgas kristības — reāla iegremdēšana debesu principā jeb elementā, kas ir Svētais Gars; savā ietekmē uz katru manas būtnes daļiņu tās bija pat reālākas un fiziskākas nekā iegremdēšana ūdenī; uz visiem laikiem izkļiedējot, cik vien ilgi prāta spējas un atmiņa var pastāvēt, jebkuru šaubu un baiļu iespēju attiecībā par faktu, kas mums ir nodots no seniem laikiem, ka „Bētleme Mazulis” patiešām ir Dieva Dēls; kā arī par faktu, ka Viņš tagad tiek atklāts cilvēku bērniem un dod viņiem zināšanas tāpat kā apustuļu laikos. Es biju pilnīgi apmierināts, un es tā tiešām varēju justies, jo manas cerības bija vairāk nekā tikai īstenojušās, un, manuprāt, es varu droši teikt, ka tās bija īstenojušās bezgalīgā pakāpē.

Es nevaru pateikt, cik ilgi es paliku šādā svētlaimīgā un dievišķas apgaismības stāvoklī, taču pagāja vairākas minūtes, pirms šis celestiālais elements, kas piepildīja un apņēma mani, pamazām sāka attālināties. Es visu šo laiku biju nometies uz ceļiem, un, kad piecēlos kājās, mana sirds bija tik pilna pateicības Dievam, ka to pat nevar izteikt, es jutu — *es zināju*, ka Viņš man ir dāvājis to, ko tikai Visuvarena Būtne var dot, — to, kas ir vērtīgāks par visas pasaules dārgumiem un slavu.”⁴

Lorenzo Snovs palika uzticīgs liecībai, ko viņš saņēma tajā dienā, un centīgi strādāja, lai papildinātu savas garīgās zināšanas un palīdzētu citiem darīt to pašu. „Kopš tā laika,” viņš teica, „es esmu centies dzīvot tā, lai nevis tikai nepazaudētu Viņa Svēto Garu, bet lai

Drīz pēc savām kristībām un konfirmācijas Lorencs Snovs saņēma klusu, taču dzīvi pārveidojošu izpausmi no Svētā Gara.

pastāvīgi sajustu tā vadību, cenšoties atbrīvoties no sava egoisma un jebkādas netaisnas godkāres, un nopūloties strādāt Viņa interesēs.”⁵ Viņš paziņoja: „Cik vien ilgi man būs atmiņa un mans saprāts darbosies, es nekad nepieļaušu, ka man dotā spēcīgā liecība un zināšanas paliktu neizpaustas.”⁶ [Skat. 1. ieteikumu 66. lpp.]

Lorencs Snova mācības

Pēdējo dienu svētajiem liecības saņemšana ir labs sākumpunkts.

Pamats, uz kura mēs esam likuši savu ticību, ir dižs un slavens. Es pats to zinu. Es biju šajā Baznīcā tikai neilgu laiku, kad man izdevās iegūt vispilnīgākās zināšanas, ka Dievs ir, ka Dēls, Jēzus

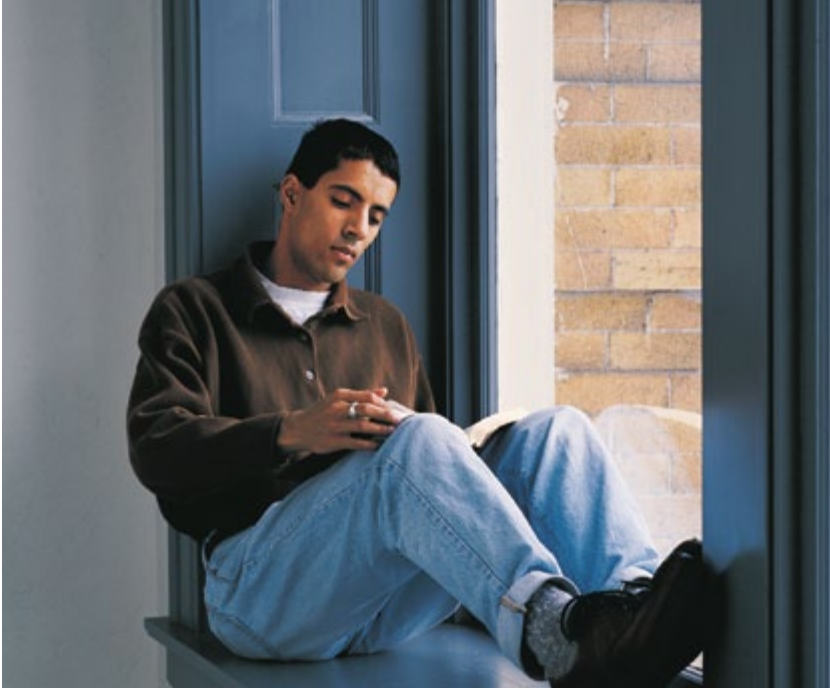
Kristus, arī ir un ka Dievs atzīst Džozefu Smitu kā Savu pravieti. Tās bija zināšanas, ko neviens cilvēks nespēj dot. Tās nāca caur atklāsmi no Visuvarenā. Pēdējo dienu svētajiem šādas zināšanas ir ļoti labs sākumpunkts, un tās ātrāk vai vēlāk būs vajadzīgas katram cilvēkam, kuram ir kaut vai vismazākā vēlēšanās virzīties pa šo ceļu. Tāds cilvēks nonāks situācijā, kad viņam būs vajadzīgs spēks, un šis spēks nāks no zināšanām par to, ka ceļš, pa kuru viņš iet, vedīs pie viņa augstāko un labāko vēlmju piepildīšanas.⁷

Brāļi un māsas, ir dažas lietas, par kurām jums un man būtu jādomā. Ir pienācis laiks, kad katram vīrietim un sievietei pienākas pašiem zināt par pamatu, uz kura viņi stāv. Mums visiem jācenšas nokļūt nedaudz tuvāk Tam Kungam. Mums ir nepieciešams pakāpeniski pilnveidoties un saņemt visas zināšanas par tām lietām, kuras mums vajadzētu saprast pilnīgāk. Tā ir katra Pēdējo dienu svētā privilēģija.⁸ [Skat. 2. ieteikumu 66. lpp.]

Mēs varam stiprināt savu ticību un papildināt garīgās zināšanas.

Vīrieši un sievietes var papildināt savas garīgās zināšanas; gadiem ejot, viņi var kļūt labāki.⁹

Es uzskatu, ka Pēdējo dienu svētie pilnveidojas, ka viņi attīsta savas spējas. Mēs kāpjām arvien augstāk un augstāk. Mēs virzāmies uz augstāku stāvokli un augstāku darbības lauku, un uz augstāku līmeni, un mēs saņemam tādas mācības, ka pasaules gudrībai ar visiem tās sasniegumiem un nepareizajām mācībām, un principiem nebūs nekādas ietekmes uz Pēdējo dienu svētajiem, jo viņi paceļas pāri cilvēku izgudrotajām teorijām un hipotēzēm un lido augstu patiesībā, kas pacilā prātu un paplašina sapratni, un arvien vairāk nostiprinās dzīvības un slavas patiesajos principos. Mūsu sirdis ir piepildītas ar patiesību, un, kaut arī mēs nevaram pateikt to dienu vai stundu, kad mūsu ticība tika stiprināta, taču, kad mēs atskatāmies uz pagājušo nedēļu, mēnesi vai gadu, mēs sajūtam, ka mūsu ticība un mūsu zināšanas par Dieva ticību un spēku ir pieaugušas; mēs zinām, ka esam pietuvinājušies savam Dievam, un mēs sajūtam, ka esam sadraudzībā ar Dievu, mūsu Tēvu.¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 66. lpp.]

„Vīrieši un sievietes var papildināt savas garīgās zināšanas; gadiem ejot, viņi var kļūt labāki.”

Ja mēs vēlamies stiprināt savu ticību un pilnveidot garīgās zināšanas, mums ir jāpiepūlas.

Katram cilvēkam jāiemācās pastāvēt uz savām zināšanām; viņš nevar būt atkarīgs no sava kaimiņa; katram cilvēkam jābūt neatkarīgam; savās vajadzībās viņam pilnībā jābūt atkarīgam no Dieva. Tas ir atkarīgs no paša cilvēka, vai viņš pretosies grūtību plūdiem un pārvarēs traucēkļus, kas ir izmētāti viņa dzīves ceļā, lai kavētu viņa attīstību. Cilvēks var saņemt informāciju ar Svētā Gara palīdzību, tuvināties Dievam un nostiprināt ticību proporcionāli savai uzcītībai.¹¹

Nav iespējams pilnveidoties patiesības principu apguvē, iegūt vairāk zināšanu no debesīm, [ja vien] mēs neizmantojam savas spriešanas spējas un nepiepūlamies pareizā veidā. Mācībā un Derībās ir minēts kāds piemērs, kad Olivers Kauderijs pārprata šo principu. Tas Kungs viņam apsolīja dāvanu, ar kuru viņš varētu tulkot senus pierakstus. Līdzīgi daudziem no mums šodien, viņam bija nepareizs

priekšstats par šīs dāvanas izmantošanu. Tā kā šo dāvanu viņam bija apsolījis Dievs, Oliveris Kauderijs domāja, ka viss, kas viņam bija jādara, ir tikai gaidīšana, neko nedarot, līdz dāvana pati no sevis sāks darboties. Un, kad šie pieraksti tika nolikti viņa priekšā, nekādas zināšanas netika saņemtas, pieraksti, tā sakot, joprojām palika aizzīmogoti, jo nekādu tulkošanas spēku viņš nesaņēma.

Kaut arī tulkošanas dāvana bija viņam piešķirta, viņš nevarēja turpināt darbu, jo vienkārši viņam neizdevās piepūlēties Dieva priekšā ar nolūku pilnveidot viņam doto dāvanu; tādēļ viņš bija ļoti vīlies, un Tas Kungs, Savā labestībā un žēlastībā, paskaidroja viņam kļūdu ar šādiem vārdiem:

„Lūk, tu neesi sapratis, tu domāji, ka Es tev to došu, kad tu pats nepūlēties, izņemot tikai, kā palūgt Man. Bet, lūk, Es saku tev, ka tev ir jānoskaidro tas savā prātā; tad tev ir jāprasa Man, vai tas ir pareizi, un, ja tas ir pareizi, Es likšu, lai tava sirds tevī degtu; tādējādi tu jutīsi, ka tas ir pareizi,” utt. [Skat. M&D 9.]

Tāpat tas ir ar mums attiecībā par lietām, ko mēs apņēmamies veikt. Ja mēs ceram bez kavēšanās uzlabot savas spējas un pilnveidoties, veicot savu darbu, un galu galā iegūt īpašumā Dieva dāvanas un godību, un pietuvināties tam paaugstinātajam stāvoklim, uz ko mēs ceram, mums ir jādomā un jāapsver, mums ir jāpiepūlas, un mums tas ir jādara ar visām savām spējām.¹²

Mums jāiegūst . . . Gars pašiem, un mums nav jābūt apmierinātiem ar staigāšanu citu cilvēku nespodrajā gaismā; mums Tas ir jāsavieno ar mūsu garīgo būtību. . . .

Cilvēkam, kurš ir apņēmies iemācīties spēlēt flautu, sākumā ir grūti nospēlēt pareizās notis, un, lai nospēlētu pareizi kādu melodiju, viņam jābūt ļoti uzcītīgam un pacietīgam. Viņam jāturpina spēlēt un jāpārtrauc spēlēt, jāatgriežas sākumā un jāsāk no jauna, taču pēc kāda laika, lielā mērā pateicoties savām pūlēm, viņš iegūst iemaņas un var nospēlēt melodiju. Kad vēlāk viņam palūdz nospēlēt to pašu melodiju, viņam nav jāpiepūlas, lai atcerētos, kur novietot pirkstus, un viņš to var nospēlēt brīvi un dabiski. Sākumā tas nebija dabiski; vajadzēja izrādīt lielu pacietību un pielikt pūles, pirms viņš spēja nospēlēt melodiju dabiski.

Tieši tāpat ir ar Dieva lietām. Mums ir jāpiepūlas un jāturpina virzīties no labvēlības uz labvēlību, un jāsavieno likumi, kas nosaka attiecīgo darbību, ar mūsu dvēseles sistēmām tādā mērā, lai mēs varētu dabiski izpildīt no mums prasīto.¹³ [Skat. 4. ieteikumu 66. lpp.]

Ja mēs uzcītīgi meklējam Dieva lietas un paliekam uzticīgi, mūsu reliģija kļūst par mūsu būtības daļu.

Virspusīgā attīstībā slēpjas briesmas, un tā ir mums kaitīga. Mēs runājam par staigāšanu Gara gaismā un to, ka sajūtam Garu darbojamies uz mums, taču vai tas tiešām tā ir? Mums uzcītīgi jāmeklē Dieva lietas un jāliek savs pamats uz klints, līdz mēs nonāksim līdz tam ūdenim, kas kļūs mūsos par avotu, kas verd mūžīgai dzīvei.¹⁴

Starp mums ir vīri, pār kuriem reiz spēcīgi bija nolaidies Visuvarēnā Gars, kuru nodomi reiz bija tik labi un šķīsti kā eņģeļiem un kuri noslēdza derības ar Dievu, ka viņi kalpos Viņam un turēs Viņa baušļus jebkuros apstākļos. . . . Taču kādā stāvoklī daži no šiem elderiem ir pašreiz? Šodien viņi tā nejūtas. Viņi ir pieķērušies šīs pasaules lietām, ko viņi ir ieguvuši, pateicoties Tā Kunga dotajām spējām, un tagad viņi gaida, kad tiks aicināti, un daudzos gadījumos, kad viņi tiek aicināti, viņi paklausa vairāk tādēļ, lai saglabātu savu stāvokli un amatu, nevis aiz patiesas, dziļi izjustas mīlestības pret darbu, kam viņi ir aicināti.

Šāds ir visu to cilvēku stāvoklis, neņemot vērā to, cik labi viņi ir uzsākuši šo ceļu, kuri ļauj savām domām un jūtām pieķerties pasaulīgām lietām, un tas ir skaidri un neapstrīdami pierādījies, ka tad, kad tas ar cilvēkiem notiek, viņi mīl pasauli vairāk nekā To Kungu un Viņa darbu šeit uz Zemes. Tā kā mēs esam saņēmuši mūžīgā evaņģēlija gaismu un nobaudījuši valstības labās lietas, un esam Israēla pēcnācēji un dižu un slavenu apsolījumu mantinieki, mums vajadzētu nopūlēties ar lielu uzticību un uzcītību, lai paveiktu to, ko Dievs ir iecerējis caur mums paveikt; mums vajadzētu būt vīriešiem un sievietēm ar lielu ticību un spēku, un arī labiem darbiem, un, kad mēs atklājam, ka esam bezrūpīgi vai vienaldzīgi vismazākajā lietā, mums būtu jāspēj to atzīt, lai izlabotu savu attieksmi un atgrieztos pie pilnas savu pienākumu pildīšanas.¹⁵

Nekas nevar būt muļķīgāks par uzskatu, ka cilvēks var novilkt un nolikt malā savu reliģiju kā apmetni vai apģērbu. Nav iespējams cilvēkam novilkt un nolikt malā savu reliģiju, ja vien viņš nenoliek malā pats sevi. Mūsu reliģijai jābūt vienotai ar mums, tai jāklūst par mūsu būtības daļu, ko nav iespējams atnest. Ja tomēr cilvēks spētu nolikt malā savu reliģiju, tad tajā brīdī, kad viņš to izdarītu, viņš nokļūtu uz pamata, par kuru viņš neko nezina, viņš nodotu sevi tumsības spēkiem, viņš vairs nebūtu uz paša būvētā pamata, un viņam tur nebūtu nekādas daļas. Doma par to, ka elderi Israēlā varētu lādēties, melot un nodoties skurbumam, ir gaužām zem viņu goda; viņiem vajag būt augstāk par šādām lietām. Atmetīsim visu ļauno un dzīvosim ar katru vārdu, kas nāk no Dieva mutes [skat. M&D 98:11]. Pieķersimies katram pienākumam, kas mums ir uzlikts, ar centību un degsmi, lai mūsos pastāvīgi varētu mājot mūsu Dieva Gars, patiesības gaisma un Jēzus Kristus atklāsmes.¹⁶

Palieciet uz Ciānas kuģa. Ja citi kuģi jums piepeldētu klāt un demonstrētu savu krāšņo karogu, un dotu skaistus solījumus, nekāpiet krastā un neejiet uz citu kuģi; palieciet uz Ciānas kuģa. Ja jūs ļauni izmanto tie, kuri atrodas uz Ciānas kuģa, kuri nav saņēmuši pareizu garu, atcerieties, ka ar pašu kuģi viss ir kārtībā. Mums nevajadzētu pieļaut, ka mūsu prāti kļūst īgni, jo citi cilvēki uz Ciānas kuģa mums ir kaut ko nodarījuši; ar kuģi viss ir kārtībā, ar kuģa komandu viss ir kārtībā, un mēs būsīm izvēlējušies pareizi, ja paliksim uz kuģa. Es varu jums apliecināt, ka tas jūs aizvedīs tieši uz slavas pilno viņpasauli.¹⁷

Es jums [pateikšu] kādu līdzību, kā mēs varam saņemt šādu garu un likt tam dziļi iesakņoties, lai vētras laikā mēs netiktu novirzīti no kursa. Ielieciet gurķi mucā ar etiķi uz vienu stundu, un jūs redzēsī, ka etiķa ietekme uz to ir ļoti maza, tā būs maza arī tad, ja gurķis atradīsies etiķī 12 stundas. Pārbaudiet to, un jūs atklāsī, ka marinēta būs kļuvusi tikai miza, jo, lai iemarinētu visu gurķi, ir vajadzīgs ilgāks laiks. Kad cilvēks kristās šajā Baznīcā, tas viņu ietekmē, taču ietekme nav pietiekama, lai uzreiz viņu pilnībā „iemarinētu”. Pirmo 12 vai 24 stundu laikā cilvēkā netiek nodibināts taisnības un pienākuma likums; viņam jāpaliek Baznīcā līdzīgi gurķim etiķī, līdz viņš piepildās ar pareizo garu, līdz viņš kļūst „iemarinējies mormonismā”

un Dieva likumos; mums nepieciešams panākt, lai šīs lietas saaugtu kopā ar mūsu dvēselēm.

. . . Brāļi un māsas, es . . . atstāju šo tēmu jūsu rūpīgai apsvēršanai, apcerēšanai un pielietošanai un lūdzu, lai Tas Kungs, mūsu tēvu Dievs, izlietu Savu Garu pār Saviem ļaudīm. Jūs Tas Kungs ir izvēlējies, lai jūs Viņu slavinātu Viņa klātbūtnē, un lai Tas Kungs svētī un piepilda jūs ar Savu Garu, un lai jūs skaidri varētu redzēt tās lietas, kas attiecas uz jūsu glābšanu. Un, ja kāds vīrietis vai sieviete nav pietiekami modri, kaut laiks varētu drīz pienākt, kad Gars un Svētā Gara spēks varētu nākt pār viņiem, iedēstīt taisnīgumu un patiesības principus viņu dvēselēs, lai viņi varētu būt gatavi nākotnes vētrām, kas noteikti nāks.¹⁸ [Skat. zemāk 5. ieteikumu.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Vēlreiz izlasiet Lorencu Snova pieredzi, kas rakstīta 57., 59.–60. lpp. Kā jūs guvāt apliecinājumu savas liecības patiesumam? Apsveriet iespēju dalīties savā pieredzē ar kādu ģimenes locekli vai draugu, piemēram, kādu, kuram jūs kalpojat kā mājskolotājs vai apmeklējošā māsa.
2. Prezidents Snovs teica, ka liecības iegūšana „Pēdējo dienu svētajam ir ļoti labs sākumpunkts” (61. lpp.). Kādēļ liecība ir tikai sākumpunkts, nevis galapunkts?
3. Sadaļā, kas rakstīta 61. lappusē, Prezidents Snovs salīdzina pasaulīgo izglītību ar „augstāko” izglītību, ko piedāvā Tas Kungs. Kā mēs varam iegūt šo „augstāko izglītību”? Kādas svētības jūs esat saņēmuši, kad esat tā rīkojušies?
4. Izlasiet sadaļu, kas sākas 62. lpp. Kad jums ir bijis nepieciešams „pastāvēt uz savām zināšanām”? Ko vecāki un skolotāji var darīt, lai palīdzētu bērniem un jauniešiem pastāvēt uz savām zināšanām?
5. Vēlreiz izlasiet Prezidenta Snova padomu nodaļas pēdējā sadaļā (64.–66. lpp.). Ko, jūsuprāt, nozīmē „uzcītīgi meklēt Dieva

lietas”? Ko, jūsuprāt, nozīmē apgalvojums, ka mūsu reliģijai jābūt „vienotai ar mums”?

Saistītie Svētie Raksti: 2. Nefija 31:20; Mosijas 5:1–4, 15; Almas 12:9–10; 3. Nefijs 9:20; Moronija 10:5; M&D 50:24

Mācīšanas padoms: „Diezgan liela daļa mācīšanas Baznīcā tiek veikta ļoti sastingušā veidā, kas līdzinās lekcijai. Nodarbībās mēs neesam īpaši atsaucīgi, ja tās līdzinās lekcijai. Mēs sniedzam runas Svētā Vakarēdiena sanāksmēs un konferencēs, taču mācīšana var būt divvirzienu, lai jūs varētu uzdot jautājumus. Uzdot jautājumus nodarbības dalībniekiem ir vienkārši” (Boids K. Pekers, „Principles of Teaching and Learning”, *Ensign*, 2007. g. jūn., 87).

Atsauces

1. Skat. Frank G. Carpenter, “A Chat with President Snow”, citēts *Deseret Semi-Weekly News*, 1900. g. 5. janv., 12.
2. „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22.
3. Skat. „A Chat with President Snow”, 12.
4. *Juvenile Instructor*, 1887. g. 15. janv., 22.–23.
5. „The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894. g. 4. maijs, 7.
6. *Millennial Star*, 1887. g. 18. apr., 242.
7. „Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894. g. 30. okt., 1.
8. *Millennial Star*, 1887. g. 18. apr., 244.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868. g. 31. mar., 2.
10. *Salt Lake Daily Herald*, 1887. g. 11. okt., 2.
11. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenzo Snovs teica 1888. gada aprīļa Vispārējā konferencē.
12. *Deseret News*, 1877. g. 13. jūn., 290.
13. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
14. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 15. aug., 1.
16. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868. g. 31. mar., 2.
17. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897. g. 30. mar., 1.
18. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.

Agrīns misionāru darbs Havaju salās

Stiprināti ar Svētā Gara spēku

*„Nolemiet dzīvot pazemībā tā, lai Tā Kunga
Gars varētu vienmēr būt jūsu draugs.”*

No Lorenzo Snova dzīves

Savā pirmajā vispārējās konferences runā, būdams Baznīcas prezidents, Lorenzo Snovs mācīja: „Mēs esam atkarīgi no Tā Kunga Gara, kurš mums palīdz un laiku pa laikam izpauž, kas mums ir jādara īpašos apstākļos, kādos mēs varētu nonākt.”¹ Prezidents Snovs, iespējams, nemaz nebūtu starp dzīvajiem, lai izteiktu šo paziņojumu, ja divi viņa draugi nebūtu bijuši atkarīgi no Tā Kunga Gara kādos īpašos apstākļos 34 gadus iepriekš.

1864. gadā Elders Lorenzo Snovs un Elders Ezra T. Bensons, Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi, devās misijā uz Havaju salām. Viņus pavadīja trīs citi misionāri: Elders Džozefs F. Smits, Viljams Klafs un Alma L. Smits. Kad viņu kuģis bija noenkurojies Maui salas piekrastē, visi, izņemot Džozefu F. Smitu, iekāpa mazākā laivā, lai dotos krastā. Kad viņi pietuvojās salai, sacēlās augsti viļņi un to dēļ stūrmanis zaudēja kontroli pār laivas vadību. Laiva apgāzās, un visi pasažieri iekrita ūdenī. Drīz visi iznira virs ūdens, izņemot Elderu Snovu. Vairāki salas iedzīvotāji steidzās palīgā, glābšanas laivā paņēmot Viljamu Klafu un Almu L. Smitu, lai meklētu viņu draugu. Elders Klafs stāstīja:

„Pirmā lieta, ko pamanīju, bija brāļa Snova mati, kas peldēja virs ūdens pie viena no apgāzušās laivas galiem. Tiklīdz mēs viņu bijām iecēluši laivā, pateicām laiviniekam airēt uz krastu, cik vien ātri iespējams. Viņa ķermenis bija sastindzis, un dzīvība acīmredzami izdzisusi.

Mēs ar brāli A. L. Smitu sēdējām viens otram blakus. Mēs nolikām brāli Snovu šķērsām pāri mūsu ceļiem un ceļā uz krastu klusu devām viņam svētību, un lūdzām To Kungu saglabāt viņa dzīvību, lai viņš varētu atgriezties mājās pie ģimenes.

Kad Elders Lorencs Snovs kalpoja misijā Havaju salās, viņa dzīvība tika izglābta, pateicoties iedvesmotai viņa biedru kalpošanai.

Kad sasniedzām krastu, mēs viņu aiznesām līdz kādām lielām mucām, kas netālu atradās smilšainajā pludmalē. Mēs noguldījām viņu ar seju uz leju uz vienas no mucām un vēlām šurp un turp, līdz mums izdevās dabūt no viņa ārā ūdeni, ko viņš bija norījis. . . .

Kad kādu laiku bijām ar viņu darbojušies, tad, neredzot nekādas dzīvības pazīmes, aculiecinieki teica, ka neko vairāk viņa labā nav iespējams izdarīt. Taču mēs nejutām, ka mums vajadzētu padoties, un turpinājām lūgt Dievu un darboties ar viņu, pārliecināti, ka Tas Kungs sadzirdēs un atbildēs uz mūsu lūgšanām.

Beidzot mēs sajūtām iedvesmu novietot savas mutes virs viņa mutes un censties iepūst gaisu viņa plaušās, pēc kārtas pūšot to iekšā un izvadot ārā, cik vien iespējams, cenšoties atdarināt dabīgas elpošanas procesu. To mēs neatlaidīgi turpinājām darīt, līdz mums izdevās iepūst gaisu viņa plaušās. Pēc neilga brīža mēs pamanījām ļoti vājas dzīvības pazīmes. ACS vārīga pamirkšķināšana, kas līdz tam bija atvērta un nedzīva, un ļoti nespēcīgs gārdziens rīklē bija pirmie dzīvības atgriešanās simptomi. Tie kļuva arvien skaidrāki, līdz samaņa bija pilnībā atjaunota.”

Atceroties šo notikumu, Elders Viljams Klafs apzinājās, kādēļ viņš un Elders Alma L. Smits spēja izglābt Eldera Snova dzīvību. „Mēs darījām ne tikai to, kas bija ierasts tādos gadījumos,” viņš teica, „bet arī to, ko, kā mums šķita, čukstēja Gars.”² [Skat. 1. ieteikumu 77. lpp.]

Loresco Snova mācības

Caur Svētā Gara dāvanu mēs tiekam vadīti visā patiesībā un stiprināti savā ticībā.

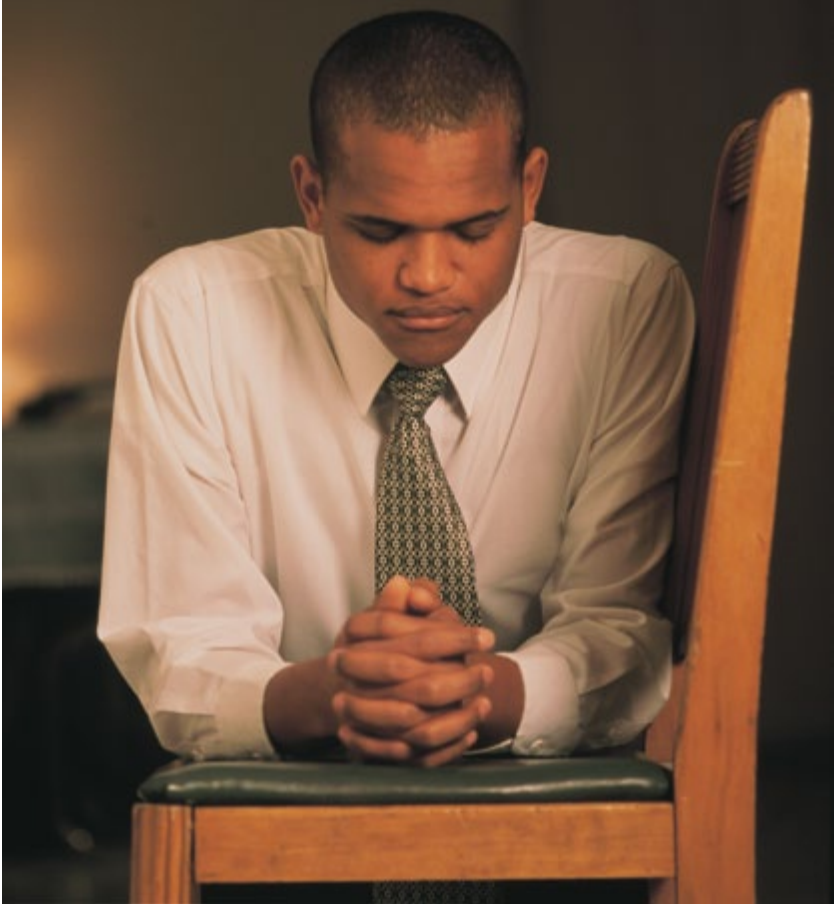
Ir kāda svētība, ko var saņemt tikai caur paklausību evaņģēlijam, — tā ir Svētā Gara dāvana. . . . Glābējs, kurš neapšaubāmi vislabāk zina šīs dāvanas dabu un raksturu, teica, ka tā vadīs tos, kuri to saņems, visā patiesībā un darīs viņiem zināmas nākamās lietas [skat. Jāņa 16:13]. Tai jābūt kaut kam lielākam par to garu, kas nāk no Dieva klātbūtnes, piepildot izplatījuma bezgalību un dodot gaismu katram cilvēkam, kas nāk pasaulē [skat. M&D 84:46]; Svētā Gara dāvanai jāvada visā patiesībā un jādara viņiem zināmas nākamās lietas.

Turklāt, runājot par tās ietekmi, apustulis Pāvils saka: „Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību. Citam dota ticība. . .” [Skat. 1. korintiešiem 12:7, 9.] Nevis parasta, vienkārša ticība, uz kādu daži cilvēki mūsdienās pretendē, bet ticība, kas tās īpašniekiem deva tādu paļāvību, ka viņi ļāvās tikt gabalos sazāģēti, lauvu midzeņos, kvēlojošās krāsnīs iemesti un spēja pārciest visniedomājāmākā veida spīdzināšanu. Ticība, ko šiem cilvēkiem bija piešķīris Svētais Gars, ļāva viņiem pastāvēt jebkādās grūtībās, nepadoties nekādai pretestībai un, ja nepieciešams, atdot savu dzīvību par lietu,

ko viņi bija izvēlējušies atbalstīt. Šādā ticībā bija visvarens iedvesmojošs spēks, ko deva Tas Kungs caur Svēto Garu un ko nevar saņemt ne ar vienu citu principu. Vienam bija dota ticība, citam zināšanas [skat. 1. korintiešiem 12:8], ne tikai tādas zināšanas, kas gūstamas, lasot grāmatas, bet zināšanas no Visuvarenā. Viņus vadīja pašiedvesmošanās princips, kas bija pavisam reāls un kas deva viņiem zināšanas par to, ko viņi bija izvēlējušies atbalstīt. Viņi zināja caur atklāsmi no Dieva, ka tas, kam viņi bija paklausījuši, bija paties; tas viņiem bija atklāts tādā veidā, ko viņi nevarēja apstrīdēt, un viņi to zināja paši. Viņi bija nostiprinājušies . . . uz atklāsmes klints.³

Pēteris, sludinot ļaudīm, teica: „Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu. Jo šis solījums dots jums un jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.” [Ap. d. 2:38–39.] Svētā Gara dāvana ir princips, kas atšķiras no visa cita, kā izpausmes mēs redzam sektantiskajā pasaulē. Tas ir gudrības un atklāsmes princips. Tas ir princips, kas atklāj gan pagātnes, gan tagadnes, gan nākotnes lietas, un šis Svētā Gara dāvanas varēja saņemt caur paklausību evaņģēlija prasībām, kā to sludināja tajās dienās un kā to sludina Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas eldери mūsdienās. Šī bija tā klints, uz kuras viņu ticībai vajadzēja balstīties; šī bija tā vieta, no kuras viņiem vajadzēja saņemt zināšanas par mācību, ko viņi bija pieņēmuši, turklāt Glābējs mums ir teicis, ka „elles vārtiem to nebūs uzvarēt”. [Skat. 3. Nefijs 11:39.] . . .

. . . Atklāsmes klints ir tas pamats, uz kura ir celta Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca — klints, uz kuras, kā Jēzus teica, Viņš cels Savu baznīcu, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt [skat. Mateja 16:17–18]. Šīs zināšanas mums nav atklājusi miesa un asinis, mēs neesam saņēmuši šo liecību no cilvēka, mēs to neesam saņēmuši, pateicoties Bībeles . . . vai Mormona Grāmatas lasīšanai, bet mēs to esam saņēmuši caur Svētā Gara darbībām, kas māca par Dieva lietām, pagātnes, tagadnes un nākotnes lietām un kas ņem no Dieva lietām un mums skaidri tās dara zināmas. Neviens nevar mums atņemt šīs zināšanas, ieslogot mūs cietumā vai vajājot mūs jebkādā veidā. Mēs paliksim pie tām līdz nāvei.⁴ [Skat. 2. ieteikumu 77. lpp.]

„Mums ir tiesības saņemt Gara izpausmes katru savas dzīves dienu.”

**Katram Pēdējo dienu svētajam var būt Svētais
Gars kā draugs, kurš dod padomus.**

Pastāv veids, kā cilvēki var turēt savu sirdsapziņu tīru Dieva un cilvēku priekšā, un tas ir Dieva Gara uzturēšana sevī, kas ir atklāsmes gars katram vīrietim un sievietei. Tas viņiem atklās pat vismazākajās lietās, kas viņiem ir jādara, dodot viņiem padomus. Mums vajadzētu mācīties izprast šī Gara raksturu, lai mēs spētu saprast tā ieteikumus, un tad mēs vienmēr spēsim darīt pareizo. Tā ir liela privilēģija, kas

dota katram Pēdējo dienu svētajam. Mēs zinām, ka mums ir tiesības saņemt Gara izpausmes katru savas dzīves dienu.

Cilvēki nāk pie manis ar lielu vēlēšanos saņemt padomu par vienu vai otru tēmu. Viņiem nevajag vienmēr nākt pie manis (dažos apstākļos, protams, tas būtu ļoti pareizi), jo viņos mājō Gars, lai viņi varētu darīt labo un īstenotu Dieva nolūkus. . . . Nav nepieciešams, lai viņi vienmēr nāktu pie Baznīcas prezidenta vai pie Divpadsmitajiem, vai Israēla elderiem, lai saņemtu padomu; tas atrodas viņos; viņiem ir draugs, kurš precīzi zina, ko viņiem pateikt. No tā brīža, kad mēs pieņemam evaņģēliju, ieejam kristīšanas ūdeņos un pēc tam mums uzliek rokas Svētā Gara dāvanas došanai, mums ir draugs, ja vien mēs to neaizdzenam, darot ļaunu. Tas draugs ir Svētais Gars, kas ņem no Dieva lietām un rāda tās mums. Šis ir dižens spēks, ko Tas Kungs mums ir nodrošinājis, lai mēs varētu pazīt gaismu, nevis pastāvīgi zemosos tumsā.⁵ [Skat. 5. ieteikumu 78. lpp.]

Svētais Gars var dot mums laimi un dvēseles mieru.

Tas Kungs ir ielicis mūsu sirdīs noteiktas dabiskas vēlmes un jūtas, un tā tas ir ar visu cilvēci, ar visu cilvēces ģimeni. Cilvēkos ir iedvestas un ievītas noteiktas vēlmes un spējas gūt prieku, vēlmes pēc lietām, kas pēc savas dabas ir izveidotas, lai veicinātu mūsu mieru un labklājību, kas apmierina mūsu jūtas un nes laimi, taču pasaule nezina un nesaprot, kā apmierināt šīs spējas un vēlmes, un Tas Kungs ir uzskatījis par lietderīgu nolikt mūs tādā stāvoklī un noteikt veidu, kā saprast šīs lietas, un šis veids ir uzticība un staigāšana Svētā Gara gaismā, un patiesības saņemšana.⁶

Pēdējo dienu svēto privilēģija ir dzīvot pēc evaņģēlija tādā veidā, ka viņi sajūt Dieva atzinību. Protams, dažreiz mēs izdarām lietas, par kurām kaunamies, kad sākam tās apsvērt, taču mēs tās nožēlojam savās sirdīs un aņņemamies vairs nedarīt. Tas ir viss, ko Tas Kungs no mums prasa; un vīrieši un sievietes, kas tā dzīvo, paliek bez nosodījuma. Viņi bauda taisnīgumu un prieku Svētajā Garā.⁷

Ja mēs sevī uzturam Gara gaismu, tad varam dzīvot saskaņā ar evaņģēliju tā, lai baudītu ievērojamu mieru un laimi šajā pasaulē; un, mums turpinot savu ceļojumu un cenšoties gūt mieru un laimi, kas

atrodas mūsu ceļā, tālāk ceļā mēs jutīsim dvēseles mieru, ko var izjust tikai tie, kas ir piepildīti ar Svēto Garu.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 78. lpp.]

Mums ir nepieciešama Svētā Gara palīdzība, kad mēs saskaramies ar pārdzīvojumiem, pildām savus pienākumus un gatavojamies celestiālajai godībai.

No mums tiek prasītas daudzas lietas, un ir daudzas lietas, kuras mēs varam izdarīt ar Tā Kunga Gara palīdzību, kuras dažreiz varētu šķīst gandrīz neiespējami paveikt.⁹

Es vēlos atgādināt saviem brāļiem un māsām, . . . ka informācijas un gara spēju gūšanā mēs esam atkarīgi no Dieva Gara, kurš, ja to pareizi kopj, var mājot mūsos, iedvesmas un atklāsmes gars, kas var skaidri mums izpaust Dieva prātu un gribu, mācīt mūsu pienākumus un saistības, un to, kas no mums tiek prasīts. . . . Mums ir nepieciešama palīdzība. Mums ir nosliece darīt to, kas mūs novedīs nepatīkšanās un tumsībā, to, kas nenāks mums par labu, taču ar Mierinātāja palīdzību, ko Tas Kungs ir apsolījis Saviem svētajiem, ja mēs rūpīgi klausīsimies tā čukstos un sapratīsim tā valodas raksturu, tad spēsim izvairīties no daudzām nepatīkšanām un nopietnām grūtībām.¹⁰

Mēs esam pilnīgi atkarīgi no iedvesmas gara, un, ja ir bijis laiks, kopš Ādams dzīvoja Ēdenes dārzā, kad vajadzība pēc Dieva Gara ir bijusi lielāka nekā pašreiz, tad man tāds laiks nav zināms. Šī laika zīmes un straujie notikumu pavērsieni, kas pārbaudīs Pēdējo dienu svēto sirdis un viņu godprātīgumu, prasa, lai mēs *tagad* nopietni meklētu Dieva Garu un dievišķu palīdzību, jo tā noteikti būs nepieciešama notikumos, kas strauji tuvojas. Mēs zinām, ka dievišķa palīdzība mums ir bijusi nepieciešama pagātnē. Mēs varam viegli saprast, ka, ja mums nebūtu bijis Dieva Gara, kurš ir vadījis mūs cauri daudziem notikumiem, ko esam pieredzējuši, mēs tagad nebaudītu savas izredzes uz paaugstināšanu un godību, un mūsu stāvoklis būtu daudz nelabvēlīgāks. Un, ja Svētais Gars mums ir bijis nepieciešams pagātnē, mēs varam nemaldīgi secināt, ka tas būs nepieciešams arī nākotnē.¹¹

Mums jāsaprot — un es pieņemu, ka lielākā daļa no mums to saprot, — ka darbu, ko mēs esam nākuši šajā dzīvē izpildīt, nevar izpildīt Dievam par godu vai mūsu gandarījumam, pamatojoties tikai

uz mūsu dabiskajām prāta spējām. Mēs esam atkarīgi no Tā Kunga Gara, kas laiku pa laikam mums sniedz palīdzību un izpauž, ko mums nepieciešams izdarīt mūsu konkrētajos apstākļos.¹²

Būtu patiešām mulžīgi cerēt, ka Pēdējo dienu svētie šajās dienās izpildītu celestiālā likuma prasības, likuma, kas iziet no Dieva, un izpildītu Viņa nodomus cilvēku spējā sasniegt Viņa klātbūtni, ja vien viņus neatbalstītu kāds pārdabisks [debesu] spēks. Evaņģēlijs to apsola. Tas apsola Svētā Gara dāvanu, kas pēc savas būtības ir dievišķa un kuru nebauda neviena cita cilvēku grupa, un kura, kā mums ir norādījis Glābējs, vadīs visā patiesībā un iedvesmos tos, kuri būs to saņēmuši, un dos viņiem zināšanas par Jēzu, zināšanas par Tēvu un par lietām, kas attiecas uz celestiālo pasauli; ka tā iedvesmos tos, kuriem tā būs, ar zināšanām par nākamības lietām un arī pagātnes lietām; un iedvesmos viņus līdz tādai pakāpei, ka viņi varēs baudīt pārdabiskas dāvanas — valodu un pravietošanas dāvanu, roku uzlikšanu slimajiem, ar ko viņi tiks izdziedināti.

Tiem, kuri pieņēma šo evaņģēliju, bija apsolīti pārdabiski spēki un dāvanas, un zināšanas, ko viņi varētu iegūt paši, lai viņi nebūtu atkarīgi ne no viena cilvēka vai cilvēku grupas attiecībā par reliģijas patiesumu, ko viņi ir pieņēmuši; turpretim viņiem vajadzētu saņemt zināšanas no Tēva, ka šī reliģija ir nākusi no Viņa, ka evaņģēlijs ir nācis no Viņa un ka Viņa kalpam bija tiesības un pilnvaras izpildīt evaņģēlija priekšrakstus, lai nekādi mācību vēji nesašūpotu viņus un nenovirzītu no ceļa, pa kuru viņi iet; lai viņi varētu būt gatavi slavai, kas tiks atklāta, un kļūtu par tās dalībniekiem; lai viņi varētu izturēt jebkuru pārdzīvojumu vai ciešanas un lai pār viņiem nāktu Dieva griba, lai viņus pilnīgāk sagatavotu celestiālajai slavai; lai viņi nestaiģātu tumsībā, bet gan Dieva gaismā un spēkā, un tiktu pacelti virs pasaulīgām lietām, un būtu pārāki par lietām, kas viņiem ir visapkārt, lai viņi varētu dzīvot neatkarīgi zem celestiālās pasaules un Dieva un debesu priekšā, un būtu brīvi cilvēki, un sekotu tam kursam, ko viņiem rādīs Svētais Gars, kursam, kuram sekojot, viņi varētu virzīt sevi uz zināšanu un spēka gūšanu, un tādā veidā sagatavotu sevi slavas saņemšanai, ko Dievs ir piedāvājis viņiem dot, un ieņemtu to paaugstināto stāvokli, kurā Dievs ir iecerējis viņus pacelt.¹³

Mums vajadzētu dzīvot tā, lai mēs zinātu, ka mūsu dzīves kurss ir Dievam pieņemams. Mums vajadzētu saprast Svētā Gara balsi un

čukstus. Dienā, kad debesis neklāj mākoņi, mēs ieraugām apkārtējos priekšmetus, to skaistumu un nolūku. Tāpat mēs esam atkarīgi no Dieva Gara, kas izgaismo patiesības un glābšanas principus. Neviens cilvēks, kurš paziņo, ka ir Pēdējo dienu svētais, nevar baudīt nekādu lielu prieku, ja vien viņš šādi nedzīvo un tādējādi neļaujas dievišķai vadībai.¹⁴ [Skat. 4. ieteikumu 78. lpp.]

Kad mēs dzīvojam pazemīgi, Svētais Gars mums palīdz virzīties uz priekšu.

Nolemiet dzīvot pazemīgi un tādā veidā, lai Tā Kunga Gars varētu vienmēr būt jūsu draugs, lai laiku pa laikam dotu jums padomus, kas būs vajadzīgi īpašos apstākļos, kuros jūs tobrīd būsiat. . . .

. . . Es neko nezīnu par to, cik ilgi es vēl dzīvošu, un es par to neuztraucos. Taču es tiešām vēlos, un tas ir kaut kas, ko arī jums vajadzētu vēlēties, — lai man un jums būtu tāda pazemība un tāda lēnprātība, un tāda vienkāršība, ka es un jūs varētu baudīt atklāsmes garu. Tā ir katra jūsu privilēģija, lai jums būtu tik daudz atklāsmes gara, lai precīzi zinātu, kā pareizi rīkoties. Atklāsmes gara baudīšana ir jūsu privilēģija tikpat daudz, cik tā ir mana privilēģija, lai zinātu, ko darīt rīt, kad rītdiena pienāks, Baznīcas labākajās interesēs kopumā.¹⁵

Mums vajag pūlēties, cik vien iespējams, lai mēs aizmirstu visas pasaulīgās lietas, kas mūs skumdina un kaitina, un ar nelokāmību raudzītos uz To Kungu, Viņa Svētā Gara vadībā, lai mums būtu spēks saņemt tādas zināšanas un padomus, kas mums palīdzētu virzīties uz priekšu pa izvēlēto ceļu.¹⁶ [Skat. 5. ieteikumu 78. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Vēlreiz izlasot stāstījumu 69.–71. lappusē, padomājiet par gadījumiem, kad jūs tikāt svētīti, jo kāds cits rīkojās atbilstoši Svētā Gara pamudinājumiem. Padomājiet arī par gadījumiem, kad jūs atsaucāties pamudinājumam palīdzēt kādam cilvēkam.
2. Izlasiet sadaļu, kas sākas 71. lappusē. Ko, jūsuprāt, nozīmē „nostiprināties . . . uz atklāsmes klints”? (Dažus piemērus skat.

- 71.–73. lpp.) Kā personīgā atklāsme var mums dot spēku „pastāvēt jebkādās grūtībās” un „nepadoties nekādai pretestībai”?
3. Prezidents Snovs teica, ka Svētais Gars var mums palīdzēt „baudīt mieru un laimi šajā pasaulē” (74. lpp.). Kad Svētais Gars ir palīdzējis jums justies laimīgiem un mierīgiem? Kādos vēl veidos Svētais Gars var mums palīdzēt? (Dažus piemērus skat. 74.–77. lpp.)
 4. Kad rūpīgi lasīsit sadaļu, kas sākas 75. lappusē, padomājiet par to, kā jūs esat iemācījušies atpazīt Svētā Gara pamudinājumus. Kā jūs varētu palīdzēt ģimenes loceklim vai draugam iemācīties atpazīt Gara pamudinājumus?
 5. Šajā nodaļā ir divas atsauces uz Svēto Garu kā draugu (74. un 77. lpp.). Kādēļ, jūsuprāt, mums nepieciešama pazemība un vienkāršība, lai Svētais Gars būtu mūsu draugs?

Saistītie Svētie Raksti: Lūkas 12:12; Jāņa 14:26–27; Romiešiem 14:17; 1. korintiešiem 12:4–11; Galatiešiem 5:22–25; 1. Nefija 10:17–19; 2. Nefija 32:5

Mācīšanas padoms: „Lai rosinātu pārrunas, lietojiet jautājumus, kas atrodami katras nodaļas beigās. . . . Jūs varat sagatavot arī savus jautājumus, kas pielāgoti tieši tiem cilvēkiem, kurus jūs mācāt” (skat. vi lpp. šajā grāmatā).

Atsauces

1. Skat. Conference Report, 1898. g. okt., 2.
2. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 276–279.
3. *Deseret News*, 1872. g. 24. janv., 597.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 2. dec., 1.
5. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 52.
6. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.
7. *Deseret Weekly*, 1893. g. 4. nov., 609.
8. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.
9. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 12.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1878. g. 16. jūl., 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889. g. 4. jūn., 4.
12. Skat. Conference Report, 1898. g. okt., 2.
13. *Deseret News*, 1880. g. 14. janv., 786.
14. *Millennial Star*, 1895. g. 31. okt., 690–691; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenzo Snovs teica 1895. gada oktobra Vispārējā konferencē.
15. Skat. „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. apr., 9.
16. *Millennial Star*, 1889. g. 25. nov., 737; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenzo Snovs teica 1889. gada oktobra Vispārējā konferencē.

Uzticīgo diženais liktenis

„Runāt par diženajām lietām, ko Dievs ir iecerējis dāvināt Saviem dēliem un meitām un kuras mēs iegūsim, ja būsīm uzticīgi, ir paties prieks.”

No Lorenzo Snova dzīves

1840. gada pavasarī Lorenzo Snovs bija Navū, Ilinoisā, un gatavojās doties misijā uz Angliju. Viņš apciemoja savu draugu Henriju G. Šervudu un lūdza brālim Šervudam paskaidrot kādu Svēto Rakstu vietu. „Kamēr es uzmanīgi klausījos viņa skaidrojumā,” Prezidents Snovs vēlāk atcerējās, „Tā Kunga Gars spēcīgi nolaidās pār mani — manas sapratnes acis tika atvērtas, un ar lielu izbrīnu un pārsteigumu es redzēju Dieva un cilvēka mūžīgo ceļu tik skaidri kā sauli pusdienā. Es sacerēju šādu vārsmu, kas izsaka atklāsmi, kas man tika parādīta. . . .

„Kāds cilvēks ir tagad, tāds Dievs reiz bija;
Kāds Dievs ir tagad, tāds cilvēks var kļūt.”¹

Lorenzo Snovs juta, ka ir saņēmis „svētu vēstījumu” un ka viņam tas rūpīgi jāglabā, tādēļ viņš nepauda šo mācību publiski, līdz viņš uzzināja, ka Praviets Džozefs Smits to ir mācījis.² Kad viņš uzzināja, ka šī mācība ir publiski zināma, viņš bieži par to liecināja.

Papildus tam, ka viņš izvēlējās šo patiesību par daudzu savu sprediķu tematu, viņš to pieņēma arī kā savas dzīves motīvu. Viņa dēls Lerojs teica: „Šī atklātā patiesība iespaidoja Lorenzo Snovu vairāk nekā, iespējams, jebkas cits; tā tik dziļi iegrima viņa dvēselē, ka kļuva par viņa dzīves iedvesmu un deva viņam plašu skatījumu uz viņa paša dižo nākotni un Baznīcas vareno misiju un darbu.”³ Tā bija viņa „pastāvīgā gaisma un pavadonis”, un „spoža, spīdoša zvaigzne viņa priekšā vienmēr — viņa sirdī, viņa dvēselē un visā viņa būtībā”.⁴

„Runāt par diženajām lietām, ko Dievs ir iecerējis dāvināt Saviem dēliem un meitām un kuras mēs iegūsim, ja būsīm uzticīgi, ir paties prieks.”

Šajā nodaļā Prezidents Snovs māca, ka mēs varam kļūt līdzīgi Debesu Tēvam. 6. nodaļā viņš dod praktiskus padomus, kā mums pielietot šo mācību savā dzīvē.

Lorenzo Snova mācības

Tādēļ, ka mūsos ir dievišķais, mēs varam kļūt līdzīgi Debesu Tēvam.

Mēs esam dzimuši pēc Dieva, mūsu Tēva, tēla; Viņš mūs ir dzemdīnājis pēc Savas līdzības. Mūsu garīgajā ķermenī mājo dievības daba; kad mēs tikām radīti garīgi, mūsu Tēvs mums nodeva tādas spējas, spēkus un dotības, kādas bija Viņam pašam, un to var salīdzināt ar jaundzimušu bērnu, kas guļ uz mātes krūtīm, kuram, lai arī esot neattīstītā stāvoklī, piemīt sava vecāka spējas, spēki un vārigums.⁵

Es ticu, ka mēs esam Dieva dēli un meitas un ka Viņš mums ir dāvājis bezgalīgas gudrības un zināšanu gūšanas spējas, jo Viņš mums ir devis daļiņu no Sevis. Mums ir pateikts, ka esam radīti pēc Viņa paša tēla, un mēs atklājam, ka cilvēka dvēselei piemīt nemirstības raksturs. Šajā mājoklī [fiziskajā ķermenī] mīt garīgs organisms, kuram pašam sevī ir kaut kas dievišķs, kaut arī varbūt pavisam neattīstītā stāvoklī; taču tam piemīt uzlabošanās un pilnveidošanās spējas, līdzīgi kā zīdainim, kas saņem uzturu no mātes. Kaut arī zīdains sākotnēji daudz ko nezina, tomēr viņam ir dotas iespējas, ejot cauri dažādiem smagiem pārbaudījumiem no bērnības līdz briedumam, sasniegt pārāku stāvokli, kas ir apbrīnojams, salīdzinot ar viņa zīdaiņa vecumu.⁶

Mūsos mīt dievišķais; mūsos mīt nemirstība; mūsu garīgais organisms ir nemirstīgs; to nevar sagraut vai iznīcināt. Mēs dzīvosim no visas mūžības uz visu mūžību.⁷

Runāt par diženajām lietām, ko Dievs ir iecerējis dāvināt Saviem dēliem un meitām un kuras mēs iegūsim, ja būsīm uzticīgi, ir patīess prieks. . . . Mūsu ceļš uz paaugstināšanu atvedīs mūs līdz mūsu Kunga, Jēzus Kristus, pilnībai, līdz tam, ka mēs stāvēsim mūsu Tēva klātbūtnē, saņemsim no Viņa pilnības, mums būs tas prieks palielināt savu pēcnācēju skaitu bezgalīgās pasaulēs, baudīt tās draudzīgās attiecības, kas mums būs bijušas šajā dzīvē, mūsu dēli un mūsu

Mācoties Svētos Rakstus, mēs uzzinām par savu dievišķo dabu.

meitas, mūsu vīri un mūsu sievas būs mums līdzās un sniegs tādu prieku, kādu tikai debesis var sniegt, mūsu ķermeņi būs slavas pilnībā līdzīgi Glābēja ķermenim, tie vairs neslimos un būs brīvi no visa sliktā, kas ir sastopams šajā dzīvē, kā arī brīvi no neapmierinātības un dūsmām, un nepatīkamiem upuriem, ko mēs pašreiz nesam.⁸

Ejot pa nebeidzamu attīstības ceļu, mūsu Debesu Tēvs ir saņēmis paaugstināšanu un slavu, un Viņš rāda mums to pašu ceļu, un, tā kā Viņam pieder spēks, pilnvaras un slava, Viņš saka: „Sanāciet un iegūstiet to pašu slavu un laimi, kas ir Man.”⁹

Dieva cilvēki ir Dievam dārgi; Viņa mīlestība pret tiem pastāvēs vienmēr, un Viņa varenībā, spēkā un mīlestībā tie triumfēs un iznāks pat vairāk kā uzvarētāji. Viņi ir Dieva bērni, radīti pēc Viņa tēla, un, caur paklausību Viņa likumiem, viņu liktenis ir kļūt līdzīgiem Viņam. . . .

. . . Šāds ir Dieva dēlu augstais liktenis, to liktenis, kuri uzvar, kuri ir paklausīgi Viņa baušļiem un kuri šķīsta sevi, tāpat kā Viņš ir šķīsts. Viņi kļūs līdzīgi Viņam; viņi redzēs Viņu, kāds Viņš ir; viņi skatīs Viņa seju un valdīs ar Viņu Viņa slavā, kļūstot līdzīgi Viņam katrā sīkumā.¹⁰ [Skat. 1. ieteikumu 87. lpp.]

Svētie Raksti māca par mūsu dievišķo potenciālu.

Tas Kungs mums dāvā ārkārtīgi diženus pamudinājumus. Dieva dotajās atklāsmēs mēs uzzinām, ko cilvēks, kurš, ceļojot pa šo zināšanu gūšanas taku un tiekot Dieva Gara vadīts, var sasniegt. Es nebiju bijis šajā Baznīcā [ilgu laiku], kad man tika skaidri parādīts, ko cilvēks var sasniegt caur pastāvīgu paklausību Dieva Dēla evaņģēlijam. Šīs zināšanas man ir bijušas kā pastāvīga ceļazīva un ir likušas man censties katrā sīkumā darīt to, kas pareizs un pieņemams Dieva priekšā. . . . Šķiet, ka pēc visu to zināšanu saņemšanas par celestiālajām pasaulēm, ir daži Pēdējo dienu svētie, kurus tik ļoti apmierina tikai tas fakts vien, ka viņi zina, ka šis darbs ir paties, ka, sākot ar viņiem runāt par mūsu dižo nākotni, viņi liekas pārsteigti un domā, ka tai tieši ar viņiem nav nekā kopīga. Jānis Atklājējs savas pirmās vēstules trešajā nodaļā raksta:

„Tagad mēs esam Dieva bērni.” [Jāņa 1. v. 3:2.]

. . . Viņš turpina:

„Un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir.

Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.” [Skat. Jāņa 1. v. 3:2–3.]

. . . Dieva Gars mums ir paziņojis, ka šādos izteikumos ir pārlicinošas un svinīgas patiesības. Pāvils, runājot uz filipiešiem, izsaka domu, ka tās rosina godkāri, kas ir pavisam sveša mūsdienu cilvēkiem, lai gan šīs patiesības nav svešas Pēdējo dienu svētajiem, it sevišķi tiem, kuri nav apmierināti ar mazuļa līmeni Dieva lietu izpratnē. Viņš saka:

„Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū,

kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam.” [Filipiešiem 2:5–6.]

. . . Tieši to mācīja Pāvils, un viņš zināja par ko runā. Viņš tika aizrauts trešajās debesīs un dzirdēja vārdus, kā viņš mums saka, ko cilvēkam nav ļauts izrunāt [skat. 2. korintiešiem 12:1–7]. . . . Vai tas būtu nepareizi, ka mēs rosinām cilvēkos šeit šāda veida godkāri?

Bībelē ir vairāki izteikumi, it īpaši Jaunajā Derībā, kas cilvēkiem, kuriem nav Tā Kunga Gara, šķiet dīvaini.

„Kas uzvar, tas iemantos [visas lietas].” [Jāņa atkl. 21:7.]

Kas tad tas par izteikumu? Kurš tam tic? Ja kāds tēvs teiktu savam dēlam: „Mans dēls, esi uzticīgs un ievēro manus padomus, un, kad tu pieaugsi, tu iemantosi visu, kas ir man,” tad tas kaut ko nozīmētu, vai tad ne? Ja vien tēvs pateica patiesību, viņa dēlam būtu kaut kas, kas viņu mudinātu būt uzticīgam. Vai Jēzus vēlējās mūs piemānīt, kad Viņš lietoja šo izteicienu? Es jums apliecinu, ka šajā izteikumā nav nekādas maldināšanas. Viņš domāja tieši to, ko pateica. Un vēl, Jēzus teica:

„Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.” [Jāņa atkl. 3:21.]

Tas ir brīnišķīgs apgalvojums. Vai tajā ir kāda patiesība? Tas ir pilnīgi patiess. To pateica Visuvarenais Kungs. Svētajos Rakstos ir atrodami šādi apustuļa Pāvila vārdi:

„Mēs zinām: kad mūsu laicīgais telts mājoklis būs nojaukts, tad mums ir ēka no Dieva, mājoklis, kas nav rokām taisīts, bet mūžīgs debesīs.” [2. korintiešiem 5:1.]

Es tam ticu. Un, kad viņš saka, ka Jēzus „pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai,” [Filipiešiem 3:21] es arī tam ticu. Vai Pēdējo dienu svētie tic šīm lietām, par kurām es runāju? Protams, ka jums tām ir jātic. Un atkal:

„Jo kas pieņem Manus kalpus, pieņem Mani;

un kas pieņem Mani, pieņem Manu Tēvu;

un kas pieņem Manu Tēvu, pieņem Mana Tēva valstību; tādēļ tam tiks dots viss, kas ir Manam Tēvam.” [M&D 84:36–38.]

Vai kāds varētu iedomāties ko vairāk, ko varētu dot? . . . Pāvils ļoti labi saprata šīs lietas, jo viņš teica, ka „[dzenas] pretim mērķim, goda balvai — Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū”. [Skat. Filipiešiem 3:14.]

Manis rakstītajās piezīmēs mēs varam ieraudzīt kaut ko, kas paskaidro šī augstā aicinājuma Kristū Jēzū raksturu. . . .

Apustulis Pāvils savās vēstulēs liecināja par to, ka mūsos ir potenciāls kļūt līdzīgiem Debesu Tēvam un Jēzum Kristum.

. . . Es nezinu, cik daudziem no klātesošajiem ir patiesas zināšanas par šīm lietām viņu sirdīs. Ja jums tādas ir, es pastāstīšu, kādu iespaidu tās uz jums atstās. Kā to teica Jānis:

„Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts.”
[Skat. Jāņa 1. v. 3:3.]

. . . Dievs ir norādījis, kāds iznākums būs šim ceļojumam uz slavu un paaugstināšanu, un Viņa solījumi ir droši. Tas Kungs precīzi zināja, ko Viņš spēj izdarīt. Viņš zināja, ar kādiem materiāliem Viņam bija jādarbojas, un Viņš skaidri zināja, ko Viņš pateica. Ja mēs darām to darba daļu, kas mums ir uzticēta, un turam savu otro stāvokli, mēs pavisam noteikti saņemsim to, ko Viņš ir solījis, līdz pēdējam sikumam, un pat vairāk, kā jūs un es spējam iedomāties.¹¹ [Skat. 2. ieteikumu 87. lpp.]

**Kad mēs atceramies tās svētības, ko Tas
Kungs mums ir sagatavojis, mēs rodam
prieku dzīves rūpēs un uztraukumā.**

Katram Pēdējo dienu svētajam, kas dzird manu balsi, ir skaidras izredzes augšāmcelties pirmās augšāmcelšanās rītā un saņemt godību, un būt paaugstinātam Dieva klātbūtnē, un saņemt privilēģiju sarunāties ar mūsu Tēvu, līdzīgi kā mēs sarunājamies ar savu mirstīgo tēvu.¹²

Nevienam cilvēkam nav dotas diženākas izredzes kā svētajiem. Neviens mirstīgais nevar vēlēties kaut ko lielāku vai kaut ko, kas galu galā izrādītos patīkamāks. Viss, kas saistās ar pilnīgu mieru, laimi, slavu un paaugstināšanu, ir Pēdējo dienu svēto priekšā. Mums vajadzētu baudīt savu izredžu būtību un nepārtraukti tās turēt savā prātā. Mums nevajadzētu pieļaut, ka mūsu izredzes samazinātos kaut vismazākajā mērā, tādēļ, ka mēs darītu kaut ko, kas Tam Kungam nebūtu pieņemams.¹³

Manas cerības par nākotnes dzīvi ir ārkārtīgi diženas un cildenas, un es cenšos šīs izredzes pastāvīgi saglabāt spožas; tā ir arī katra Pēdējo dienu svētā privilēģija un pienākums.¹⁴

Ne visi no mums pilnā mērā apzinās tās svētības un privilēģijas, kas mums ir sagatavotas evaņģēlijā. Mēs pilnībā neaptveram, un mūsu acu priekšā nav to lietu, kuras mūs sagaida mūžīgajās pasaulēs, ne arī to lietu, kuras mūs sagaida šajā pasaulē un kuras ir noteiktas, lai sniegtu mums mieru un laimi un piepildītu mūsu sirds vēlmes. . . .

Bieži vien mēs savās daudzajās rūpēs kļūstam aizmāršīgi un debesu lietas nav mūsu prātos, tad mēs nesaprotam, ka evaņģēlijs pēc savas būtības ir domāts un veidots, lai mums dāvātu to, kas nesīs slavu, godu un paaugstināšanu un kas nesīs laimi, mieru un godību. Mēs viegli aizmirstam šīs lietas dzīves rūpēs un uztraukumos, un mēs pilnībā nesaprotam, ka tā ir mūsu privilēģija un ka Tas Kungs ir nolīcis šīs lietas mūsu redzeslokā, lai mēs rīkotos saskaņā ar evaņģēliju, ar ko mēs varam iegūt pastāvīgu iekšēju mieru. . . .

Kāds tad ir iemesls sērošanai? Kāds ir iemesls svētajiem staigāt ar „gariem ģimjiem”? Kāds ir iemesls raudāšanai vai tam, lai gaustos? Tāda nav; taču mūsu priekšā ir vai nu dzīvība, vai nāve; vadība un

vara pieder mums, ja mēs paliekam uzticīgi; bēdas un izraidīšana — ja mēs ignorējam evaņģēliju.

Ko vēl vairāk mēs varētu vēlēties, kas nebūtu ietverts mūsu reliģijā? Ja vien mēs stingri stāvēsim uz klints un sekosim Garam, kas ir iedēstīts mūsu sirdīs, mēs rīkosimies pareizi, pildot savus pienākumus, mēs arī rīkosimies pareizi pret tiem, kuri ir nolikti, lai mūs vadītu, un mēs rīkosimies pareizi gan gaismā, gan tumsā.

Kurš gan cilvēks novērsīsies un atmetīs tās izredzes, kas ir ietvertas evaņģēlijā, ko esam saņēmuši? Tajā ir gandarījums, tajā ir prieks, tajā ir stabilitāte, tajā ir kaut kas, uz kā mēs varam atpūtināt savas kājas, tajā ir drošs pamats, uz kura celt un nest tos augļus, kas no mums tiek prasīti.¹⁵

Nekad nepieļausim, lai mūsu izredzes kļūtu miglainas; lai tās ir spožas mūsu priekšā gan dienā, gan naktī, un es jums apliecinu, ja mēs tā darīsim, mūsu izaugsme no dienas dienā un no gada gadā būs apbrīnojama.¹⁶

Mēs visi tiecamies uz celestiālo godību, un lieliskās izredzes, kas paveras mūsu priekšā, nav vārdos izsakāmas. Ja jūs paliksiet uzticīgi darbam, kuram esat nodevušies, jūs sasniegsit šo godību un mūžīgi priecāsīties Dieva un Jēra klātbūtnē. Uz to ir vērts tiekties; tās dēļ ir vērts nest upurus, un svētīts ir tas vīrietis vai sieviete, kas caur savu uzticību to iegūst.¹⁷ [Skat. zemāk 3. ieteikumu.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildu informāciju skat. v–vii lpp.

1. Prezidents Lorencs Snovs bieži mācīja, ka mēs esam Dieva bērni (81.–82. lpp.). Kā šī patiesība var ietekmēt to, kā mēs uztveram sevi un citus? Kā mēs varam palīdzēt bērniem un jauniešiem atcerēties, ka viņi ir Dieva dēli un meitas?
2. Kādas ir jūsu domas par Svēto Rakstu pantiem, ko Prezidents Snovs citēja, lai mācītu par mūsu dievišķo potenciālu? (Skat. 83.–85. lpp.)
3. Izlasiet sadaļu, kas sākas 86. lpp. Kā „dzīves rūpes un uztraukumi” mūs noved pie tā, ka mēs aizmirstam evaņģēlija mūžīgās

svētības? Ko mēs varam darīt, lai saglabātu savu potenciālu „spožu” un „pastāvīgi to turētu savā prātā”? Kādā veidā sava likteņa atcerēšanās var ietekmēt to, kā mēs dzīvojam?

4. Ko jūs esat uzzinājuši par Debesu Tēvu šajā nodaļā? Ko jūs esat uzzinājuši par savu likteni, ņemot vērā to, ka esat Dieva meita vai dēls?

Saistītie Svētie Raksti: Romiešiem 8:16–17; 1. korintiešiem 2:9–10; Almas 5:15–16; Moronija 7:48; M&D 58:3–4; 78:17–22; 132:19–24

Mācīšanas padoms: „Liecīniet katru reizi, kad vien Gars mudina jūs to darīt, nevis tikai katras nodarbības beigās. Dodiet iespējas tiem, kurus jūs mācāt, sniegt savas liecības” (*Teaching, No Greater Call*, 45).

Atsauces

1. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 46; skat. arī „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22.
2. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 46–47; „Glory Awaiting the Saints”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894. g. 30. okt., 1.
3. Lerojs C. Snovs, „Devotion to a Divine Inspiration”, *Improvement Era*, 1919. g. jūn., 656.
4. Lerojs C. Snovs, „Devotion to a Divine Inspiration”, 661.
5. *Deseret News*, 1872. g. 24. janv., 597.
6. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 63.
7. Skat. „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. apr., 10.
8. *Millennial Star*, 1899. g. 24. aug., 530.
9. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898. g. 4. okt., 1.
11. „Glory Awaiting the Saints”, 1.
12. Skat. Conference Report, 1900. g. okt., 4.
13. Skat. Conference Report, 1898. g. okt., 3.
14. Skat. Conference Report, 1900. g. okt., 4.
15. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.
16. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 2.
17. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 9. jūl., 1.

Kļūstot pilnīgiem Tā Kunga priekšā: „Nedaudz labāki dienu no dienas”

„Neceriet kļūt pilnīgi uzreiz. Ja jūs tā darīsit, jūs būsit vīlušies. Esiet labāki šodien, nekā bijāt vakar, un esiet labāki rīt, nekā esat šodien.”

No Lorenzo Snova dzīves

Prezidents Lorenzo Snovs reiz apmeklēja priesterības sapulci, kurā katra elderu kvoruma pārstāvis sniedza mutisku ziņojumu par sava kvoruma paveikto darbu. Kad Prezidents Snovs klausījās jaunajos vīriešos, viņš atminējās sevi pirms daudziem gadiem. Viņš piecēlās, lai runātu, teikdams:

„Es, ja iespējams, vēlos pateikt ko tādu, ko jūs nekad neaizmirstu, un es domāju, ka varbūt varu to izdarīt.

Gandrīz vienmēr, kad es redzu gados jaunus elderus, sapulcējušos kopā, un patiesībā arī, kad vidēja gadagājuma elderi ir sapulcējušies kopā, es redzu tādu kā viņu nepatiku runāt auditorijas priekšā. Es to redzu šeit šajā rītā jaunajos vīriešos, kas bija piecēlušies, lai izteiktos un dotu informāciju par savu paveikto darbu.

Iespējams, tas būtu itin labi, ja es jums nedaudz pastāstītu par savu pieredzi, kad sāku runāt publikas priekšā, pat pirms es kļuvu par elderu. Es atceros, kad mani pirmo reizi aicināja sniegt savu liecību. . . . Tas bija kaut kas, no kā es ļoti baidījos, tomēr tajā pašā laikā es jutu, ka mans pienākums bija piecelties, taču es nogaidīju un nogaidīju. Viens sniedza liecību, tad otrs un trešais, un viņi bija jau gandrīz pabeiguši, taču es joprojām baidījos piecelties. Es nekad iepriekš nebiju runājis auditorijas priekšā. . . . [Beidzot] es nolēmu, ka pienācis mans laiks piecelties. Es piecēlos. Kā jūs domājat, cik

*Kalna sprediķī Glābējs teica: „Tāpēc esiet pilnīgi,
kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs” (Mateja 5:48).*

ilgi es runāju? Es pieņemu, ka aptuveni pusminūti — tas noteikti nevarēja būt ilgāk par minūti. Tāds bija mans pirmais mēģinājums; un otrais, man šķiet, bija tāds pats. Es biju bikls, . . . taču biju stingri un nelokāmi nolēmis — ja man kāds lūgs izpildīt šāda vai jebkāda cita veida pienākumu, es to pildīšu, neskatoties uz rezultātiem. Šādu pienākumu pildīšana ir daļa no manu, kā eldera Israēlā, panākumu pamata.

Prezidents Snovs pastāstīja jaunajiem vīriešiem, ka neilgi pēc šīs pieredzes viņš noturēja savu pirmo sapulci kā pilnlaika misionārs. „Es ne no kā savā dzīvē nebiju tā baidījies, kā es baidījos no tās sapulces,” viņš atminējās. „Es lūdzu Dievu visu dienu, noslēdzos sevī un piesaucu To Kungu. Es nekad pirms tam nebiju runājis [publikas priekšā], izņemot tās liecību sapulces. Es tiešām baidījos. Es nedomāju, ka kāds cilvēks būtu vairāk baidījies no kāda notikuma, kā es baidījos tajā reizē. Sapulce tika sasaukta, un telpā sapulcējās diezgan daudz cilvēku. . . . Es sāku runāt un domāju, ka runāju aptuveni 45 minūtes.”¹ Citā tās pašas sapulces atstāstījumā viņš minēja: „Kad es nostājos draudzes priekšā, lai gan es nezināju nevienu vārdu, ko varētu teikt, tiklīdz atvēru muti, lai runātu, Svētais Gars spēcīgi nolaidās pār mani, piepildot manu prātu ar gaismu un atklājot man domas un atbilstošu valodu, ar kuru es varēju tās domas izteikt. Cilvēki bija izbrīnīti un pieprasīja vēl vienu sapulci.”²

Prezidents Snovs dalījās mācībā, ko viņš vēlējās, lai jaunie vīrieši iemācītos no viņa pieredzes: „Mani jaunie draugi, jums ir iespēja kļūt diženiem — tik diženiem, cik jūs vēlaties. Sākot savu dzīvi, jūs varētu pievērst savas sirdis lietām, kuras ir ļoti grūti iegūt, taču iespējams. Cenšoties apmierināt savas vēlmes, sākumā jūs varētu ciest neveiksmi, un arī jūsu turpmākās pūles varētu izrādīties neveiksmīgas. Taču, tā kā jūsu pūles bija taisnīgas, tā kā jūsu vēlmes balstījās taisnīgumā, pieredze, ko jūs gūsit, cenšoties apmierināt savas sirds vēlmes, noteikti nāks jums par labu, arī jūsu kļūdas, ja jūs tādas pieļausit, tiks vērstas jums par labu.”³

Tas bija Prezidenta Snova iemīļotais temats. Viņš bieži atgādināja svētajiem Tā Kunga pavēli būt pilnīgiem, un viņš apliecināja viņiem, ka, būdami uzcītīgi un ar Tā Kunga palīdzību, viņi varēja izpildīt to pavēli. Viņš mācīja: „Mums jājūt savās sirdīs, ka Dievs ir mūsu

Tēvs, un, kaut arī mēs pieļaujam kļūdas un esam vāji, tomēr, ja mēs dzīvosim tik pilnīgi, cik spēsim, ar mums viss būs labi.”⁴

Lorenzo Snova mācības

Esot uzcītīgi, pacietīgi un saņemot dievišķu palīdzību, mēs varam paklausīt Tā Kunga pavēlei būt pilnīgiem.

„Un Ābrāmam bija deviņdesmit deviņi gadi, kad Tas Kungs atklājās Ābrāmam un sacīja uz viņu: „Es esmu tas visuvarenais Dievs, staigā sava Dieva priekšā, tad tu būsi taisns.” [1. Mozus 17:1.]

Saistībā ar šo tēmu es citēšu Glābēja vārdu daļu, kas atrodami Kalna sprediķī, un tieši — Mateja evaņģēlija 5. nodaļas pēdējā pantā.

„Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Debesu Tēvs ir pilnīgs.” [Mateja 5:48.] . . .

Mēs uzzinām, ka Tas Kungs parādījās Ābrahāmam un deva viņam ļoti lielus solījumus, un, pirms viņš tos varēja saņemt, viņam bija jāizpilda noteikta prasība, t. i., ka viņam [Ābrahāmam] vajadzēja kļūt pilnīgam Tā Kunga priekšā. Un tādu pašu prasību Glābējs deva Saviem mācekļiem, ka viņiem bija jāklūst pilnīgiem, tāpat kā Viņš un Viņa Tēvs Debesīs ir pilnīgi. Es uzskatu, ka šī tēma Pēdējo dienu svētajiem ir ļoti svarīga; un es vēlos ieteikuma veidā izteikt dažas piezīmes par šo tēmu, lai tās varētu apdomāt tie, uz kuriem tās attieksies.

Tas Kungs piedāvā Pēdējo dienu svētajiem pašas lielākās svētības; taču, līdzīgi Ābrahāmam, mums jāsaģatavojas, lai tās saņemtu, un, lai to izdarītu, tas pats likums, ko Tas Kungs deva Ābrahāmam, ir dots mums, lai mēs to ievērotu. Arī no mums tiek prasīts kļūt pilnīgiem Tā Kunga priekšā; un Tas Kungs šajā gadījumā, tāpat kā visos citos, nav devis prasību, ko nevar izpildīt, gluži otrādi, Viņš Pēdējo dienu svētajiem ir devis līdzekļus, ar kuriem viņi var pakļauties Viņa svētajai kārtai. Kad Tas Kungs deva šo prasību Ābrahāmam, Viņš deva viņam līdzekļus, ar kuriem viņš varēja sagatavoties, lai pakļautos šim likumam un pilnībā atbilstu dotajai prasībai. Viņam bija privilēģija saņemt Svēto Garu, jo, kā mums ir pateikts, evaņģēlijs tika sludināts Ābrahāmam, un caur evaņģēliju viņš varēja saņemt nepieciešamo dievišķo palīdzību, kas viņam dotu iespēju saprast Dieva lietas, bez

Tas Kungs pavēlēja Ābrahāmam: „Staiģā sava Dieva priekšā, tad tu būsi taisns” (1. Mozus 17:1).

kā neviens cilvēks nespēj saprast Dieva lietas; bez tā neviens cilvēks nevar kļūt pilnīgs Tā Kunga priekšā.

Tāpat tas attiecas uz Pēdējo dienu svētajiem; viņi nekādā gadījumā nevarētu sasniegt šādu morālu un garīgu standartu, nesaņemot pārdabisku [debesu] palīdzību un atbalstu. Mēs arī nesagaidām, ka Pēdējo dienu svētie uzreiz spēs vai spēj pakļauties šim likumam, lai kādos apstākļos viņi būtu. Lai paklausītu šim bauslim, ir nepieciešams laiks un liela prāta un sirds pacietība un disciplinētība. Un kaut arī mūsu pirmie centieni varētu izrādīties neveiksmīgi, tomēr mums, Pēdējo dienu svētajiem, nevajadzētu zaudēt drosmi un apņēmību un pārstāt pūlēties, lai izpildītu šo dižo prasību. Kaut arī Ābrahāmam bija ticība, lai dzīvotu savu dzīvi Tā Kunga priekšā atbilstoši šim dievišķajam likumam, tomēr bija reizes, kad viņa ticība tika ļoti stipri pārbaudīta, bet, neskatoties uz to, viņš nezaudēja drosmi, jo bija apņēmies izpildīt Dieva gribu.

Mēs varētu domāt, ka nevaram dzīvot pēc pilnīga likuma, ka sevis pilnveidošanas darbs ir pārāk grūts. Daļēji tā varētu būt patiesība,

taču fakts paliek nemainīgs, ka Visuvarenais mums ir devis šo pavēli, un mēs nevaram to ignorēt. Kad mēs saskaramies ar grūtiem brīžiem, tad mums ir laiks pielietot šo lielo privilēģiju — piesaukt To Kungu pēc spēka un sapratnes, saprāta un labvēlības, ar ko mēs varam pārvarēt miesas vājības, pret kurām mums ir pastāvīgi jācīnās.⁵ [Skat. 1. un 2. ieteikumu 100. lpp.]

Kad mēs izpildām kādu Tā Kunga prasību, attiecīgajā darbībā mēs kļūstam pilnīgi.

Ābrahāms tika aicināts atstāt savus radniekus un zemi [skat. Ābrahāma 2:1–6]. Ja viņš nebūtu izpildījis šo prasību, viņš nebūtu izpelnījies Tā Kunga atzinību. Taču viņš to izpildīja; un, kad viņš atstāja savas mājas, viņš, bez šaubām, dzīvoja paklausībā šim dievišķajam pilnveidošanās likumam. Ja viņam tas nebūtu izdevies, viņš noteikti nebūtu paklausījis Visuvarenā prasībām. Un, kad viņš pameta sava tēva mājas, kad viņš pakļāva sevi šādam pārbaudījumam, viņš darīja to, ko viņa sirdsapziņa un Dieva Gars viņam lika, tādēļ šajā lietā viņš bija attaisnots, un neviens to nebūtu izdarījis labāk, ar nosacījumu, ka Ābrahāms nedarīja neko nepareizi, pildot šo uzdevumu.

Kad Pēdējo dienu svētie tālās zemēs pieņēma evaņģēliju un kad Visuvarenā Dieva balss, kas runāja uz viņiem, lika pamest savu tēvu zemes un pamest radniekus — līdzīgi Ābrahāmam, tad tik lielā mērā, cik viņi pildīja šo prasību, viņi bija paklausīgi šim likumam un savos apstākļos un savā darbības sfērā bija tik pilnīgi, cik vien pilnīgs cilvēks var būt. Tas nenozīmē, ka viņi bija pilnīgi zināšanās vai spēkā u. tml.; taču viņi bija pilnīgi savās sajūtās, godprātīgumā, motīvos un apņēmībā. Un, kad viņi šķērsoja lielo okeānu, ar nosacījumu, ka viņi nekurnēja un nesūdzējās, bet paklausīja viņiem dotajiem padomiem un visās lietās pienācīgi uzvedās, viņi bija tik pilnīgi, cik Dievs to no viņiem prasīja.

Tas Kungs ir iecerējis mūs vest uz celestiālo valstību. Ar tiešas atklāsmes palīdzību Viņš mums ir atklājis, ka esam Viņa pēcnācēji, dzemdināti mūžīgajās pasaulēs, ka esam nākuši šajā pasaulē ar noteiktu mērķi sagatavoties, lai saņemtu mūsu Tēva pilnību, kad atgriezīsimies Viņa klātbūtnē. Tādēļ mums jātiecas iegūt spējas, lai varētu ievērot šo likumu ar nolūku iesvētīt savus motīvus, vēlmes,

sajūtas un mīlestību, lai tā varētu būt šķīsta un svēta, un mūsu griba visās lietās būtu pakļauta Dieva gribai, un mums nebūtu nekādas savas gribas, izņemot tikai darīt mūsu Tēva gribu. Tāds cilvēks ir pilnīgs savā darbības sfērā un saņem Dieva svētību visā, ko dara, un visur, kurp vien viņš iet.

Taču mums ir savas iegribas un miesas vājības, un mēs esam lielākā vai mazākā mērā nezinoši, tādēļ viegli kļūdāmies. Jā, taču tas nav iemesls, lai mēs nevēlētos izpildīt šo Dieva pavēli, it sevišķi redzot, ka Viņš mums ir sagatavojis līdzekļus, ar kuriem mēs varam izpildīt šo darbu. Tā es saprotu vārdu „pilnība”, kā to ir teicis mūsu Glābējs un Kungs Ābrahāmam.

Cilvēks var būt pilnīgs dažās lietās, bet citās ne. Cilvēks, kurš uzticīgi paklausa Gudrības Vārdam, ir pilnīgs šā likuma ievērošanā. Kad mēs nožēlojam savus grēkus un tikām kristīti grēku atlaišanai, mēs šajā ziņā bijām pilnīgi.⁶ [Skat. 3. ieteikumu 100. lpp.]

**Tā vietā, lai zaudētu drosmi, kad pieļaujam
kļūdas, mēs varam nožēlot grēkus un
lūgt Dievam spēku, lai darītu labāk.**

Apustulis Jānis mums ir teicis, ka „mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš, Kristus, ir šķīstis.” [Skat. 1. Jāņa 3:2–3.] Pēdējo dienu svētie cer sasniegt šādu pilnību; mēs ceram, ka kļūsim līdzīgi mūsu Tēvam un Dievam, gatavi un cienīgi Viņa bērni, lai dzīvotu Viņa klātbūtnē; mēs ceram, ka brīdī, kad Dieva Dēls parādīsies, mēs saņemsim savus ķermeņus, kas būs atjaunoti un slavas pilni, un ka Kristus „pārvērtīs mūsu zemības miesu, līdzīgu Savai apskaidrotai miesai”. [Skat. Filipiešiem 3:21.]

Tādas ir mūsu cerības. Tagad lai visi klātesošie uzdod sev šādu jautājumu: vai mūsu cerības ir pamatotas? Citiem vārdiem — vai mēs cenšamies šķīstīt sevi? Kā Pēdējo dienu svētais var justies attaisnots, ja vien viņš necenšas šķīstīt sevi, kā Dievs ir šķīstis, un ja vien viņš necenšas turēt savu sirdsapziņu tīru no apvainojumiem Dieva un cilvēku priekšā katru savas dzīves dienu? Daudzi no mums, bez šaubām, no dienas dienā, no nedēļas nedēļā un no mēneša mēnesī

staigā Dieva priekšā, nejutot nekādu nosodījumu, pienācīgi uzvedoties un dedzīgi un visā lēnprātībā cenšoties iegūt Dieva Garu, lai Tas vadītu mūsu ikdienas dzīvi; un tomēr mūsu dzīvē var būt laiks, kad tiekam smagi pārbaudīti un, iespējams, uzvarēti; pat ja tas tā notiktu, tas nav iemesls, lai mēs nemēģinātu vēlreiz, turklāt, ar divkāršu spēku un apņēmību sasniegt savu mērķi.⁷

Tas Kungs vēlas izrādīt iecietību pret Saviem bērniem uz Zemes, taču Viņš prasa no viņiem patiesu grēku nožēlošanu, kad viņi izdara kādu pārkāpumu vai neizpilda kādu pienākumu. Viņš sagaida, ka viņi būs paklausīgi un ka viņi pūlēsies, lai novērstos no visiem grēkiem, lai šķīstītu sevi un patiesi kļūtu par Viņa ļaudīm, Viņa svētajiem, lai viņi varētu būt gatavi ienākt Viņa klātbūtnē, kļūtu līdzīgi Viņam visās lietās un valdītu ar Viņu Viņa godībā. Lai to sasniegtu, viņiem ir jāiet pa taisno un šauru taku, jāpadara savas dzīves spožākas un labākas, jābūt piepildītiem ar ticību un žēlsirdību, kas ir Kristus tīrā mīlestība, un uzticīgi jāpilda visi evaņģēlija pienākumi.⁸

Ja mēs varētu detalizēti iepazīties ar Ābrahāma vai citu dižu un svētu vīru dzīvē, mēs, bez šaubām, atklātu, ka viņu taisnīgie centieni ne vienmēr vainagojās panākumiem. Tādēļ mums nevajadzētu zaudēt drosmi, ja mēs kādā vājuma brīdī tiekam pieveikti; taču, tieši pretēji, uzreiz nožēlotu savu kļūdu vai to, ko varētu būt izdarījuši slikti, un, cik vien iespējams, to izlabotu un tad vērstos pie Dieva, lai Viņš atjaunotu mūsu spēku, lai mēs varētu turpināt savu dzīvi un rīkotos labāk.

Ābrahāms spēja būt pilnīgs Dieva priekšā dienu pēc dienas, kad viņš atstāja sava tēva mājas, un, kad viņa lopu gani strīdējās ar viņa brāļadēla Lata lopu ganiem, viņš parādīja, ierosinot katram izvēlēties iet savu ceļu, ka viņam piemīt pārāks un labi disciplinēts prāts [skat. 1. Mozus 13:1–9]. Tomēr Ābrahāma dzīvē pienāca ļoti grūts laiks; patiesībā jebko smagāku ir grūti iedomāties; tas bija, kad Tas Kungs pavēlēja viņam upurēt savu mīloto un vienīgo dēlu, to dēlu, caur kuru, kā Ābrahāms cerēja, tiks piepildīts diženais solījums, ko Tas Kungs viņam bija devis; taču tādēļ, ka Ābrahāms saglabāja pareizu attieksmi, viņam tika dots spēks, lai pārvarētu šo pārbaudījumu un pierādītu Dievam savu ticību un godprātīgumu [skat. 1. Mozus 22:1–14]. Ir grūti iedomāties, ka Ābrahāms būtu mantojis šādu prāta stāvokli no saviem elkus pielūdzošajiem vecākiem; taču ir pamatoti

Katru dienu mums jācenšas uzlabot savas attiecības ar ģimenes locekļiem.

uzskatīt, ka ar Dieva svētību viņš spēja to iegūt, pēc tam, kad bija uzvarējis cīņā ar miesu, kas līdzinās mūsu cīņām, un, bez šaubām, dažreiz būdams pieveikts un tad pārvarot to, līdz viņam tika dots spēks izturēt tik smagu pārbaudījumu.

„Savā starpā turiet tādu pat prātu,” saka apustulis Pāvils, „kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam.” [Skat. Filipiešiem 2:5–6.] Katrs cilvēks, kuram ir šāds mērķis, šķīstīs sevi, kā Dievs ir šķīstis, un centīsies būt pilnīgs Viņa priekšā. Mums ir mūsu mazie untumi un vājības; mums jācenšas tās pārvarēt pēc iespējas ātrāk, un mums jāieaudzina šāda sajūta mūsu bērnu sirdīs, lai Dieva bijība būtu viņos no pašas bērnības un lai viņi varētu iemācīties pareizi uzvesties Viņa priekšā visos apstākļos.

Ja vīrs var sadzīvot ar savu sievu bez strīdēšanās vai neesot ne pret vienu nelaiņns, vai nesarūgtinot Dieva Garu vienu dienu, tad tiktāl tas ir labi; tiktāl viņš ir pilnīgs. Tad lai viņš cenšas tāpat dzīvot arī nākamajā dienā. Taču pieņemot, ka viņam tas neizdotos nākamajā dienā, tas nav iemesls, kādēļ viņam tas nevarētu izdoties trešajā dienā. . . .

Pēdējo dienu svētajiem vajadzētu pastāvīgi attīstīt šādu vēlmi, ko tik skaidri izrādīja apustuļi agrākos laikos. Mums jācenšas katru dienu dzīvot tā, lai mūsu sirdsapziņa būtu tīra no jebkādiem aizvainojumiem. Dievs ir devis Baznīcā noteiktus līdzekļus, kas mums var palīdzēt, proti, apustuļus, praviešus, evaņģēlistus utt., „[svēto pilnveidošanai]” utt. [Skat. Efeziešiem 4:11–12.] Viņš mums ir devis arī Savu Svēto Garu, kas ir nekļūdīgs pavadonis, kas kā Dieva eņģelis stāv mums blakus, sakot, kas mums jādara, dodot mums spēku un atbalstu, kad saskaramies ar nelabvēlīgiem apstākļiem. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka kļūstam bezcerīgi, kad vien atklājam savas vājības. Mēs ar grūtībām varēsim atrast gadījumu starp visiem senlaiku un mūsdienu praviešu dižajiem paraugiem, kad viņi būtu ļāvuši tam Ļaunajam laupīt viņiem drosmi; taisni otrādi, viņi vienmēr centās pārvarēt grūtības, iegūt balvu un tādā veidā sagatavoties slavas pilnībai.⁹ [Skat. 4. ieteikumu 101. lpp.]

Ar dievišķu palīdzību mēs varam dzīvot pāri pasaules muļķībām un iedomībai.

Kad mēs sāksim skaidri apzināties, ka mūsos tiešām ir spēks evaņģēlija dēļ, kuru esam saņēmuši, pārvarēt savas kaislības un kāres, un visās lietās pakļaut savu gribu Debesu Tēva gribai, un tā vietā, lai būtu nepatīkamu sajūtu avots savā ģimenē un savu paziņu lokā, mēs centīsimies radīt nelielas debesis virs zemes, tad varētu teikt, ka ciņa būs pa pusei uzvarēta. Viena no lielākajām grūtībām, no kuras daudzi cieš, ir, ka mēs ļoti ātri aizmirstam dzīves lielo mērķi, Debesu Tēva nolūku, sūtot mūs šeit, mirstīgajā dzīvē, kā arī aizmirstam to svēto pienākumu, kurā mēs esam aicināti; un tādēļ, tā vietā, lai paceltos pāri mazvērtīgajām un pārejošajām šīs dzīves lietām, mēs pārāk bieži atļaujam sev nolaisties līdz pasaules līmenim un neizmantojam to dievišķo palīdzību, ko Dievs ir noteicis un kas ir vienīgā, ar ko mēs varam pārvarēt šīs pasaules lietas. Mēs ne ar ko neesam labāki par pārējiem pasaules iedzīvotājiem, ja neattīstām sevi vēlmi būt pilnīgiem, kā mūsu Tēvs debesis ir pilnīgs.

Šādu aicinājumu izteica Glābējs agrīnajiem svētajiem, kas bija cilvēki ar līdzīgām kaislībām un kas bija pakļauti tādiem pašiem kārdinājumiem kā mēs, un Viņš zināja, vai cilvēki varēja izpildīt Viņa aicinājumu, vai nē; Tas Kungs nekad nav prasījis un neprasis Saviem

bērniem izpildīt to, ko viņi nav spējīgi izpildīt. Israēla elderiem, kuri gatavojas doties pasaulē, lai sludinātu glābšanas evaņģēliju samaitātai un izvirtušai paaudzei, morāli pagrimušiem cilvēkiem, kas ir pilni ļaunuma, it īpaši ir jāizkopj šis gars. Un ne tikai viņiem, bet arī katram cilvēkam, katram jaunam vīrietim un jaunai sievietei, kas pieder šai Baznīcai un kas ir cienīgi, lai tiktu saukti par svētajiem, ir jāizkopj vēlme dzīvot saskaņā ar šo prasību, lai viņu sirdsapziņas būtu tīras Dieva priekšā. Tas ir brīnišķīgi, ka šāds mērķis ir gan jauniem, gan veciem; īpaši patīkami ir redzēt, ka mūsu jaunatne izvēlas ceļu, pa kuru ejot, Dieva gaisma un saprāts atspīdēs viņu sejās, viņiem būs pareizs priekšstats par dzīvi, un viņi spēs dzīvot pāri pasaules muļķībām un iedomībai un cilvēku maldiem un ļaunumam.¹⁰

Nav nekādas nepieciešamības, lai Pēdējo dienu svētie uztrauktos par šīs pasaules lietām. Tās visas tik un tā izgaīsīs. Mūsu sirdīm jābūt pievērstām augstākām lietām; mums jācenšas sasniegt to pilnību, kas bija Kristū Jēzū, kurš visās lietās bija pilnīgi paklausīgs Tēvam un tā ieguva Savu dižo paaugstināšanu, un kļūva par paraugu Saviem brāļiem. Kādēļ mums jāraizējas un jāuztraucas par šīm laicīgajām lietām, kad mūsu liktenis ir tik dižens un slavens? Ja mēs pievērsīsimies Tam Kungam, turēsim Viņa baušļus, veidosim savu dzīvi pēc Viņa pilnīgā parauga un sniegsimies pēc Viņa Debesu valstības mūžīgajām patiesībām, ar mums viss būs labi, un beigās mēs gūsim uzvaru un triumfēsīm.¹¹

Katrā savā rīcībā un uzvedībā vienmēr apzinieties, ka tagad jūs gatavojaties un veidojat dzīvi, kas turpināsies cauri mūžībām; nerīkojieties saskaņā ne ar vienu tādu principu, par kuru jūs kaunētos vai saskaņā ar kuru jūs nevēlētos rīkoties debesīs, neizmantojiet nekādus līdzekļus kāda mērķa sasniegšanai, kas būtu nosodāmi celestiāli apgaismotai sirdsapziņai. Kaut arī sajūtas un kaislības kairina jūs uz kādu rīcību, ļaujiet, lai jūs vienmēr vadītu un pārvaldītu šķīsti, godājami, svēti un tikumīgi principi.¹²

Mēs nevaram kļūt pilnīgi uzreiz, taču ar katru dienu mēs varam būt nedaudz labāki.

Bērns izaug par pusaudzi, un pusaudzis — par pieaugušu cilvēku pastāvīgā un vienmērīgā ceļā; taču viņš nevar pateikt, kā un kad augšana notiek. Viņš neapzinās, ka aug; taču, ievērojot veselības

saglabāšanas likumus un esot apdomīgam savā dzīves ceļā, viņš galu galā kļūst par pieaugušu cilvēku. Tāpat tas ir attiecībā uz mums kā uz Pēdējo dienu svētajiem. Mēs augam un pieaugam. Pašreiz mēs to neapzināties; taču pēc kāda gada mēs atklājam, ka esam, tā sakot, augstāk kalnā, tuvāk kalna virsotnei. Mēs sajūtam, ka mums ir ticība Tam Kungam; ka Viņa dievišķā vadība ir vienmēr labvēlīga; ka mēs esam saistīti ar Viņu; ka Viņš īstenībā ir mūsu Tēvs un vada mūs pa dzīvi.¹³

Neceriet kļūt pilnīgi uzreiz. Ja jūs tā darīsiet, jūs būsiet vīlušies. Esiet labāki šodien, nekā bijāt vakar, un esiet labāki rīt, nekā esat šodien. Neļaujiet tiem kārdinājumiem, kas, iespējams, daļēji mūs pieveic šodien, pieveikt mūs tikpat lielā mērā rīt. Tādā veidā turpiniet būt nedaudz labāki ar katru dienu; un neļaujiet dzīvei aizritēt bez laba darīšanas citiem un sev.¹⁴

Katrai pagājušai dienai un pagājušai nedēļai vajadzētu būt vislabākajai mūsu dzīvē, tas ir, mums vajadzētu katru dienu nedaudz pilnveidoties zināšanās un gudrībā, un spējā darīt labu. Kļūstot vecākiem, mums vajadzētu dzīvot tuvāk Tam Kungam ar katru dienu.¹⁵ [Skat. 5. ieteikumu 101. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Prezidents Snovs atzina, ka pavēle būt pilnīgiem sagādā raizes dažiem Pēdējo dienu svētajiem (92.–94. lpp.). Studējot šo nodaļu, mēģiniet atrast padomu, kas varētu mierināt kādu, kas ir noraizējies par pavēli būt pilnīgiem.
2. Sadaļā, kas sākas 92. lpp., frāze „pārdabiska palīdzība” attiecas uz palīdzību no Tā Kunga. Kā Tas Kungs mums palīdz kļūt pilnīgiem?
3. 94. lpp. izlasiet Prezidenta Snova komentārus par Ābrahāmu un agrīnajiem Pēdējo dienu svēto pionieriem. Ko, jūsuprāt, nozīmē būt pilnīgiem „savā darbības sfērā”? Apdomājiet, ko jūs varat darīt, lai kļūtu pilnīgāki savās „sajūtās, godprātīgumā, motīvos un apņēmībā”.

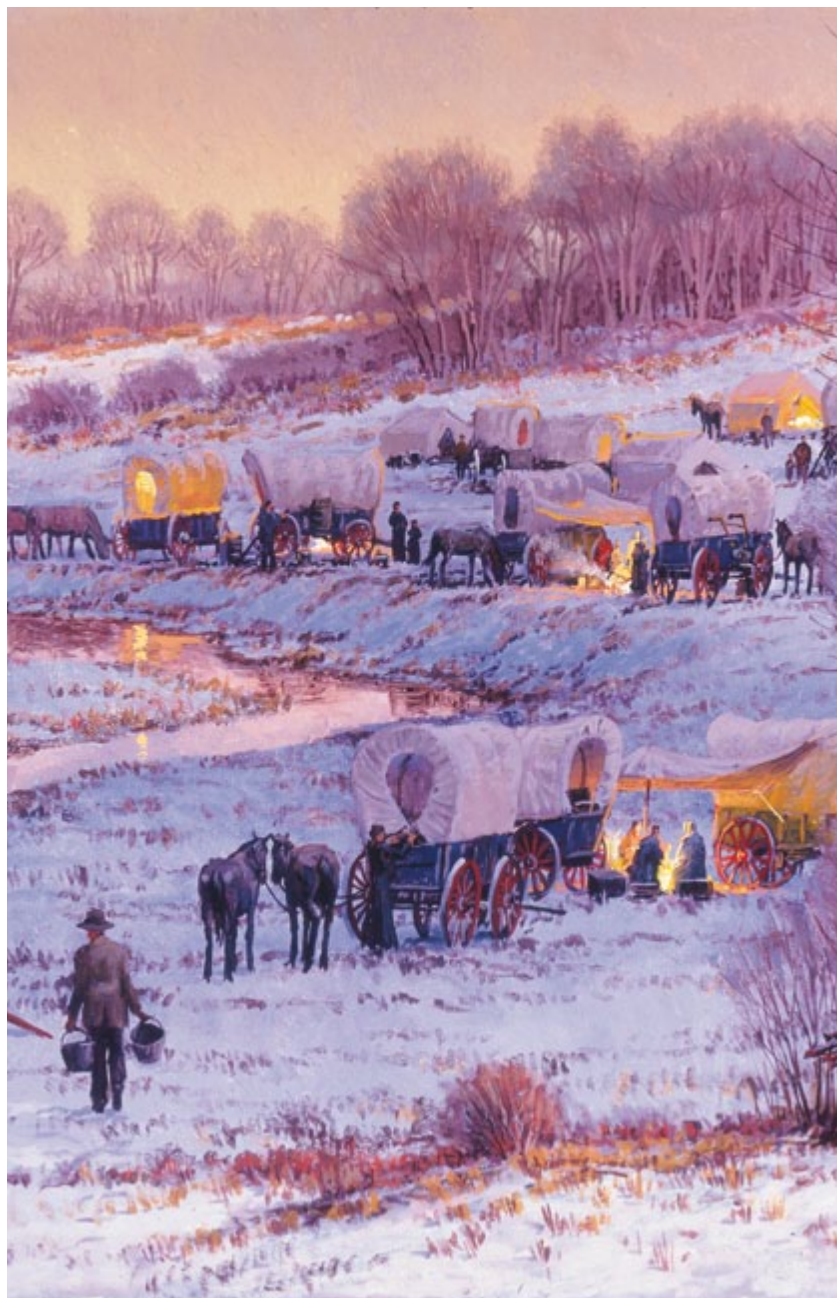
4. Prezidents Snovs teica: „Mēs nedrīkstam pieļaut, ka kļūstam bezcerīgi, kad vien atklājam savas vājības” (98. lpp.). Kā mēs varam pārvarēt mazdūšības sajūtu? (Dažus piemērus skat. 95.–98. lpp.)
5. Kā jums palīdz apziņa, ka jums nevajadzētu „cerēt kļūt pilniņiem uzreiz”? (Skat. 99.–100. lpp.) Padomājiet, kā konkrēti jūs varētu sekot Prezidenta Snova padomam — „ar katru dienu būt nedaudz labākiem”.
6. Sameklējiet šajā nodaļā vienu vai divus apgalvojumus, kas jums ir īpaši iedvesmojoši. Kas jums patīk šajos apgalvojumos?

Saistītie Svētie Raksti: 1. Nefija 3:7; 3. Nefijs 12:48; Etera 12:27; Moronija 10:32–33; M&D 64:32–34; 67:13; 76:69–70

Mācīšanas padoms: „Cilvēki jūtas saviļņoti, kad viņu sniegums tiek atzinīgi novērtēts. Jūs varētu pielikt īpašas pūles, lai izteiktu atzinību par katra cilvēka komentāriem un, ja iespējams, pārrunāt šos komentārus kopā ar citiem nodarbības dalībniekiem” (skat. *Teaching, No Greater Call*, 35–36).

Atsauces

1. Skat. „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. apr., 9.
2. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 16.
3. Skat. „Anniversary Exercises”, 9.
4. Skat. „Impressive Funeral Services”, *Woman's Exponent*, 1901. g. okt., 36.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 3. jūn., 1.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 3. jūn., 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 3. jūn., 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898. g. 4. okt., 1.
9. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 3. jūn., 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 3. jūn., 1.
11. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898. g. 4. okt., 1.
12. *Millennial Star*, 1851. g. 1. dec., 363.
13. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 2.
14. *Improvement Era*, 1901. g. jūl., 714.
15. *Improvement Era*, 1899. g. jūl., 709.

*Kad Pēdējo dienu svētie tika izdzīti no savām mājām Navū,
Ilinoisā, daudzi no viņiem savās ciešanās guva prieku.*

Uzticība pārbaudījumu laikos: „No krēslas brīnišķā gaismā”

„Katram vīrietim un sievietei, kas kalpo Tam Kungam, lai cik uzticīgi viņi arī būtu, ir savas nebartās dienas; taču, ja viņi ir bijuši uzticīgi, gaisma atspīdēs pār viņiem un palīdzība tiks sniegta.”

No Lorenzo Snova dzīves

1846. gada februārī Pēdējo dienu svētie tika izdzīti no savām mājām Navū, Ilinoisā. Gatavojoties veikt ilgu un grūto ceļojumu uz rietumiem, uz jauno apsolīto zemi, viņi rīkojās atbilstoši Prezidenta Brigama Janga padomam — pa ceļam izveidot apmetnes. Viņi dzīvoja pagaidu patvēruma vietās un sēja labību svētajiem, kuri viņiem sekoja vēlāk. Pavadījis neilgu laiku apmešanās vietā Aiovas štatā, kas tika saukta par Gardengrovu, Lorenzo Snovs ar ģimeni pārcēlās uz vietu, ko svētie sauca par Pizgas kalnu, kas arī atradās Aiovas štatā. Šī apmešanās vieta tika nosaukta pēc kalna, no kura pravietis Mozus bija redzējis savu ļaužu apsolīto zemi.

Vairākus mēnešus pēc ierašanās Pizgas kalna apmetnē Lorenzo tika aicināts prezidēt pār šo apmetni. „Ap to laiku,” viņš vēlāk pierakstīja, „svētie Pizgas kalna apmetnē bija ļoti trūcīgos apstākļos, viņiem trūka ne tikai uzturs un apģērbs, bet arī vēši un kravas rati, lai varētu turpināt ceļojumu. Vairākām ģimenēm pavisam nebija pārtikas krājumu, un tās bija atkarīgas no savu kaimiņu žēlsirdības, kas, vairumā gadījumu, bija slikti sagatavoti, lai izrādītu šo tikumu. Taču, papildus tam visam, apmetni bija piemeklējusi postoša slimība, un nebija pietiekoši daudz veselo, kas rūpētos par slimajiem; nāve sekoja pa pēdām, un tēvi, mātes, bērni, brāļi, māsas un dārgi draugi krita par upuriem postītājam un tika apbedīti bez lielām

ceremonijām, un daži pat bez pienācīgām apbedīšanas drēbēm. Tādēļ trūkumam pievienojās arī bēdas un sāras.

Lorenzo zināja šos pārbaudījumus no paša pieredzes. Viņš un viņa ģimene piedzīvoja slimību, vilšanos un sirdssāpes, ieskaitot viņa jaundzimušās meitas Leonoras nāvi. Viņš rakstīja: „Mazā Leonora saslima un nomira, un ar dziļām bēdām viņas mirstīgās atliekas tika apglabātas klusā atdusas vietā, lai tiktu atstātas vienas, tālu no sava tēva un mātes, kas bija devuši viņai dzīvību.”

Būdam šādos apstākļos, Lorenzo palīdzēja svētajiem ticībā stāties pretī šiem pārbaudījumiem. Viņa māsa Elīza rakstīja: „Ar nelokāmu apņēmību — ar izdomas bagātu prātu un stingru nolūku, kas nekad nenoveda pie mazdūšības, viņš spēja mērķtiecīgi darboties šajos kritiskajos apstākļos, kas būtu šausminājuši vīriešus ar viduvējām spējām.” Viņa atcerējās: „Vispirms viņš rikojās, lai rosinātu un apvienotu cilvēku spēkus.” Viņš organizēja vīriešus darba grupās. Daži devās uz kaimiņpilsētām, lai nopelnītu naudu uzturam un apģērbam. Citi palika nometnē, pieskatīja ģimenes, sēja labību, izgatavoja un laboja dažādas mantas, ko varētu izmantot tuvējās apmetnēs.

Lorenzo palīdzēja svētajiem ne tikai kopīgi strādāt, bet arī mudināja viņus bagātināt sevi garīgi un baudīt vērtīgu izklaidi. „Ilgo ziemas mēnešu laikā,” viņš teica, „es centos uzlabot Pizgas kalna apmetnes svēto garastāvokli un uzturēt viņos drosmi, ne tikai atklājot reliģiskas sapulces un mācības dažādās apmetnes vietās, bet arī gatavojot un mudinot viņus piedalīties visdažādākā veida piemērotās izpriecās. . . .

Par piemēru es pacentīšos aprakstīt vienu pasākumu, ko es saimeistaroju, lai izklaidētu tik daudz cilvēku, cik bija iespējams saprātīgi „iespiest” manā necilajā ģimenes savrupmājā, kas bija vienstāva ēka, četrarpus reiz deviņus metrus liela, celta no baļķiem, ar zaļo jumtu un grīdu grunts līmenī, ar pieticīga augstuma skursteni vienā galā, celtu no velēnām no Mātes Zemes klēpja. Speciāli šim gadījumam mēs izklājām grīdu ar tīru salmu plānu kārtu un pielikām pie sienām baltus palagus, ko paņēmām no mūsu bezpēļu gultām.

Mūsu zāles pienācīga apgaismošana gaidāmajam pasākumam prasīja ne mazums atjautības un izdomas. Taču tas mums izdevās. No bedres, kur tie bija aprakti, mēs izvēlējāmies vislielākos un pašus skaistākos rāceņus, izgrebām to iekšpusi, ielikām tajos īsas sveces un

Viens no Pēdējo dienu svētajiem, kurš apmetās Pizgas kalna apmetnē, uzzīmēja šo skici dienasgrāmatā.

izvietojām tos gar sienām, un citus piekarinājām pie griestiem, kas bija veidoti no zemes un stublājiem. Gaisma, kas spīdēja caur rāceņu mizām, radīja ļoti mierīgu, klusu noskaņu un ļoti gleznainu skatu.

Vakara pasākuma gaitā vairāki mani draugi vissirsnīgākajā veidā uzslavēja mani un manu ģimeni par īpatnējo gaumi un izdomu, kas izpaudās tajos vienreizējos un ekonomiskajos rotājumos.”

Lorenzo atminējās, ka „cilvēki atdzīvojās un mēs priecīgi pavadījām laiku”. Viņš un viņa ciemiņi izklaidēja cits citu ar runām, dziesmām un deklamācijām. Viņš teica: „Noslēgumā visi likās pilnīgi apmierināti un aizgāja tik priecīgi, it kā nemaz nebūtu bezpajumtnieki.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 111. lpp.]

Loresco Snova mācības

Posts un likstas mums palīdz pilnveidoties garīgi un sagatavoties celestiālajai godībai.

Ir neiespējami, ka mēs iegūtu glābšanu un izpildītu Dieva mērķus bez pārbaudījumiem vai upuriem.²

Posts un likstas ir bijušas Pēdējo dienu svēto pieredze. Dievs to tā ir nolīcis. Es esmu gandrīz pārliecināts, ka brīdī, kad [pirsmirstīgajā] garu pasaulē tika ierosināts mums nākt šajā pārbaudes stāvoklī un saņemt to pieredzi, ko mēs tagad saņemam, tas ne vienmēr bija patīkami un jauki; izredzes visādā ziņā nebija tik burvīgas, kā mēs to, iespējams, vēlējamies. Tomēr nav nekādu šaubu, ka mēs tur skaidri redzējām un sapratām, ka, lai sasniegtu savu paaugstināšanu un slavu, šī pieredze bija nepieciešama; un lai cik arī nepatīkami tas mums varēja šķist, mēs vēlējamies pakļauties Dieva gribai un galu galā — esam šeit.³

Tas Kungs ir nolēmis Savā sirdī, ka Viņš mūs pārbaudīs, līdz Viņš zinās, ko Viņš var darīt ar mums. Viņš pārbaudīja Savu Dēlu Jēzu. . . . Pirms Viņš [Glābējs] nāca uz Zemes, Tēvs bija vērojis Viņa gaitas un zināja, ka var paļauties uz Viņu, kad uz spēles bija pasaļu glābšana; un Viņš nevilās. Tāpat ir attiecībā uz mums. Viņš mūs pārbaudīs un turpinās pārbaudīt, lai varētu mums dzīvē piešķirt augstākos amatus un pašus svētākos pienākumus.⁴

Ja mēs sekmīgi un nevainojamā uzticībā un godprātīgumā izturēsim tuvojošos ugunīgos pārbaudījumus, savu pārbaudījumu beigās mēs varēsim sagaidīt dižu un spēcīgu Dieva Gara un spēka izpausmi — lielu svētību visiem, kuri būs palikuši uzticīgi savām derībām. . . .

Daži mūsu brāļi ir jautājuši, vai pēc šīs dzīves viņi varēs justies cienīgi pilnīgā sadraudzībā ar seno laiku praviešiem un svētajiem, kuri izturēja pārbaudījumus un vajāšanas; un ar svētajiem . . . kuri

cieta Kērtlandē, Misūri un Ilinoisā. Brāļi teica, ka bija pauduši nožēlu, ka viņiem nebija jāpiedalās tajos ciešanu pilnajos notikumos. Ja kāds no viņiem ir klāt, es teikšu viņiem par mierinājumu, ka jums būs jāgaida tikai īss brīdis, un jums būs līdzīgas izdevības pēc jūsu sirds patikas. Jūs un es nevaram kļūt pilnīgi bez ciešanām: Jēzus nevarēja kļūt pilnīgs bez ciešanām [skat. Ebrejiem 2:10]. Būdams agonijā Ģetzemanes dārzā, Viņš lūdza un pareģoja par attīrošo procesu, kas ir nepieciešama sastāvdaļa to cilvēku dzīvē, kuri vēlas iegūt celestiālās valstības godību. Nevienam nevajadzētu mēģināt no tā izvairīties vai ķerties pie apšaubāmas rīcības.⁵

Nav neviena cita ceļa, kā svētie var garīgi pilnveidoties un sagatavoties mantojuma saņemšanai celestiālajā valstībā, kā vien caur likstām. Tas ir process, caur kuru tiek palielinātas zināšanas, un miers tiks galu galā nodibināts visā pasaulē. Kāds ir teicis, ja visa mūsu apkārtnē jau tagad būtu mierīga un labvēlīga, mēs kļūtu vienaldzīgi. Tas būtu stāvoklis, kas apmierinātu daudzus cilvēkus; viņi netiektos pēc mūžības lietām.⁶

Uztveriet to individuāli vai kolektīvi — mēs esam cietuši un mums atkal nāksies ciest, un kādēļ? Jo Tas Kungs to prasa no mums mūsu iesvētīšanai.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 111. lpp.]

Kad mēs paliekam uzticīgi pārbaudījumu un kārdinājumu laikā, mēs parādām, ka mīlam Dievu vairāk nekā pasauli.

Starp mūsu pārbaudījumiem ir kārdinājumi, kuri mums ļauj parādīt, cik augstu mēs vērtējam savu reliģiju. Šajā sakarā jūs labi zināt Ījaba pieredzi. Viņam tika dotas zināšanas par augšāmcelšanos un par Pestītāju, un viņš zināja, ka, kaut arī viņš nomirtu, viņš tomēr pēdējās dienās skatītu savu Pestītāju uz Zemes [skat. Ījaba 19:25–26]. Tie kārdinājumi, kuriem viņš bija pakļauts, parādīja, ka viņš vērtēja šos dievišķīgos apsvērumus augstāk par visu citu. . . .

. . . Tādēļ, ka Dievs ir mūsu Draugs, mēs nebaidāties. Mums, iespējams, arī turpmāk vajadzēs būt pakļautiem daudziem nepatīkamiem apstākļiem. Caur tiem mēs varēsim parādīt eņģeļiem, ka mīlam Dieva lietas vairāk par pasaules lietām.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 111. lpp.]

*Mūsu liecība par Jēzu Kristu var mūs stiprināt
un mierināt pārbaudījumu laikos.*

**Kad paliekam uzticīgi, Tas Kungs mūs stiprina, lai mēs
varētu pārvarēt kārdinājumus un izturēt pārbaudījumus.**

Daudziem no jums ir smagi pārbaudījumi, lai jūsu ticība un palā-
vība kļūtu stiprāka un jūsu zināšanas par debesu spēkiem pieaugtu;
un tam jānotiek pirms jūsu pestīšanas. Ja tumšs mākonis aizstātos
priekšā apvārsnim . . . ; ja jums piedāvātu rūgtu ciešanu biķeri, un
jūs būtu spiesti to izdzert; ja Sātans būtu palaists vaļā jūsu vidū,
ar visu savu vilinošo un maldinošo spēku un izveicīgo viltīgumu;
ja spēcīgā un nežēlīgā vajāšanu roka paceltos pret jums; — tad
tajā stundā paceliet savas galvas un priecājieties, ka esat atzīti par
cienīgiem, lai tādā veidā ciestu kopā ar Jēzu, svētajiem un Dieva
praviešiem; un ziniet, ka jūsu pestīšanas laiks ir tuvu.

Mani brāļi un māsas, es no sirds vēlos jūs skubināt būt pacilātā
garastāvoklī un nezaudēt cerību; jo pavisam droši tā diena strauji
tuvojas, kad jūsu asaras tiks nožāvētas, jūsu sirdis mierinātas, un jūs
baudīsiet sava darba augļus. . . .

Esiet godīgi, tikumīgi, godājami, lēnprātīgi un no sirds pazemīgi, drošsirdīgi un drosmīgi, izkopiet vienkāršību, esiet kā Tas Kungs; palieciet pie patiesības kaut caur uguni vai zobenu, mokām vai nāvi.⁹

No tā brīža, kad mēs saņēmām šo evaņģēliju, līdz pat šim laikam Tas Kungs laiku pa laikam ir devis mums postu un likstas, ja to tā var saukt; un dažreiz šīs likstas ir bijušas tādas, ka mums ir bijis ļoti grūti tās pieņemt bez kurnēšanas un sūkstīšanās. Tomēr tādos brīžos Tas Kungs svētīja mūs un sūtīja Savu Garu tik daudz, lai mēs spētu pārvarēt kārdinājumus un izturēt likstas.¹⁰

Katram vīrietim un sievietei, kas kalpo Tam Kungam, lai cik uzticīgi viņi arī būtu, ir savas nebaltās dienas; taču, ja viņi ir bijuši uzticīgi, gaisma atspīdēs pār viņiem un palīdzība tiks sniegta.¹¹

Viss, kas no mums tiek prasīts, lai padarītu mūs pilnīgi drošus jebkādos nemieru vai vajāšanu apstākļos, — lai mēs darītu Dieva gribu, būtu godīgi un uzticami, un paliktu patiesi tiem principiem, kurus esam saņēmuši; rīkotos taisnīgi viens pret otru; nepārkāptu neviena cilvēka tiesības; dzīvotu ar katru vārdu, kas iznāk no Dieva mutes, tad Viņa Svētais Gars palīdzēs mums un atbalstīs mūs jebkādos apstākļos, un mēs no tā visa iznāksim laukā bagātīgi svētīti savās mājās, ģimenēs, ganāmpulkos un laukos — Dievs mūs svētīs visās lietās. Viņš mums dos zināšanas pēc zināšanām, saprātu pēc saprāta, gudrību pēc gudrības.

Kaut Dievs vairotu Savas svētības pār šiem ļaudīm. Kaut mēs būtu uzticīgi paši sev, uzticīgi visiem principiem, ko esam saņēmuši, tiecoties no visas sirds piepildīt cits cita intereses, tad Dievs izlies Savu Garu pār mums, un mēs galu galā uzvarēsim.¹² [Skat. 3. ieteikumu 111. lpp.]

**Atskatoties uz grūtajiem laikiem, mēs saprotam, ka
likstas mums ir palīdzējušas tuvināties Dievam.**

Kad mēs apceram, ko Tas Kungs ir izdarījis mūsu labā pagātnē, savu pašreizējo stāvokli un nākotnes izredzes, cik gan svētīti ļaudis mēs esam! Dažkārt es esmu uzskatījis, ka viens no lielākajiem tikumiem, kas var piederēt Pēdējo dienu svētajiem, ir pateicība Debesu Tēvam par to, ko Viņš mums ir devis, un par to ceļu, pa

kuru Viņš mūs ir vedis. Varētu būt, ka iešana pa šo ceļu ne vienmēr ir bijusi tā vispatīkamākā; taču vēlāk mēs esam atklājuši, ka šie ļoti nepatīkamie apstākļi ir mums bieži vien izrādījušies paši vērtīgākie.¹³

Katra liksta, ko cilvēks pārdzīvo, ja viņš paliek uzticīgs un pagodina Dievu un reliģiju, ko viņš ir pieņēmis, šo likstu jeb ciešanu beigās tas cilvēks būs nonācis tuvāk Dievam, tuvāk tādā ziņā, ka būs palielinājusies viņa ticība, gudrība, zināšanas un spēks, un tādēļ viņš ar lielāku pašlūgību piesauks To Kungu pēc tām lietām, ko viņš vēlas. Es esmu pazinis cilvēkus, kuri ir trīcējuši aiz bailēm, apzinoties, ka viņiem būs jāsaskaras ar zināmiem smagiem pārbaudījumiem, un kuri pēc kārdinājumu uzveikšanas ir teikuši, ka spēj vērsties pie Tā Kunga ar lielāku pārliecību un lūgt no Viņa svētības saskaņā ar savām vēlmēm. . . .

Mums ir visi iemesli priecāties un būt priekpilniem un gandarītiem, neskatoties uz grūtībām, kas mums ir visapkārt. Cik daudz mēs esam pilnveidojušies, cik zināšanu esam ieguvuši un cik daudz vairāk varam izturēt tagad nekā pirms viena, diviem vai pieciem gadiem, tas ir, vai mēs spējam panest vairāk grūtību tagad nekā pirms dažiem gadiem? Tas Kungs ir mūs stiprinājis un vairojis mūsu spējas. Zīdains, kurš aug un attīstās, nezina, kā tas saņēma spēku vai kādā veidā pieņēma augumā. Tas ir lielāks šogad nekā pagājušogad. Tāpat ir ar mūsu garīgo pilnveidošanos. Mēs jūtamies spēcīgāki šodien nekā pirms gada.¹⁴

Upuri, ko jūs esat nesuši, grūtības, ko esat pārcietuši, un trūkums, ko esat pārdzīvojuši, kļūs . . . mazsvarīgs, un jūs priecāsities, ka esat guvuši pieredzi, ko tas ir sniedzis. . . . Dažas lietas mums ir jāiemācās no tā, ko mēs izciešam, un tādā veidā gūtās zināšanas, kaut arī pats mācību process var būt sāpīgs, būs mums ļoti vērtīgas nākamajā dzīvē. . . .

. . . Es zinu, ka jūsu dzīves nav bijušas viena vienīga liksmība; jūs, bez šaubām, esat pārdzīvojuši daudzas likstas un, iespējams, saskārušies ar daudzām nelaimēm; taču, turpinot būt godprātīgi, jūs drīz iziesit no krēslas un ieiesit brīnīšķā celestiālās pasaules gaismā.¹⁵
[Skat. 4. ieteikumu 111. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Apdomājiet stāstu 103.–106. lpp. Kā šajā stāstā minētie daudzi svētie spēja būt priecīgi, neraugoties uz viņu ciešanām? Ko mēs varam darīt, lai uzmundrinātu cilvēkus, kuri saskaras ar likstām?
2. Rūpīgi izlasiet Prezidenta Snova mācības par to, kādēļ mums ir vajadzīgi pārbaudījumi (106.–107. lpp.). Ko, jūsuprāt, nozīmē „tiekties pēc mūžības lietām”? Kādēļ, jūsuprāt, daudzi cilvēki „netiektoš pēc mūžības lietām” bez pārbaudījumiem?
3. Kā mums vajadzētu reaģēt uz pārbaudījumiem un kārdinājumiem? (Dažus piemērus skat. 107.–109. lpp.) Kā Tas Kungs mums palīdz pārbaudījumu laikos?
4. Izlasiet pēdējo sadaļu šajā nodaļā. Ko jūs esat ieguvuši no savā dzīvē pārdzīvotajām grūtībām?
5. Sameklējiet šajā nodaļā vienu vai divus apgalvojumus, kas jums sniedz cerību. Kas jums patīk jūsu izvēlētajos apgalvojumos? Apsveriet, kā jūs varētu dalīties šajās patiesībās ar kādu ģimenes locekli vai draugu, kam nepieciešams iedrošinājums.

Saistītie Svētie Raksti: 5. Mozus 4:29–31; Psalmi 46:1; Jāņa 16:33; Romiešiem 8:35–39; 2. korintiešiem 4:17–18; Mosijas 23:21–22; 24:9–16; M&D 58:2–4

Mācīšanas padoms: Apsveriet iespēju iepriekš sazināties ar dažiem dalībniekiem un palūgt viņiem sagatavoties dalīties pieredzēs, kas attiecas uz šo nodaļu. Piemēram, pirms mācīt no šīs nodaļas, varētu būt noderīgi pajautāt dažiem cilvēkiem sagatavoties pastāstīt to, ko viņi ir iemācījušies no saviem pārbaudījumiem.

Atsauces

1. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 89–93.
2. *Millennial Star*, 1887. g. 18. apr., 245.
3. *Deseret Weekly*, 1893. g. 4. nov., 609.
4. *Millennial Star*, 1899. g. 24. aug., 532.
5. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886. g. 9. feb., 1.

7. NODAĻA

6. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorencs Snovs teica 1888. gada aprīļa Vispārējā konferencē.
7. *Deseret News*, 1857. g. 28. okt., 270.
8. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200.
9. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1851. g. 1. dec., 364.
10. *Deseret Weekly*, 1893. g. 4. nov., 609.
11. *Millennial Star*, 1899. g. 24. aug., 531.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 2. dec., 1.
13. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 2.
14. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200.
15. Skat. „Old Folks Are at Saltair Today”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 2. jūl., 1; vēstījums kādai gados vecu Baznīcas locekļu grupai; sagatavojis Lorencs Snovs 88 gadu vecumā, un nolasījis viņa dēls Lerojs.

„Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi”

*Taisnīgi Pēdējo dienu svētie cenšas
„izveidot raksturu Dieva priekšā, uz ko
varētu paļauties pārbaudījumu brīžos”.*

No Lorenzo Snova dzīves

1899. gada 15. decembrī toreizējais Baznīcas Prezidents Lorencs Snovs runāja Prezidenta Frenklina D. Ričardsa bērēs, kurš bija kalpojis par Divpadsmit apustuļu kворuma prezidentu. Tuvojoties sava sprediķa noslēgumam, Prezidents Snovs teica: „Es lūdzu Israēla Kungu svētīt Pēdējo dienu svētos, un lai mēs būtu gatavi tuvākās nākotnes notikumiem — patiesām sirdīm Tā Kunga priekšā.”

Paskaidrojot nepieciešamību pēc „patiesām sirdīm Tā Kunga priekšā”, Prezidents Snovs pastāstīja par atgadījumu, kas notika ar viņu un Prezidentu Ričardsu 1850-ajos gados, kad viņi bija jauni apustuļi. Tajā laikā Prezidents Brigams Jangs veica Baznīcā reformas, aicinot Pēdējo dienu svētos visās vietās nožēlot grēkus un atjaunot apņemšanos dzīvot taisnīgi.

„Kad Prezidents Jangs bija satraukts un aicināja cilvēkus nožēlot grēkus un laboties,” atcerējās Prezidents Snovs, „viņš ļoti stingri izteicās par to, kas būtu jādara ar dažiem cilvēkiem — ka viņu priesterība būtu no viņiem jāpaņem, jo viņi to nebija pienācīgi pilnveidojuši, kā viņiem to vajadzētu. Brāļi, kas toreiz bija klāt, atcerēsies, cik enerģiski viņš runāja par šo lietu. Tas aizskāra brāļa Frenklina sirdi un arī manu sirdi; un mēs to pārrunājām savā starpā. Mēs nolēmām, ka iesim pie Prezidenta Janga un piedāvāsim viņam savu priesterību. Ja viņš Tā Kunga vārdā uzskatītu, ka neesam pilnveidojuši savu priesterību, mēs no tās atteiktos. Mēs gājām pie viņa, redzējām viņu vienatnē un izteicām savu lēmumu. Man šķiet viņa acīs bija asaras,

Prezidents Frenklins D. Ričardss

kad viņš teica: „Brāli Lorenzo, brāli Frenklin, jūs esat Tam Kungam uzcītīgi pilnveidojuši savu priesterību. Lai Dievs jūs svētī.”¹

Visas dzīves laikā Prezidents Snovs vēlējās, lai viņa sirds būtu patiesa Tā Kunga priekšā, un viņš arī mudināja svētos pārbaudīt savu cienīgumu. Viņš runāja tā, „lai palielinātu mūsu sapratni par” nepieciešamību izveidot „pareizu raksturu, kā Pēdējo dienu svētajiem, Dieva Tēva priekšā”.² [Skat. 1. ieteikumu 121. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Ja esam izveidojuši pareizu raksturu, mēs ar pārliecību varam aicināt Dievu izpētīt mūsu sirdis.

Man ir ļoti stipra pārliecība, ka visvērtīgākais apstāklis, kas būs mums arī visnoderīgākais, kad atgriezīsimies garu pasaulē, būs pareizs un skaidri noteikts raksturs, izveidots šajā pārbaudes stāvoklī kā uzticamiem un nelokāmiem Pēdējo dienu svētajiem.

Gadījumos, kad kāds svešinieks piesakās darbam vai atbildīgam amatam, bieži tiek prasīts, lai viņš uzrādītu dokumentus no uzticamiem cilvēkiem, kas apliecinātu viņa cienīgumu, vai arī ieteikuma un rekomendācijas vēstules, kas savā ziņā ir ļoti noderīgas un palīdz iegūt labumus un privilēģijas, ko pretējā gadījumā būtu grūti iegūt. Tomēr ir salīdzinoši viegli iegūt rakstveida raksturojumu, jo tas ir uz ierobežotu laiku, tādu raksturojumu, ko cilvēks var ielikt savā kabatā; un patiesi, saskaņā ar maniem novērojumiem, tas nav retums, ka cilvēki ir tādu rakstveida raksturojumu nēsātāji, ko viņu īstais un patiesais raksturs nespēj apliecināt.

Starp mums ir cilvēki, kas ir pazīstami kā Baznīcas locekļi un kas ļoti nopūlas, lai būtu atzinīgi novērtēti apkārtējo acīs, taču viņu patiesais raksturs jeb, tā teikt, iekšējā pasaule ir apslēpta vai nomaskēta. . . . Šī lūgšana, uz kuru es [atsaucos] — „Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!” [Psalmi 139:23–24] — ir ļoti zīmīga; tā bija lūgšana, ko Dāvids izšķirošā savas dzīves posmā apzināti un ar zināmu pārliecību varēja izteikt Tam Kungam. Taču bija brīži, kad viņš būtu sajutis nedrošību un trīsas, un savu vājumu, izsakot šāda veida lūgšanu.

Man ir pamats uzskatīt, ka daudzi Pēdējo dienu svētie daudzos savas dzīves posmos var vērsties pie Tā Kunga pilnā pārliecībā un teikt šo pašu lūgšanu — „Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa”; taču ja mēs, Baznīcas ļaudis, dzīvotu tā, lai visos laikos spētu zēmoties Tā Kunga priekšā un izteikt šādu lūgšanu, cik gan patīkami tas būtu, kādu lielu sasniegumu mēs būtu guvuši taisnīgumā un labos darbos! . . . Es iesaku [katram cilvēkam] pārņemt šo Dāvida lūgšanu un noskaidrot, cik pilnīgi viņš spēj dzīvot saskaņā ar gaismu, ko ir saņēmis, un visā sirsnībā padarīt šo lūgšanu par daļu no savas dievlūgšanas. Daudziem neizdodas sasniegt šādu izcilības standartu, jo viņi darbojas slepenībā, kur neviens cilvēks tos neredz, kam ir tieša tendence atsvēšināt viņus no Visuvarenā un apbēdināt Dieva Garu. Tādi cilvēki nevar savā kambarī teikt Dievam šādu lūgšanu; viņi nevarēs, līdz nebūs nožēlojuši savus grēkus un izlabojuši to ļauno, ko, iespējams, ir nodarījuši, un nolēmuši turpmāk rīkoties labāk, un izveidot raksturu Dieva priekšā, uz ko varētu paļauties pārbaudījumu brīžos un kas būtu piemērots, lai atrastos svētu būtņu klātbūtnē un paša Tēva klātbūtnē, kad viņi būs aizgājuši garu pasaulē.

. . . Mums jābūt patiesiem vīriešiem un sievietēm; mūsu ticībai ir jābūt lielā mērā attīstītai, un mums jābūt Svētā Gara sadraudzības cienīgiem, kas mums palīdzēs taisnības darbos visas dienas garumā, un palīdzēs ziedot mūsu gribu par labu Tēva gribai, un cīnīties pret mūsu kritušā cilvēka dabu, un darīt labu, pateicoties mīlestībai pret labo, un darīt mūsu darbus ar aci, vērstu tikai uz Dieva godību un slavu. Lai to paveiktu, mums iekšēji savā prātā jāapzinās tas pienākums, kas mums ir uzticēts, kā arī jāapzinās fakts, ka Dieva acis ir vērstas uz mums un ka mums jāatbild par katru savu rīcību un tās motīviem; un mums nepārtraukti jābūt labās attiecībās ar Tā Kunga Garu.³ [Skat. 2. ieteikumu 121. lpp.]

Paraugi Svētajos Rakstos mums māca, kā mainīt savu raksturu.

Ir daudzas lietas, ko es apbrīnoju praviešu raksturā, it sevišķi Mozus raksturā. Es apbrīnoju viņa apņēmību izpildīt Dieva vārdu un gribu attiecībā uz Israēlu, un viņa gatavību darīt visu, kas ir cilvēka

spēkos, ar Visuvarenā palīdzību; un vairāk par visu es apbrīnoju viņa nelokāmo uzticību Tam Kungam. . . .

Dievs apbrīno tādus vīriešus un sievietes šodien, kuri dzīvo godīgi un kuri, neskatoties uz Sātana spēkiem, kas ir sapulcināti pret viņiem, var teikt: „Atkāpies, sātan! [skat. Lūkas 4:8], un kuri dzīvo taisnīgi un dievbijīgi, tādiem cilvēkiem ir ietekme uz Dievu un viņu lūgšanas daudz spēj [skat. Jēkaba v. 5:16]. Mozum, piemēram, bija tāds spēks uz Visuvareno Dievu, ka viņš kādā gadījumā izmainīja Viņa [Dieva] nodomus. Jūs atcerēsities, ka Tas Kungs sadusmojās uz israēliešiem un paziņoja Mozum, ka iznīcinās viņus un ka Viņš ņems Mozu un radīs no viņa lielu tautu, un dos viņam un viņa pēcnācējiem to, ko Viņš bija apsolījis Israēlam. Taču šis dižais vadītājs un likumdevējs, uzticīgi pildīdams savus pienākumus, nostājās starp Dievu un Viņa ļaudīm un lūdza To Kungu viņu labā; ar spēku, ko viņš spēja pielietot un pielietoja, viņš izglāba Israēla ļaudis no draudošās iznīcības. [Skat. 2. Mozus 32:9–11; Džozefa Smita tulkojums, 2. Mozus 32:12.] Cik cēls un ievērojams Mozus droši vien izskatījās Tā Kunga acīs, un kādu gandarījumu Viņam droši vien deva apziņa, ka Viņa izraudzītos ļaudis, viņu stūrgalvīgajā un nezinošajā stāvoklī, vadīja šāds dižens cilvēks!

Jonas grāmatā mēs atrodam vēl vienu aprakstu par kādu interesanta rakstura cilvēku. Būdam uz kuģa vētrainā jūrā, kad citi jūrnieki baiļojās, vai spēs izglābt kuģi, Jona, jūtot sirdsapziņas pārmetumus, ka nebija paklausījis Tā Kunga pavēlei doties uz Ninivi, uzrunāja jūrniekus un atzinās, ka bija par iemeslu nelaipei, kas viņiem tuvojās, un bija ar mieru nest upuri uz klāja esošo jūrnieku labā. [Skat. Jonas 1:4–12.] Arī citu praviešu un Dieva vīru raksturos parādās kaut kas dižs un apbrīnojams, kaut arī dažos gadījumos viņi, līdzīgi Jonam, izrādīja zināmu vājumu.⁴ [Skat. 3. ieteikumu 121. lpp.]

Taisnīga rakstura iezīmes mūsos attīstās pakāpeniski, kad mēs izrādām ticību un nožēlojam savas ļaundarības.

Šādas rakstura īpašības, ko mēs redzam izpaužamies seno laiku izcilajās personībās, nav radušās nejauši, ne arī tās var iegūt dienas, nedēļas, mēneša vai gada laikā, bet gan ir pakāpeniskas attīstības

Kaut arī Jona „izrādīja vājumu”, mēs varam mācīties no viņa „dižā un apbrīnojamā” rakstura pazīmēm.

rezultāts; tās veidojas, pateicoties pastāvīgai uzticībai Dievam un patiesībai, neatkarīgi no tā, vai citi cilvēki to slavē vai peļ.

. . . Tas ir svarīgi, lai mēs, kā Pēdējo dienu svētie, saprastu un paturētu prātā, ka glābšana nāk caur Dieva labvēlību un caur to pašu principu attīstīšanu, kas vadīja arī iepriekš minētos taisnīgos cilvēkus. Galvenā doma ir nedarīt labu tādēļ, lai saņemtu uzslavu no cilvēkiem; bet darīt labu tādēļ, ka, darot labu, mēs attīstām sevi dievišķas īpašības, un tādā veidā kļūstam tuvi dievišķajam, kas ar laiku kļūs par mūsu dvēseles daļu. . . .

Vai mēs dažkārt nedarām to, par ko vēlāk jūtam nožēlu? Viss jau būtu ļoti labi, ar nosacījumu, ka mēs pārstājam darīt ļaunu, kad sākam to apzināties; kad mēs pamanām savā rīcībā ļaunumu un labojamies, tas ir viss, ko varam darīt, un to pašu var prasīt no jebkura cilvēka. Taču neapšaubāmi daži cilvēki pārāk bieži vairāk uztraucas un baiļojas par to, ka viņu sliktie darbi nonāks atklātībā, nekā par pašu slikto darbu darīšanu; viņi prāto, ko cilvēki teiks, kad par to uzzinās utt. No otras puses, citi jūt pamudinājumu darīt noteiktas

lietas, lai saņemtu savu draugu atzinību, un, ja viņiem ar savu rīcību neizdodas izpelnīties atzinību vai labvēlīgus komentārus, viņi jūtas tā, it kā viņu darbs ir bijis veltīgs, un, ka tas labais, ko viņi, iespējams, ir izdarījuši, ir bijusi pilnīga izgāšanās.

Ja mēs tiešām vēlamies nokļūt tuvāk Dievam; ja mēs vēlamies būt saskaņā ar labajiem gariem, kas mīt mūžīgajās pasaulēs; ja mēs vēlamies sevī attīstīt tādu ticību, par kādu lasām Svētajos Rakstos un ar kādu seno laiku svētie veica tik brīnumainus darbus, mums pēc tam, kad esam saņēmuši Svēto Garu, ir jāklausa Tā čukstiem un jāpakļaujas Tā norādījumiem, un ne ar kādu savu rīcību mēs nedrīkstam To no sevis aizdzīt. Tā ir taisnība, ka mēs esam vājas būtnes, kas pieļauj kļūdas, un jebkurā brīdī varam viegli apbēdināt Dieva Garu; taču, tiklīdz mēs atklājam savu kļūdu, mums jānožēlo sava ļaundarība un pēc iespējas jāizlabo tas ļaunais, ko, iespējams, esam nodarījuši. Šādi rīkojoties, mēs stiprinām savu raksturu, kļūstam labāki savos ikdienas darbos un nostiprināmies pret kārdinājumiem; un ar laiku mēs būsīm tā mainījušies, ka tiešām būsīm pārsteigti par paveikto progresu sevis pārvaldīšanā un pilnveidošanā.⁵ [Skat. 4. ieteikumu 121. lpp.]

Kad mēs saglabājam taisnīgu raksturu, mēs tuvināmies Tam Kungam.

Mēs esam saņēmuši evaņģēliju, kas pēc savas būtības ir brīnišķīgs, — caur paklausību tā prasībām mēs varam saņemt vislabākās svētības, kas jebkad ir solītas vai dāvātas cilvēcei jebkurā pasaules laikmetā. Taču, līdzīgi bērnam, kas spēlējas ar kādu rotaļlietu vai mantiņu, mēs pārāk bieži meklējam gandarījumu ātri zūdošajās šīs pasaules lietās, aizmirstot par iespēju attīstīt sevī diženos un mūžīgos dzīvības un patiesības principus. Tas Kungs vēlas nodibināt tuvākas un ciešākas attiecības ar mums; Viņš vēlas mūs pilnveidot kā cilvēkus un saprātīgas būtnes, un to ir iespējams izdarīt vienīgi ar mūžīgā evaņģēlija palīdzību, kas ir sagatavots tieši šim nolūkam. Apustulis Jānis ir teicis: „Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš (Kristus) ir šķīstis.” [1. Jāņa v. 3:3.] Vai Pēdējo dienu svētie pielieto evaņģēlija principus savā dzīvē un tādējādi izpilda Dieva nodomus?

. . . Ko mēs pašreizējos apstākļos varam darīt, lai vēl vairāk pilnveidotu sevi mūsu Dieva taisnīgumā? Kādas priekšrocības, svētības un privilēģijas šī glābšanas sistēma, kurai mēs esam paklausījuši, piedāvā, un kādi līdzekļi ir jālieto, lai tās iegūtu? Ja tiks prasīts upuris, tas būs ļoti izdevīgs visiem tiem, kuri vēlas pamatīgi izzināt savu reliģiju un kuri nopūlas, lai pakļautos tās prasībām, dzīvojot saskaņā ar to ikdienas dzīvē, ar ko tie vēlas parādīt, ka pakļaujas Jehovas gribai, atzīstot Viņa roku gan postā, gan pārticībā.

. . . Būtu labi pārbaudīt sevi, nodoties pašapcerei savā kambarī, lai noskaidrotu savu stāvokli . . . Tā Kunga priekšā, lai nepieciešamības gadījumā mēs varētu atjaunot savu uzcītību un uzticību un vairo savus labos darbus.

Nav nekādu šaubu, runājot par mums kopumā, ka mēs Dieva acīs ļoti pilnveidojamies. Taču neapšaubāmi šis ir tas gadījums, kad, esmu pārliecināts, starp mums ir cilvēki, kas ir apveltīti ar garīgām dāvanām, kuras ir iespējams attīstīt un kuras varētu pielietot, ja viņi to izvēlētos, daudz lielākā mērā, nekā viņi tās pielieto pašreiz, un šie cilvēki varētu virzīties pa svēttapšanas ceļu daudz ātrāk un nokļūt daudz tuvāk Tam Kungam. Taču gars, kas pavada šīs pasaules lietas, iedarbojas uz viņiem tādā mērā, ka viņi nepilnveido viņiem dotos garīgos spēkus un svētības; viņi neveido tik tuvas attiecības ar To Kungu, kā viņi varētu, saskaņā ar viņiem doto privilēģiju.⁶

Mūsu raksturs, kā Pēdējo dienu svētajiem, ir jāsauglabā neskaris par jebkuru cenu vai jebkādiem upuriem. Dievam tīkama rakstura izveidošana ir pat mūžilgas un pastāvīgas pašizliecības vērtā.

Kamēr mēs tā dzīvosim, varēsim raudzīties nākotnē . . . , ar pilnu pārliecību, ka . . . tiksīm kronēti ar Dieva dēliem un meitām un saņemsim celestiālās valstības bagātības un slavu.⁷ [Skat. 5. ieteikumu 121. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasot stāstu 113. un 115. lpp., ko jūs mācāties no Eldera Lorenco Snova un Eldera Frenklina D. Ričardsa rīcības? Apsveriet, kā jūs varētu dalīties šajos principos ar ģimenes locekļiem vai citiem.
2. Prezidents Snovs teica: „Mums jābūt patiesiem vīriešiem un sievietēm.” (116. lpp.) Ko, pēc jūsu domām, nozīmē būt patiesam vīrietim vai patiesai sievietei?
3. Apdomājiet Prezidenta Snova piezīmes par Mozus un Jonas piemēriem (116.–117. lpp.). Kas no šajos stāstos minētā var palīdzēt jums mainīt savu raksturu?
4. Apdomājiet pirmo pilno rindkopu 119. lpp. Kādēļ, pēc jūsu domām, jums jāapzinās savi trūkumi, lai varētu stiprināt savu raksturu? Kā mēs varētu sākt apzināties un atzīt savas nepilnības, nekļūstot mazdūšīgi?
5. Vēlreiz izlasiet Prezidenta Snova padomu nodaļas pēdējā sadaļā (119.–120. lpp.). Apsveriet iespēju atvēlēt laiku sevis pārbaudīšanai un sava stāvokļa noteikšanai Tā Kunga priekšā.

Saistītie Svētie Raksti: Psalmi 24:3–5; 2. Pētera 1:2–11; Mosijas 3:19; Almas 48:11–13, 17; Etera 12:25–28; M&D 11:12–14; 88:63–68

Mācīšanas padoms: Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu nodaļas sadaļu un klusi to izlasīt. Aiciniet dalībniekus, kas izvēlējās to pašu sadaļu, apvienoties divu vai trīs cilvēku grupās un pārrunāt to, ko viņi ir uzzinājuši.

Atsauces

1. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1899. g. 19. dec., 5.	5. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1882. g. 15. aug., 1.
2. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1882. g. 15. aug., 1.	6. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1882. g. 15. aug., 1.
3. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1882. g. 15. aug., 1.	7. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1886. g. 9. feb., 1.
4. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1882. g. 15. aug., 1.	

Bērni ir „dārgs Tā Kunga mantojums”.

Ģimenes svētās attiecības

*„Ja mēs esam uzticīgi, mēs būsīm saistīti cits ar citu nemirstīgā un slavas pilnā stāvoklī.
... Šeit izveidotās draudzīgās saites, kurām ir visilgstošākais raksturs, pastāvēs mūžībā.”*

No Lorenzo Snova dzīves

Gaidot savu 70-to dzimšanas dienu, Lorenzo Snovs ielūdza visus savus bērnus un viņu ģimenes uz Brigamsitiju, Jūtā, uz „diženu atkalapvienošanu un jubilejas svinībām”. Viņš sameklēja viņiem naktsmājas, parūpējās par ēdienu un pasākumiem, kas patiktu visiem, ieskaitot mazus bērnus. „Jo vairāk es domāju par [ģimenes pulcēšanās] tēmu,” viņš rakstīja, „jo dedzīgāk es vēlos sapulcināt savu ģimeni, lai varētu jūs visus ieraudzīt vienreiz dzīvē un dot jums tēva svētību.” Viņš mudināja viņus nepieļaut, lai kaut kas atturētu viņus no ierašanās, „izņemot pašus nopietnākos un nepārvaramākos šķēršļus”.¹

Snovu ģimene sapulcējās no 1884. gada 7. līdz 9. maijam un baudīja mūziku, teatrālus uzvedumus, runas, dzeju, spēles, ēdienu un draudzīgas sarunas.² Prezidenta Snova māsa Elīza stāstīja, ka visa notikuma gaitā viņš apmeklēja „daudzas ģimenes sapulces un kā patriarhs . . . deva ģimenes locekļiem svētības”, kā arī sniedza „daudz tēvišķu padomu, norādījumu un pamācību”. Kad ģimenes pulcēšanās tuvojās noslēgumam, visi sanāca kopā, lai uzklausītu viņu. Saskaņā ar Elīzas pierakstu, viņš pauda „savu prieku un pateicību Dievam, ka ar laimes sajūtu sirdī varēja skatīties savu daudzo ģimenes locekļu priecīgajās un smaidīgajās sejās un baudīt to labo, ko, apliecinot viņa gaidas, sniegtu šī pulcēšanās”. Veroties uz savu ģimeni, Prezidents Snovs izsauca: „Mana sirds ir pilna un plūst pāri malām ar vissiltākajām pateicības jūtām manam Debesu Tēvam. . . . Vārdi nevar izteikt manas sirds dziļās jūtas par šo svēto iespēju savas

septiņdesmitās dzimšanas dienas svinībās stāvēt šeit un redzēt šo diženo, debešķīgo un iedvesmojošo skatu.”

Prezidents Snovs turpināja: „Mums ir pamats uzskatīt, ka šī ir pēdējā ģimenes pulcēšanās šaipus garu pasaulei. Lai mūsu tēvu Dievs palīdz mums ievērot Viņa likumus, dzīvot godājamu dzīvi, saglabāt mūsu tikumību un godprātību, klausīties Svētā Gara čukstos un centīgi censties šķīstīt sevi, lai neviens šīs ģimenes loceklis nenovirzītos no taisnās un šaurās takas un nepazustu, bet lai mēs visi varētu izrādīties cienīgi, lai celtos augšā pirmās augšāmcelšanās rītā un tiktu kronēti ar slavu, iemūžinātu mūsu ģimenes vienību nemirstībā un turpinātu pieaugt cauri mūžības nebeidzamajiem laikmetiem.”³ [Skat. 1. ieteikumu 129. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Ģimenes attiecības ir svētas un var kļūt stiprākas mūžībā.

Mudiniet cilvēkus stāties laulībā . . . un iedvesiet viņos apziņu par šīs savienības svētumu, kā arī pienākuma sajūtu par tā lielā baušļa pildīšanu, ko Dievs deva mūsu pirmajiem vecākiem — vairoties un piepildīt zemi [skat. 1. Mozus 1:28]. Tas kļūst arvien nepieciešamāks, ņemot vērā mūsdienu pasaules tendences ignorēt šo likumu un necienīt laulības derību. Ir apbēdinoši pieminēt šķiršanās biežumu mūsu valstī un pieaugošo noslieci — skatīties uz bērniem kā uz apgrūtinājumu, nevis kā uz dārgu Tā Kunga mantojumu.⁴

. . . Šeit izveidotās draudzīgās saites, kurām ir visilgstošākais raksturs, pastāvēs mūžībā.⁵

Tās draudzīgās saites, kas ir izveidotas šeit, [mums] būs arī mūžīgajās pasaulēs. Tēvi, mātes, māsas, brāļi — jā, mātes, kas redz savus mīļos nomirstam sev blakus, zina, ka viņi piederēs cits citam garu pasaulē un ka viņu šķiršanās ir īslaicīga. Kad sieva redz savu vīru mirstam, kad viņas vīra dzīvība sāk izdzist, viņa zina, ka viņš atkal viņai piederēs, un viņa sajūt atbalstu, mierinājumu un prieku, ko dod atklāsmes no Visuaugstākā, caur ko viņai tiek pavēstīts, ka viņas vīrs piederēs viņai mūžīgajās pasaulēs. Tie paši attiecību veidi, kas pastāv šeit, joprojām pastāvēs arī aiz priekšskara; šeit izveidotie sakari kļūs stiprāki nākamajā dzīvē. Un Pēdējo dienu svētie ir

par to pārliecināti, jo to viņiem ir devis Dievs.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 129. lpp.]

**Uzticīgi Pēdējo dienu svētie, kas nevar apprecēties
vai audzināt bērnus šajā dzīvē, varēs saņemt visas
paaugstināšanas svētības nākamajā dzīvē.**

Nesen mūsu birojā ienāca kāda kundze un vēlējās mani satikt un aprunāties par kādu privātu lietu. Viņa man pateica, ka jūtas ļoti slikti, jo viņa nav spējusi sev atrast piemērotu vīru. . . . Viņa vēlējās zināt, kāds būs viņas stāvoklis nākamajā dzīvē, ja viņai neizdosies atrast vīru šajā dzīvē. Es pieņemu, ka mūsu jauniešu sirdis rodas šāds jautājums. . . . Es vēlos sniegt nelielu paskaidrojumu par atbalstu un mierinājumu tiem cilvēkiem, kas atrodas šādā stāvoklī. Nav neviena Pēdējo dienu svētā, kurš, nodzīvojis uzticīgu dzīvi un nomiris, kaut ko zaudēs, jo viņam vai viņai nebija izdevies izdarīt noteiktas lietas tādēļ, ka viņam vai viņai nebija sniegtas tādas iespējas. Citiem vārdiem sakot, ja jaunam vīrietim vai jaunai sievietei nav iespēju apprecēties, un viņi dzīvo uzticīgi līdz savai nāvei, viņiem būs visas svētības, paaugstināšana un slava tāpat kā jebkuram vīrietim vai sievietei, kuriem bija šāda iespēja un kuri to izmantoja. Tas ir drošs un noteikts apgalvojums. . . .

Cilvēkiem, kam nav nekādu iespēju apprecēties šajā dzīvē, ja viņi nomirs Tai Kungā, tiks sniegtas iespējas, ar kurām viņi varēs sev iegūt visas svētības, kas nepieciešamas laulātiem cilvēkiem. Tas Kungs ir žēlīgs un laipns, un Viņš nav netaisns. Viņā nav nekādas netaisnības; turklāt, ja kāda sieviete vai vīrietis nomirst, nesaņēmuši iespēju apprecēties, un ja to nav iespējams izlabot nākamajā dzīvē, mēs tik tikko spējam uz to raudzīties kā uz taisnīgumu. Tajā būtu netaisnība, bet mēs zinām, ka Tas Kungs nav netaisna Būtne. Mana māsa Elīza R. Snova, es uzskatu, bija tikpat laba sieviete, kā jebkura cita Pēdējo dienu svēto sieviete, un viņa dzīvoja neprecējusies, līdz sasniedza vecumu, kad viņai vairs nebija iespējams audzināt bērnus. . . . Es nevaru pat ne uz brīdi iedomāties, ka viņa šajā ziņā zaudēs pat vismazāko iespēju. Tas viņai tiks atlīdzināts nākamajā dzīvē, un viņai būs tikpat liela valstība kā tajā gadījumā, ja viņai būtu bijusi iespēja nodibināt ģimeni šajā dzīvē.⁷

**Kad starp vīru un sievu valda vienotība un
saskaņa, viņi veicina mīlestības un laipnības
gaisotnes veidošanos savās mājās.**

Pielūkojiet, lai sīki un nenozīmīgi pārpratumi par ikdienišķām lietām nesamaitātu jūsu laimi.⁸

Sievas, esiet uzticīgas saviem vīriem. Es zinu, ka jums nākas samierināties ar daudzām nepatīkamām lietām, un jūsu vīriem arī nākas samierināties ar dažām lietām. Bez šaubām, jūsu vīri dažreiz jūs nogurdina, iespējams, tas ir jūsu vīru zināšanu trūkuma dēļ, vai varbūt dažreiz jūsu pašu zināšanu trūkuma dēļ. . . .

. . . Es tikai saku, ka slikti ir jūsu vīri — viņi ir tikpat slikti kā jūs, un laikam daži no viņiem ir sliktāki; taču neuztraucieties: mēģiniet izturēt nepatīkamās lietas, kas dažreiz rodas, un, kad jūs satiksities nākamajā dzīvē, jūs būsiet priecīgi, ka samierinājāties ar tām.

Vīriem es saku: daudzi jūs pienācīgi nenovērtējat savas sievas. . . . Esiet laipni pret viņām. Kad viņas iet uz kādu sapulci, jums vajadzētu nēsāt uz rokām savu mazuli vismaz pusi no viņu prombūtnes laika. Kad viņu vajag ieaijāt un jūs neesat ne ar ko svarīgu aizņemts, ieaijājiet viņu. Esiet laipni, ja dažreiz, lai būtu laipni, jums vajag nedaudz uzpurēties; esiet laipni visos gadījumos, lai kāds arī būtu jūsu upuris.⁹

Mājās vīriešiem jābūt tēvišķīgākiem, viņiem jābūt smalkākām, laipnākām un dievišķākām jūtām pret savām sievietēm un bērniem, kaimiņiem un draugiem. Kad es apciemoju kādu ģimeni, es apbrīnoju tādu ģimenes galvu, kas kalpo savai ģimenei kā Dieva vīrs — laipnībā un maigumā, Svētā Gara un debesu gudrībā, un sapratnē.¹⁰

Ja jums jebkad izdotos izveidot ģimeni Ciānā, ja jums jebkad izdotos noslēgt celestiālo laulību, kas ir nepieciešama, lai dzīvotu Ciānā, jums jāsaista šī jaunizveidotā ģimene pilnīgā vienotībā, un ģimenes galvai jāvadās pēc Svētā Gara pamudinājumiem un jābūt tai gaišmai un saprātam, kas, ja ģimenes locekļi to pieņems savās ikdienas gaitās un uzvedībā, nodrošinās glābšanu ģimenei, jo tās glābšana atrodas viņa rokās.

Viņš ķeras pie darba un saista savas jūtas un mīlestību ar savas ģimenes locekļu jūtām un mīlestību tik lielā mērā, cik vien viņš to

spēj, un nopūlas, lai nodrošinātu visas tās lietas, kas nepieciešamas viņu ērtībām un labklājībai, un viņiem, no savas puses, ir jāmaina savi uzskati un jāpauž tādas pašas jūtas, tāda pati laipnība un tāds pats noskaņojums, un ar visām savām spējām jāpauž pateicība par svētībām, ko viņi saņem.

Tas ir nepieciešams, lai būtu vienotības sajūta jeb saskanīgas jūtas un atbilstoša mīlestība, lai viņi, būdami kā viens, varētu šādi tikt saistīti kopā.¹¹

Kad [vīri] no metas ceļos savu sievu un bērnu klātbūtnē, viņiem jāsaņem iedvesma caur Svētā Gara dāvanu un spēku, lai vīrs varētu būt tāds vīrietis, kuru laba sieva godātu, un lai Dieva dāvana un spēks varētu būt pār viņiem pastāvīgi. Lai Svētais Gars varētu nolaisties pār viņiem, viņiem jābūt kā vienam savās ģimenēs un jādzīvo tā, lai sieva caur lūgšanu varētu tikt iesvētīta, lai viņa sava vīra un bērnu klātbūtnē varētu apzināties nepieciešamību iesvētīt sevi, lai viņi kopā varētu būt kā viens un lai vīrs un sieva varētu būt pilnīgi vienoti, lai viņi varētu uzņemt sevī tīru garu un sniegtu tīras pamācības saviem bērniem un bērnu bērniem.¹² [Skat. 3. ieteikumu 129. lpp.]

Bērni mācās evaņģēliju vislabāk tad, kad vecāki meklē iedvesmu un rāda labus piemērus.

Darbs, ko mēs esam uzņēmušies veikt, nav mūsu, tas ir Dieva darbs. Pārāks saprāts vada mūs rīcībā. . . . Šīs valstības nākotne būs atkarīga no mūsu pēcnācējiem; un tās spēks un galīgā uzvara — no viņu izglītošanas un pareizas apmācīšanas. Ja mēs vēlamies ietekmēt savas ģimenes pareizi, mums tām gan jāradā labi paraugi, gan jāmaca labi principi. Mums jāspēj pateikt gan dari, kā es daru, gan dari, kā es saku.¹³

Centieties mācīt savus bērnus gan ar piemēru, gan pamācīšanu tā, lai viņi nevilcinoties sekotu jūsu pēdās un kļūtu tikpat drosmīgi patiesības aizstāvji kā jūs.¹⁴

Vīriešiem, kas vēlas saglabāt savu stāvokli svētajā priesterībā Dieva priekšā, jābūt pravietojuma garam un jābūt apmācītiem dzīvības un glābšanas principu sniegšanā cilvēkiem; un [pat] ja viņi nespēj to darīt pasaules iedzīvotājiem, viņiem tas jā dara mājās savās

Vecākiem jācenšas „sasaistīt ģimeni pilnīgā vienotībā”.

ģimenēs, savos veikalos un ielās, lai viņu sirdis garīgajos vakaros varētu būt iedvesmotas ar dzīvības vārdiem, gan kad viņi māca evaņģēliju saviem bērniem un kaimiņiem, gan kad uzrunā savus brāļus no šīs tribīnes. Tas, ka viņiem ir nedaudz Gara, kad viņi atrodas citu cilvēku priekšā, taču vēlāk to atmet, nebūs pietiekami. Daži vīrieši runā citu cilvēku priekšā un tad dodas mājās . . . , un tā vietā, lai sevī saglabātu dzīvības vārdus, viņi kļūst garīgi pilnībā nedzīvi, taču ar to vairs nebūs pietiekami.

Tēvu pienākums Israēlā ir atmosties un kļūt par cilvēku glābējiem, lai viņi varētu staigāt Tā Kunga priekšā ar tik stipru ticību un apņēmību, kas viņiem nodrošinās Visuvarenā iedvesmu, lai mācītu dzīvības vārdus savām ģimenēm. . . .

Tā izpaudīsies apņēmības gars, kas palīdzēs mums kļūt vienioti, lai mēs varētu mācīties, kā mīlēt vienam otru, un es lūdzu To Kungu, lai Viņš atklātu šo mīlestību katra mūsu sirdī, tāpat kā Sava

Dēla Jēzus sirdī, un lai Viņš turpinātu krāt mūsu sirdīs zināšanas par labo.¹⁵

Tēva pienākums ir būt gatavam un spējīgam mācīt un pamācīt savus bērnus, un sniegt viņiem principus, lai, izpildot tēva pamācības, viņi varētu būt tik laimīgi, cik vien laimīgi bērni var būt, tajā pašā laikā mācoties principus, pēc kuriem viņi var gūt visvairāk laimes un gandarījuma pieauguša cilvēka dzīvē.¹⁶

Mūsu bērni, ja mēs uzcītīgi attīstīsim sevī dzīvības un glābšanas šķīstos principus, uzaugs ar zināšanām par šīm lietām un vēl labāk nekā mēs spēš ieviest sabiedrībā debesu kārtību un nodibināt sev visapkārt laimi un mieru.¹⁷ [Skat. zemāk 4. un 5. ieteikumu.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Vēlreiz izlasiet Prezidenta Snova sajūtas, kad viņš gatavojās sapulcināt visu savu ģimeni (123.–124. lpp.) Kāds pozitīvs ieguvums ir tam, ka mēs sapulcinām savas ģimenes? Kā mēs varam palīdzēt savām ģimenēm palikt vienotām?
2. Kā otrā pilnā rindkopa 124. lpp. attiecas uz mūsdienām? Ko mēs varam darīt, lai Baznīcas jauniešiem palīdzētu saprast laulības derības svētumu? Ko mēs varam darīt, lai viņiem palīdzētu ar prieku gaidīt laulības noslēgšanu un vecāku lomu?
3. Prezidents Snovs teica, ka „sīki, nenozīmīgi pārpratumi” var „samaitāt [mūsu] laimi” mājās (126. lpp.). Kādas konkrētas lietas mums varētu palīdzēt izvairīties no šīs „maitājošās ietekmes”? (Dažus piemērus skat. 126.–129. lpp.)
4. Rūpīgi izlasiet sadaļu, kas sākas 127. lpp. Kādēļ, jūsuprāt, vecākiem papildus tam, lai pateiktu „dari, kā es saku”, jāspēj pateikt „dari, kā es daru”? Kā vecāki var mācīt ar savu paraugu? Kādus principus jūs esat apguvuši, pateicoties savu vecāku labajiem paraugiem?
5. Prezidents Snovs izteica bažas par vecākiem, kas ar spēku māca Baznīcā, bet ne mājās (128.–129. lpp.). Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai dalītos „dzīvības vārdos” ar savu ģimeni.

Saistītie Svētie Raksti: 1. Nefija 8:10–12; Helamana 5:12; M&D 68:25–28; 93:40–50; 132:19–20

Mācīšanas padoms: „Uzmanieties, lai jūs nerunātu vairāk, kā ir nepieciešams, vai lai neizteiktu savu viedokli pārāk bieži. Tāda rīcība var izraisīt intereses zudumu audzēkņos. . . . Jūsu galvenajām rūpēm vajadzētu būt, kā palīdzēt citiem mācīties evaņģēliju, nevis kā sniegt iespaidīgu prezentāciju. Tas nozīmē arī sniegt iespēju audzēkņiem mācīt citam citu” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 453–454.
2. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 461–483.
3. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 484–486.
4. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 9. jūl., 1; šī uzruna tika sniegta tieši Palīdzības biedrības sievietēm.
5. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenco Snovs teica 1888. gada aprīļa Vispārējā konferencē.
6. *Salt Lake Daily Herald*, 1887. g. 11. okt., 2.
7. *Millennial Star*, 1899. g. 31. aug., 547–548.
8. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.
9. „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868. g. 31. mar., 2.
11. *Deseret News*, 1857. g. 11. mar., 3; oriģinālajā tekstā lappuse Nr. 3 ir nepareizi atzīmēta kā lappuse Nr. 419.
12. *Deseret News*, 1857. g. 14. janv., 355.
13. *Deseret News*, 1865. g. 26. jūl., 338.
14. Skat. „Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 17. aug., 8.
15. *Deseret News*, 1857. g. 14. janv., 355.
16. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
17. *Deseret News*, 1857. g. 21. okt., 259.

„Nāciet uz tempļiem”

*„Perspektīvas, ko Dievs ir atklājis mūsu skatienam, ir brīnišķīgas un diženas; cilvēka iztēle tās nespēj aptvert.
Nāciet uz tempļiem, un mēs jums tās parādīsim.”*

No Lorenzo Snova dzīves

Drīzumā pēc savām kristībām un confirmācijas Lorenzo Snovs sāka apmeklēt sapulces Kērtlandes Tempļi. Tur kopā ar Pravieti Džozefu Smitu un citiem Baznīcas locekļiem viņš saņēma lielas garīgas svētības. Savā dienasgrāmatā viņš rakstīja: „Mums tur bija pravietošanas dāvana — valodu dāvana — valodu tulkošana — vīzijas un brīnumaini sapņi tika atstāstīti — debesu koru dziedāšana tika dzirdēta un dziedināšanas spēka, kas izpaudās, pateicoties Elderu kalpošanai, brīnišķīgas izpausmes tika pieredzētas. Ļoti daudzos gadījumos slimie tika izdziedināti — kurlie sāka dzirdēt — aklie redzēt un klibie staigāt. Bija skaidri parādīts, ka svēta un dievišķa ietekme — garīga gaisotne bija izplatījusies tajā svētajā celtnē.”¹

Lorenzo Snovs milēja Kērtlandes Tempļi, zinot, ka „Dieva Dēls Savā godībā bija pagodinājis to ar Savu ķēnišķīgo klātbūtni”. Viņš bija godbijības pārņemts, kad pirmo reizi tur stāvēja pie kanceles, lai mācītu. „Nekādi vārdi nevar izteikt manas sajūtas,” viņš teica, „kad es pirmo reizi piecēlos pie vienas no tām kancelēm, lai uzrunātu klātesošos pie kanceles ar aizsargsienu krūšu augstumā, pie kuras tikai neilgu laiku iepriekš bija stāvējusi šī svētā Persona, kuras „*mati bija balti kā tīrs sniegs un acis kā uguns liesma*”, — un kur arī Mozus, Ēlija un Elija bija atnākuši un nodevuši Džozefam Smitam savu atklāšanu atslēgas.” [Skat. M&D 110.]²

Pēc daudziem gadiem, 1892. gada 6. aprīlī, Prezidents Lorenzo Snovs stāvēja citas sanāksmes priekšā, šoreiz gandrīz pabeigtā Soltleikas Tempļa priekšā. Aptuveni 40 000 Pēdējo dienu svēto bija sapulcējušies iežogojumā ap Tempļa laukumu, un aptuveni vēl 10 000

1892. gada 6. aprīlī tūkstošiem cilvēku sapulcējās, lai redzētu, kā slēgākmens tiek nostiprināts Soltleikas Tempļa augstākajā smailē.

„bija izvietojušies uz blakus esošo māju jumtiem un citās vietās, no kurām bija iespējams redzēt notiekošo”.³ Daudz cilvēku bija sapulcējušies, lai noskatītos ceremoniju, kuras laikā tempļa augstākajā tornī tika uzlikts augšējais akmens jeb slēgakmens. Vēlāk tajā pašā dienā eņģeļa Moronija statuja tika nostiprināta uz torņa slēgakmens. Pēc Augstākā Prezidija norādījuma Prezidentam Snovam, kurš toreiz bija Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidents, bija jāvada svētie Oziannas sauciena ceremonijā. Kad viņš klātesošajiem izskaidroja Oziannas saucienus, viņš pauda arī mīlestību un entuziasmu par tempļa darbu.

„Oziannas sauciena vārdus,” viņš teica, „kas jāizkiedz slēgakmens nostiprināšanas laikā vai pēc tās, deva Pravietis Džozefs Smits Kērtlandes Tempļi, un tie tika lietoti kādā svinīgā sanāsmē, kuras laikā izpaudās Dieva spēks un Visu augstākā vīzija atklājās klātesošajiem brāļiem. Tas it nemaz nav parasts apgalvojums, bet gan — un mēs vēlamies, lai tas tiktu skaidri saprasts — svēts sauciens, ko lieto tikai tādos neparastos gadījumos kā šis, kura dēļ mēs esam sapulcējušies. Mēs vēlamies, lai tiktu skaidri saprasts arī tas, ka gribam, lai klātesošie brāļi un māsas izteiktu ne tikai sauciena vārdus, bet lai viņu sirdis būtu pilnas ar pateicību Debesu Dievam, kurš, caur mūsu rīcības brīvību, ir paveicis šo vareno un neparasto darbu. Pirms trīsdesmit deviņiem gadiem šajā pašā dienā tika ielikts šī Tempļa pamatakmens jeb stūrakmens, un, atceroties un apcerot brīnišķīgās svētības, ko Dievs ir dāvājis mums, Viņa ļaudīm, visu šo gadu laikā kopš tās dienas, mēs vēlamies, lai svētie, izkiedzot šo saucienus, justu, ka tas nāk no viņu sirdīm. Lai jūsu sirdis ir piepildītas ar pateicību.” Viņš nodemonstrēja Oziannas saucienus un tad teica: „Tagad mēs dosimies pie Tempļa, un, kad atskanēs šis sauciens, mēs vēlamies, lai katrs vīrietis un sievietē izkliegtu šos vārdus, cik vien skaļi spēj, lai katra māja šajā pilsētā nodrebētu, lai to sadzirdētu katrs cilvēks katrā šīs pilsētas daļā un lai tas aizsniegtu mūžīgās pasaules.”⁴

Ziņojums slēgakmens nostiprināšanas ceremonijā parāda svēto godbijību un satraukumu tā notikuma laikā:

„Tieši pusdienas laikā Prezidents Vilfords Vudrafs iznāca platformas priekšējā daļā, būdams pilnībā atklāts klātesošo skatieniem, starp kuriem valdīja svinīgs klusums un miers. Cilvēku sirdis pārņēma savīļņojums, kad viņš sāka runāt:

„Uzmanību, visi jūs, Israēla nams, un visas zemes tautas! Tagad mēs uzliksim mūsu Dieva Tempļa augšējo akmeni, šī Tempļa pamatus ielika un iesvētīja Praviētis, Gaišreģis un Atklājējs Brigams Jangs.”

Tad Prezidents Vudrafs nospieda elektrisku slēdzi, un Tempļa slēgakmens sāka droši kustēties uz savu vietu. To, kas notika tālāk, ar vārdiem nav iespējams aprakstīt. Godājamais Divpadsmīto Prezidents, apustulis Lorencs Snovs, iznāca priekšā un vadīja četrdesmit tūkstošus svēto kopīgā saucienā:

„Ozianna! Ozianna! Ozianna! Dievam un Jēram. Āmen, āmen un āmen!

Ozianna! Ozianna! Ozianna! Dievam un Jēram. Āmen, āmen un āmen!

Ozianna! Ozianna! Ozianna! Dievam un Jēram. Āmen, āmen un āmen!”

Katra sauciena laikā tika vicināti kabatlakatiņi. . . . Tūkstošu cilvēku acis piepildījās ar asarām, un viņu sirdis bija prieka pārņemtas. Šķita, ka zeme trīcēja no skaņas skaļuma, kas atbalsojās apkārtesošajos kalnos. Grandiozāks un iespaidīgāks skats par šo Tempļa slēgakmens likšanas ceremoniju nav pierakstīts visā cilvēces vēsturē. Tikko bija beigušies oziannas saucieni, kā lielā draudze izplūda diženās un iedvesmojošās dziesmas „Šis Dievišķais Gars” dziedāšanā.”⁵

Prezidents Vilfords Vudrafs Soltleikas Templī iesvētīja tieši gadu vēlāk, 1893. gada 6. aprīlī, kad svētie pie tā pabeigšanas bija pūlējušies 40 gadu. Prezidents Lorencs Snovs tika aicināts par pirmo šī tempļa prezidentu, un viņš turpināja kalpot šajā aicinājumā, līdz 1898. gada septembrī kļuva par Baznīcas Prezidentu. Šodien Soltleikas Templī karājas Prezidenta Snova portrets par piemiņu viņa uzticībai tam, ko viņš sauca par „varenu darbu, ko mēs veicam” Tā Kunga namā.⁶ [Skat. 1. ieteikumu 139. lpp.]

Lorencs Snova mācības

**Tempļos mēs uzzinām par brīnišķīgām svētībām,
ko Dievs ir sagatavojis uzticīgajiem.**

Perspektīvas, ko Dievs ir atklājis mūsu skatienam, ir brīnišķīgas un diženas; cilvēka iztēle tās nespēj aptvert. Nāciet uz tempļiem,

un mēs jums tās parādīsim. Es pieņemu, ka daudzi no jums ir bijuši templī un jūs esat dzirdējuši tās brīnumainās lietas, ko Dievs ir sagatavojis tiem, kuri Viņu mīl un paliek uzticīgi līdz galam. . . .

. . . Viņš Pēdējo dienu svētajiem ir sagatavojis visu, ko vien viņi varētu vēlēties vai iedomāties, lai panāktu viņu pilnīgu laimi cauri visām bezgalīgajām mūžībām.⁷ [Skat. 2. ieteikumu 139. lpp.]

Caur tempļa priekšrakstiem mēs veidojam svētas saites, kas savieno ģimenes uz laiku un uz mūžību.

Padomājiet par apsolījumiem, kas jums tiek doti skaistajā un brīnišķīgajā ceremonijā, kas noslēdz laulības derību Templī. Kad divi Pēdējo dienu svētie tiek savienoti laulībā, viņiem tiek doti solījumi par viņu pēcnācējiem, šie solījumi sniedzas no mūžības līdz mūžībai.⁸

Mēs esam saņēmuši daudz gudrības un zināšanu par lietām, kas pārsteidz pasauli, kad mēs par tām runājam. Mēs esam uzzinājuši, ka tempļos mēs varam izveidot saites, kas netiek sarautas, kad cilvēki nomirst, bet kas sniedzas mūžībā; svētas saites, kas savieno ģimenes uz laiku un mūžību.⁹ [Skat. 3. ieteikumu 139. lpp.]

Tempļos mēs saņemam paaugstināšanas priekšrakstus mūsu mirušo radnieku labā.

Katram Dieva dēlam un meitai tiks dota iespēja, kas nepieciešama paaugstināšanas un slavas iemantošanai. . . . Tikai viens ceļš droši ved uz dvēseles paaugstināšanu un godību. Mums jātop kristītiem, lai saņemtu grēku atlaišanu, un ar roku uzlikšanu jāsaņem Svētais Gars. Šie un citi priekšraksti ir absolūti nepieciešami, lai iemantotu paaugstināšanu un slavu; un vietās, kur cilvēkiem nav bijis pieejams evaņģēlijs, par šīm lietām var parūpēties viņu draugi. Mēs esam nākuši pasaulē šajā laikā, lai paveiktu šīs lietas — vismaz tas ir viens no galvenajiem mērķiem, kādēļ nācām šajā pasaulē. Mēs nevaram par daudz uzsvērt šī darba nozīmību.¹⁰

Mēs neieradāmies šajā pasaulē nejauši. Mēs nācām īpaša mērķa labad, un, bez šaubām, iepriekšējā dzīvē, kurā dzīvojam, mēs noslēdzām zināmas vienošanās, lai piedzimtu šajā dzīvē. Tempļos mēs veicam lielu darbu par mūsu mirušajiem senčiem. Laiku pa laikam mēs esam saņēmuši svarīgas izpausmes, ka Dievs pieņem šo darbu,

ko veicam mūsu Tempļos. Cilvēki, kuri darbojas savu senču labā, ir pieredzējuši visneparastākās izpausmes. Šis ir varens darbs, ko mēs veicam. Tūkstošiem cilvēku ir kristījušies par saviem mirušajiem Tempļos mūsu pūliņu dēļ. . . .

Mēs ļaujam cilvēkiem ienākt Tempļos pēc tam, kad viņi ir noteikuši savus priekštečus, neraugoties uz to, cik paaudzēs, un kristīties par viņu mirušajiem tēviem, vectēviem, vecvectēviem un tā tālāk, tik tālu pagātnē, cik vien viņi spēj atrast savus radurakstus. Tad mēs ļaujam viņiem savienot sievas ar saviem vīriem visā viņu radurakstu līnijā, cik vien tālu viņi spēj to noteikt. Apskatīsim par piemēru kādu tikumīgu jaunu vīrieti, kurš dzīvoja pirms evaņģēlija pasludināšanas cilvēku bērniem. . . . Viņš apprecējās un izaudzināja ģimeni; taču viņam nekad nebija tādas privilēģijas pieņemt evaņģēliju kā jums un man. Neraugoties uz to, viņš mācīja savai ģimenei tikumības principus, un viņš mīlēja un bija laipns pret savu sievu un bērniem. Ko vēl viņš varēja darīt? Viņu nevajadzētu nosodīt par to, ka viņš nesaņēma evaņģēliju; jo viņa laikā tā nebija. Viņam nevajadzētu zaudēt savu sievu, jo, kad viņš apprecēja viņu, viņš nevarēja doties uz Templi un saistīties ar viņu laulībā uz laiku un mūžību. Viņš rīkojās saskaņā ar savām labākajām zināšanām un apprecējās ar savu sievu uz laiku, kā tas bija viņa valstī ierasts. Mēs cienām tādu laulību, kas noslēgta pēc valsts likumiem. . . . Mēs aizzīmogojam bērnus ar viņu vecākiem un sievas ar viņu vīriem visā radurakstu līnijā.¹¹

Kādā reizē Glābējs teica: „Patiesi, patiesi Es jums saku: nāk stunda un viņa ir jau klāt, kad mirušie dzirdēs Dieva Dēla balsi;” un Viņš turpināja un izteica šādu ievērojamu apgalvojumu: „Un, kas būs dzirdējuši, dzīvos.” [Jāņa 5:25.] Es uzskatu, ka nebūs daudzi, kas nepieņems patiesību. Viņi dzirdēs Dieva Dēla balsi; viņi dzirdēs Dieva Dēla priesterības nesēju balsis un pieņems patiesību, un dzīvos. Brāļiem un māsām, kas tik centīgi darbojas tempļos, būs iespēja kļūt, tā sakot, par glābējiem saviem radniekiem un draugiem, kuru labā viņi ir veikuši šos priekšrakstus.¹² [Skat. 4. ieteikumu 139. lpp.]

Mums jācenšas pildīt tempļa un ģimenes vēstures darbu, pat ja tas prasa no mums zināmus upurus.

Katra vīrieša un sievietes prātā vajadzētu būt mērķim nākt uz Tempļiem un pildīt šo darbu. Tas ir dižens darbs un arī svarīgs.

*Vecāki var palīdzēt saviem bērniem sagatavoties
pieņemt aicinājumu ienākt templī.*

Kad mēs aiziesim nākamajā dzīvē un satiksim tur savus mirušos draugus, un nebūsim izpildījuši darbu, kas ir nepieciešams viņu paaugstināšanai un slavai, mēs nejutīsimies priecīgi, un tā nebūs visai patīkama tikšanās.

Mums nevajag gaidīt, lai apstākļi vienmēr būtu patīkami un atbilstoši; taču mums jācenšas sagatavoties, lai izpildītu šo darbu, pat ja tas prasa nelielu uzupurēšanos no mūsu puses. . . . Mēs dedzīgi vēlamies, lai brāļi un māsas neizturētos nevērīgi pret šo svarīgo darbu. Vai jūs zināt, kāds būs galvenais darbs tūkstoš atpūtas gadu [Tūkstošgades] laikā? Tas būs tas darbs, ko mēs cenšamies mudināt Pēdējo dienu svētos izpildīt pašreiz. Tempļi tiks uzcelti visā šajā zemē, un brāļi un māsas dosies tajos un, iespējams, pūlēsies dienu un nakti, lai paātrinātu darbu un izpildītu nepieciešamās lietas, pirms Cilvēka Dēls varēs stādīt priekšā Savu valstību Savam Tēvam. Šis darbs ir jāizpilda, pirms Cilvēka Dēls var nākt un saņemt Savu valstību, lai stādītu to priekšā Savam Tēvam.¹³ [Skat. 5. ieteikumu 139. lpp.]

Kad mēs ieejam tempļi ar šķīstu sirdi, Tas Kungs svētī mūs atbilstoši tam, kas, pēc Viņa domām, ir mums vislabāk.

Kad mēs ieejam šajos tempļos, tad spējam izbaudīt Tā Kunga Garu pilnīgāk nekā jebkurā citā vietā. Tempļi ir Tā Kunga celtnes, un to sienās tiek veikts Viņa vissvarīgākais darbs. . . .

. . . Es jūtos apmierināts, kad cilvēki ieiet šajos tempļos un no tiem iziet, jūtoties labāki, kā arī apņēmoties savos prātos būt nedaudz labākiem, nekā viņi ir bijuši. Mēs vēlamies, lai svētajiem būtu tieši šādas sajūtas. . . .

. . . Esiet uzticīgi, brāļi un māsas, un neatlaidīgi; nāciet uz tempļi un izpildiet tajā savu darbu, un jūs gūsit tajā prieku, un būsit labāk sagatavoti, lai pretotos pasaules nepatīkamajām lietām.¹⁴

Tie, kuri [nāk] uz Tempļi ar šķīstu sirdi un nožēlas pilnu garu, neizies no tā, nesaņemot sevišķas svētības, kaut arī tās dažos vai, iespējams, daudzos gadījumos var būt citādas, nekā daži varētu sagaidīt. . . . Daži svētie varētu vēlēties ieraudzīt kalpojošos eņģeļus . . . vai cerēt ieraudzīt Dieva seju. Tas varētu būt jums nenoderīgi, lai dotu jums šādas izpausmes. Tas Kungs zina, kas ir vislabākais

katram cilvēkam, un pielāgos Savas dāvanas, lai tās dotu vislielāko labumu tiem, kas tās saņem. Var droši cerēt, ka katrs uzticīgs svētais, kurš ieiet tajā Namā, saņems svētību, kas viņam dos lielu gandarījumu. Pirms tie, kuri gatavojas ieiet Tempļi, [izies] no tā, kaut kas radīsies viņu sirdīs un sapratnē, kas viņiem [būs] noderīgs turpmākajā dzīvē. Uz to viņiem, kā patiesiem Pēdējo dienu svētajiem, ir tiesības.¹⁵ [Skat. zemāk 6. ieteikumu.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet stāstu par Soltleikas Tempļa slēgākmenis ceremoniju (131.–134. lpp.). Ja jūs esat piedalījušies kāda tempļa iesvētīšanā, padomājiet, kā jūs tajā jutāties. Ko mēs paužam Tam Kungam, kad piedalāmies Oziannas saucienā?
2. Pārlasiet Prezidenta Snova aicinājumu „nākt uz Tempļiem” (134.–135. lpp.). Padomājiet, kā jūs varētu pieņemt šo aicinājumu un kā to izteikt ģimenes locekļiem un draugiem.
3. Kad jūs mācīsities otro sadaļu 135.–136. lpp., apdomājiet, kādas svētības varat gūt tempļa priekšrakstu saņemšanas un tempļa derību noslēgšanas dēļ. Kā šīs svētības ir ietekmējušas jūs un jūsu ģimeni?
4. Izlasiet sadaļu, kas sākas 135. lpp. Kā mēs rīkojamies kā „glābēji [saviem] radniekiem un draugiem”, kad pildām šo darbu? Kādas iespējas ir nodrošinājusi Baznīca, lai mums palīdzētu?
5. Ko mēs varam darīt, lai veltītu tempļa un ģimenes vēstures darbam pelnītu uzmanību un laiku? (Pārlasiet sadaļu, kas sākas 136. lappuses augšā.)
6. Kādas ir dažas no personīgajām un garīgajām svētībām, ko varam saņemt, kad piedalāmies tempļa darbā? (Dažus piemērus skat. 138.–139. lpp.)

Saistītie Svētie Raksti: M&D 97:15–17; 109:1–23; 128:15–18; 132:19; 138:57–59

Mācīšanas padoms: „Jūs varat palīdzēt tiem, kurus mācāt, būt pārliecinātiem par savām spējām piedalīties pārrunās, ja pozitīvi reaģējat uz katru sirsnīgu piezīmi. Piemēram, jūs varētu teikt: „Paldies par atbildi. Tā bija ļoti pārdomāta” . . . vai „Tas ir labs piemērs”, vai „Es pateicos par visu, ko jūs šodien teicāt”” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 11.
2. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 11–12.
3. Skat. J. H. A., *Millennial Star*, 1892. gada 2. maijs, 281.
4. *Millennial Star*, 1892. g. 4. jūl., 418.
5. *Millennial Star*, 1892. gada 2. maijs, 281–282.
6. *Millennial Star*, 1895. g. 27. jūn., 403.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897. g. 30. mar., 1.
8. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897. g. 30. mar., 1.
9. Skat. „Funeral Services of Apostle Erastus Snow”, *Millennial Star*, 1888. g. 2. jūl., 418.
10. *Millennial Star*, 1895. g. 27. jūn., 405.
11. *Millennial Star*, 1895. g. 27. jūn., 403–404; skat. arī *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), 177.
12. *Deseret Weekly*, 1893. g. 4. nov., 609.
13. *Millennial Star*, 1895. g. 27. jūn., 404–405.
14. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897. g. 30. mar., 1.
15. Pielāgots no Prezidenta Snova runas detalizētas parafrāzes avīzē *Deseret Weekly*, 1893. g. 8. apr., 495.

„Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis”

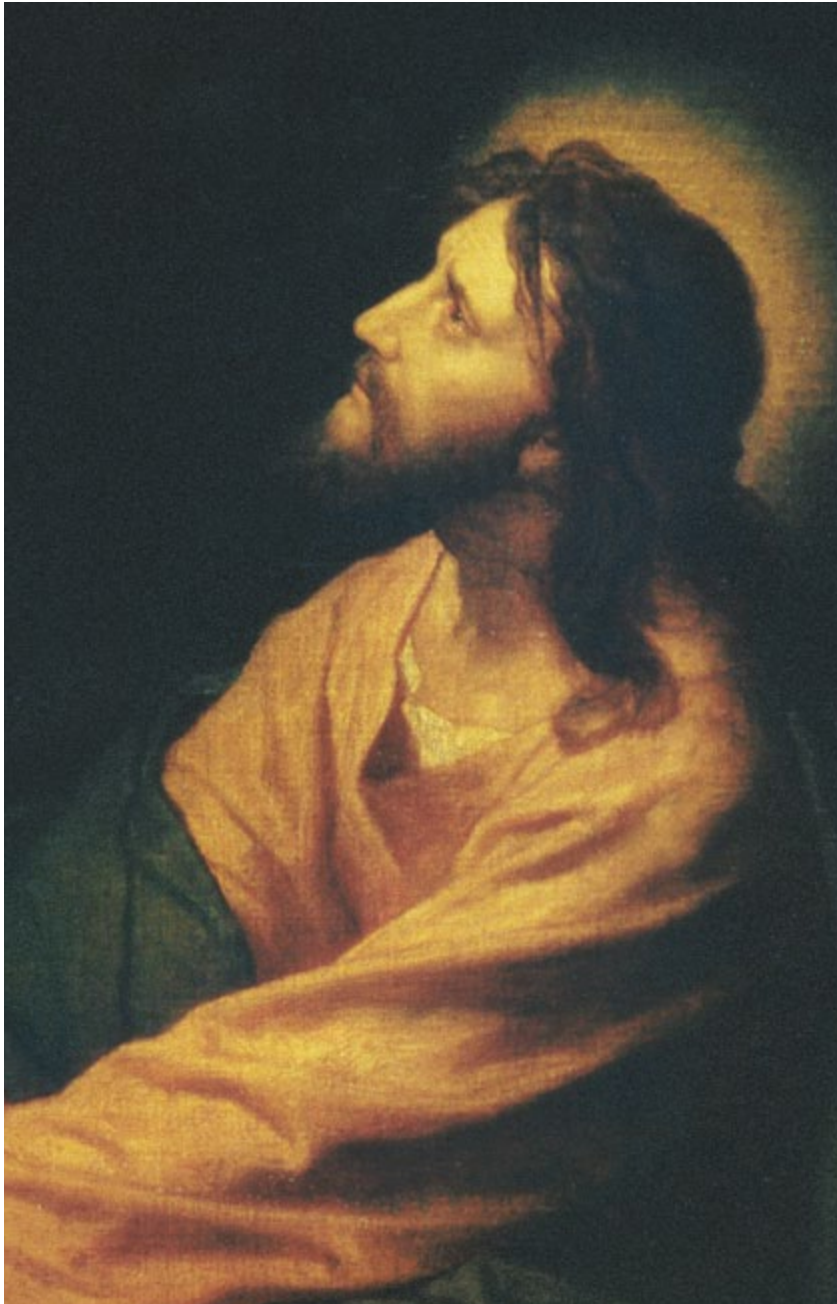
„Mums ir jāpakļauj sava griba Tēva gribai un jāvēlas teikt: „Kāda ir mūsu Tēva griba, jo mums šeit pasaulē ir jākalpo Viņam?” Tad mums izdosies katrs mūsu darbs.”

No Lorenzo Snova dzīves

1899. gada 31. martā Prezidents Lorenzo Snovs brauca uz Brigama Janga akadēmiju (pašreiz Brigama Janga universitāte), kur liela Pēdējo dienu svēto grupa bija sapulcējusies, lai svinētu viņa 85. dzimšanas dienu. No rīta notika dievkalpojums, kurā viņš uzrunāja sapulcējušos vīriešus. Tajā pašā laikā sievietēm bija līdzīga sapulce, ko vadīja Augstākā Prezidija un Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļu sievas. Pēcpusdienā visi sapulcējās kopējā sapulcē.

Pēcpusdienas sapulces laikā 23 bērni „uzkāpa uz paaugstinājuma un, pavērsušies pret Prezidentu Snovu, nodziedāja divas dziesmas . . . , pēc tam katrs bērns pasniedza Prezidentam ziedu pušķi”. Prezidents Snovs pateicās bērniem un pasludināja svētību pār viņiem. Tad astoņi Brigama Janga akadēmijas studenti pēc kārtas uzkāpa tribīnē. Katrs no viņiem, pārstāvot kādu skolas organizāciju, pasniedza pravietim rūpīgi sagatavotu apsveikumu. Atbildot uz šiem mīlestības un apbrīnas pilnajiem vārdiem, Prezidents Snovs teica:

„Brāļi un māsas, es nezinu, ko par šo visu lai saku. Es gribētu iet mājās un apdomāt notikušo, taču pieņemu, ka no manis tiek sagaidītas dažas piezīmes un ka man būtu kas jāsaka, bet es tiešām nezinu, ko lai saku. Tomēr es teikšu šo. Es ļoti skaidri apzinos, ka jūs neparādāt šo godu man kā Lorenzo Snovam, bet gan tā amata dēļ, ko es pārstāvu kopā ar saviem brāļiem, padomniekiem un Divpadsmito kvoruma locekļiem. . . . Es jūtos tā, ka visu, ko dzīvē esmu sasniedzis, neesmu sasniedzis es pats, Lorenzo Snovs, un visas

*Ģetzemanes dārzā Glābējs teica: „Ne Mans,
bet Tavs prāts lai notiek!” (Lūkas 22:42).*

pieredzes, kas ir vedušas mani uz Baznīcas prezidenta amatu — to nav darijis Lorencs Snovs, bet gan Tas Kungs. Kad Jēzus bija uz Zemes, Viņš teica šos zīmīgos vārdus, par kuriem es esmu domājis un kas pastāvīgi ir bijuši manā prātā visos manos darbos: „Es no Sevis nespēju darīt nekā. Kā Es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns.” Kādēļ Viņš teica, ka Viņa spriedums ir taisns? Viņš saka: „Jo Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis”. [Skat. Jāņa 5:30.] Tas ir princips, mani brāļi un māsas, pēc kura es esmu centies rīkoties, kopš man tika atklāts, ka mans Tēvs debesīs, un jūsu Tēvs debesīs, dzīvo. Es esmu centies darīt Viņa gribu. . . .

Kad jūs pagodināt mani un manus padomniekus, un Divpadsmito kvorumu, jūs īstenībā pagodināt To Kungu. Mēs to esam atklājuši jau sen, katrs no mums, ka paši no sevis mēs nespējam darīt nekā. Tikai tad mēs esam guvuši panākumus savos darbos, kad rīkojamies pēc tā principa, pēc kura Jēzus rīkojās, kad Viņš bija pasaulē; tāpat tas būs arī ar jums.”¹

Lorencs Snova mācības

Kad mēs cenšamies uzzināt un pildīt Dieva gribu, mēs ieturam kursu, kurā nebūs nekādu neveiksmju.

Pastāv kurss, kuram vīrieši un sievietes var sekot un kur nebūs nekādu neveiksmju. Lai kādas būtu vilšanās un šķietamas neveiksmes, vispārējās neveiksmes patiesībā nebūs. . . . Dažreiz ir šķitis, ka mēs virzāmies atpakaļ; vismaz tā ir šķitis tiem, kuri nebija saņēmuši pilnīgu apgaismību attiecībā par Dieva prātu un gribu. Baznīca ir izgājusi cauri ļoti dīvainām pieredzēm, un tai piederīgie cilvēki ir nesuši lielus upurus. . . . Taču mēs esam izturējuši šos upurus un, kā ļaudis kopumā, neesam cietuši neveiksmi. Kāpēc mēs neesam cietuši neveiksmi? Tāpēc ka cilvēki kopumā savus prātus bija pievērsuši patiesiem dzīvības principiem un pildīja savus pienākumus. . . . Cilvēkiem parasti ir bijis Tā Kunga Gars, un viņi ir rīkojušies pēc Tā norādījumiem. Tādēļ cilvēki nav piedzīvojuši neveiksmi. Tāpat tas varētu būt ar atsevišķiem cilvēkiem. Katram cilvēkam pastāv kurss, kuram sekojot, netiks ciesta neveiksme. Tas attiecas gan uz laicīgām, gan garīgām lietām. Tas Kungs mums šajos pantos, ko es nolasiju no Mācības un Derību grāmatas, ir devis atslēgvārdu:

„Ja jūsu acs būs vērsta vienīgi uz Manu godību, viss jūsu ķermenis tiks piepildīts ar gaismu, un tur nebūs tumsības jūsos; un tas ķermenis, kas ir piepildīts ar gaismu, saprot visu. Tādēļ iesvētiet sevi, lai jūsu prāti pievērstos vienīgi Dievam.” [M&D 88:67–68.]

Tā ir atbilde, kā cilvēks var vienmēr būt panākumiem bagāts. Pāvils teica:

„Es dzenos pretim mērķim, goda balvai — Dieva debesu aicinājumam Kristū Jēzū.” [Filipiešiem 3:14.]

Tas ir dižs mērķis, kam pastāvīgi jābūt katra Pēdējo dienu svētā prātā. Kas ir tā balva? . . . „Tādēļ tam tiks dots viss, kas ir Manam Tēvam.” [M&D 84:38.]

Glābējs kādā reizē izteica neparastu apgalvojumu. Tas ir Jāņa evaņģēlija 5. nodaļā:

„Es no Sevis nespēju darīt nekā.” [Jāņa 5:30.]

Tas ir zīmīgi, ka Dievs, kurš radija pasaules, kurš nāca šajā pasaulē miesā, kurš veica varenus brīnumus un ziedoja Savu dzīvību pieres vietā cilvēces ģimenes glābšanai — ka Viņš teiktu: „Es no Sevis nespēju darīt nekā.” Tad Viņš turpina:

„Kā Es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns, jo Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis.” [Jāņa 5:30.]

Tie ir brīnišķīgi vārdi, un tiem ir liela nozīme. Mēs arī vēlamies šādu noskaņojumu katrā savā rīcībā un darbībā, vai nu laicīgā, vai garīgā, un nedomāt par sevi. Mums jācenšas noskaidrot, kā izmantot Dieva doto naudu un informāciju. Atbilde ir vienkārša — lai pagodinātu Dievu. Mūsu acij jābūt vērstai vienīgi uz Dieva godību. Tas ir īstais iemesls, kādēļ mēs atstājam iepriekšējo dzīvi un [nācām] šajā dzīvē. Mums jācenšas īstenot Visuaugstā Dieva nodomus un jājūtas līdzīgi Jēzum: „Es no sevis nespēju darīt nekā.” Ja mēs šodien un rīt, šonedēļ un nākamnedēļ rīkojamies Dieva interesēs, ar aci vērstu vienīgi uz Viņa godību, tad nevar būt nekādas neveiksmes.² [Skat. 1. ieteikumu 149. lpp.]

Kad mēs paklausām Dieva gribai, Viņš mums dod spēku, lai mēs gūtu panākumus Viņa darbā.

Paši no sevis mēs nespējam darīt nekā. Jēzus teica: „Patiesi, patiesi Es jums saku: Dēls no Sevis neko nevar darīt, ja Viņš neredz

Tēvu to darām. Jo, ko Tas dara, to arī Dēls dara tāpat.” [Jāņa 5:19.] Viņš nāca šajā pasaulē darīt Sava Tēva gribu, nevis Savu gribu. Mūsu vēlmēm un apņēmībai jābūt tādai pat. Kad mēs saskaramies ar lietām, kas no mums prasa piepūli, mums ir jāpakļauj sava griba Tēva gribai un jāvēlas teikt: „Kāda ir mūsu Tēva griba, jo mums šeit pasaulē ir jākalpo Viņam?” Tad mums izdosies katrs mūsu darbs. Mēs varētu arī neieraudzīt šī darba panākumus šodien vai rīt, tomēr šim darbam būs panākumi.³

„Tad Mozus sacīja uz Dievu: „Kas es esmu, ka man jāiet pie faraona un ka man jāizved israēlieši no Ēģiptes?”” [Skat. 2. Mozus 3:11.] . . .

„Tad Mozus sacīja uz To Kungu: „Ak, Kungs, es neesmu runātājs, tāds neesmu bijis vakar, tāds neesmu arī šodien, kopš Tu runāji ar Savu kalpu, bet man ir grūta valoda un neveikla mēle.” [Skat. 2. Mozus 4:10.] . . .

Šajos pantos, ko es nolasiju, mēs redzam, ka Dievs aicināja Mozu izpildīt noteiktu darbu; Mozus jutās nespējīgs un nelietpratējs tajā, kas no viņa bija prasīts. Darbs bija par lielu. Pēc savas dabas un rakstura tas bija pārāk pamatīgs, un tas prasīja tādu spēku un spējas, kādu Mozum, pēc viņa paša domām, nebija; viņš sajuta arī savu vājumu un lūdza Dievu šim darbam izvēlēties citu cilvēku. . . . Viņš iebilda un šādi runāja ar To Kungu: Kas es esmu, lai mani sūtītu paveikt šo lielo darbu, — jo tas nav iespējams, ka to varētu paveikt ar tādām spējām, kādas piemīt man. . . .

Mozum bija šādas sajūtas un uzskati, un viņš ar tiem vēlējās iespaidot Dievu. Tā tas ir bijis jau no sākuma; kad Tas Kungs aicināja cilvēkus, viņi jūta savu nespēju, un tā tas ir, kad elderi tiek aicināti jūs uzrunāt. Tā tas ir ar elderiem, kas tiek aicināti doties pie Zemes tautām kā evaņģēlija kalpotāji. Viņi sajūt savu nepiemērotību. Viņi sajūt savu ierobežotību. . . .

Kad Jeremija tika aicināts, viņš jutās tāpat kā Mozus. Viņš teica, ka Tas Kungs bija viņu aicinājis būt par pravieti ne tikai Israēla namam, bet visām apkārtējām tautām. Viņš vēl bija tikai bērns, līdzīgi kā Džozefs Smits, kad Dievs pirmo reizi parādījās viņam. Džozefam bija tikai 14 gadi — viņš, zināmā mērā, bija bērns — nepazīstams pasaules gudrajiem un mācītajiem — tāpat arī Jeremija, kad Dievs viņu pirmo

reizi aicināja, — Jeremija teica: „Es esmu tikai bērns. Kā lai es paveicu šo lielo darbu, ko Tu no manis prasi, kā lai es izpildu šos lielos pienākumus, kurus Tu vēlies uzlikt uz maniem pleciem?” Viņš savā sirdī noskaņojās pret šī lielā darba veikšanu. Taču Dievs viņam par mierinājumu pateica: „Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu.” Viņš teica, ka pazina Jeremiju [pirsmirstīgajā] garu pasaulē un ka viņš izpildītu to, ko Tas Kungs no viņa prasītu; „un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām”. [Skat. Jeremijas 1:5–6.] Jeremija paklausīja un, pateicoties Visuvarenā spēkam, izpildīja to, ko Tas Kungs no viņa prasīja. . . .

Tas Kungs rīkojas pavisam citādi nekā cilvēki. Viņš dara citādi. Apustulis Pāvils par to runāja. Viņš teica: „Jūs esat aicināti. Dievs nav aicinājis gudros, bet ģeķīgos, lai liktu kaunā gudros.” [Skat. 1. korintiešiem 1:25–27.] Arī apustuļi, kurus Dievs aicināja, kurus aicināja Jēzus, Dieva Dēls, un uzlika viņiem Savas rokas, un deva viņiem Savu priesterību un pilnvaras izpildīt Viņa darbu, nebija izglītoti; viņi nesaprata zinātnes, viņiem nebija augsti amati Jūdejā — viņi bija nabadzīgi un neizglītoti; viņiem nebija augstu pasaulīgu aicinājumu. . . . Tad nu, Tas Kungs ir citāds. Viņa aicinājumi ir citādāki nekā cilvēku aicinājumi. Cilvēki ļoti ātri [apjūk] attiecībā uz to, kā Dievs aicina cilvēkus; vislabākie un visgudrākie vīrieši bieži vien [apjūk]. Mozus bija [apjucis] attiecībā uz to, kā Tas Kungs stiprinātu viņu tā darba paveikšanai, ko Viņš prasīja no Mozus, taču vēlāk tas Mozum tika paziņots. Tas Kungs nāca viņam palīgā brīnumainā veidā, pārliecinādams viņa brāļus, Israēla tautu, kad Viņš, diženais Jehova, apmeklēja Mozu un sarunājās ar viņu. Mozus apspriedās ar viņiem un pateica par savu misiju, un viņi galu galā piekrita. Viņi pieņēma un klausīja viņa padomiem un vadībai, un viņš izveda viņus no verdzības zemes Ēģiptē. Viņš guva panākumus, taču panākumi tika gūti, nevis pateicoties viņa paša gudrībai; Mozus visus savus panākumus piedēvēja Visuvarenajam Dievam, kurš viņu bija aicinājis. Arī mēs darām tāpat. . . .

Būtu pietiekami paziņot, ka Dievs ir aicinājis mūs. Mēs neko nesludinām, [izņemot] tikai to, ko no mums prasa Dievs. Starp Israēla elderiem varētu tik tikko atrast kādu, kurš nebūtu juties nesagatavots, kad tika aicināts sludināt evaņģēliju un pildīt pienākumus un saistības, kas viņam tika uzlikti. Es esmu ievērojis, ka daži no

Mozus „visus savus panākumus piedēvēja Visuvarenajam Dievam, kurš viņu bija aicinājis. Arī mēs darām tāpat”.

labākajiem runātājiem, kas ir runājuši no šīs tribīnes, bija nobijušies, kad tika aicināti, un lūdza klātesošo ticību un atbalstu. Tad viņi stāvēja Jehovas spēkā un paziņoja Viņa gribu ar bailēm un trīcēšanu; tas nebija viņu pašu spēks un gudrība, ar ko viņi uzrunāja Pēdējo dienu svētos. Kaut arī viņiem, iespējams, nebija augstskolas izglītības priekšrocību, viņi stāvēja draudzes priekšā, nepaļaujoties uz savu spēku, bet gan uz evaņģēlija spēku un varenību.⁴

Mēs nevaram vienmēr darīt to, ko vēlamies, taču mums būs spēks darīt to, ko mums vajadzētu darīt. Tas Kungs mums dos spēku, lai mēs paveiktu to, kas ir vajadzīgs.⁵ [Skat. 2. ieteikumu 149. lpp.]

Mēs tikām aicināti rīkoties Dieva vārdā, un mēs atzīstam Viņa roku visā labajā, ko veicam.

Visu, ko mēs darām, mēs darām Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdā, un esam gatavi atzīt Visuvarenā roku visā, ko darām. Kad Mozus kļuva

par Israēla bērnu atbrīvotāju no viņu verdzības Ēģiptē, viņš nenāca kā parasts atbrīvotājs, bet gan nāca Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdā, saņēmis pavēli izpestīt viņus ar spēku un pilnvarām, ko bija saņēmis no Dieva. Un kopš brīža, kad viņš parādījās Israēla tautas priekšā, līdz brīdim, kad bija pabeidzis viņam uzticēto darbu, viņš darbojās Tā Kunga vārdā, un nevis savā gudrībā un atjautībā, ne arī pārākā saprātā pār citiem Zemes iedzīvotājiem. Tas Kungs viņam parādījās degošā krūmā un pavēlēja iet un paveikt noteiktu darbu, kas bija saistīts ar varenas tautas mieru, laimi un glābšanu; un šis tautas panākumi un labklājība bija atkarīga no to lietu pildīšanas, ko viņam bija atklājis debesu Dievs. Viņa panākumi un labklājība bija pilnīgi droši, jo darbs, kam viņš bija nozīmēts, nebija viņa paša izgudrojums, bet gan nāca no Jehovas. . . .

Tāpat tas ir attiecināms uz mums. Diženais darbs, kas tagad tiek veikts — cilvēku sapulcināšana no Zemes tautām, nesākās kāda cilvēka prātā vai kādas cilvēku grupas prātos; tas nāca no Visuvarēnā Kunga.⁶

Mēs esam atkarīgi no Dieva; visos mūsu darbos un pūliņos, un visos mūsu panākumos, ko gūstam savos darbos, mēs sajūtam, ka tas ir bijis Dievs, kas to ir paveicis.⁷

Mēs nācām pasaulē ar dižu mērķi, tāpat kā Jēzus, mūsu vecākais brālis, lai darītu mūsu Tēva gribu un darbus; tajā ir rodams miers, prieks un laime, un augšana Dieva gudrībā, zināšanās un spēkā; ārpus tā nav nekādu apsolītu svētību. Tādēļ apņemsimies dzīvot taisnīgi un palīdzēt jebkurai cilvēkam būt labākam un laimīgākam; darīsim visiem labu un nedarīsim nevienam ļaunu; godināsim Dievu un klausīsim Viņa Priesterībai; attīstīsim un saglabāsim apgaismotu sirdsapziņu, un sekosim Svētajam Garam; nepagursim, stingri turēsimies pie labā, izturēsim līdz galam, tad mūsu prieks būs pārpilns, jo liela būs mūsu balva par kārdinājumu apstākļos izciestajām likstām un ciešanām, par izturētajiem smagajiem pārbaudījumiem un mūsu sirds ilgām, un mūsu asarām; jā, mūsu Dievs dos mums nevīstošas slavas kroni.⁸ [Skat. 3. ieteikumu 149. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Rūpīgi izlasiet sadaļu, kas sākas 143. lpp. Kā mēs varam zināt, ka mūsu acs ir vērsta vienīgi uz Dieva godību? Kā vecāki pasaules valdošajā apjukumā var palīdzēt saviem bērniem turēt savas acis vērstas vienīgi uz Dieva godību?
2. Pārlasiet Prezidenta Snova izteikumus par Mozu un Jeremiju (145.–146. lpp.). Kā šie stāsti varētu mums palīdzēt labāk kalpot priesterības kvorumos, Palīdzības biedrībā un citās Baznīcas organizācijās?
3. Prezidents Snovs mācīja, ka mums jākalpo „Tā Kunga vārdā” (147. lpp.). Kā jūs raksturotu cilvēku, kas rīkojas Tā Kunga vārdā? Padomājiet par savām iespējām kalpot Tā Kunga vārdā.
4. Prezidents Snovs lieto vārdus *panākumi* un *panākumiem bagāts* vairākas reizes šajā nodaļā. Kā Dieva skaidrojums vārdam „panākumi” atšķiras no pasaules sniegtā? Kādēļ mēs varam būt pilnīgi droši par panākumiem, kad rīkojamies atbilstoši Dieva gribai?

Saistītie Svētie Raksti: Filipiešiem 4:13; 2. Nefija 10:24; Mosijas 3:19; Helamana 3:35; 10:4–5; 3. Nefijs 11:10–11; 13:19–24; M&D 20:77, 79; Mozus gr. 4:2

Mācīšanas padoms: „Nebaidieties no klusuma. Cilvēkiem bieži vien ir nepieciešams laiks, lai apdomātu viņiem uzdotos jautājumus un atbildētu uz tiem vai lai izteiktu savas sajūtas. Pēc jautājuma uzdošanas, garīgas pieredzes atstāstīšanas vai tad, kad cilvēkam ir grūti izteikties, jūs varētu ieturēt pauzi” (*Teaching, No Greater Call*, 67).

Atsauces

1. Skat. „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. apr., 9–10.
2. „The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894. g. 4. maijs, 7.
3. Skat. Conference Report, 1899. g. okt., 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 1887. g. 11. okt., 2.
5. *Deseret News*, 1861. g. 15. maijs, 82.
6. *Deseret News*, 1869. g. 8. dec., 517.
7. *Salt Lake Daily Herald*, 1887. g. 11. okt., 2.
8. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 487.

Sentdzordžas tabernakls. Šajā ēkā Prezidents Lorencs Snovs teica savu pirmo no daudzajām runām par desmitās tiesas likumu.

Desmitā tiesa — likums mūsu drošībai un attīstībai

*„Desmitās tiesas likums ir viens no vissvarīgākajiem
cilvēkam jebkad atklātajiem likumiem. . . .
Caur paklausību šim likumam, svētajiem tiks
dotas labklājības un panākumu svētības.”*

No Lorenzo Snova dzīves

1899. gada maija sākumā Prezidents Lorenzo Snovs sajuta iedvesmu apmeklēt Sentdžordžas pilsētu un citas apdzīvotas vietas Jūtas dienvidos. Viņš steidzīgi sāka organizēt cilvēku grupu, starp kuriem bija arī vairāki Augstākie pilnvarotie, kuri kopā ar viņu dotos ilgajā ceļojumā.

Kad Prezidents Snovs gatavojās ceļojumam, viņš nevienam ne-teica ceļojuma iemeslu — arī viņš pats to nezināja. „Kad mēs izbraucām no Soltleikas,” vēlāk viņš stāstīja, „mēs nezinājām, kādēļ tieši dodamies uz šīm apdzīvotajām vietām štata dienvidos.”¹ Taču 17. maijā, drīz pēc ceļinieku ierašanās Sentdžordžā, Tā Kunga griba tika „skaidri izpausta” Viņa pravietim.² Sanāksmē, kas notika 1899. gada 18. maijā, Prezidents Snovs paziņoja:

„Šis ir Tā Kunga vārds jums, mani brāļi un māsas, ka jums ir jāpakļaujas tam, kas tiek prasīts no jums kā no cilvēkiem, kuriem ir dotas tādas diženas paaugstināšanas un godības izredzes. Kāds tas ir? Nu, tas ir kaut kas, kas ir ticis skandināts jūsu ausīs laiku pa laikam, līdz jums, iespējams, apnika to klausīties. . . . Tā Kunga vārds jums nav nekas jauns; tas vienkārši skan šādi: LAIKS IR PIENĀCIS KATRAM PĒDĒJO DIENU SVĒTAJAM, KAS CER BŪT GATAVS NĀKOTNEI UN STĀVĒT UZ STINGRA PAMATA, DARĪT TĀ KUNGA GRIBU UN MAKSĀT PILNU DESMITO TIESU. Tas ir Tā Kunga vārds jums, un tas būs Tā Kunga vārds katrai apdzīvotai vietai visā Ciānas zemē. Kad es došos prom no jums, un

jūs sāksit domāt par manis teikto, jūs sāksit apzināties, ka laiks ir pienācis, kad katram vīram ir jāiet un jāsamaksā pilna desmitā tiesa. Tas Kungs mūs ir svētījis un apžēlojies par mums pagātnē; taču nāk laiks, kad Tas Kungs prasa no mums darīt to, ko Viņš ir pavēlējis, un vairs ilgāk nevilcināties. Ko es saku jums šajā Ciānas stabā, to pašu es teikšu visos citos organizētajos Ciānas stabos. Nav neviena vīrieša vai sievietes, kas tagad dzird manus vārdus, kas jutīsies apmierināts (-a), ja viņš vai viņa nemaksā pilnu desmito tiesu.”³

Iepriekšējo 50 gadu laikā, kad Lorenzo Snovs bija apustulis, viņš reti kad savos sprediķos bija minējis desmitās tiesas likumu. Tas mainījās Sentdžordžā, Jūtā, atklāsmes dēļ, ko viņš saņēma. „Es nekad agrāk nebiju saņēmis pilnīgāku atklāsmi,” viņš vēlāk teica, „par desmitās tiesas [atklāsmi].”⁴ Viņš un viņa ceļabiedri no Sentdžordžas devās uz citām pilsētām, kas atradās Jūtas dienvidos, un mājupceļā uz Soltleiksitiju noturēja 24 sanāksmes. Prezidents Snovs noturēja 26 sprediķus. Katru reizi, kad viņš runāja, viņš ieteica svētajiem klausīt desmitās tiesas likumam.

Ceļinieku grupa atgriezās Soltleiksitijā 27. maijā. Kāda laikraksta reportieris rakstīja: „Prezidents izskatās spēcīgāks un aktīvāks šodien nekā dienā, kad viņš devās prom no Soltleikas.” Atbildot uz komentāru, ka viņš esot „izturējis ceļojumu pārsteidzoši labi”, 85 gadus vecais pravietis teica: „Jā, tā visi saka. . . . Ceļojums man ir nācis par labu. Es nekad dzīvē neesmu juties labāk. Es jūtu, ka Tas Kungs mani atbalsta, uzklausat svēto lūgšanas.”⁵

Papildus izteiktajām domām par savu labklājību, viņš dalījās savās sajūtās par Dienvidjūtas svēto ticību un taisnīgumu. Viņš teica, ka viņš un viņa pavadoņi tika uzņemti „ar sirsnīga prieka un pateicības izpausmēm”.⁶ Viņš ziņoja, ka tad, kad viņš ieteica svētajiem ievērot desmitās tiesas likumu, „Tā Kunga Gars nolaidās pār cilvēkiem, un viņi ārkārtīgi priecājās un savās sirdīs apņēmas ievērot gan šī principa burtu, gan garu”.⁷ Atbildot uz jautājumu par cilvēku vispārējo stāvokli, viņš teica: „Viņi dzīvo omulīgās mājās, viņi ir sevišķi labi ģērbusies, un šķiet, ka viņiem ir pietiekoši daudz zemes labumu, ko ēst un dzert. Sentdžordžas stabā cilvēki cieš no spēcīga sausuma, kas ir visspēcīgākais visu šo gadu laikā, taču viņiem ir ticība, ka drīz līs lietus.”⁸

29. un 30. maijā Prezidents Snovs vispirms nolasīja divus sprediķus Jauno sieviešu savstarpējās pilnveidošanās asociācijas

amatpersonām par desmitās tiesas likumu un tad — Jauno vīriešu savstarpējās pilnveidošanās asociācijas amatpersonām.⁹ Otrās runas beigās Elders B. H. Robertss, no Septiņdesmitajiem, iepazīstināja ar rezolūciju, ko vienbalsīgi atbalstīja visi klātesošie: „Nolemts: Mēs pieņemam mācību par desmito tiesu, kā to tikko ir izklāstījis Prezidents Snovs, kā Tā Kunga vārdu un gribu attiecībā uz mums tagad, un mēs to pieņemam ar visu sirdi; mēs paši to ievērosim un darīsim visu, kas mūsu spēkos, lai liktu Pēdējo dienu svētajiem rīkoties tāpat.”¹⁰ 2. jūlijā visi Augstākie pilnvarotie, kā arī pārstāvji no visiem Baznīcas stabiem un bīskapijām apmeklēja svinīgu sapulci Soltleikas Templī, pirms tam gavējuši un lūguši, lai tai sagatavotos. Tur viņi vienbalsīgi pieņēma to pašu rezolūciju.¹¹ Arī Prezidents Snovs bija uzticīgs šai rezolūcijai, mācot desmitās tiesas likumu daudzos stabos un pārraigot citu Baznīcas vadītāju centienus šajā ziņā.

Dažus mēnešu pēc viņa vizītes Dienvidjūtā, Prezidents Snovs saņēma ziņu par to, ka Pēdējo dienu svētie no jauna ir apņēmušies paklausīt desmitās tiesas likumam. Šī ziņa viņam deva „vislielāko prieku un gandarījumu”,¹² jo viņš zināja, ka, turpinot paklausīt šim likumam, „Visuvarenā svētības tiks izlietas pār šiem ļaudīm, un Baznīca attīstīsies ar iepriekš nepieredzētu spēku un ātrumu”.¹³

Prezidents Snovs bija atkārtoti apgalvojis svētajiem, ka viņi tiks svētīti individuāli — gan laicīgi, gan garīgi —, ja paklausīs desmitās tiesas likumam.¹⁴ Šis apsoliņums tika daļēji piepildīts 1899. gada augustā, kad Sentdžordžas iedzīvotāji baudīja īslaicīgu atvieglojumu no sausuma; viņu ticība tika atalgota ar 7,44 centimetriem lietus, kas bija vairāk nekā pēdējo 13 mēnešu laikā.¹⁵ Prezidents Snovs bija arī apsoliņjis, ka paklausība desmitās tiesas likumam nesīs svētības Baznīcai kopumā. Viņš bija pārliecināts, ka uzticīgo Baznīcas locekļu desmitās tiesas palīdzēs Baznīcai atbrīvoties no parādiem, kuros tā bija nonākusi galvenokārt vajāšanu dēļ.¹⁶ Šis solījums tika piepildīts 1906. gadā, piecus gadus pēc Prezidenta Lorenco Snova nāves. 1907. gada aprīļa Vispārējā konferencē Prezidents Džozefs F. Smits paziņoja:

„Es uzskatu, ka Baznīcas vēsturē nav bijis laika, kad Pēdējo dienu svētie būtu ievērojuši desmitās tiesas likumu plašāk un godīgāk, nekā viņi to ir darījuši pēdējā laikā. 1906. gadā samaksātās desmitās tiesas apjoms ir pārsniedzis visus iepriekšējos gadus. Tas ir labs

rādītājs tam, ka Pēdējo dienu svētie pilda savus pienākumus, ka viņi tic evaņģēlijam, ka viņi ir ar mieru ievērot Dieva baušļus un ka viņi klausā desmitās tiesas likumam uzticīgāk nekā varbūt jebkad agrāk. Es vēlos jums pateikt vēl vienu lietu un arī apsveikt jūs, ka mēs, pateicoties Tā Kunga svētībām un svēto uzticībai desmitās tiesas maksāšanā, esam spējuši samaksāt savas parādsaistības. Šodien Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcai nepieder neviens dolārs, ko tā uzreiz nevarētu samaksāt. Beidzot mēs varam norēķināties nekavējoties. Mums vairs nav jāaizņemas un mums vairs nevajadzēs aizņemties, ja Pēdējo dienu svētie turpinās dzīvot saskaņā ar savu reliģiju un ievēros desmitās tiesas likumu.”¹⁷ [Skat. 1. ieteikumu 158. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Desmitās tiesas likumu ir viegli saprast, un to var ievērot ikviens.

Es lūdzu jūs Tā Kunga vārdā, un es lūdzu, lai katrs vīrietis, sieviete un bērns . . . maksātu vienu desmito daļu no saviem ienākumiem kā desmito tiesu.¹⁸

[Desmitā tiesa] nav sarežģīts likums. . . . Ja kāds cilvēks saņem desmit dolārus, viņa desmitā tiesa ir viens dolārs; ja viņš saņem simts dolāru, viņa desmitā tiesa ir desmit dolāru. . . . To ir ļoti viegli saprast.¹⁹

[Kāds varētu sev jautāt] Cik man būtu jāmaksā kā desmitā tiesa? Vai es nevaru paturēt daļu sev? Tas Kungs ir ļoti bagāts, un es šaubos, vai Viņš vispār uztrauksies, ja es nedaudz paturēšu savām vajadzībām; un tā šis cilvēks nedaudz patur savām vajadzībām. Taču tas mazums, kas tika paturēts, uztrauks viņu, ja viņa sirdsapziņa līdzinās lielākai daļai Pēdējo dienu svēto. Tā viņu zināmā mērā uztrauks dienā, un arī kad viņš par to domās naktī. Viņš nebaudīs tādu laimi, kādu viņam būtu privilēģija baudīt — tā viņu būs atstājusi.²⁰

Daļa no desmitās tiesas nav desmitā tiesa, tāpat kā cilvēka iegremdēšana līdz pusei nav kristības.²¹

Nav neviena vīrieša vai sievietes, kas nevarētu maksāt vienu desmito daļu no tā, ko viņš vai viņa saņem.²²

Brāļi un māsas, mēs vēlamies, lai jūs par to lūgtu Dievu. . . . Tā vietā, lai domātu par naudu tik zemiskas domas, kādas tās dažiem ir,

Prezidents Snovs ieteica vecākiem un skolotājiem mācīt bērniem maksāt desmito tiesu.

mums būtu jāmaksā desmitā tiesa. . . . Tas Kungs no mums pieprasa, lai mēs maksātu desmito tiesu tagad. Un Viņš sagaida, ka nākotnē katrs cilvēks maksās desmito tiesu. Mēs zinām, kas ir viena desmitā daļa; maksāsim to Tam Kungam. Tad mēs varam doties pie bīskapa un pavisam atklāti un godīgi lūgt tempļa apmeklēšanas rekomendāciju.²³

Es jums saku Tā Kunga, Israēla Dieva, vārdā — ja jūs no šī brīža un turpmāk maksāsiet desmito tiesu, Tas Kungs jums piedos visu agrāko desmitās tiesas nemaksāšanu, un Visuvarenā svētības tiks izlietas pār šiem ļaudīm.²⁴

Es vēlos, lai šis princips tā iegultu mūsu sirdīs, ka mēs to nekad neaizmirstu. Kā es to vairākkārt esmu teicis, es zinu, ka Tas Kungs piedos Pēdējo dienu svētajiem viņu agrāko nolaidību desmitās tiesas maksāšanā, ja viņi tagad nožēlos grēkus un kopš šī brīža apzinīgi maksās desmito tiesu.²⁵ [Skat. 2. ieteikumu 158. lpp.]

Kad mēs maksājam desmito tiesu, mēs veicinām Baznīcas darbu.

Šī Baznīca nevarētu pastāvēt, ja vien nebūtu ieņēmumu, un šos ieņēmumus Dievs ir nodrošinājis [caur desmitās tiesas likumu].

Mūsu tempļi, kuros mēs saņemam vislielākās svētības, kas jebkad ir piešķirtas mirstīgiem cilvēkiem, tiek celti no šiem ieņēmumiem. Mēs nekad nevarētu sūtīt . . . elderus pasaulē sludināt evaņģēliju, kā mēs to tagad darām, ja vien nebūtu ieņēmumu, ar kuriem to varētu darīt. . . . Tad vēl ir tūkstoš citu lietu, kas notiek nepārtraukti, kam ir vajadzīgi līdzekļi. . . .

Ja daži Pēdējo dienu svētie nebūtu maksājuši desmito tiesu, mūsu četri Tempļi šeit [1899. gads] nekad nebūtu uzbūvēti, un Dieva spriedumi un likumi par paaugstināšanas un godības iegūšanu nekad nebūtu ievēroti. Pirmais rīcības princips Pēdējo dienu svētajiem ir iesvētīt zemi caur desmitās tiesas likuma ievērošanu un sevis sagatavošanu tā, lai varētu saņemt priekšrakstus, kas attiecas uz mūsu mirušo paaugstināšanu un slavu.²⁶ [Skat. 3. ieteikumu 158. lpp.]

Tas Kungs mūs svētīs laicīgi un garīgi, ja mēs ievērosim desmitās tiesas likumu.

Desmitās tiesas likums ir viens no vissvarīgākajiem cilvēkam jebkad atklātajiem likumiem. . . . Paklausot šim likumam, svētajiem tiks dotas labklājības un panākumu svētības.²⁷

Ja mēs ievērosim šo likumu . . . zeme tiks iesvētīta, un mēs tiksim uzskatīti par cienīgiem, lai saņemtu Tā Kunga svētības un tiktu atbalstīti, un stiprināti savos finanšu darījumos un visā, ko darām, — gan laicīgi, gan garīgi.²⁸

Baznīcas laicīgā glābšana . . . ir atkarīga no paklausības šim likumam.²⁹

Starp Pēdējo dienu svētajiem pastāv nabadzība un vienmēr pastāvēs, līdz mēs sāksim paklausīt vismaz desmitās tiesas likumam.³⁰

Es patiešām ticu — ja Pēdējo dienu svētie pakļausies šim likumam, mēs varēsim prasīt atbrīvošanu no katra ļaunuma, kas varētu mūs piemeklēt.³¹

Šis likums ir atklāts tieši mūsu aizsardzībai un drošībai, kā arī mūsu pieaugšanai taisnīgumā un svētumā; tas ir likums, ar kuru zeme, kurā mēs dzīvojam, var tikt iesvētīta; likums, ar kuru Ciāna var tikt uzcelta un nostiprināta, lai nekad vairs netiktu ļaunu un bezdievīgu cilvēku gāzta vai izkustināta no savas vietas.³²

Desmitās tiesas līdzekļi tiek lietoti, lai samaksātu par tempļu būvniecību un uzturēšanu.

Mums ir tempļi, un mēs tajos saņemam svētības, pašus augstākos priekšrakstus, kas jebkad doti cilvēkiem uz Zemes, pateicoties mūsu paklausībai šim likumam.³³

Mēs nekad nevarēsim būt gatavi, lai skatītu Dieva seju, ja vien apzinīgi nemaksāsim desmito tiesu un citus ziedojumus.³⁴

Es esmu runājis bez aplinkiem, un es saku, ka tas, ko es esmu teicis par desmito tiesu, nāk no Tā Kunga. Jūs tagad rīkojieties saskaņā ar Tā Kunga Garu, un jūsu acis tiks atvērtas.³⁵ [Skat. 4. ieteikumu 158. lpp.]

Vecākiem un skolotājiem ir pienākums maksāt desmito tiesu un tad mācīt bērniem darīt tāpat.

Māciet [bērniem] maksāt desmito tiesu, kamēr viņi ir jauni. Jūs, mātes, māciet saviem bērniem, ka tad, kad viņi saņem jebkādu

naudu, viņiem viena desmitā daļa no tās ir jāmaksā Tam Kungam, lai cik maz tas arī būtu. Māciet viņiem maksāt pilnu desmito tiesu.³⁶

Tas ir atbilstoši un pareizi, ka . . . [Baznīcas] amatpersonām un skolotājiem būtu jāsaņem savās sirdīs un arī dvēselēs šī likuma gars, lai viņi varētu būt pilnībā pilnvaroti to sniegt, kā arī iedvest jaunajai paaudzei apziņu par tā svarīgumu un svētumu. No jums tiek prasīts, mani brāļi un māsas, lai jūs ne tikai paklausītu šim likumam, bet arī mācītu to citiem, arī jaunajai paaudzei, . . . un atbilstoši tam, cik jūs spēsit saņemt šī likuma garu, jūs spēsit to sniegt un mācīt citiem. . . .

. . . Es pieprasu no jums ne tikai paklausīt šim likumam, bet arī mācīt to Pēdējo dienu svēto bērniem, un iedvest to viņu atmiņā, lai brīdī, kad viņi sasniegs atbildības vecumu, varētu teikt, ka viņiem tas tika mācīts un ka viņi tam klausījuši kopš savas bērnības.³⁷ [Skat. 5. ieteikumu 159. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet aprakstu par to, kā Prezidents Snovs saņēma atklāsmi par desmito tiesu. (151.–154. lpp.) Padomājiet par viņa vēlmi doties uz Sentdžordžu un par cilvēku gatavību paklausīt desmitās tiesas likumam. Ko mēs varam iegūt no šī apraksta?
2. Kāpēc desmitā tiesa „nav sarežģīts likums”? (Dažus piemērus skat. 154.–155. lpp.) Kādēļ daži cilvēki varētu domāt, ka desmitās tiesas likumam ir grūti paklausīt? Kā Prezidenta Snova mācības varētu palīdzēt kādam iegūt liecību par desmitās tiesas maksāšanu?
3. Rūpīgi izlasiet pirmo sadaļu, kas sākas 155. lpp. Kādas svētības jūs un jūsu tuvinieki ir saņēmuši to celtni un programmu dēļ, kas tiek finansētas no desmitās tiesas? Kādēļ desmitās tiesas maksāšana ir privilēģija?
4. Prezidents Snovs liecināja, ka mēs saņemsim svētības, ja paklausīsim desmitās tiesas likumam. (156.–157. lpp.) Kādas ir dažas no svētībām, ko desmitās tiesas likums ir ienesis jūsu dzīvē un jūsu ģimenes locekļu un draugu dzīvē?

5. Apdomājiet Prezidenta Snova padomu vecākiem un skolotājiem. (157.–158. lpp.) Kādēļ, jūsuprāt, bērniem ir svarīgi maksāt desmito tiesu, „lai cik maz tas arī būtu”? Kā bērniem var mācīt maksāt desmito tiesu un ziedojumus?

Saistītie Svētie Raksti: Maleahija 3:8–10; M&D 64:23; 119:1–7

Mācīšanas padoms: „Esiet uzmanīgi, lai, cenšoties izklāstīt visu sagatavoto materiālu, jūs pārāk ātri nepārtrauktu kādu labu pārrunu. Lai arī ir svarīgi izklāstīt materiālu, vēl svarīgāk ir palīdzēt nodarbbas dalībniekiem sajust Gara ietekmi, atbildēt uz viņu jautājumiem, veicināt viņu izpratni par evaņģēliju un nostiprināt viņu apņēmību ievērot baušļus” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Skat. „In Juab and Millard Stakes”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 29. maijs, 5.
2. Skat. „In Juab and Millard Stakes”, 5.
3. *Millennial Star*, 1899. g. 24. aug., 532–533; skat. arī *Deseret Evening News*, 1899. g. 17. maijs, 2; *Deseret Evening News*, 1899. g. 18. maijs, 2. The *Millennial Star* ir minēts, ka Prezidents Snovs sniedza šo runu 8. maijā, taču citi tālaika avoti parāda, ka viņš to sniedza 18. maijā. Prezidents Snovs runāja par desmito tiesu arī 17. maijā.
4. Skat. „President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. aug., 1.
5. Skat. „Pres. Snow Is Home Again”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 27. maijs, 1. Toreiz Baznīcā bija 40 stabu.
6. Skat. „Pres. Snow Is Home Again”, 1.
7. *Deseret Evening News*, 1899. g. 24. jūn., 3.
8. Skat. „Pres. Snow Is Home Again”, 1.
9. Skat. „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, *Improvement Era*, 1899. g. aug., 792–795; skat. arī Anna M. Kenona, “President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, *Young Woman’s Journal*, 1924. g. apr., 184–186.
10. B. H. Robertss, citēts „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, 795.
11. Skat. B. H. Robertss, *Comprehensive History of the Church*, 6:359–360.
12. Skat. Conference Report, 1899. g. okt., 28.
13. Skat. „President Snow in Cache Valley”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. aug., 2.
14. Skat., piemēram, *Deseret Evening News*, 1899. g. 24. jūn., 3. Prezidenta Snova runu tālaika transkripcijas un tālaika laikrakstu publikācijas par viņa ceļojumiem atklāj: kaut arī viņš svētajiem apsoliya, ka viņi tiks svētīti gan laicīgi, gan garīgi, ja paklausīs desmitās tiesas likumam, viņš tieši neapsoliya, ka sausums Dienvidjūtā beigsies.
15. Skat. Western Regional Climate Center, <http://www.wrcc.dri.edu/cgi-bin/cliMONtpre.pl?utstge>.
16. Skat., piemēram, „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, 793.
17. Skat. Conference Report, 1907. g. apr., 7.
18. Skat. Conference Report, 1899. g. okt., 28.
19. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899. g. 28. jūl., 10.
20. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 51.

21. *Deseret Evening News*, 1899. g. 24. jūn., 3.
22. Skat. „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, 185; no sapulces protokola, kas tika noturēta 1899. gada 29. maijā Aktu zālē Soltleiksitijā.
23. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899. g. 28. jūl., 10.
24. Skat. „President Snow in Cache Valley”, 2.
25. Skat. Conference Report, 1899. g. okt., 28.
26. Skat. Conference Report, 1899. g. okt., 27–28.
27. Skat. „In Juab and Millard Stakes”, 5.
28. *Deseret Evening News*, 1899. g. 24. jūn., 3.
29. Skat. „The Annual Conference of the Young Men’s and Young Ladies’ Mutual Improvement Associations”, 794.
30. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899. g. 28. jūl., 10.
31. Skat. „President Lorenzo Snow’s Message on Tithing”, 185.
32. „Tithing” *Juvenile Instructor*, 1901. g. apr., 216.
33. „Tithing”, 215.
34. Skat. „Conference of Granite Stake”, *Deseret Evening News*, 1900. g. 21. maijs, 2; detalizēta parafrāze no runas, ko 1900. gada 20. maijā Prezidents Snovs teica Granīta staba konferencē.
35. *Deseret Semi-Weekly News*, 1899. g. 28. jūl., 10.
36. *Millennial Star*, 1899. g. 31. aug., 546.
37. „Tithing”, 215–216.

Palīdzības biedrība: patiesa žēlsirdība un tīra reliģija

*„Neviena organizācija nav dibināta
ar cēlāku mērķi. Tās pamatā ir patiesa
žēlsirdība, kas ir Kristus tīrā mīlestība.”*

No Lorenzo Snova dzīves

1901. gada vasarā Palīdzības biedrības vispārējais prezidijs organizēja vienas dienas pasākumu Palīdzības biedrības māsām Soltleikas ielejā. Prezidents Lorenzo Snovs pieņēma uzaicinājumu apmeklēt pasākumu un uzrunāt tā dalībnieces. Viņš sāka savu runu, sakot: „Es pateicos par privilēģiju, ka varu pavadīt kādu stundu vai divas jūsu sabiedrībā šajā pēcpusdienā, un ceru, ka jūs šodien jauki pavadāt laiku. Pareizas izpriecas un izklaides ir laba lieta, un es priecājos jūs redzēt, māsas, nododamies nelielai atpūtai un izpriecām, jo jūs, kas tik centīgi strādājat savās mājās un Palīdzības biedrībā dienu no dienas, katrā ziņā esat pelnījušas izbaudīt visu prieku, kas jums ir pieejams.”

Prezidents Snovs, kura māsa, Elīza R. Snova, bija kalpojusi par Palīdzības biedrības otro vispārējo prezidentu, pauda pateicību par Palīdzības biedrības darbu. Runājot par Baznīcas sievietēm, viņš teica: „Ir grūti iedomāties, ko mēs būtu darījuši vai kādus panākumus Tā Kunga darbs būtu guvis bez māsām.” Minot vienu piemēru, viņš atsaucās uz tālaika Baznīcas misionāru programmu, kurā precēti vīrieši bieži tika aicināti pilnlaika misijās: „Kad mēs bijām prom misijās citās valstīs, viņu misijas mājās visbiežāk bija ne mazāk spraigas; un caur likstām un trūkumu viņas ir parādījušas patiesi iedvesmojošu pacietību, sīkstumu un pašpalīdzību. Paldies Dievam par šīs Baznīcas sievietēm! Tieši tā es jūtos, pievienojoties šai sapulcei.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 166. lpp.]

Jau no agrīnajām Baznīcas dienām Palīdzības biedrības māšas ir strādājušas kopā un stiprinājušas viena otru laicīgi un garīgi.

Lorenzo Snova mācības

Palīdzības biedrības locekles ir patiesas žēlsirdības un tīras reliģijas paraugs.

Palīdzības biedrību organizēja . . . Praviētis Džozefs Smits pēc iedvesmas, ko saņēma no Tā Kunga. . . . Šodien tā tiek atzīta par vienu no spēcīgākajiem labā spēkiem Baznīcā. . . .

Palīdzības biedrības misija ir palīdzēt nomocītajiem, kalpot slimajiem un nespēcīgajiem, pabarot trūcīgos, apgērbt kailos un svētīt visus Dieva dēlus un meitas. Neviena organizācija nav dibināta ar cēlāku mērķi. Tās pamatā ir patiesa žēlsirdība, kas ir Kristus tīrā mīlestība [skat. Moronija 7:47], un šāds gars ir izpaudies katrā šīs biedrības kalpošanā cilvēkiem. Apustulis Jēkabs teica, ka „tīra un neapgānīta kalpošana Dieva Tēva priekšā ir šī: pieskatīt bāriņus un atraitnes viņu bēdās, sevi no pasaules pasargāt neapgānītu”. [Jēkaba v. 1:27.] Pieņemot iepriekš teikto par patiesību, Palīdzības biedrības locekles visneklūdīgāk ir bijušas par paraugu tīrai un neapgānītai reliģijai; jo viņas ir kalpojušas bēdās nonākušajiem, viņas ir aplikušas mīlestības rokas bāreņiem un atraitnēm, un viņas ir sevi neapgānītas pasargājušas no pasaules. Es varu liecināt, ka pasaulē nav šķīstāku un dievbijīgāku sieviešu par Palīdzības biedrības māsām.² [Skat. 2. ieteikumu 166. lpp.]

Palīdzības biedrības māsas strādā kopā ar priesterības nesējiem, lai sekmētu Dieva valstības attīstību.

Man vienmēr ir sagādājis prieku ievērot to, cik uzticīgi jūs, Palīdzības biedrības māsas, jebkuros apstākļos esat atradušās blakus Tā Kunga kalpiem. Jūs vienmēr esat stāvējušas Priesterības pusē, gatavas atbalstīt viņu rokas un darīt savu daļu, lai sekmētu Dieva valstības attīstību; un, tā kā jūs esat bijušas dalībnieces šajā darbā, jūs pavisam noteikti būsit dalībnieces šī darba uzvarā, kā arī paaugstināšanā un slavā, ko Tas Kungs dāvās Saviem uzticīgajiem bērniem.

. . . Neviens gudrs bīskaps nevilcināsies pateicībā novērtēt savas bīskapijas Palīdzības biedrības darbu. Ko gan bīskaps darītu bez Palīdzības biedrības? Visiem Baznīcas bīskapiem es teikšu — iedrošīniet Palīdzības biedrības māsas un atbalstiet viņas žēlsirdības un

labdarības darbā, un viņas izrādīsies par svētību jums un cilvēkiem.³
[Skat. 3. ieteikumu 166. lpp.]

Ir labi sajust Palīdzības biedrības ietekmi katrās mājās.

Es iesaku brāļiem mudināt savas sievas [piedalīties] Palīdzības biedrībā . . . ; jo būtu labi sajust šīs organizācijas ietekmi katrās mājās. Es lūdzu jūs, manas māšas, kad jūs apmeklējat Pēdējo dienu svētos viņu mājās, saglabāriet šīs biedrības ietekmi it visur, kur ejat. Tas Kungs jums ir skaidri atklājis jūsu attiecību raksturu ar Viņu un to, kas no jums tiek sagaidīts kā no sievām un mātēm. Māciet šīs lietas tiem, kurus apmeklējat, it sevišķi jaunām sievietēm. . . .

Jums, manas māšas, Palīdzības biedrības locekļēm un mātēm Israēlā, vajadzētu pielietot visu savu ietekmi . . . , lai iestātos par šķīstu mātes lomu un uzticību laulības derībai.⁴ [Skat. 4. ieteikumu 166. lpp.]

Baznīcai augot, Palīdzības biedrības māsām pavērsies plašākas kalpošanas iespējas.

Nav nepieciešams, lai es uzskaitītu, ko Palīdzības biedrība līdz šim ir paveikusi; tās lieliskais darbs ir zināms visā Ciānā un daudzās vietās pasaulē. Pietiks, ja teiksim, ka tā ir bijusi patiesa savai misijai, un tās rekordu ne tuvu nav pārspējusi neviena cita labdarības organizācija. Pēdējo dienu svētie lepojas ar šo biedrību un tās sasniegumiem un pateicas Debesu Tēvam, ka Viņš iedvesmoja Savu kalpu, Pravieti, nodibināt šādu organizāciju. Biedrības nākotne ir ļoti daudzsološa. Baznīcai augot, šīs biedrības darbības lauks atbilstoši palielināsies, un tā kļūs vēl spējīgāka darīt labu nekā līdz šim. Ja visas māšas saliedēsies, lai atbalstītu šo biedrību, tā paveiks varenu darbu un būs par pastāvīgu svētību Baznīcai. Būtu iepriecinoši redzēt, ka šīs organizācijas darbībā ir ieinteresētas gan pusmūža, gan vecāka gadagājuma māšas, un, tā darot, viņas atklās, ka tā nostiprinās viņu ticību, dāvās plašāku skatījumu uz dzīvi un tās pienākumiem, un būtiski viņām palīdzēs pavirzīties uz priekšu pa attīstības un pilnveidošanās ceļu.⁵

Dieva svētība ir pavadījusi [Baznīcas sievietes] kopš viņu darba sākuma, un es ar lielu prieku un patiku, un dziļu interesi esmu

„Palīdzības biedrības locekles visneklūdīgāk ir bijušas par paraugu tīrai un neapģānītai reliģijai.”

vērojis viņu attīstību. . . . Viņas ir guvušas panākumus pārsteidzošā veidā, un tas ir apbrīnojami, kā Dievs viņas ir svētījis un izlējis pār viņām Savu Garu. Es gandrīz pamatoti varu teikt, ka viņas ir kļuvušas par sargeņģeļiem pasaules iedzīvotājiem.⁶ [Skat. 5. ieteikumu 166. lpp.]

Palīdzības biedrības māsas, kas uzticas Dievam un kalpo Viņam, tiks svētītas šajā dzīvē un mūžībā.

Lūk, ko mēs vēlamies iedvest mūsu māsu sirdīs — būt noderīgām savā darbības sfērā un nezaudēt drosmi esošo grūtību dēļ, bet uzticēties Dievam un raudzīties uz Viņu, un, es jums apsolu, ka Viņa brīnumainās svētības tiks jums dāvātas. Tieši to jūs piedzīvosit. . . . Ļaujiet man vēlreiz atkārtot — nezaudējiet drosmi, turpiniet darīt labu, ticībā meklējiet katru izdevību pilnveidot katru savu labo darbu. Mēs vēlamies, lai jūs izmantotu visus talantus, ko Dievs jums ir dāvājis. Un, runājot par jūsu izredzēm gūt panākumus ar savām spējām — kad cilvēks sāk iet pa ceļu, ko viņam ir noteicis Tas Kungs, un, pa kuru ejot, viņš var izdarīt ko labu Tā Kunga interesēs, viņš noteikti gūs panākumus. Viņš atrodas tieši tur, kur Dievs vēlas,

lai viņš būtu, un tā ir īstā vieta, kur viņš, ar vislielāko pamatotību, var lūgt svētības no Dieva.⁷

Es vēlos teikt, lai Dievs svētī Palīdzības biedrības amatpersonas un locekles. Jūs pildāt diženu misiju, un es vēlos jūs mudināt nepieņemt, labu darot [skat. M&D 64:33]. Mēs visi tiecamies uz celestiālo godību, un lieliskās izredzes, kas paveras mūsu priekšā, nav vārdos izsakāmas. Ja jūs paliksiet uzticīgas šim darbam, kuram esat nodevušās, jūs sasniegsit šo godību un mūžīgi priecāsities Dieva un Jēra klātbūtnē. Uz to ir vērts tiekties; tādēļ ir vērts nest upurus, un svētīts ir tas vīrietis vai sieviete, kas savā uzticībā to iegūst. Lai Dievs svētī jūs visas.⁸ [Skat. 6. ieteikumu 167. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Prezidents Snovs atzina, ka būtu grūti iedomāties Tā Kunga darba attīstību bez Baznīcas sievietēm (161. lpp.) Kā sievietes piedalās Tā Kunga darbā mūsdienās?
2. Apdomājiet Prezidenta Snova vārdus par Palīdzības biedrības misiju (163. lpp.). Padomājiet par gadījumiem, kad Palīdzības biedrības māsas izpildīja šo misiju, palīdzot jums vai jūsu ģimenei. Kā šī rīcība ir jūsu ietekmējusi?
3. Pārlasiet sadaļu, kas sākas 163. lappuses apakšā. Kā Palīdzības biedrības māsas „sekmē Dieva valstības attīstību”? Kādus Palīdzības biedrības māsu un priesterības nesēju kopīgā darba paraugus jūs esat pieredzējuši?
4. Apdomājiet Prezidenta Snova lūgumu Palīdzības biedrības māsām pielietot savu ietekmi, „lai iestātos par šķīstu mātes stāvokli un uzticību laulības derībai” (164. lpp.). Kādēļ šāda ietekme ir nepieciešama šodienas pasaulē? Kā Palīdzības biedrības māsas var palīdzēt jaunām sievietēm sagatavoties tempļa laulībai un mātes lomai?
5. Prezidents Snovs teica: „Baznīcai augot, [Palīdzības biedrības] darbības lauks atbilstoši palielināsies, un tā kļūs vēl spējīgāka

darīt labu nekā līdz šim” (164. lpp.). Ko Palīdzības biedrības māsas var darīt mūsdienu pasaulē, lai vairotu savu labo ietekmi?

6. Rūpīgi izlasiet sadaļu, kas sākas 165. lpp. Apdomājiet, kā jūs tikāt vadīti, lai būtu tur, „kur Dievs vēlas, lai jūs būtu”. Kā Dievs jums ir palīdzējis šajos centienos?

Saistītie Svētie Raksti: Jesajas 1:17; Mateja 25:34–40; Mosijas 4:26–27; Almas 1:29–30; Moronija 7:44–48

Mācīšanas padoms: „Gatavojoties mācīt, nodrošiniet, ka katrā stundā izmantojat dažādas mācību metodes. Tas nozīmē arī izmantot kaut ko tik vienkāršu kā krāsainu plakātu vai diagrammu vienā stundā un uz tāfeles rakstītu jautājumu sarakstu — citā stundā” (*Teaching, No Greater Call*, 89).

Atsauces

1. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 9. jūl., 1.
2. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, 1.
3. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, 1.
4. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, 1.
5. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, 1.
6. *Young Woman's Journal*, 1895. g. sept., 577–578.
7. *Young Woman's Journal*, 1895. g. sept., 578.
8. Skat. „Prest. Snow to Relief Societies”, 1.

*Pirms Glābējs izdziedināja neredzīgo vīru, Viņš teica:
„Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis” (Jāņa 9:4).*

„Dievam visas lietas iespējamās”

„Mūsu reliģijas prasību raksturs ir tāds, ka neviens cilvēks nevar tās izpildīt, ja vien viņam nepalīdz Visuvarēnais. . . . Viņš ir absolūti nepieciešamo palīdzību.”

No Lorenzo Snova dzīves

Prezidents Lorenzo Snovs bija darba rūķis un sekoja paša bieži teiktajam padomam: „Mums ir jāpiepūlas. . . . Dīkdienība un bezdarbība nekam neder.”¹ Taču viņš apzinājās, ka savā vēlmē uzcelt Dieva valstību, viņa paša piepūle nekad nebūtu pietiekama bez Dieva labvēlības — vai „pārdabiskas palīdzības”,² kā viņš to bieži sauca. Tādēļ, mudinot Baznīcas locekļus cītīgi strādāt, lai „attīstītu [taisnīgus] principus”, tajā pašā elpas vilcienā viņš paziņoja, ka „[mums], kā Pēdējo dienu [svētajiem], [jāsaprot] un [jāpatur] prātā, ka glābšana nāk caur Dieva labvēlību”.³ Viņš liecināja, ka Dievs pievienos Savu spēku mūsu pūliņiem: „Kur Tas Kungs mūs nostāda, tur mums arī jāstāv; kad Viņš pieprasa mūsu pūliņus šo svēto principu aizstāvēbai, tieši tas mums ir arī jādara; tas ir viss, par ko mums jāuztraucas; par pārējo mūsu Debesu Tēvs parūpēsies.”⁴

Prezidenta Snova māsa Elīza novēroja, ka viņš palika uzticīgs šai mācībai. Viņa raksturoja viņu kā cilvēku, kuram bija „nesatricināma paļāvība [Dieva] atbalsta spēkam un labvēlībai”. Viņa teica, ka viņš „zināja, kam uzticējās”, un tādēļ spēja izturēt „katru grūtību, katru pretestību” un „pārvarēt katru šķērslī”.⁵

Lorenzo Snovs izrādīja savu paļāvību Dieva atbalsta spēkam, kad 1840. gadā bija ceļā uz Angliju, lai tur kalpotu par misionāru. 42 dienu ilgajā ceļojumā pāri Atlantijas okeānam viņš un viņa ceļabiedri iekļuva trīs spēcīgās vētrās. Viņš vēlāk pastāstīja, ka tās bija „briesmīgas vētras — tādas vētras, kuras tie, kuri bija pieraduši

kuģot pa okeānu, nosauca par ļoti bīstamām”. Viņš ievēroja atšķirību starp savu reakciju uz vētrām un dažu citu ceļotāju reakciju: „Vairākos gadījumos skats bija biedējoši šausmīgs, lai neteiktu vairāk. Es nejutos pārsteigts, ka vīrieši, sievietes un bērni, kas nebija iemācījušies paļauties uz Dievu, lauzīja rokas baiļu pilnā agonijā un raudāja. Es uzticējos Viņam, kurš bija radījis jūras un noteicis to robežas. Es biju Viņa kalpībā — es zināju, ka biju sūtīts šajā misijā ar pilnvarām, kuras Viņš atzina, un, kaut arī elementi trakoja, un kuģis šūpojās un drebēja bangojošos ūdeņu vidū, Viņš bija pie stūresrata, un mana dzīvība bija drošībā Viņa gādībā.”⁶

Daudzus gadus vēlāk, kad Lorencs Snovs kļuva par Baznīcas prezidentu, viņš atkal guva mierinājumu savās zināšanās, ka vadības groži bija Tā Kunga rokās. Sapulcē, kas notika 1898. gada 13. septembrī, Divpadsmit apustuļu kvorums vienbalsīgi puda savu apņēmību atbalstīt viņu kā Baznīcas prezidentu. Sapulces protokolā rakstīts, ka tad viņš piecēlās un teica, ka „nebija jēgas viņam aizbīdināties ar savu nespēju vai ko tamlīdzīgu, lai uzņemtos daudzos pienākumus, kas atbilda šim amatam. . . . Viņš jūta, ka viņam bija jādara vislabākais, ko viņš spēja, un jāpaļaujas uz To Kungu”.⁷ [Skat. 1. ieteikumu 174. lpp.]

Lorencs Snova mācības

Ar Dieva palīdzību mēs varam izdarīt visu, kas no mums tiek prasīts.

Es vēlos runāt tā, lai mēs tiktu izglītoti un abpusēji pilnveidoti tajā, kas attiecas uz mūsu glābšanu. Šajā nolūkā es vēlos visu to cilvēku ticības un lūgšanu atbalstu, kuri tic, ka, lai saņemtu pamācības un informāciju, ir jāvēršas pie Tā Kunga.

Mums būtu jāapzinās attiecības, kādas mums ir ar To Kungu, mūsu Dievu, kā arī mūsu sevišķais stāvoklis. Lai pareizi izpildītu savus pienākumus, mums nepieciešama pārdabiska palīdzība. . . .

. . . Kādam jauneklī, kurš bija atnācis pie Jēzus un vēlējās zināt, kas viņam jādara, lai iemantotu mūžīgo dzīvi, Jēzus pateica „turēt baušļus”. Jauneklis atbildēja, ka viņš bija turējis minētos baušļus kopš jaunības. Glābējs, skatoties uz viņu, redzēja, ka vēl kaut kas trūka. Jauneklis bija ievērojis morāles likumu, Mozum doto likumu,

un par to Jēzus viņu mīlēja, taču redzēja, ka viena lieta viņam trūka. Viņš bija bagāts, un tādēļ viņam bija ietekme pasaulē. Jēzus zināja, ka, pirms Viņš varēja pārceļot viņu vai jebkuru citu cilvēku celestiālajā pasaulē, bija nepieciešams, lai viņš būtu pakļāvīgs visās lietās un attiektos ar vislielāko vērību pret paklausību celestiālajam likumam. Jēzus zināja, kas tika prasīts no katra cilvēka, lai iegūtu celestiālo slavu — nekas cilvēkam nevarēja būt dārgāks par paklausību debesu prasībām. Glābējs redzēja, ka šis jauneklis bija pieķēries kaut kam, kas nebija saskaņā ar celestiālās valstības likumu. Iespējams, Viņš ievēroja šajā jauneklī noslieci turēties savās sajūtās pie tā, kas viņam izrādītos kaitīgs un padarītu pakļaušanos visām evaņģēlija prasībām nepatīkamu vai neiespjamu, tādēļ Viņš pateica viņam iet un pārdot visu, kas viņam bija, un „atdot nabagiem, un staigāt Viņam pakal”.

Šis bauslis lika jauneklim justies bēdīgam un noskumušam. Viņš uzlūkoja bagātības kā lielu dzīves mērķi, kā kaut ko tādu, kas sniegtu viņam pasaules ietekmi un citas iekārojamas lietas; kas nodrošinātu viņam dzīves svētības un priekus, un kā līdzekli, kas ļautu viņam ieņemt augstu stāvokli sabiedrībā. Viņš nespēja iedomāties, ka cilvēks varētu sev nodrošināt dzīves svētības, prieku un privilēģijas, un tādas lietas, ko viņš dabiski vēlējas, bez bagātības. Taču evaņģēlijs pēc savas būtības nodrošināja visu, kas bija nepieciešams, lai piepildītu cilvēka vēlmes un prasības un padarītu viņu laimīgu. Bagātības nespēja to dot; un Tas Kungs vēlējas, lai viņš atteiktos no tādām domām un tiktu no tām vaļā savā prātā un sajūtās, lai Viņš varētu iegūt viņu kā Savu kalpu visās lietās. Viņš vēlējas, lai šis cilvēks pilnībā nodotos Viņa kalpošanas darbam un veiktu Viņa darbu ar patiesu sirds nolūku, un sekotu Svētā Gara pamudinājumiem, un sagatavotos celestiālajai slavai. Taču tas jauneklis to nevēlējas; tas viņam bija pārāk liels upuris. Un Glābējs tajā reizē teica: „Bagātais grūti ieies Debesu valstībā. Vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā.”

Viņa mācekļi tā iemesla dēļ „vēl vairāk pārbijās un sacīja savā starpā: „Kas tad var tapt glābts?”” Viņi domāja, ka neviens cilvēks nevarēja būt bagāts un tajā pašā laikā tikt glābts Dieva valstībā. Šādu domu viņi uztvēra no Glābēja teiktā. Taču Jēzus atbildēja: „Cilvēkiem tas neiespējams, bet ne Dievam, jo Dievam visas lietas

iespējamas.” [Skat. Mateja 19:16–26; skat. arī Džozefa Smita tulkojums, Mateja 19:26, zemteksta piezīme *a*, un Marka 10:27, zemteksta piezīme *a*.]⁸ [Skat. 2. ieteikumu 174. lpp.]

**Dievs ir apsolījis palīdzēt mums personīgajos
pūliņos dzīvot pēc evaņģēlija.**

Nav iespējams, ka mēs paši saviem spēkiem izpildītu visus baušļus, ko Dievs mums ir devis. Arī Jēzus pats nevarēja izpildīt Sava Tēva darbu, nesaņemot no Viņa dievišķu palīdzību. Kādā reizē Viņš teica: „Es no Sevis nespēju darīt nekā. Kā es dzirdu, tā Es spriežu, un Mans spriedums ir taisns, jo Es nemeklēju Savu gribu, bet Tā gribu, kas Mani ir sūtījis.” [Jāņa 5:30.] Ja tas bija nepieciešams Viņam, mūsu Kungam, saņemt dievišķu palīdzību, mēs atklāsim, ka vēl jo vairāk arī mums ir nepieciešams saņemt Viņa palīdzību. Jebkuros apstākļos un jebkurā stāvoklī, kurā Pēdējo dienu svētie varētu atrasties, pildot savus pienākumus, viņiem ir tiesības saņemt pārdabisku palīdzību no Svētā Gara, kas viņiem palīdzēs viņu dažādajās situācijās, kā arī pienākumos, kurus no viņiem tiek prasīts izpildīt.

. . . Es nevaru iedomāties neko, kas būtu tik lielā mērā svarīgs, kā strādāšana pie tā, lai iegūtu savu paaugstināšanu un slavu. Tas bez šaubām ir viens dižens nolūks, kura dēļ mēs nācām pasaulē. . . . Nevienam vīrietim vai sievietei nevajadzētu zaudēt drosmi, kad viņi jūt, ka nespēj izpildīt to, ko vēlētos, taču mums visiem vajadzētu darīt to, ko varam, lai paveiktu to diženo darbu, kā dēļ mēs esam šeit.⁹

Reliģijas, kuru mēs esam pieņēmuši, raksturs pieprasa noteiktu uzvedību, ko neviena cita mums zināma reliģija nepieprasa no saviem sekotājiem; un mūsu reliģijas prasību raksturs ir tāds, ka neviens cilvēks nevar tās izpildīt, ja vien viņam nepalīdz Visuvarenais. Ir nepieciešams, lai mēs saprastu, vismaz daļēji, tās lielās un svarīgās svētības, ko mēs galu galā iegūsim, ja izpildīsim reliģijas vai evaņģēlija, ko esam saņēmuši, prasības. No mums prasīto upuru raksturs ir tāds, ka neviens vīrietis vai sieviete nespētu tos nest, ja vien viņam vai viņai nepalīdzētu pārdabisks spēks; un Tas Kungs, ierosinot šādus nosacījumus, nekad nedomāja, ka no Viņa ļaudīm tiks prasīts tos ievērot bez pārdabiskas palīdzības, kas nelīdzinās nevienai citai palīdzībai, ko būtu sludinājusi kāda cita ticīgu cilvēku grupa. Viņš ir apsolījis nepieciešamo palīdzību. . . .

„Darbs, kurā jūs un es esam iesaistījušies, veiksies un gūs sekmes tikai caur Dieva svētībām pār mūsu uzticīgajiem un godīgajiem centieniem.”

Šīs prasības . . . bija obligātas katrā laikmetā un laika posmā, kad vien Dievs aicināja cilvēkus kalpot Viņam un saņemt Viņa likumus. Tās bija obligātas Israēla dienās, Israēla tautas sākumposmā. Tās bija obligātas Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam. Tās bija obligātas Mozum un cilvēkiem, kurus viņš veda no Ēģiptes verdzības. Tās pieprasīja ievērot visi pravieši, kas bija no Ādama dienām līdz mūsdienām. Tās pieprasīja ievērot apustuļi, kas saņēma pilnvaras caur Jēzus Kristus, dzīvā Dieva Dēla, roku uzlikšanu, un tās reliģijas, ko apustuļi sludināja un mācīja cilvēkiem, sekotāji savā laikā, un neviens cilvēks vai cilvēku grupa vai šķira no Ādama dienām līdz mūsu laikam nevarēja ievērot šīs prasības, izņemot Dieva ļaudis, kad viņi tika apdāvināti ar spēku no augšienes, kas varēja nākt vienīgi no Tā Kunga, mūsu Dieva.¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 175. lpp.]

**Kad mēs piedalāmies Dieva darbā,
mums nepieciešama Dieva palīdzība.**

Lai ko arī jūs veiktu Ciānas labā, jums jābūt atkarīgiem no Tā Kunga panākumu gūšanā.¹¹

Cilvēka prātam jābūt vērstam vienīgi uz Dieva godību visās lietās, ko viņš uzsāk veikt. Mums būtu jāuzskata, ka paši no sevis mēs nespējam darīt nekā. Mēs esam Dieva bērni. Mēs esam tumsā, [ja vien] Dievs neapgaismo mūsu sapratni. Mēs esam bezspēcīgi, [ja vien] Dievs nepalīdz mums. Darba, kas mums šeit jā dara, raksturs ir tāds, ka mēs to nevaram izdarīt, ja vien nesaņemam palīdzību no Visuvarenā. . . . Pasaules iedzīvotājiem un pārāk bieži arī Israēla elderiem piemīt šāda liela problēma — mēs aizmirstam, ka strādājam Dievam; mēs aizmirstam, ka esam šeit, lai izpildītu noteiktus nodomus, ko mēs esam apsolijuši Tam Kungam. Šis darbs, kurā mēs esam iesaistījušies, ir brīnumains. Tas ir Visuvarenā darbs; un Viņš ir izvēlējis vīriešus un sievietes, kuri, kā Viņš zina pēc iepriekšējas pieredzes, izpildīs Viņa nodomus.¹²

Šis darbs, kurā jūs un es esam iesaistījušies, veiksies un gūs sekmes tikai caur Dieva svētībām pār mūsu uzticīgajiem un godīgajiem centieniem un mūsu apņēmiņu paveikt to, kādēļ mēs esam nākuši šajā esamībā. Kad mēs atskatāmies uz pieredzēm, caur kurām esam izgājuši, mēs bez grūtībām saprotam, ka mūsu labklājība ir bijusi atkarīga no mūsu godīgajiem pūliņiem paveikt Dieva darbu, no pūlēšanās citu cilvēku labā un, cik vien iespējams, atbrīvošanās no savtīguma. Tādēļ, ka tā ir bijis pagātnē, mēs varam droši uzskatīt, ka mūsu turpmākais progress būs atkarīgs no mūsu apņēmiņas darīt Dieva gribu visos apstākļos un no palīdzības, ko Viņš mums sniegs.¹³ [Skat. 4. ieteikumu 175. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet aprakstus 169.–170. lpp. Kādēļ, jūsuprāt, cilvēki, kuri paļaujas uz Dievu, reaģē uz likstām tik atšķirīgi no cilvēkiem, kuri nepaļaujas uz Dievu?
2. Apdomājiet stāstu par Glābēju un bagāto jaunekli (170.–172. lpp.). Kādām dažām lietām cilvēki pievērš savas sirdis, kas liek viņiem „aiziet noskumušiem”? Kādēļ mums „jātiek vaļā” no tādām lietām, pirms mēs varam saņemt Tā Kunga lielākās svētības?

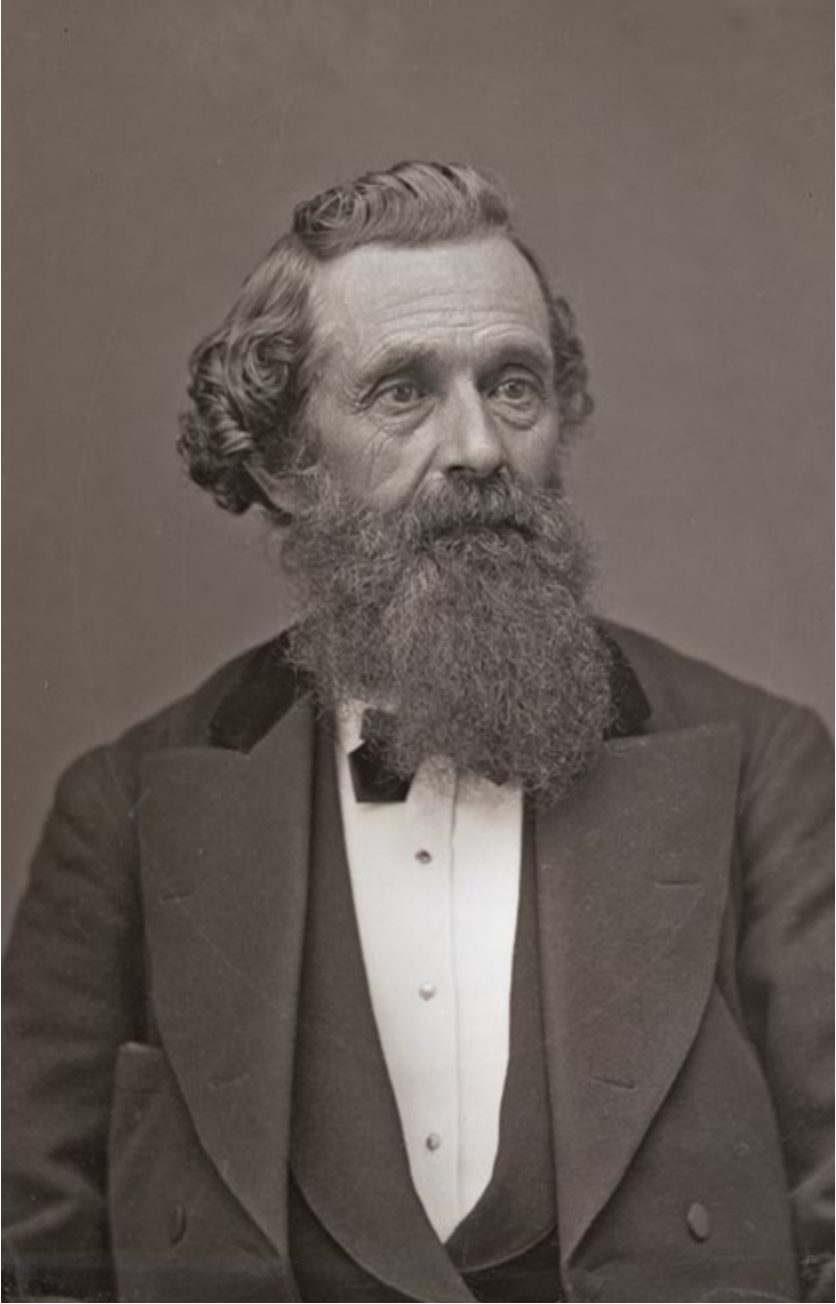
3. Prezidents Snovs mācīja, ka pat Glābējam bija nepieciešama „dievišķa palīdzība”, lai „izpildītu Sava Tēva darbu” (172. lpp.). Kā jūs izmantotu Prezidenta Snova vārdus, lai palīdzētu kādam, kurš nejūtas pilnvērtīgs dzīvot pēc evaņģēlija prasībām?
4. Izlasiet šīs nodaļas pēdējo sadaļu (173.–174. lpp.). Kādēļ, pēc jūsu domām, mēs dažreiz nelūdzam Dievam palīdzību? Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai vairāk saņemtu Viņa palīdzību savā dzīvē.

Saistītie Svētie Raksti: Filipiešiem 4:13; 2. Nefija 10:23–24; 25:23; Jēkaba gr. 4:6–7; Mosijas 24:8–22; Ticības apliecinājumi 1:3

Mācīšanas padoms: „Uzdodiet dalībniekiem izlasīt atsevišķus jautājumus nodaļas beigās (vai nu individuāli, vai nelielās grupās). Palūdziet viņiem sameklēt nodaļā ietvertās mācības, kas saistītas ar šiem jautājumiem. Pēc tam aiciniet viņus dalīties savās domās un ieskatos ar pārējiem dalībniekiem.” (vii lpp. šajā grāmatā.)

Atsauces

1. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
2. *Deseret News*, 1880. g. 14. janv., 786.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 15. aug., 1.
4. *Deseret News*, 1857. g. 28. okt., 270.
5. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 116–117.
6. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 49.
7. Skat. *Journal History*, 1898. g. 13. sept., 4.
8. *Deseret News*, 1880. g. 14. janv., 786.
9. Skat. *Conference Report*, 1898. g. apr., 12.
10. *Deseret News*, 1880. g. 14. janv., 786.
11. *Improvement Era*, 1899. g. jūl., 708.
12. *Deseret Weekly*, 1894. g. 12. maijs, 638.
13. Skat. *Conference Report*, 1901. g. apr., 1.

Elders Lorenzo Snovs

Uzticama un enerģiska kalpošana Dieva Valstībā

*„Ja mēs zinām, ka mūsu reliģija ir patiesa,
mums vairāk par visiem citiem cilvēkiem uz
pasaules jāziedojas tam, ko esam uzņēmušies.”*

No Lorenzo Snova dzīves

1851. gada beigās Augstākais Prezidijs izteica paziņojumu, kurā pieprasīja, lai visi Divpadsmit apustuļu kvoruma locekļi „sakārtotu savu dažādo misiju lietas” un līdz 1853. gada aprīlim atgrieztos Soltleiksitijā.¹ Tādējādi Eldera Lorenzo Snova misija Itālijā sāka tuvoties noslēgumam. 1852. gada februārī viņš nodeva darbu Baznīcai nesen pievērstā brāļa Džona Daniēla Malana vadībā un ar Elderu Džeibezu Vudardu ceļoja uz Maltas salu. No Maltas Elders Snovs vēlējās doties uz Indiju ar kuģi. Pirmie misionāri tajā zemē strādāja viņa vadībā, un viņš juta lielu vēlmi viņiem pievienoties. No turienes viņš plānoja „veikt braucienu apkārt zemeslodei”, šķērsojot Kluso okeānu, un atgriezties Amerikas Savienoto Valstu rietumos.²

Eldera Snova plāni mainījās, kad viņš un Elders Vudards ieradās Maltā. Viņš uzzināja, ka viņam būs jāpaliek uz salas vairākas nedēļas, jo tvaikonis bija salūzis Sarkanajā jūrā. Tā vietā, lai žēlotos par kavēšanos, viņš nolēma doties pie darba. 1852. gada 10. marta vēstulē viņš rakstīja: „Es sajūtu, ka daudz laba nāks no tā, kādā veidā Tas Kungs varētu vadīt mani laika, kas tagad ir manā rīcībā, izmantošanā, jo man visapkārt ir interesanti cilvēki, un vissvarīgākajā darbības jomā, kur tiks paveikts liels darbs, kas sniegsies līdz kaimiņu zemēm.” Viņš ziņoja, ka bija nosūtījis vēstuli, prasot, lai Elders Tomass Obrejs, kurš kā misionārs kalpoja Itālijā, „nekavējoties ierastos un paņemtu līdzi pietiekamu skaitu brošūru un grāmatu”. Kaut arī Elders Snovs nezināja, ko tieši viņš un viņa pārinieki Maltā

daris, viņš izteica vēlēšanos tur nodibināt Baznīcas draudzi. Šāda rīcība, viņš teica, „atraisītu daudzus tautu garīgās važas, jo maltiešu tirdzniecības sakari ir gan Eiropas, gan Āzijas un Āfrikas piekrastē”.³

1852. gada 1. maijā Elders Snovs nosūtīja vēstuli, kurā ziņoja par darba progresu Maltā. Viņš rakstīja: „Cilvēki tagad pastāvīgi mūs apmeklē, lai uzzinātu par šo „savādo reliģiju”; kādā vakarā pirms dažām dienām vienā reizē mūsu dzīvoklī bija kungi no astoņām dažādām tautām, kuri bija ieradušies no vairākām pilsētas daļām, lai sarunātos par mūsu mācībām: daži no viņiem bija no Polijas un Grieķijas, un viņi tagad lasa mūsu darbus ar sevišķu interesi. Divi gudri un uzņēmīgi jauni vīrieši, mūsu darba — uz šīs salas — pirmie augļi, prasmīgi palīdzēs virzīt uz priekšu darbu, kuram mēs esam nodevušies; viens no viņiem, kuru mēs esam ordinējuši eldera amatā, brīvi runā vairākās valodās.”³

Elders Snovs nekad nepiepildīja savu vēlmi kalpot Indijā un apbraukt apkārt zemeslodei. Tā vietā viņš centīgi sekoja Tā Kunga gribai savas negaidītās uzturēšanās laikā Maltā, ceļot tur pamatus misionāru darbam. Kad viņš 1852. gada maijā beidzot varēja uzkāpt uz kuģa, viņš devās uz rietumiem, nevis austrumiem, sekojot savu vadītāju norādījumiem atgriezties Soltleiksitijā. Aptuveni pēc diviem mēnešiem Elderi Vudards un Obrejs Maltā izveidoja Baznīcas draudzi.⁵ [Skat. 1. ieteikumu 185. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Tādēļ, ka esam saņēmuši evaņģēlija pilnību, mēs kalpojam kā Kristus vēstneši.

Mēs liecinām visai pasaulei, ka caur dievišķu atklāsmi un pat caur Svētā Gara izpausmēm zinām, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, un ka Viņš parādījās Džozefam Smitam tikpat personīgi kā Saviem apustuļiem senos laikos, pēc tam, kad bija uzcēlies no kapa, un ka Viņš darīja zināmas viņam debesu patiesības, ar kurām vienīgi cilvēce var tikt izglābta. Ar to mēs esam uzņēmējuši ļoti svarīgu un atbildīgu pienākumu, apzinoties, ka Dievs no mums prasis atbildību par to, kā mēs būsīm izmantojuši šo svēto uzticību, ko Viņš mums ir dāvājis.

Tāpat kā apustuļi uzstājās pasaules priekšā, pēc tam, kad no augšāmceltā Pestītāja bija saņēmuši rīkojumu sludināt valstības evaņģēliju visām tautām, apsotot visiem, kuri ticēja viņu vārdiem, Svētā Gara dāvanu caur roku uzlikšanu, tāpat arī mēs uzstājamies. Tāpat kā viņi, pateicoties sava norīkojuma spēkam, ar pilnu pārliecību paziņoja, tiekot vajāti un saskaroties ar pretestību, ka evaņģēlijs ir Dieva spēks par glābšanu visiem tiem, kuri tam tic un paklusa, tāpat arī mēs paziņojam. Tāpat kā viņi sludināja ticību Tam Kungam Jēzum Kristum, kristīšanos grēku atļaišanai un roku uzlikšanu Svētā Gara saņemšanai, ko veica tie, kuriem bija attiecīgas pilnvaras, kā nepieciešamas lietas glābšanas iegūšanai, tāpat arī mēs sludinām. Tāpat kā viņi ar Svētā Gara spēku kļuva par Tā Kunga Jēzus Kristus lieciniekiem un uzticīgiem Viņa evaņģēlija vēsts nesējiem visai ciltībnieku pasaulei, tāpat arī mēs, caur to pašu Svēto Garu, esam kļuvuši par Viņa lieciniekiem un tādēļ, esot aicināti ar to pašu dievišķo un svēto aicinājumu, kļūstam tādi paši.

Šādi mēs arī uzņemamies visus Kristus vēstnešu pienākumus un kļūstam atbildīgi par savu personīgo rīcību un to, kā lietojam Tā Kunga mums dotos talantus un spējas.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 185. lpp.]

Piederība Baznīcai ir aicinājums palīdzēt citiem saņemt glābšanu.

Kad Tas Kungs aicina kādu pasaules cilvēku vai cilvēku grupu, Viņa mērķis ne vienmēr ir dāvāt labumus šim konkrētajam cilvēkam vai cilvēkiem. Tā Kunga nodoms nav izglābt tikai dažus cilvēkus, kurus sauc par Pēdējo dienu svētajiem . . . , bet gan visus cilvēkus, dzīvos un mirušos. Kad Tas Kungs aicināja Ābrahāmu, Viņš deva viņam noteiktus solījumus par slavu, ko saņems viņš un viņa pēcnācēji, un šajos solījumos mēs atrodam šos ievērojamus vārdus: ka viņā un viņa pēcnācējos visas pasaules tautas tiks svētītas [skat. 1. Mozus 22:15–18; Ābrahāma 2:9–11]. . . . Tā Kunga nodoms bija svētīt ne tikai viņu un viņa pēcnācējus, bet visas zemes ģimenes. . . .

. . . Kad Jēzus ieradās, Viņš nāca kā upuris ne tikai Israēla labā vai Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba pēcnācēju labā, bet gan visas cilvēces ģimenes labā, lai Viņā visi cilvēki varētu tikt svētīti, lai Viņā visi cilvēki varētu tikt izglābti; un Viņa misija bija sagatavot veidu, kādā visa cilvēces ģimene varētu saņemt mūžīgā evaņģēlija svētības,

nevis, kā es to saku, tikai Israēls, bet gan visa cilvēce; un ne tikai tie, kas dzīvo uz Zemes, bet arī tie, kas mīt garu pasaulē. . . .

. . . Mums ir tā pati priesterība, kas bija Jēzum, un mums jārikojas tā, kā Viņš rikojās, mums jāupurē savas vēlmes un sajūtas, tāpat kā Viņš to darīja; varbūt mums nevajadzēs mirt mocekļa nāvē, kā Viņš nomira, taču mums jānes upuri, lai spētu izpildīt Dieva nodomus, pretējā gadījumā mēs nebūsim šīs svētās priesterības cienīgi un nebūsim pasaules glābēji. Dievs ir iecerējis mūs padarīt par glābējiem ne tikai daudziem cilvēkiem, kuri pašlaik dzīvo uz Zemes, bet arī daudziem, kuri mīt garu pasaulē: Viņš padarīs mūs spējīgus izglābt ne tikai sevi, bet arī lietpratējus palīdzības sniegšanā daudzu Visuvarēnā pēcnācēju pestīšanai.⁷ [Skat. 3. ieteikumu 185. lpp.]

Tā Kunga darbā katrs aicinājums un pienākums ir svarīgs.

Jautājums ir, vai mēs apzināties savu lomu, vai mēs pilnībā aptveram tā darba raksturu, ko esam uzņēmušies pabeigt līdz galam? Dažreiz man šķiet, ka daži mūsu brāļi, Israēla eldēri, pārāk viegli un ātri izvairās no pienākumiem, kurus viņi derībā ir uzņēmušies, un ticība, kas viņiem reiz piemita, ir gandrīz izsmelta, un viņi, šķiet, samierinās tikai ar formālu piederību Baznīcai.

Ir arī tādi, kuri uzskata, ka, tāpēc ka viņu vārdi nav plaši pazīstami, tāpēc ka viņi, iespējams, . . . neietekmē daudz cilvēku, nav lielas nozīmes tam, kādi ieradumi viņiem pielīp vai kādu piemēru viņi rāda saviem brāļiem. Taču, ja viņi būtu atbildīgos amatos, kā, piemēram, Baznīcas prezidijā vai padomnieka aicinājumā, vai ja viņi būtu Divpadsmīto kvorumā vai Augstās Padomes prezidents, vai Augstais priesteris, vai Septiņdesmitais, tad gan viņi uzskatītu par svarīgu pievērst uzmanību savai uzvedībai. Te viņi izrāda lielu vēlību vai izteiktu neziņu, vai arī viņu lukturis izdziest, vai viņi nekad nav apzinājušies uzdevumu, ko pieņēma, kad uzņēmās evaņģēlija pienākumus.

Līdzībā, ko deva Glābējs, mums ir pateikts, ka debesu valstība līdzinās cilvēkam, kas, aizceļodams uz tālu zemi, nodeva savu mantu saviem kalpiem. Vienam viņš deva piecus talentus, otram — divus un trešam — vienu. Tas, kas bija dabūjis piecus talentus, lika tos lietā un sapelnīja vēl piecus, tādējādi dubultojot viņam uzticēto

*„Ja tu pildi savus pienākumus, tev pieder tas,
ko pasaule nespēj ne dot, ne atņemt.”*

mantu, un arī tas, kas bija dabūjis divus talenus, sapelnīja vēl divus klāt. Taču tas, kas bija dabūjis vienu, aizgāja un ieraka to zemē, un paslēpa sava kunga naudu. Viņš bez šaubām uzskatīja, ka viņa pienākums bija tik mazs, ka viņš neko daudz nevarēja darīt, un rezultātā viņš nevēlējās lietot tik mazvērtīgu talentu. [Skat. Mateja 25:14–30.] Vai tas vistiešākajā ziņā neattiecas uz dažiem mūsu elderiem? Kāds elders teiktu: „Es esmu tikai galdnieks vai drēbnieks, vai varbūt tikai javas pienesējs [mūrnieka palīgs], tādēļ nevarētu būt svarīgi, kā es rīkojos, vai es godīgi pildu vai nepildu savus pienākumus savā necilajā darbības sfērā. Taču būtu *pavisam citādāk*, ja es darbotos kādā atbildīgākā un ietekmīgākā amatā.”

Apstājies, manu brāli, neļauj sevi pievilt ar tādām valdzinošām domām. Tā ir taisnība, ka tu, iespējams, esi tikai javas pienesējs, taču atceries, tu esi elders Israēlā, tu esi Tā Kunga, Jēzus Kristus,

vēstnesis, un, ja tu pildi savus pienākumus, tev pieder tas, ko pasaule nespēj ne dot, ne atņemt; un tu esi atbildīgs Dieva priekšā par godīgu talenta, ko Viņš uzticējis tavā pārvaldībā, lietošanu, vai tas būtu liels vai mazs.

Turklāt tu zināmā mērā ietekmē citus, un kaut arī tava ietekme būtu tik maza, ka tā iespaido tikai nedaudzus cilvēkus, tu zināmā mērā esi atbildīgs par savas ietekmes rezultātiem. Tādējādi tu, vai nu apzināti, vai nē, esi ieņēmis stāvokli, kam ir kāda nozīme Dieva un cilvēku priekšā, ko nevar neievērot un no kā tu nevari tikt atbrīvots, ja vēlies saglabāt savu vārdu.

Un kādas ir tāda cilvēka izredzes? Es saku, ja viņš godā savu aicinājumu un viņam doto uzticību, viņam ir tikpat lielas izredzes tikt izglābtam un paaugstinātam Dieva valstībā kā jebkuram citam cilvēkam. Ja viņš aptver savu stāvokli un tam atbilstoši dzīvo, viņa izredzes ir tādas pat kā jebkuram citam cilvēkam no tēva Ādama dienām līdz pašreizējam brīdim; un ir tikpat svarīgi, lai viņš izturētos pienācīgi pret to ietekmes sfēru, kurā darbojas, kā tas ir jebkuram citam cilvēkam, kurš varētu tikt aicināts darboties augstākā stāvoklī jeb, citiem vārdiem sakot, kurš varētu tikt iecelts par pārvaldnieku pār lielāku skaitu talentu. . . .

. . . Tas Kungs neprasa tik daudz no tā, kuram ir tikai viens talents, kā no tā, kuram ir vairāk nekā viens talents; taču no viņa tiks prasīts atbilstoši tam, kas viņam ir. Tādēļ lai visi jūtas iedrošināti un cenšas ieguldīt tos talentus, kas viņiem ir; un lai tas, kuram ir viens talents, to lieto un neierok zemē; lai tas, kurš ir apdāvināts ar mazām spējām, pilnveidojas un nesūdzas tādēļ, ka daba, iespējams, nav bijusi tik labvēlīga pret viņu kā pret viņa veiksmīgāko brāli. Būsim visi apmierināti ar savu stāvokli, un, ja arī tas nebūtu tik iekārojams, kā mēs varētu vēlēties, centīsimies ar pienācīgu uzcītību to pilnveidot, vienmēr jūtoties pateicīgi par savu zemes dzīvi un vēl jo vairāk par Dieva Garu, ko esam saņēmuši caur paklausību evaņģēlijam. . . .

Es atceros, ka lasīju stāstu . . . par kādu vīru, kurš, pateicoties savai gudrībai un patriotismam, bija ieguvis lielu slavu, taču savas skaudības dēļ bija nozīmēts amatā, kas tika uzskatīts par ļoti zemu. Kad viņš sāka pildīt savus pienākumus, viņš esot teicis šādus zīmīgus vārdus: „Ja amats negodā mani, es godāšu amatu.” Daudzas

grūtības izzustu, un mūsu situācija būtu daudz labvēlīgāka, ja mēs visi godātu amatu, kurā esam nozīmēti. Mums ir teikts, ka Tas Kungs pats personīgi izgatavoja apģērbu mūsu pirmajiem vecākiem vai, citiem vārdiem, tajā gadījumā darbojās kā drēbnieks; Jēzus Kristus bija arī galdnieks. Glābējs droši vien bija godājams un godīgs galdnieks, jo citādi Viņš nekādā gadījumā nebūtu varējis iemantot to stāvokli, ko vēlāk ieņēma. Ja mums izdotos likt brāļiem un māsām apzināties, cik svarīgi ir godīgi un uzticīgi darboties savos aicinājumos, mēs novērstu daudzus traucēkļus un nepatīkšanas, ar kurām pašreiz saskaramies, un Dieva darbs ritētu divtik ātri, un visi Viņa nodomi tiktu piepildīti daudz straujāk un ātrāk; un turklāt kā tauta mēs būtu labāk sagatavoti Viņa gribas atklāšanai, nekā pašreiz esam. . . .

Lai Dievs jūs svētī, mani brāļi un māsas, un dara jūs spējīgus vienmēr rīkoties kā gudriem pārvaldniekiem pār to, kas jums ir ticis uzticēts.⁸ [Skat. 4. ieteikumu 186. lpp.]

**Kad mēs kalpojam Dievam ar ticību,
enerģiju un mundrumu, Viņš mūs stiprina
un palīdz mums gūt panākumus.**

Es saku, lai cilvēki kalpo Dievam uzticīgi un enerģiski un ir priecīgi. . . . Ir brīži, kad cilvēki nonāk apstākļos, kur ir ļoti grūti vai pat neiespējami būt priecīgiem. Taču tādi brīži ir ļoti reti.⁹

Ja mēs zinām, ka mūsu reliģija ir patiesa, mums vairāk par visiem citiem cilvēkiem uz pasaules jāziedojas tam, ko esam uzņēmušies. Tā kā mēs zinām jeb mums vajadzētu zināt, ka evaņģēlijs, ko esam saņēmuši, apsola visu, ko mūsu sirdis varētu vēlēties, ja esam uzticīgi, mums jābūt ļoti uzticīgiem, uzticamiem, enerģiskiem un mērķtiecīgiem, pildot Tā Kunga nodomus un vēlmes, kā Viņš tās laiku pa laikam atklāj caur Saviem kalpiem. Mēs nedrīkstam būt neitrāli jeb nolaidīgi pret saviem pienākumiem, bet gan ar visu savu spēku, izturību un dvēseli mums ir jācenšas saprast sava aicinājuma nozīmi un darba, kurā esam iesaistīti, raksturu.

Kad Jēzus bija uz Zemes, Viņš pavēlēja Saviem mācekļiem doties un sludināt evaņģēliju bez naudas maka vai ceļasomas, un lai viņi iepriekš nedomātu par to, ko viņi ēdīs jeb ko viņi dzers, jeb ko viņi ģērbs; bet gan vienkārši ietu un liecinātu par tām lietām, kas viņiem

bija atklātas. Tā darot, viņi sev nodrošināja Visuvarenā svētības un guva panākumus visos savos pūliņos. Viņiem bija lemts gūt panākumus; nekāds spēks nevarēja aizšķērsot viņiem ceļu un atturēt viņus no vispārliciecināmo panākumu gūšanas, jo viņi devās Visuvarenā spēkā, lai pildītu Viņa gribu, un Viņa pienākums bija spēcīnāt un atbalstīt viņus, un sniegt viņiem līdzekļus panākumu gūšanai. Caur paklausību Tā Kunga pavēlēm viņi sev nodrošināja dzīvības svētības privilēģijā uzcelties pirmās augšāmcelšanās rītā, un viņiem bija pārliecība, ka viņu darbā nekāds zemes spēks nespēja viņiem sekmīgi pretoties. Šādas izredzes es pats būtu vēlējies, ja būtu bijis viņu vietā vai jebkura cita cilvēka vietā, jo nosvērtam prātam doma par augstiem panākumiem ikkatrā darbā ir ļoti patīkama.

Ja apustuļi tā vietā, lai rīkotos saskaņā ar pavēlēm, iedomātos, ka, rīkojoties citādi, viņi būtu sasnieguši to pašu mērķi, viņi nebūtu guvuši tik lielus panākumus savā darbā, ne arī viņiem būtu tāda pārliecība par panākumiem, kas visās likstās un vajāšanās, kurām viņi bija pakļauti, neapšaubāmi bija pastāvīga prieka un gandarījuma avots.

. . . Ja apustuļi vai septiņdesmitie Jēzus dienās būtu iedomājušies, ka varētu izpildīt viņiem sniegtos misiju uzdevumus, būvējot šķirstu, kā to darīja Noa, vai būvējot noliktavas un uzkrājot graudus, kā to darīja Jāzeps, viņi būtu ļoti kļūdījušies.

Jāzeps Ēģiptē tika aicināts izpildīt noteikta veida pienākumus, kas no viņa tika prasīti. Viņš netika aicināts sludināt evaņģēliju bez naudas maka vai ceļasomas; viņam bija jāceļ noliktavas un jāpielieto visa sava ietekme, lai pārliecinātu ķēniņu, dižciltīgos un Ēģiptes ļaudis uzglabāt graudus, lai sagatavotos bada laikam. . . . Pieņemot, ka Jāzeps noliktavu vietā būtu uzbūvējis šķirstu, Tas Kungs nebūtu pieņēmis viņa darbu, un viņš nebūtu varējis izglābt ēģiptiešus un sava tēva ģimeni no bada. Kad Noa bija pavēlēts uzbūvēt šķirstu, pieņemot, ka viņš būtu uzcēlis noliktavas, viņš un viņa ģimene nevarētu tikt izglābta. Tāpat ir ar mums, kad no mums tiek prasīts izpildīt noteiktus pienākumus, . . . lai kas arī mums būtu jāpaveic Visuvarenā valstības robežās, mums jārikojas atbilstoši mums noteiktajām prasībām, un tās jāizpilda, citādi mēs nevaram iegūt spēku un varu no Dieva.¹⁰ [Skat. 5. ieteikumu 186. lpp.]

Dažreiz Tā Kunga darbs ir sarežģīts, taču tas sniedz lielu prieku.

Mēs sastopamies ar daudz ko šajā darbā, kas nav patīkamas, taču ar šo darbu ir saistīts liels prieks. Kad mēs atskatāmies uz savu apņemšanos veltīt sevi patiesībai un ievērot noslēgtās derības, mēs sajūtam lielu prieku, jo mūsu aicinājumi ir mums ļoti nozīmīgi, bez kuriem mēs nevarētu iet kopsolī ar Dieva valstību.¹¹

Mums vajadzētu atjaunot savas derības Dieva un svēto eņģeļu priekšā, ka mēs, Dievam esot mūsu palīgam, kalposim Viņam uzticīgāk nākamajā gadā, nekā esam kalpojuši iepriekšējos gados, lai mūsu sabiedriskā un privātā dzīve, mūsu rīcība, noskaņojums un ietekme būtu saskaņā ar devīzi: „Dieva Valstība vai nekas.” Es uzticos . . . ka mēs pilnībā varam veltīt sevi kalpošanai mūsu Dievam, lai nodibinātu Viņa Ciānu uz Zemes, dedzīgi darbojoties patiesības un taisnīguma interesēs uz Zemes, līdz šāda darbošanās mums kļūs par prieku, lai kalpošana Dievam un Viņa baušļu turēšana, un celestiālā likuma ievērošana mums kļūtu nepiespiesta un dabiska un lai mēs tik daudz varētu baudīt Svēto Garu savās sirdīs, ka spētu uzvarēt pasauli un nostiprinātu celestiālo likumu savos prātos un rīcībā; lai mēs tik labi saprastu sevi un savas privilēģijas, ka šajā dzīvē spētu iegūt ievērojamu daļu to svētību, kas attiecas uz celestiālo likumu un kuras varēs baudīt celestiālajā godībā.¹² [Skat. 6. ieteikumu 193. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet stāstu 177.–178. lpp. Kādus vārdus jūs lietotu, lai raksturotu Loreno Snova attieksmi pret kalpošanu Tam Kungam? Padomājiet, ko jūs varētu darīt, lai sekotu viņa paraugam.
2. Apdomājiet sadaļu, kas sākas 178. lpp. Kādēļ, jūsuprāt, piederība Baznīcai ietver sevī tik lielus pienākumus? Ko jums nozīmē būt par Kristus vēstnesi?
3. Prezidents Snovs mācīja, ka mūsu aicinājumi Baznīcā ir iespēja „palīdzēt [Dieva bērnu] pestīšanā” (180. lpp.). Kādā veidā šāda

aicinājumu nolūka apzināšanās var iespaidot to, kā mēs kalpojam Baznīcā?

4. Prezidents Snovs teica, ka mums jākalpo uzcītīgi, lai cik maznozīmīgs mūsu pienākums šķistu (180.–183. lpp.). Kad jūs esat redzējuši kādu godājam šķietami mazu aicinājumu vai uzdevumu?
5. Izlasiet sadaļu, kas sākas 183. lpp. Kā ticība, enerģiskums un mundrums ietekmē mūsu kalpošanu?
6. Izlasiet pēdējo nodaļas sadaļu (185. lpp.). Kad jūs esat sajutuši prieku par kalpošanu Tā Kunga valstībā? Kā mēs varam rast prieku savā kalpošanā pat tad, kad mūsu pienākumi nav patīkami? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu bērniem un jauniešiem uzticīgi kalpot Tam Kungam?

Saistītie Svētie Raksti: Psalmi 100:2; 1. korintiešiem 12:12–31; Jēkaba gr. 1:6–7; 2:3; Mosijas 4:26–27; M&D 64:33–34; 72:3; 76:5–6; 107:99–100; 121:34–36

Mācīšanas padoms: „Uzmanīgi klausieties savu audzēkņu komentāros. Jūsu paraugs mudinās viņus uzmanīgi klausīties citam cita komentāros. Ja jūs nesaprotat kāda audzēkņa komentāru, uzdodiet kādu jautājumu. Jūs varētu teikt: „Neesmu pārliecināts (-a), ka saprotu. Vai jūs varētu to paskaidrot vēlreiz?” vai „Vai jūs varētu minēt kādu piemēru tam, ko teicāt?”” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Skat. Brigams Jangs, Hibers Č. Kimbals un Vilards Ričards, „Sixth General Epistle of the Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints”, *Millennial Star*, 1852. g. 15. janv., 25.
2. Skat. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1851. g. 1. dec., 365.
3. „The Gospel in Malta”, *Millennial Star*, 1852. g. 24. apr., 141–142.
4. „The Malta Mission”, *Millennial Star*, 1852. g. 5. jūn., 236.
5. Skat. Džeibezs Vudards, „Italian Correspondence”, *Millennial Star*, 1852. g. 18. sept., 476.
6. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877. g. 23. janv., 1.
7. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1883. g. 23. janv., 1.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877. g. 23. janv., 1.
9. *Deseret Semi-Weekly News*, 1897. g. 30. mar., 1.
10. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1868. g. 31. mar., 2.
11. *Millennial Star*, 1888. g. 29. okt., 690.
12. Skat. Conference Report, 1880. g. apr., 81.

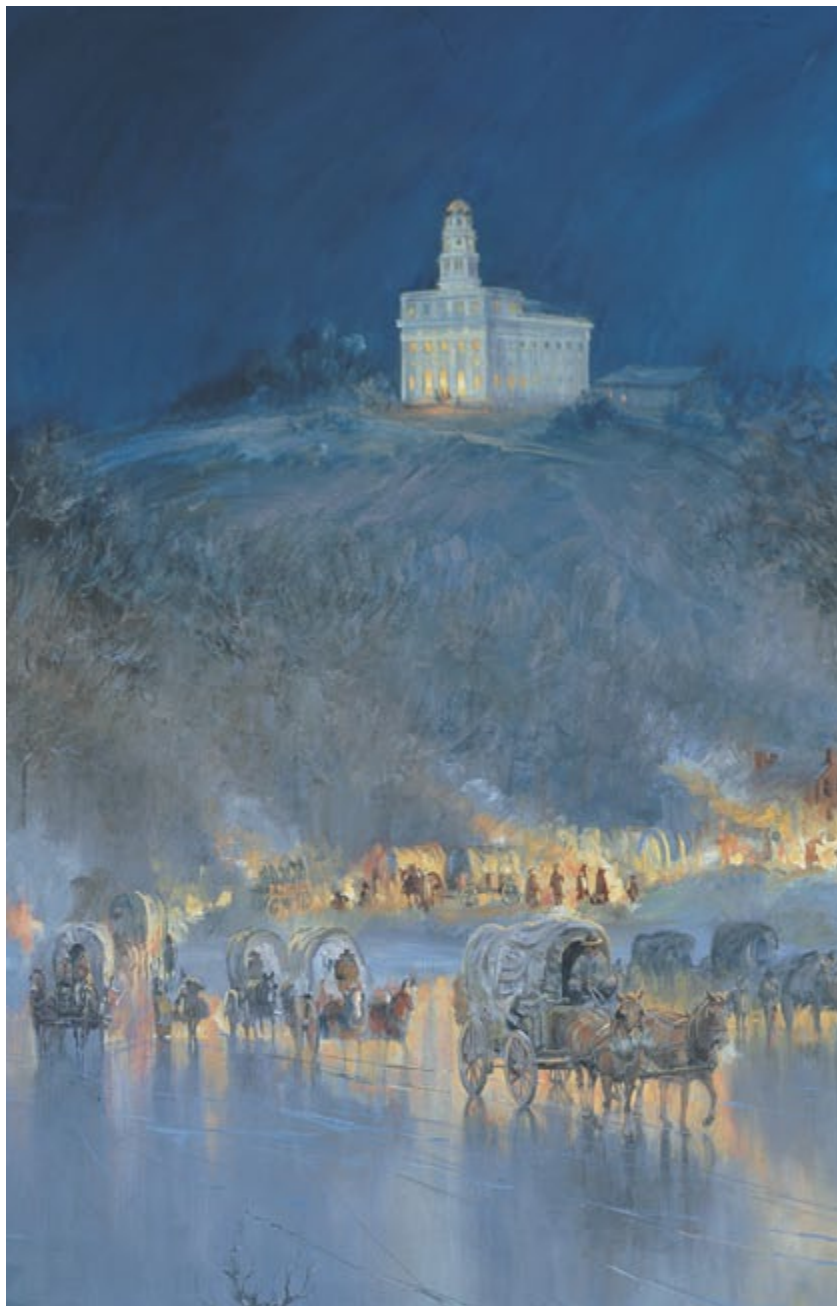
„Lai mēs varētu kļūt vienoti”

„Visuvarenā balss mūs aicināja laukā no neskaidrības . . ., lai mēs izveidotu savienību un morāli skaidru brālību, kurā mums vajadzētu mīlēt citam citu tā, kā mēs mīlam paši sevi.”

No Lorenzo Snova dzīves

Pirms svētie tika izdzīti no Navū, Baznīcas vadošie brāļi satikās templī. Viņi noslēdza derību, ka „nekad nepārstās pūlēties un pielietot visus [viņiem] pieejamos līdzekļus un ietekmi, līdz visi svētie, kuri bija spiesti pamest Navū, nebūs apmetušies uz dzīvi kādā svētajiem nozīmētā pulcēšanās vietā”.¹ Apņēmies ievērot šo derību, Prezidents Brigams Jangs 1849. gadā nodibināja Pastāvīgo emigrācijas fondu. Saskaņā ar šo programmu, Baznīca aizņēmās naudu emigrējošajiem svētajiem ar nodomu, ka viņi atmaksās savus aizņēmumus pēc ierašanās Jūtā un darba atrašanas.

Prezidents Jangs aicināja Elderu Lorenzo Snovu un citus vākt līdzekļus šiem mērķiem. Elderam Snovam bija grūti prasīt ziedojumus no trūcīgajiem svētajiem, kuri tika vajāti no vienas vietas uz otru pirms ierašanās Soltleikas ielejā. Savā dienasgrāmatā viņš rakstīja: „Kad es pildīju misiju, saskaņā ar kuru man vajadzēja lūgt naudu no svētajiem, kuri pēc tam, kad bija apzagti un aplaupīti, bija veikuši vairāk nekā 1600 kilometru garu pārgājieni un tikko kā apmetušies neapūdeņotā, neapdzīvotā Amerikas tuksneša nomalē, es atklāju, ka esmu iesaistīts grūtā uzdevumā. Ar ļoti retiem izņēmumiem, cilvēkiem bija ļoti maz vai nebija nemaz, ko atlicināt.” Taču, lai kur Elders Snovs gāja, cilvēki deva visu, ko varēja. Viņš stāstīja: „Visur paustā gatavība un piespiešanās dot daļu no mazumiņa — dvēseles dāsnuma un diženuma sajūta, ko es sastapu visur, kur valdīja nabadzība, sirsnīgie sveicieni, ko saņēmu pat vietās, kur nabadzība bija visizplatītākā cilvēku vidū, piepildīja manu sirdi ar ārkārtīgi lielu

*Pirms svētie pameta Navū, priesterības vadītāji stājās
derībā palīdzēt visiem svētajiem, kas vēlējās izceļot.*

prieku. Kāds vīrs uzstāja, lai es paņemu viņa vienīgo govi, sakot, ka Tas Kungs bija atbrīvojis viņu un svētījis viņu, lai viņš varētu atstāt savu dzimto valsti un ierasties miera zemē; un, atdodot savu vienīgo govi, viņš jūta, ka darīja tikai to, kas bija viņa pienākums un ko viņš sagaidītu no citiem, ja situācija būtu pretēja.”

Pēc ziedojumu savākšanas Ziemeļjūtā Elders Snovs piebilda: „Svēto sirdis bija atvērtas, un, ņemot vērā viņu apstākļus, viņi ziedoja dāsnis un bagātīgi, un, protams, ar prieku.”²

Kaut arī katram cilvēkam bija maz, ko dot, viņu kopīgie pūliņi svētīja daudzu cilvēku dzīvi. Pastāvīgais emigrācijas fonds paplašinājās un pārsniedza savu sākotnējo mērķi, nodrošinot palīdzību vairāk nekā tikai tiem Baznīcas locekļiem, kuri bija Navū. Tas pastāvēja 38 gadus, palīdzot desmitiem tūkstošu pievērsto no daudzām zemēm piepūlēties svētajiem ASV rietumos. [Skat. 1. ieteikumu 195. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Kad mēs esam vienoti evaņģēlijā, Tas Kungs caur mums atklāj pasaulei Savu raksturu.

Jēzus lūdza Savam Tēvam, lai tie, kurus Viņš bija devis Viņam no pasaules, varētu būt viens, kā Viņš un Tēvs ir viens, un Viņš saka — Es lūdzu, lai Tu dotu viņiem tādu pašu mīlestību, kāda Tev ir pret Mani, lai Es varētu būt viņos un Tu Manī, lai visi varētu būt viens. Šajā lūgšanā ir kaut kas ļoti svarīgs, un mums ir jāvingrinās, līdz mēs kļūsim kā Tēvs un Dēls, viens visās lietās.³

Pantos, kurus es nolasiju [Jāņa 17:19–21], ir parādīts, cik nozīmīgi un būtiski ir apustuļiem būt vienotiem, lai Tā Kunga nolūki varētu īstenoties. Jo, ja vien apustuļi un tie, kuri viņiem ticēja, nebija vienoti, pasaule nevarēja ticēt Glābēja misijai un nolūkiem. Tādēļ Jēzus lūdza Tēvu, lai visi tie, kurus Tēvs bija Viņam devis, būtu viens kā Viņš un Tēvs ir viens, lai pasaule varētu ticēt, ka Tēvs Viņu bija sūtījis. Patiesībā tieši to Tas Kungs bija iecerējis paveikt caur Israēlu, izvedot viņus no Ēģiptes verdzības; Viņš vēlējās no viņiem izveidot vienotus ļaudis, svētu tautu, tādus cilvēkus, kurus Dievs varētu godāt un cienīt, lai pasaule varētu ticēt un lai viņi varētu saņemt svētības, ko Viņš vēlējās viņiem dot, tā kā viss cilvēku dzimums ir Dieva atvases; un, ja Israēls būtu izpildījis Viņa prasības, pasaulei, bez

šaubām, tas būtu lielā mērā nācis par labu, un Dieva nodomi būtu pilnīgāk īstenoti. Tas Kungs vēlējas atklāt Savu raksturu un Debesu raksturu un vēlējas dāvēt Savu mīlestību un svētības caur Israēlu visai cilvēces ģimenei; taču Israēls nebija paklausīgs Viņa balsij. . . .

Ja mūsu vidū valda nevienprātība; ja mēs esam dalīti vai nu garīgi, vai laicīgi, mēs nekad nevaram kļūt tādi cilvēki, par kādiem Dievs mūs ir iecerējis izveidot, ne arī mēs jebkad kļūsim par darbarīkiem Viņa rokās, lai liktu pasaulei noticēt, ka svētā priesterība ir tikusi atjaunota un ka mums ir mūžīgais evaņģēlijs. Lai varētu īstenot Dieva nolūkus, mums būs jādara tā, kā Jēzus darīja — mums būs jāpakļauj sava personīgā griba Dieva gribai, ne tikai kādā vienā lietā, bet visās lietās, un jādzīvo tā, lai Dieva griba mājotu mūsos.⁴ [Skat. 2. ieteikumu 195. lpp.]

Vienotība ir būtiska Baznīcā un mūsu ģimenēs.

Mūsu vidū vajadzētu valdīt lielākai vienotībai nekā pašreiz. Divpadsmito kvorumā valda pilnīga vienotība. Vai tajā kvorumā nevajadzētu būt pilnīgai vienotībai? Bez šaubām katrs teiktu: „Jā, Divpadsmit apustuļu kvorumā jābūt pilnīgai vienotībai.” . . . Pilnīga vienotība ir arī Augstākajā Prezidijā, un vai tad tai tādai nevajadzētu būt? Katrs teiktu, protams, vajadzētu. Un vai tad nevajadzētu būt pilnīgai vienotībai septiņu Septiņdesmito prezidentu starpā? Bez šaubām, vajadzētu; mēs visi teiktu: „Jā”. Vai nevajadzētu būt pilnīgai vienotībai Augstajās padomēs dažādajos Ciānas stabos? Noteikti vajadzētu, un ir veids, kā sasniegt šādu vienotību. Tāpat ir ar dažādām citām organizācijām un kvorumiem. Vai nevajadzētu būt pilnīgai vienotībai stabu prezidijos? Protams, un, ja es būtu staba prezidents, es neliktos mierā, līdz nebūtu panācis vienotību ar saviem padomniekiem. Vai nevajadzētu būt vienotībai starp bīskapu un viņa padomniekiem? Bez šaubām, vajadzētu.

Nu, kas tad ir svarīgāk? Vai vienotībai nevajadzētu būt ģimenē? . . . Bez šaubām, vajadzētu. Kādēļ gan kāds vīrietis, kādēļ gan kādas ģimenes vīrs un tēvs liktos mierā un justos apmierināts, kamēr nav izveidojis pilnīgu vienotību, tas ir, tik pilnīgu vienotību, cik vien pilnīgu to var izveidot? Šajā lietā tēvam vajadzētu padarīt sevi tik pilnīgu savas ģimenes priekšā, cik vien cilvēks šajā dzīvē pilnīgs var

klūt. Un sievai vajadzētu padarīt sevi tik pilnīgu, cik vien sievietei tas ir iespējams šajā dzīvē. Tad viņi ir gatavi audzināt savus bērnus tik pilnīgus, cik pilnīgi viņu bērni vēlas un spēj būt. Tēvam un mātei jābūt ļoti uzmanīgiem. Sievai nekad nevajadzētu negodbijīgi runāt par savu vīru savu bērnu klātbūtnē. Ja viņa domā, ka viņas vīrs ir rīkojies nepareizi (iespējams, ka viņš ir rīkojies nepareizi), viņai nekad nevajadzētu par to runāt savu bērnu klātbūtnē. Viņai būtu jāpaaicina savs vīrs prom no savu bērnu klātbūtnes un tur pieklājīgi jāpasaka viņam par viņa kļūdām, taču nekad nebūtu jārunā negodbijīgi bērnu klātbūtnē par viņu tēvu. Tāpat jādara arī tēvam. Viņam nav nekādu tiesību negodbijīgi runāt par savu sievu viņas bērnu klātbūtnē. Un es lūdzu Dievu, lai Viņš dotu vīram un sievai vēlēšanos un sapratni, kā pilnveidot sevi šādās lietās. Es zinu, ka lielākā daļa sarežģījumu, kas tagad parādās, un necieņa, kas tiek pausta pret priesterību jaunatnes vidū, rodas tādēļ, ka sarežģījumi ir bijuši ģimenes lokā un ka jauniešu klātbūtnē māte ir paudusi necieņu pret tēvu vai tēvs — pret māti. Es zinu, ka tas tā ir.⁵ [Skat. 3. ieteikumu 195. lpp.]

Mēs kļūstam vienoti, kad palīdzam cits citam iegūt mieru un laimi.

Mēs krietni daudz runājam par principu, ka mums ir jāmīl savi tuvākie, tāpat kā mēs mīlam sevi pašus; mēs par to runājam un dažreiz arī domājam, taču cik lielā mērā mēs patiešām iedziļināmies šo lietu būtībā un konstatējam, ka problēma ir mūsos pašos? Mums jāsaprot, ka mums jārikojas saskaņā ar noteiktiem principiem, ar kuriem mēs varam kļūt vienoti kā tauta, apvienot savas jūtas, lai varētu kļūt viens, un to ir iespējams paveikt tikai tad, ja mēs darām noteiktas lietas — tādas lietas, kas no mums prasa piepūli.

Kā jūs rīkotos, lai veicinātu vienotības veidošanos? Ko cilvēks varētu darīt, lai kļūtu vienots ar savu kaimiņu? Ja divi vīrieši, kuri viens otru nebūtu pazinuši iepriekš, būtu kolēģi, kas viņiem būtu jādara, lai iegūtu viens otra sadraudzību un mīlestību? Kādēļ kaut kas būtu jādara, turklāt ne tikai vienai pusei, bet gan abām? Nebūtu piemēroti, ja tikai viens no viņiem veiktu nepieciešamo darbu; nebūtu pietiekami, ja tikai viens no viņiem atsauktos uz jūtām un

„Vai vienotībai nevajadzētu būt ģimenē? . . . Bez šaubām, vajadzētu.”

darītu nepieciešamo darbu pats, bet, lai viņi varētu kļūt kā viens savās jūtās un mīlestībā, būtu nepieciešama viņu abu rīcība. . . .

. . . Kaut kas ir jādara [katrai] pusei, lai mēs spētu iegūt viens otra draudzību un kļūtu saliedēti kā sabiedrība. . . .

. . . Ļaujiet saviem prātiem gūt citu redzējumu, lai jūs spētu saprast savu draugu intereses un spētu rūpēties par tām; un ja jūsu spēkos ir nodrošināt labumu saviem draugiem, tad dariet tā. Tā darot, jūs atklāsiet, ka jums nepieciešamās lietas nonāks jūsu rīcībā ātrāk, nekā, ja jūs pūlētos sev tās iegūt, nemaz neņemot vērā savu draugu intereses. Es zinu, ka šis ir labs un svarīgs princips. . . .

. . . Mums jāapzinās, ka mūsu pienākums ir mācīties nodrošināt mums apkārt esošo cilvēku mieru un laimi un nekad nebradāt ar kājām savu kaimiņu jūtas un tiesības. Ja cilvēks sāks mīdīt kājām sava brāļa tiesības, tad cik gan ātri viņš būs iznīcinājis to uzticības sajūtu, kas iepriekš starp viņiem būs pastāvējusi? Un, kad tā ir iznīcināta, cik ilgs laiks ir nepieciešams, lai to atkal nodibinātu? Tas prasīs ilgu laiku. Lūk, tam mums ir jāpievērš sava uzmanība; es jūtu, ka tas tā ir;

katrā savā domā un rīcībā, un personīgā apcerēšanā mums jāatceras apkārt esošo cilvēku intereses un jāņem vērā, ka viņiem ir tiesības un privilēģijas tāpat kā mums; mums tas cieši jānostiprina savos prātos.

Iedomājieties cilvēku, kurš pastāvīgi ievēro savu tuvāko intereses un sajūt vēlmi svētīt jebko un visu, kas pieder viņa brāļiem; tādā veidā viņš nostiprinās laimes sajūtu sevī un sev apkārt. Turpretī, ja kāds cilvēks izvēlas rīkoties pretēji, un tā vietā, lai svētītu citus un pūlētos citu labā, meklē citos kļūdas un pazemo citus, vai viņš līdzīgi pilnveidosies? Noteikti, ka nē.

. . . Ja mēs sajūtam, ka mūsu pienākums ir strādāt enerģiskāk, nekā mēs līdz šim esam strādājuši, lai iegūtu kāda uzticību, mēs sāksim rīkoties, ja tas ir mūsu spēkos, un dosim laicīgas svētības un laicīgus labumus, lai iegūtu mūsu apkārtējo cilvēku draudzību. Šādā veidā un ne citādāk mēs varam kļūt vienoti un parādīt, ka mums ir laipnas un brālīgas jūtas — mums jāizrāda šādas jūtas ar saviem darbiem . . . tā vietā, lai paspiestu cilvēka roku un pateiktu: „Lai Dievs tevi svētī, mans labais draugs,” un nākamajā dienā nepievērstu nekādu uzmanību tam, ko iepriekš esam teikuši, un aizvainotu viņa labākās jūtas.⁶

Kad cilvēks nevēlas uzpurēties savu brāļu labumam un kad viņš zina, ka aizvaino savu brāļu jūtas, . . . tāds cilvēks nav taisnīgs Tā Kunga priekšā, un kur ir tā cilvēka mīlestība pret savu brāli?

Kad kāds brālis nevēlas ciest sava brāļa vietā, kā tad viņš spēj parādīt, ka viņam ir mīlestība pret savu brāli? Es jums saku, ka tā ir mūsu muļķība un vājība, ka mēs nevēlamies ciest kopā ar saviem brāļiem, bet gan, ja viņi pārkāpj mūsu tiesības, mēs uzreiz atriebjamies, un ja viņi uzkāpj mums uz pirkstgaliem, mēs uzreiz lecām uz viņu pirkstgaliem. . . . Kad es redzu kādu brāli, kuram ir nodarīta kāda netaisnība, apgriezījamies un metamies virsū savam aizvainotājam, tad es saku, cik tālu tas brālis ir novirzījies no savu pienākumu takas, un es saku viņam, ka viņam ir jāmacās sevi pārvaldīt, vai arī viņš nekad netiks izglābts Dieva valstībā.⁷

Es nolasišu dažas rindkopas Mācības un Derību grāmatā:

„Mani mācekļi senās dienās meklēja vainas viens pret otru un nepiedeva viens otram savās sirdīs; un dēļ šī ļaunuma viņi tika mocīti un stipri pārmācīti.

Tādēļ Es saku jums, lai jūs piedotu cits citam; jo tas, kas nepiedod savam brālim viņa pārkāpumus, paliek nosodīts Tā Kunga priekšā; jo viņa paliek lielāks grēks.” [M&D 64:8–9]. . .

Kā es te lasu, bija viena lieta, ko Glābēja mācekļi neizdarīja — viņi nespēja sasniegt tādu gara un jūtu vienotību, kādu viņiem vajadzēja sasniegt, un Tas Kungs viņus par to pārmācīja. Tas Kungs pieprasa, lai cilvēki piedotu viens otram, pat septiņdesmit reiz septiņas reizes. Un, pat ja cilvēks nelūdz piedošanu, mums ir jāpiedod. . . . Mums ir teikts, ka viņā, kas nepiedod savam brālim, paliek lielāks grēks — tas ir, viņš ir lielāks grēcinieks par to cilvēku, kas viņu aizvainoja. Tas Kungs pieprasa no mums, lai mēs mīlētu savu tuvāko kā sevi pašu — tā ir diezgan sarežģīta lieta daudzu apstākļu dēļ; taču mums vajadzēs sasniegt šādu pilnību, un mēs to sasniegsim.⁸ [Skat. 4. ieteikumu 195. lpp.]

Kad mēs kļūstam vienoti evaņģēlijā, mēs pieaugam gaismā un saprātā un sagatavojamies dzīvot Dieva klātbūtnē.

Mūsu sirdīm jātop saistītām kā vienai, un mums jārikojas tik vienoti, kā to darīja Dāvids un Jonatāns [skat. 1. Samuēla 18:1], un drīzāk jāļauj, lai mūsu pašu roka tiek nocirsta, nevis ka mēs ievainojam viens otru. Kādi vareni ļaudis mēs būtu, ja atrastos šādā stāvoklī, un mums tādiem ir jākļūst, lai cik maz sadraudzības mums pašreiz arī būtu. Es jums varu pateikt tikai to, ka pienāks diena, kad mums būs jākļūst vienotiem, lai mēs jebkad spētu nonākt Dieva klātbūtnē. Mums būs jāiemācās mīlēt savi tuvākie kā pašiem sevi. Mums būs jāsasniedz šāds līmenis, un nav nozīmes tam, cik tālu mēs no tā varētu būt pašreiz; mums ir jāiemācās šie principi un jānostiprina tie savās sirdīs. Es to ļoti skaidri apzinos, un tas ir iemesls, kāpēc es par šīm lietām runāju šādā veidā, jo es vēlos tās iedēstīt svēto prātos, lai viņiem būtu šādas jūtas viņu ikdienas gaitās.⁹

Visuvarenā balss mūs aicināja laukā no neskaidrības, kas ir Bābele, lai mēs izveidotu savienību un morāli skaidru brālību, kurā mums vajadzētu mīlēt citam citu tā, kā mēs mīlam paši sevi. Kad mēs novirzāmies no šī mērķa, Dieva Gars aiziet no mums tādā mērā, cik mēs esam novirzījušies. Taču, ja mēs turpinām ievērot derības, kuras noslēdzām, kad saņēmām evaņģēliju, tad, atbilstoši mūsu paklausībai, mēs saņemam vairāk gaismas un saprāta, un mēs pamatīgi

sagatavojamies turpmākajiem notikumiem. Un, pateicoties mūsu uzticībai noslēgtajām derībām un stingrai to ievērošanai, pamats, uz kura mēs stāvam, kļūst kā debesu balsti — nesatricināms.¹⁰ [Skat. 5. ieteikumu 203. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet Lorenzo Snova pieredzēto darbā ar Pastāvīgo emigrācijas fondu (187.–189. lpp.). Kādas mums ir iespējas Baznīcā mūsdienās ziedot naudu vai mantas, lai palīdzētu citiem? Kā šie centieni mums palīdz kļūt vienotiem?
2. Apdomājiet Prezidenta Snova mācības par to, kādēļ Tas Kungs vēlas, lai mēs būtu vienoti (189.–190. lpp.). Kādēļ, pēc jūsu domām, citi cilvēki drīzāk iegūs liecību par To Kungu un Viņa atjaunoto Baznīcu, kad redzēs, ka mēs esam vienoti? Kā viņu jūtas varētu mainīties, ja viņi redzētu, ka mēs esam sašķelti?
3. Izlasiet sadaļu, kas sākas 190. lappusē. Kā šis padoms attiecas uz mūsu mājām? Apdomājiet, ko jūs varat darīt, lai veicinātu lielākas vienotības veidošanos savas ģimenes attiecībās.
4. Kā mēs varam sasniegt vienotību Palīdzības biedrībā vai priesterības kvorumā pat tad, kad mums ir atšķirīgas intereses un idejas? (Dažus piemērus skat. 191.–194. lpp.) Kādas pozitīvas pārmaiņas jums ir sniegusi vienotība ģimenē, Baznīcā un sabiedrībā?
5. Kādēļ, pēc jūsu domām, mīlestība citam pret citu var padarīt mūs par „vareniem ļaudīm”? Kā mīlestība pret citiem iespaido to, kā mēs dzīvojam? Kad jūs apdomāsit vai pārrunāsit šos jautājumus, pārskatiet šīs nodaļas pēdējās divas rindkopas (194.–195. lpp.).

Saistītie Svētie Raksti: Psalmi 133; Jāņa 13:34–35; Romiešiem 12:5; Mosijas 18:21; 4. Nefijs 1:15–17; M&D 51:9; Mozus gr. 7:18

Mācīšanas padoms: „Evaņģēlija mācīšanas spēks, kas pārlicina un pievērš ticībai, izpaužas tad, kad iedvesmots skolotājs saka:

„Pateicoties Svētā Gara spēkam, pateicoties atklāsmēm, ko Svētais Gars ir atklājis manai dvēselei, es zinu, ka mācības, ko es mācīju, ir patiesas” (Brūss R. Makkonkijs, citēts *Teaching, No Greater Call*, 43).

Atsauces

1. Citātu skat. Brigams Jangs, Hibers Č. Kimbals un Vilards Ričards, “Important from Salt Lake City”, *Millennial Star*, 1850. g. 15. apr., 120; skat. arī Eliza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 107.
2. Skat. *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, 108.
3. *Deseret News*, 1857. g. 14. janv., 355.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1883. g. 23. janv., 1.
5. Skat. Conference Report, 1897. g. okt., 32–33.
6. *Deseret News*, 1857. g. 11. mar., 3–4; oriģinālajā avotā 3. lappuse ir nepareizi atzīmēta kā 419. lappuse.
7. *Deseret News*, 1857. g. 14. janv., 355.
8. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 61, 63.
9. *Deseret News*, 1857. g. 11. mar., 4.
10. *Deseret Semi-Weekly News*, 1889. g. 4. jūn., 4.

Priesterība — „cilvēces ģimenes glābšanai”

„Priesterība, kas mums ir, — atklāta cilvēces ģimenes glābšanai. Mums nopietni jāaizdomājas, lai saprastu, kā to pielietot, lai palīdzētu izglābt citus cilvēkus.”

No Lorenzo Snova dzīves

Elders Lorenzo Snovs tika ordinēts par apustuli 1849. gada 12. februārī. Astonus mēnešus vēlāk viņu aicināja izveidot misiju Itālijā. Kopā ar citiem brāļiem, kuri arī bija aicināti kalpot, viņš devās šajā misijā 1849. gada 19. oktobrī. Viņš un viņa pārinieki garo ceļojumu veica ar kājām, jājot ar zirgu un braucot ar kuģi.

Ieradušies Itālijā 1850. gada jūnijā, viņš un viņa pārinieki atklāja, ka cilvēki lielākajās Itālijas pilsētās vēl nebija gatavi pieņemt evaņģēliju. Taču cilvēki, kas ir pazīstami kā valdensieši, piesaistīja viņa uzmanību, un viņš juta iedvesmu strādāt viņu vidū. Gadsimtiem ilgi valdensieši bija dzīvojuši nošķirtajā Pjedmontas apgabalā — ielejā, kas atrodas uz dienvidiem no Itālijas un Šveices robežas un uz austrumiem no Itālijas un Francijas robežas. Izveidojuši savu biedrību, pateicoties vēlmei īstenot reliģisku reformu, viņi bija veltījušies Bībeles studēšanai un centās sekot Glābēja apustuļu paraugam.

Elders Snovs teica, ka brīdī, kad viņš apsvēra evaņģēlija sludināšanu starp valdensiešiem, „gaismas straume šķietami pārpludināja manu prātu”.¹ Taču, neskatoties uz šo pārliecību, viņš juta, ka būtu pārsteidzīgi nekavējoties sākt aktīvu misionāru darbu, jo Baznīcas ienaidnieki bija izplatījuši melīgu informāciju par Baznīcu.² Elders Snovs ziņoja: „Es sajutu, ka tas bija Gara nodoms, ka mums bija jāsāk ar lēniem un piesardzīgiem soļiem, un es pakļāvos debesu gribai.”³

Kaut arī misionāri nesāka uzreiz sludināt, Elders Snovs pārraudzīja brošūru izdošanu itāļu un franču valodā. Papildus tam viņš un

Fotoattēls: Pjedmuntas apgabals Itālijā mūsdienās, kur 1850-to gadu sākumā Elders Lorenzo Snovs kalpoja par misionāru.

viņa pārinieki draudzīgi izturējās pret apkārtējiem. „Mēs pūlējāties ielikt pamatus, kas būtu noderīgi nākotnē,” viņš teica, „klusām sagatavojot cilvēku prātus evaņģēlija pieņemšanai, veicinot draudzības rašanos mums apkārt esošo cilvēku sirdīs. Tomēr es jutos diezgan savādi, un tas ievērojami pārbaudīja manu pacietību — nedēļām un mēnešiem ilgi atrasties interesantu cilvēku vidū un nebūt aktīvi un publiski iesaistītam to diženo principu izplatīšanā, kurus es biju ieradies pasludināt.”⁴

Valdensiešu jūtas pret Baznīcu sāka ievērojami mainīties pēc tam, kad Elders Snovs bija iedevis priesterības svētību kādam zēnam, kurš bija smagi saslimis. Elders Snovs savā dienasgrāmatā rakstīja:

„6. sept. — Šorīt mana uzmanība tika vērsta uz Džozefu Gaju, trīsgadīgu zēnu, mūsu namatēva jaunāko bērnu. Daudzi draugi bija apmeklējuši šo bērnu, un visiem šķita, ka viņam bija drīz jāmirst. Es viņu apmeklēju pēcpusdienā: slimība bija ārkārtīgi novārdzinājusi viņa ķermeni; agrāk veselīgais ķermenis tagad bija izdēdējis, un, tikai tuvu viņu nopētot, mēs varējām saprast, ka viņš bija dzīvs.”

Norūpējies par pretestību evaņģēlija sludināšanai un nobažījies par mazo Džozefu Gaju, Elders Snovs tajā vakarā vērsās pie Tā Kunga pēc palīdzības. Vēlāk Viņš atcerējās: „Dažas stundas pirms došanās gulēt es piesaucu To Kungu pēc palīdzības tajā brīdī. To, kā es toreiz jutos, nevarēs viegli izdzēst no manas atmiņas.

7. sept. — Šorīt es ierosināju, . . . ka mums vajadzētu gavēt, aiziet kalnos un lūgt Dievu. Pirms aiziešanas mēs iegājām pie bērna; viņa acu āboli pagriezās uz augšu, plakstiņi ātri aizvērās, un viņa seja un ausis bija kalsnas un bālas, norādot uz tuvojošos nāvi. Auksti nāves sviedri klāja viņa ķermeni, un viņa dzīve bija gandrīz galā. Madāma Gaja un citas sievietes šņukstēja, kamēr mesjē Gajs aiz bēdām nolieca savu galvu.” Čukstot Elderam Snovam un citiem misionāriem, mesjē Gajs teica: „Viņš mirst. Viņš mirst.”

Elders Snovs turpināja: „Pēc neilga atpūtas brīža kalnos, savrup no visiem iespējamiem traucējumiem, mēs tur piesaucām To Kungu svinīgā lūgšanā, lai Viņš pasargātu tā bērna dzīvību. Man apdomājot kursu, ko mēs vēlējāties ieturēt, un lietas, par kurām mēs drīz liecinātu pasaulei, es šo notikumu uzskatīju par bezgala svarīgu.

Es nespēju iedomāties nevienu upuri, ko es nevarētu vai nevēlētos nest, lai Tas Kungs izpildītu mūsu prasības.”

Kad viņi atgriezās pie Gaju ģimenes tajā pēcpusdienā, Elders Snovs deva Džozefam priesterības svētību. Pēc pāris stundām viņi atkal apmeklēja Gaju ģimeni, un Džozefa tēvs „ar pateicīgu smaidu” atklāja viņiem, ka zēns jūtas daudz labāk.

„8. sept. — Bērns jutās tik labi, ka vecāki varēja nedaudz atpūsties, ko viņi nebija darījuši jau kādu laiku. Šodien viņi varēja atstāt viņu vienu un darīt savus darbus.” Kad Džozefa māte izteica prieku par zēna atlabšanu, Elders Snovs atbildēja: „Debesu Dievs tev to ir izdarījis.”

„No tā brīža viņš sāka atveseļoties,” stāstīja Elders Snovs, „un ar sirdi, pilnu pateicības mūsu Debesu Tēvam, es esmu priecīgs teikt, ka pēc dažām dienām viņš piecēlās no gultas un piebiedrojās saviem mazajiem spēļu biedriem.”⁵

Pēc šī notikuma Elders Snovs juta, ka apstākļi bija „tik labvēlīgi, cik varētu cerēt”, lai Tā Kunga darbs turpinātos starp tiem cilvēkiem. 1850. gada 19. septembrī, tieši 11 mēnešus pēc savu māju atstāšanas, lai kalpotu Itālijā, viņš pateica saviem pāriniekiem, ka viņiem būtu „jāsāk publiski sludināt evaņģēlijs”. Viņi atkal uzkāpa kādā kalnā, kur Elders Snovs iesvētīja zemi atjaunotā evaņģēlija sludināšanai.⁶

Eldera Snova vārdi madāmai Gajai — „debesu Dievs tev to ir izdarījis” — atspoguļoja viņa mūža mācības par priesterību. Viņš svētajiem atgādināja, ka caur priesterības nesēju darbu „Dieva godība un spēks [tiek] parādīts” citu labumam.⁷ [Skat. 1. ieteikumu 205. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Priesterības nesēji ir Visuvarenā vēstneši, ar pilnvarām, kas dotas no debesīm, izpildīt svētus priekšrakstus.

Mēs, Pēdējo dienu svētie, atklāti paziņojam, ka esam no Dieva saņēmuši mūžīgā evaņģēlija pilnību; mēs paziņojam, ka mums ir svētā priesterība — pilnvaras, ko Dievs ir devis cilvēkiem un kas mums dod tiesības izpildīt tās priekšrakstus Dievam pieņemamā veidā.⁸

Jebkurš cilvēks, kurš pazemosies Dieva priekšā un tiks iegremdēts ūdenī pēc tam, kad būs nožēlojis grēkus, lai saņemtu savu

grēku atlaišanu, caur roku uzlikšanu saņems Svētā Gara dāvanu. Vai es varu viņam to dot? Nē, es, vienkārši būdams Visuvarenā vēstnesis, kam ir dotas pilnvaras, iegremdēju cilvēku ūdenī, viņa grēku atlaišanai; es vienkārši iegremdēju viņu ūdenī, jo man ir pilnvaras to darīt. Es vienkārši uzlieku savas rokas uz viņa galvas, lai viņš saņemtu Svēto Garu, tad Dievs, no Savas klātienes, atzīst manas pilnvaras, atzīst, ka es esmu Viņa vēstnesis, un dod Svēto Garu tam cilvēkam.⁹

Kad [es esmu] nokristījis cilvēkus un izpildījis šīs svētās priesterības priekšrakstus, Dievs ir apstiprinājis manis izpildītos priekšrakstus, dodot tiem cilvēkiem Svēto Garu un zināšanas un pārliecinot viņus, ka pilnvaras bija dotas no debesīm. Un katrs Elders, kurš ir devies sludināt šo mūžīgo evaņģēliju un ir rīkojies atbilstoši savam aicinājumam, var sniegt to pašu liecību, ka, pildot šos svētos priekšrakstus, Dieva godība un spēks ir pārliecināši izpaudies pār tiem cilvēkiem, kuriem šie priekšraksti tika izpildīti. Šāda ir mūsu liecība; [1830. gadā] tā bija kāda cilvēka liecība, kurš apgalvoja, ka Dievs viņu bija pilnvarojis kristīt cilvēkus grēku atlaišanai un uzlikt viņiem rokas Svētā Gara saņemšanai, kas dotu viņiem zināšanas no mūžīgajam pasaulēm, ka viņam bija tādas pilnvaras. Šis cilvēks bija Džozefs Smits; un pilnvaras, kuras viņš saņēma no svētiem eņģeļiem, viņš nodeva citiem, kuri tika sūtīti liecināt pasaulei, ka tie, kuri saņemtu šos svētos priekšrakstus, saņemtu liecību no Visuvarenā, ka viņiem bija pilnvaras pildīt šos priekšrakstus. Šāda ir mūsu liecība; un šāda ir mana liecība šiem ļaudīm un visai pasaulei.¹⁰

Kur visā pasaulē jūs atradīsiet tādus mācītājus, kas uzdrošinātos ieņemt tādu nostāju kā mūsu Elderi? Kur var atrast tādu cilvēku vai cilvēku grupu, kas uzdrošinātos uzstāties pasaules priekšā un apgalvot, ka viņi ir pilnvaroti no Dieva izpildīt cilvēkiem noteiktus priekšrakstus, caur kuriem viņi var saņemt atklāsmes no Dieva? Par katru, kurš sludinātu šādu mācību, drīz vien atklātos, vai viņš ir blēdis — viņš sevi nostādītu ļoti bīstamā stāvoklī, un tas, ja viņam nebūtu šādu pilnvaru, drīz vien kļūtu zināms. Mūsu Elderi tomēr uzdrošinās ieņemt šādu nostāju. . . . Dievs ir sūtījis Savus svētos eņģeļus no debesīm un ir atjaunojis cilvēkiem pilnvaras pildīt evaņģēlija priekšrakstus.¹¹ [Skat. 2. ieteikumu 205. lpp.]

*Visi uzticīgi Baznīcas locekļi saņem svētības caur
priesterības priekšrakstiem un derībām.*

Priesterība mums palīdz rast laimi šajā dzīvē un cauri visai mūžībai.

Priesterība ir atjaunota; tā ir dāvāta cilvēkiem, lai caur to visi, kuri vēlas būt labi un laimīgi, spētu tādi kļūt. Evaņģēlijs mums atklāj, kā būt diženiem, labiem un laimīgiem. Kristus evaņģēlija nolūks ir mācīt mums visu, kas ir nepieciešams mūsu pašreizējai un turpmākai labklājībai.

Mēs turam šos mērķus savā redzeslokā šodien, un mums tie būtu jāpatur prātā pastāvīgi. Paskatieties 25 gadus senā pagātnē vai tikai 10 gadus senā pagātnē — daudzi ir Baznīcas locekļu statusā šādu laika posmu, un jūs redzēsīt, ko mēs esam sasnieguši. Mēs varam redzēt tālāk un saprast lietas labāk, tādējādi mēs esam labāk sagatavoti tām lietām, kas notiks uz Zemes, nekā mēs bijām sagatavoti pirms desmit, piecpadsmit, divdesmit vai divdesmit pieciem gadiem,

lai zinātu, kā būt noderīgiem, lai zinātu, kā paveikt lietas tā, kā tās ir jāpaveic. . . .

. . . Priesterības mērķis ir padarīt visus [cilvēkus] laimīgus, izplatīt informāciju, padarīt visus par to pašu svētību saņēmējiem savā laikā.¹²

Tieši šādam nolūkam svētā priesterība tika dāvāta mūsu dienās, lai vadītu un pilnveidotu Dieva svētos šeit, un atbilstoši tam, cik mēs iegūstam saprātu, godprātību un uzticību šajā pasaulē . . . , tik dižens būs paaugstinātais stāvoklis, kurā mēs nokļūsim viņpus priekšvara.¹³

Tas Kungs ir teicis, ka Viņš mums dos visu, kas Viņam ir — un tas ir saskaņā ar priesterības zvērestu un derību [skat. M&D 84:33–44]. Nevienam nevajadzētu apšaubīt Jēzus vārdus, un Viņš ir paziņojis, kā tas ir rakstīts svētā Jāņa atklāsmes grāmatā: „Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.” [Jāņa atkl. 3:21.] Vai var pateikt ko dižāku par šo? Vai tad tas neietver visu?¹⁴

Šis evaņģēlijs, ko esam saņēmuši, ir atklāts no debesīm, un priesterība, kas mums ir, — atklāta cilvēces ģimenes glābšanai. Mums nopietni jāaizdomājas, lai saprastu, kā to pielietot, lai palīdzētu izglābt citus cilvēkus.¹⁵ [Skat. 3. ieteikumu 206. lpp.]

Taisnīgi priesterības nesēji uzcītīgi un enerģiski cenšas iegūt garīgas dāvanas, kas viņiem palīdzētu kalpot citiem.

Saviem brāļiem priesterībā es vēlētos sniegt dažus padoma, pamācības un pārliecināšanas vārdus. Uz jums gulstas cēli un svēti pienākumi, kas attiecas ne tikai uz šīs paaudzes glābšanu, bet arī uz daudzu pagājušo un daudzu nākamo paaudžu glābšanu. Emanuēla valstības krāšņajam karogam, kas atkal ir nostiprināts pasaulē, ir jātiek attītam katrā tautā, valstībā un impērijā; brīdinājuma balsij . . . ir jāsasniedz visi cilvēki; jūs esat tie, kurus Tas Kungs ir izvēlējis šim nolūkam, pat Jāzēpa rags (vecākais dēls), lai sabadītu visus cilvēkus [skat. 5. Mozus 33:13–17]. Pavisam noteikti jūs nevarat pārāk dedzīgi vai pārāk čakli nodoties šim darbam, cenšoties paaugstināt savus svētos amatus tā, lai tas būtu visnoderīgāk jums pašiem un visai cilvēcei.¹⁶

Senie apustuļi Pēteris, Jēkabs un Jānis piešķir Melhisedeka priesterību Džocefam Smitam un Oliveram Kauderijam.

Šajā Baznīcā ir vīrieši, kas savās sirdīs un jūtās ir tik labi kā neviens cits, taču viņiem pietrūkst ticības un enerģijas cītīgi strādāt, un viņi nesaņem to, uz ko viņiem ir privilēģijas. Ja viņu ticība, enerģija un apņēmība līdzinātos viņu labajām jūtām un vēlmēm, viņu godīgumam un labestībai, viņi tiešām būtu vareni vīri Israēlā; un slimība un tā ļaunā spēks bēgtu viņu priekšā, kā pelavas tiek vēja dzītas. Tomēr mēs sakām, ka esam labi cilvēki un ka ne tikai darbojamies tikpat labi kā citi cilvēki, bet arī ievērojami pilnveidojamies taisnīgumā Dieva priekšā; un, bez šaubām, tā tas ir. Taču es vēlos jums uzsvērt, mani brāļi un māsas, ka starp mums ir Elderi, kuriem ir dotas garīgas dāvanas, kuras var izmantot ar Svētā Gara palīdzību. Evaņģēlija dāvanas ir jāattīsta uzcītībā un neatlaidībā. Senie pravieši, vēloties saņemt kādu īpašu svētību vai svarīgas zināšanas, atklāsmi vai vīziju, dažreiz gavēja un lūdza Dievu dienām un pat nedēļām ilgi.¹⁷

Mani jaunie brāļi, kad viss darbojas pret jums, kad viss šķiet melns, pildiet savu pienākumu un jūs kļūsit stipri un spēcīgi vīri; slimie tiks

dziedināti jūsu kalpošanas dēļ; velni bēgs no jums; mirušie celsies augšā; un visu, ko cilvēki jebkad bija darijuši kopš Ādama dienām, jūs spēsīt izdarīt caur Dieva spēku un pienācīgu vēlēšanos.¹⁸

Cilvēkiem ir dedzīgi jāmeklē šķīstība, tikumība, uzticība un dievbijība, vai arī viņi nevar iegūt kroni. Tiem principiem jāklūst par daļu no mums, tiem jābūt ieaustiem mūsu raksturā, padarot mūs par patiesības, taisnības, taisnīguma un žēlastības, un visa labā un diženā avotu vai centru, lai no mums varētu plūst gaisma, dzīvība, spēks un likums, lai vadītu, pārvaldītu un palīdzētu glābt nomaldījušos pasauli; rīkodamies kā Dieva dēli mūsu Debesu Tēva vietā un labā. Mēs sagaidām, ka augšāmcelšanās laikā pielietosim priesterības spēkus — mēs tos varam lietot tikai atbilstoši iegūtajam taisnīgumam un pilnībai; šīs īpašības var iegūt, tikai centīgi tās meklējot un tiecoties pēc tām, tā ka augšāmcelšanās rītā mums būs tikai tās iegūtās īpašības, kuras mēs būsīm ieguvuši šajā dzīvē! Dievbijību nevar *piešķirt*, tā ir *jāiegūst*, un tas ir fakts, ko reliģiskā pasaule, lai cik dīvaini un nožēlojami tas arī nebūtu, šķiet, neapzinās. Centieties darīt labu citiem, un citi centīsies darīt labu jums; un tas, kurš vēlas būt liels, lai viņš ir labs, cenšoties uzzināt visu cilvēku intereses, kļūstot par visu kalpu.¹⁹

Mums kā Dieva svētajiem un Israēla elderiem jāziedo savs laiks un pūles, nesot katru nepieciešamo upuri, lai iegūtu pienācīgas garīgās īpašības un būtu ļoti noderīgi savos daudzajos acinājumos. Un lai Tas Kungs iedvesmo katru sirdi šīs lietas nozīmībā, lai mēs varētu uzcītīgi un enerģiski meklēt tās dāvanas un spēkus, kas ir apsolīti evaņģēlijā, kam mēs esam paklausījuši.²⁰ [Skat. 4. ieteikumu 206. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet aprakstu 197.–200. lpp. Kā Melhisedeka priesterības nesēji var sagatavoties priesterības svētību došanai? Ko mēs visi varam darīt, lai sagatavotos priesterības svētību saņemšanai?
2. Izlasiet pirmo pilno rindkopu 201. lappusē. Kā priesterības priekšraksti atklāj Dieva spēku mūsu dzīvē?

3. Kā priesterības priekšraksti un svētības palīdz mums visiem rast laimi šajā dzīvē? Kā tie mums palīdz iegūt mūžīgu laimi? Apdomājot šos jautājumus, izlasiet Prezidenta Snova mācības 202.–203. lappusē.
4. 203.–205. lpp. nosakiet tās garīgās dāvanas, ko Prezidents Snovs mudināja priesterības nesējus attīstīt. Ko, pēc jūsu domām, nozīmē attīstīt garīgu dāvanu? Kā šis padoms attiecas uz visu Baznīcas locekļu pūliņiem?

Saistītie Svētie Raksti: Jēkaba v. 5:14–15; Almas 13:2–16; M&D 84:19–22; 128:8–14; Ticības apliecinājumi 1:3, 5

Mācīšanas padoms: „Lai dalībniekiem palīdzētu sagatavoties atbildēt uz jautājumiem, pirms kaut kas tiek lasīts vai stāstīts, jūs viņiem varat pateikt, ka aicināsiet viņus sniegt atbildes. . . . Piemēram, jūs varētu teikt: „Kad es lasīšu šo fragmentu, klausieties, lai jūs varētu dalīties tajā, kas jūs visvairāk ieinteresēs” vai „Kad tiks lasīts šis Rakstu pants, padomājiet, vai jūs saprotat, ko Tas Kungs mums saka par ticību”” (*Teaching, No Greater Call*, 69).

Atsauces

1. Skat. vēstule Brigamam Jangam, *The Italian Mission* (1851), 11.
2. Skat. „Organization of the Church in Italy”, *Millennial Star*, 1850. g. 15. dec., 371.
3. Vēstule Brigamam Jangam, *The Italian Mission*, 14.
4. Vēstule Brigamam Jangam, *The Italian Mission*, 14.
5. Citēts rakstā „Organization of the Church in Italy”, 371.
6. Skat. vēstule Brigamam Jangam, *The Italian Mission*, 15.
7. Skat. Conference Report, 1880. g. apr., 81.
8. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877. g. 23. janv., 1.
9. *Deseret News*, 1872. g. 24. janv., 598.
10. Skat. Conference Report, 1880. g. apr., 81–82.
11. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1879. g. 2. dec., 1.
12. *Deseret News*, 1861. g. 15. maijs, 81–82.
13. *Deseret Evening News*, 1880. g. 6. okt., 2; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenzo Snovs teica 1880. gada oktobra Vispārējā konferencē.
14. „The Object of This Probation”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1894. g. 4. maijs, 7.
15. Skat. Journal History, 1865. g. 11. jūl., 2.
16. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1851. g. 1. dec., 362.
17. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 15. aug., 1.
18. Skat. „Anniversary Exercises”, *Deseret Evening News*, 1899. g. 7. apr., 9.
19. „Address to the Saints in Great Britain”, 362–363.
20. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 15. aug., 1.

Baznīcas vadīšana un nesavtīga kalpošana

„Mēs esam jūsu kalpi Tai Kungā un vēlamies, lai jūs un visa cilvēce dzīvotu labklājībā.”

No Lorenzo Snova dzīves

No 1840. gada oktobra līdz 1843. gada janvārim Lorenzo Snovs prezidēja Baznīcā Londonā, Anglijā, un apkārtesošajos apgabalos. Viņš tur pārraudzīja priesterības vadītājus, dažreiz mācot viņus klātienē un dažreiz rakstot vēstules, lai sniegtu padomu. Neilgi pirms viņa misijas noslēguma Anglijā viņš uzrakstīja vēstules diviem „Londonas draudžu prezidējošiem Elderiem”, kuri kalpoja līdzīgi mūsdienu draudžu prezidentiem. Savā vēstulē viņš pastāstīja par savu sadarbības pieredzi ar vēl kādu tā apgabala draudzes vadītāju.

Elders Snovs raksturoja šo vadītāju kā personu, kurai nebija „nekādu ārēju trūkumu”. Viņš „centīgi strādāja, lai izpildītu Baznīcas misiju”, un viņš spēja nodrošināt to, „lai katrs [atrstos] savā vietā un pildītu savu pienākumu”. Viņš bija uzcītīgs, „strādājot čaklāk par visiem pārējiem”. Taču, neskatoties uz šī cilvēka uzticīgo izskatu, draudzei pastāvīgi bija problēmas, kas, kā šķita, koncentrējās ap viņu. Elders Snovs kādu laiku centās noteikt problēmu cēloni un viegli norāja draudzes locekļus par sava vadītāja neatbalstīšanu. Tad viņš sāka aizdomāties, ka vadītājam, „iespējams, bija kaut kas iekšēji slēpjams, par ko viņš nezināja un kas neizpaudās atklāti”, taču kas kaut kādā veidā izraisīja sarežģījumus draudzē. Elders Snovs stāstīja:

„Tādēļ es lūdzu, lai Tas Kungs man dotu izpratnes garu šajā lietā. Mana lūgšana tika atbildēta; es uzzināju, ka šim brālim bija daļēji apslēpta vēlme paaugstināt sevi, kas viņu vadīja daudzās viņa darbībās. Viņš mēdza norīkot kādu brāli izpildīt kādu uzdevumu, taču viņam bija apslāpēta vēlēšanās pašam saņemt par to godu; ja

Uzticīgi Baznīcas vadītāji seko Tā Kunga pamācībai, ko Viņš deva Pēterim: „Gani Manas avis” (Jāņa 21:16–17).

uzdevums netika izpildīts, viņš sodīja vainīgo ne tāpēc, ka Tā Kunga darbs bija jēlkādā mērā aizkavēts vai ka tas brālis bija zaudējis svētību, bet tāpēc, ka [viņš] pats bija tik ļoti nicināts, jo viņam nebija paklausīts. Gadījumā, kad kāds brālis bija kristījis vairākus cilvēkus, viņš priecājās ne tāpēc, ka nokristītie cilvēki bija kļuvuši par derības ļaudīm, bet tāpēc, ka tas tika izdarīts viņa pārvaldībā, paslepus vēloties, lai viņa paša vārds tiktu pieminēts līdzās cilvēkam, kurš viņa pakļautībā saņem slavu.”

Elders Snovs novēroja: ja kāds draudzes loceklis veiksmīgi izpildīja kādu uzdevumu, taču nesevoja vadītāja norādījumiem katrā sīkumā, vadītājam bija „skaudības gars . . . , kas glūnēja aiz vārdos izteiktās atzinības”. Viņš turpināja: „Tas gars bija apslēpts; tā augļi neizpaudās atklāti, taču tie izpaustos, ja nekas netiktu mainīts; tas bija viņam piemītošs ļaunums, kas galu galā iznīcinātu viņa noderīgumu. Tas viņam izraisīja nevajadzīgas nepatīkšanas, kad viņš pildīja savu aicinājumu; tas arī radīja pastāvīgu nepatiku viņa paša prātā. Viņš dedzīgi vēlējās sekmēt Dieva darbu, taču vienmēr tā, lai viņa paša dalība tiktu skaidri atzīta visās lietās. Centīgi vēlēdamies sniegt labus norādījumus, taču rūpēdamies par to, lai viņa pilns vārds tiktu rakstīts zem šiem norādījumiem.”

Elders Snovs neuzrakstīja šo vēstuli, lai nosodītu vietējo vadītāju. Viņa mērķis bija palīdzēt citiem vadītājiem — lai augstprātības gars, ko viņš raksturoja, „tiktu atpazīts, būtu zināms un lai cilvēki no tā izvairītos”. Viņš brīdināja, ka daudzi cilvēki, „kas no sirds tic, ka ir pilnīgi brīvi no augstprātības gara, rūpīgi izpētot savas rīcības motīvus, sev par pārsteigumu atklātu, ka šis gars viņus ir urdījis izpildīt daudzas no viņu darbībām”.

Pēc šī brīdinājuma viņš deva padomu: „Lai iegūtu Dieva labvēlību, mums ir jāpieradina savi prāti priecāties, kad redzam citus gūstam panākumus līdzīgi mums pašiem; priecāties, redzot, ka Ciāna tiek paaugstināta ar Dievam vēlamiem līdzekļiem; un neielast savās sirdīs skaudību, kad par mums vājākam darbarīkam tiek dots lielāks gods; būt apmierinātiem ar zemāka amata godāšanu, līdz mums tiek dots augstāks amats; būt apmierinātiem, darot mazas lietas, un nepretendēt uz slavu, kas gūstama no varenākām.” Viņš salīdzināja Baznīcu ar lielu ēku, kur atsevišķi svētie ir šīs ēkas daļas, sakot, ka

mums „nekad nevajadzētu būt tik augstprātīgiem, ka mēs nevēlētos dažreiz tikt nocirsti, sazāģēti, izroboti un aptēsti, lai iederētos tajā vietā, kas mums ir paredzēta garīgajā celtnē”.

Elders Snovs pabeidza vēstuli šādiem vārdiem: „Ja vien prezidējošais elders centīsies kļūt tāds, kāds viņš varētu būt un kādam viņam vajadzētu būt, atbrīvojoties no savtīgiem principiem, un vienmēr rīkosies savu ļaužu labumam, un būs pazemīgs, un necentīsies izdarīt pārāk daudz īsā laikā vai būt pārāk dižens, pirms viņš par tādu ir kļuvis, viņš nekad nebūs neziņā par to, kā pareizi godāt savu amatu, ne arī kādreiz viņam trūks Dieva spēks, lai īstenotu Viņa gudros nolūkus.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 214. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Tas Kungs Savas Baznīcas vadītājiem ir devis dievišķu uzdevumu: „[Ganiet] Manas avis.”

Lai katrs cilvēks, kuram ir oficiāls aicinājums, kuram Dievs ir devis šo svēto un dievišķo priesterību, domā par to, ko Glābējs teica Divpadsmit apustuļiem tieši pirms Viņš aizgāja pie Tēva — „[Ganiet] Manas avis” [Jāņa 21:16–17]. Un Viņš to atkārtoja vairākas reizes, līdz Viņa apustuļi bija noskumuši, ka Viņš turpināja viņus aicināt šādā veidā. Tomēr Viņš teica — „[Ganiet] Manas avis”. Tas ir: „Ejiet uz priekšu ar visu sirdi, pilnībā ziedojieties Manam darbam. Cilvēki pasaulē ir Mani brāļi un māsas. Man pret viņiem ir ļoti stipras jūtas. Rūpējieties par Maniem ļaudīm. Ganiet manu ganāmpulku. Dodieties sludināt Manu evaņģēliju. Es jūs apbalvošu par visiem jūsu upuriem. Nedomājiet, ka šajā darbā jūs varat nest pārāk lielu upuri.” Viņš aicināja viņus Savas sirds dedzīgumā darīt šo darbu. Un tagad es aicinu visus, kuriem ir šī priesterība, staba prezidējošās amatpersonas un bīskapus, un Augsto padomi doties „ganīt” draudzi. Interesējieties par viņiem. . . . Strādājiet viņu labā un neierobežojiet savas domas un jūtas, lai tikai rūpētos par personiska labuma gūšanu. Tad Dievs jums dos atklāsmi pēc atklāsmes, iedvesmu pēc iedvesmas un mācīs jūs, kā nodrošināt svēto labklājību laicīgās un garīgās lietās.”² [Skat. 2. ieteikumu 214. lpp.]

Vadītāji un skolotāji ir aicināti sekot Glābēja paraugam un kalpot mīlestībā, nevis iegūt sev slavu.

Kādēļ [kāds] cilvēks tiek aicināts būt par prezidentu pār citiem cilvēkiem? Vai tādēļ, lai iegūtu ietekmi, un tad to tieši izmantotu sava labuma gūšanai? Nē, tieši pretēji, cilvēks tiek aicināts šādā amatā, lai rīkotos pēc tādiem pašiem principiem, kā to darīja Dieva Dēls, kad priesterība tika piešķirta Viņam, un lai tas cilvēks nestu upurus. Savā labā? Nē, bet gan to cilvēku labā, pār kuriem viņš prezidē. Vai no viņa varētu tikt prasīts atdot savu dzīvību uz krusta, kā to izdarīja Glābējs? Nē, bet viņam ir jāklūst par savu brāļu kalpu, nevis kungu, un jāstrādā viņu labā un viņu labklājībai. Nevis lai izmantotu iegūto ietekmi savā, savas ģimenes, radnieku un draugu labā, bet gan lai turētu visus par saviem brāļiem, kam ir tādas pašas tiesības kā viņam, un tādējādi censtos svētīt visus un sniegt labumu visiem vienādi, atbilstoši viņu talantiem un cienīgumam, un, tā darot, attīstīt sevi tādas tēvišķas jūtas, kas vienmēr ir Tēva sirdī. . . .

. . . Lai tie, kas sludina svēto vidū, apzinās, kādēļ priesterība viņiem tika piešķirta; lai viņi zina un pilnībā sajūt, kādēļ viņi tika nozīmēti savā amatā, tas ir, ka viņiem ir jārikojas saskaņā ar mūsu Skolotāja gribu, kas bija visu kalps, ka viņiem ir jāmacās ņemt vērā un cienīt visu cilvēku vajadzības tikpat mīloši, kā viņi ņem vērā un ciena savējās. . . . Tad viņi sāks saprast divu augstāko baušļu nozīmi, kuros, kā Glābējs teica, „ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši”, proti, mīlēt To Kungu ar visu savu spēku, prātu un izturību, un savu tuvāko kā sevi pašu [skat. Mateja 22:37–40].³

Pirms [mācīšanas] palūdziet Tam Kungam vienu lietu: palūdziet Tam Kungam, lai jūs savas runas laikā varētu pateikt kaut ko, kas nāktu par labu tiem, kurus jūs uzrunājat. Nekad neuztraucieties par to, vai jūsu teiktais nesīs vai nenesīs kādu slavu jums, bet vienkārši atcerieties, ka jūs esat aicināts uzrunāt klātesošos un ka viņi vēlas saņemt kaut ko, kas viņiem nāks par labu. Tas var notikt tikai tad, ja teiktais nāk no Tā Kunga. Neuztraucieties par to, vai . . . tie, kuri jūs klausīsies, varēs teikt, ka jūs skaisti runājāt. Tiešām vispār par to nerūpējieties un atbrīvojieties no visa savtīguma, kas varētu būt jūsu prātā, lai Tas Kungs varētu jums pavēlēt to, kas nāktu par labu jūsu klausītājiem.⁴ [Skat. 3. ieteikumu 214. lpp.]

„Jūs atklāsīt, ka talanti parasti ir sadalīti starp daudziem cilvēkiem un reti kad apvienoti atsevišķos cilvēkos.”

Gudri vadītāji novērtē citu cilvēku talantus un sniedz viņiem iespējas kalpot.

Ja cilvēki ir iemīļojuši kādu vadītāju un viņš ir kļuvis pazīstams ar savu godprātīgumu un godīgumu, un gatavību strādāt Dieva un cilvēku interešu labā, ar vēlmi nest katru upuri, kas no viņa varētu tikt prasīts, viņam pieder viņu uzticība, un, kad viņš ir ieguvis šādu svētu uzticību, ko viņš varētu darīt, lai apmierinātu cilvēku prātus, kas, vairāk vai mazāk, ir progresīvi orientēti? Lai tāds cilvēks aicina sev palīgā visspējīgākos brāļus, ļaujot viņiem uzņemties daļu no saviem pienākumiem. Tas ir tādēļ, ka talanti parasti ir sadalīti starp daudziem cilvēkiem un reti kad apvienoti atsevišķos cilvēkos; un, lai talants varētu tikt pilnveidots, ir vajadzīga vienīgi iespēja. Vienam brālim viņš varētu teikt: „Tu esi labāk piemērots šim amatam par mani,” un citam, „Tu esi vislabāk piemērots šim departamentam” un tā tālāk, līdz viņš ir devis iespēju katram pielietot savu talantu, un, tā vietā, lai mazinātu sabiedrības uzticību sev, viņš to sev būs vairojis.⁵ [Skat. 4. ieteikumu 214. lpp.]

Pienācīga vadīšana notiek pazemībā, ar labu piemēru un ziedošanos citu labklājības celšanai.

Autoritāra vadīšana nav piemērots veids, kā pārvaldīt svētos, bet drīzāk centieties viņiem kalpot pazemības, gudrības un labestības garā, mācot ne tik daudz teorētiski, kā praktiski. Kaut arī kāds mācītu ar eņģeļa daiļrunību, tomēr viņa labie paradumi, labie paraugi, viņa rīcība, kas pauž pastāvīgas un sirsnīgas rūpes par cilvēku labklājību, māca daudz daiļrunīgāk un iedarbīgāk.⁶

Ja jūs būsit tik uzticīgi un vienoti kā Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļi un sekosit mums tā, kā mēs sekojam Kristum, ar jums viss būs labi. Mēs esam apņēmušies izpildīt savus pienākumus un kalpot Tam Kungam, un strādāt Viņa ļaužu labumam, un paveikt Viņa darbu. Mēs esam jūsu kalpi Tai Kungā un vēlamies, lai jūs un visa cilvēce dzīvotu labklājībā.

Tas Kungs nav izvēlējies pasaules diženos un mācītos, lai izpildītu savu darbu uz Zemes. Tie nav vīri, kas ir tikuši apmācīti un izglītoti augstskolās un reliģijas semināros, bet gan pazemīgi cilvēki, kas vēltījuši sevi Viņa darbam un kurus Viņš ir izvēlējies, lai viņi rūpētos par Viņa Baznīcu, vīri, kuri vēlas tikt Svētā Gara vesti un vadīti un kuri pēc vajadzības slavēs Viņu, apzinoties, ka no sevis viņi nespēj darīt nekā. Es varu jums apgalvot, brāļi un māsas, ka man nebija tāda godkāriģa mērķa uzņemties tos pienākumus, kas tagad gulstas uz manis. Ja es no tiem būtu ar cieņu izvairījies, es nekad neatrastos savā pašreizējā amatā. Es šo amatu nekad neesmu lūdzis, ne arī kādreiz esmu lūdzis savu brāļu palīdzību šī amata iegūšanā, taču Tas Kungs atklāja man un mani brāļiem, ka Tā bija Viņa griba, un es nevēlos izvairīties ne no viena pienākuma, ne arī atteikties ieņemt kādu amatu, ko Tas Kungs man lūgtu.⁷

Es pūlēšos uzticīgi kalpot jūsu un Dieva valstības interesēs. Es jums kalpošu saskaņā ar savām labākajām zināšanām un sapratni attiecībā par to, kas veicinās jūsu spēju sasniegšanu atbilstoši Visuvarenā interesēm. Es to spēšu izdarīt ar Tā Kunga palīdzību.⁸ [Skat. 5. ieteikumu 214. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Kā Lorenzo Snova vēstule vadītājiem Anglijā (207., 209.–210. lpp.) varētu attiekties uz mums? Piemēram, kāds iznākums var būt tad, ja mums ir „vēlme paaugstināt sevi” savos Baznīcas aicinājumos? Kā mēs varam turēt godā savus aicinājumus, nemeklējot godu sev?
2. Rūpīgi izlasiet sadaļu, kas sākas 210. lappusē. Kā vadītāji var ganīt Kristus ganāmpulku? Ko Baznīcas vadītāji ir darījuši, lai „ganītu” tevi? Kādas šo vadītāju rakstura īpašības tu apbrīno?
3. Izlasiet Prezidenta Snova brīdinājumus par pašlabuma meklēšanu (211. lpp.). Tad pārļasiet pirmo pilno rindkopu 209. lappusē. Kādēļ mums būtu jāizpēta savi motīvi, kad kalpojam? Lūgšanā apdomājiet savas kalpošanas motīvus Baznīcā.
4. Apdomājiet rindkopu, kas sākas 214. lappuses apakšā. Kā tas ietekmē bīskapiju vai draudzi, kad vadītāji dalās dažos pieņēmumos ar citiem Baznīcas locekļiem? Kādus rezultātus jūs esat redzējuši, kad Baznīcas locekļi ar dažādiem talantiem un pieredzēm ir strādājuši kopā, lai sasniegtu kopēju mērķi?
5. Prezidents Snovs ieteica: „Autoritāra vadīšana nav piemērots veids, kā pārvaldīt svētos.” (213. lpp.) Kādi rezultāti varētu būt tam, ja Baznīcas vadītāji vai vecāki demonstrē autoritāru vadības stilu? Kādi ir pazemīgas vadīšanas iespējamie rezultāti?

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 6:24; 20:25–28; 23:5; Marka 10:42–45; Jāņa 13:13–17; 2. Nefija 26:29; 28:30–31; Mosijas 2:11–19; 3. Nefijs 27:27; M&D 46:7–11; 50:26; 121:34–46

Mācīšanas padoms: „Jautājumi, kas uzrakstīti uz tāfeles pirms nodarbības sākuma, dalībniekiem palīdzēs domāt par attiecīgajām tēmām jau pirms nodarbības sākuma” (*Teaching, No Greater Call*, 93).

Atsauces

1. Lorenzo Snova vēstule Viljamam Lūzijam un Viljamam Meidžoram, 1842. g. nov., skat. Lorenzo Snow, Letterbook, 1839–1846, Baznīcas vēstures bibliotēka.
2. *Deseret News*, 1880. g. 14. janv., 787.
3. *Deseret News*, 1877. g. 13. jūn., 290–291.
4. *Improvement Era*, 1899. g. jūl., 709.
5. *Deseret News*, 1877. g. 13. jūn., 290.
6. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1851. g. 1. dec., 362.
7. *Deseret Semi-Weekly News*, 1898. g. 4. okt., 1.
8. Skat. Conference Report, 1898. g. okt., 54.

„Kad cilvēks iegūst kādas zināšanas, viņš sajūt pamudinājumu tās sniegt citiem; kad cilvēks kļūst laimīgs, tas gars, kas viņu ir apņēmis, māca viņam censties darīt laimīgus arī citus.”

Misionāru darbs — „Lai aizsniegtu katra cilvēka sirdi”

„Pastāv veids, kā aizsniegt katra cilvēka sirdi, un jūsu atbildība ir atrast ceļu uz to cilvēku sirdīm, kuriem jūs esat aicināti kalpot.”

No Lorenzo Snova dzīves

Lorenzo Snovs tika kristīts Kērtlandē, Ohaio, kur viņš studēja ebreju valodu vienā klasē ar Pravieti Džozefu Smitu un citiem Baznīcas vadītājiem. Viņš cerēja kādu dienu studēt „klasiskās valodas” kādā augstskolā Amerikas Savienoto Valstu austrumos.¹ Taču, turpinot strādāt pie šī mērķa sasniegšanas, viņa uzmanību sāka saistīt vēl kāds mērķis. Vēlāk viņš atcerējās:

„Es pieņēmu [evaņģēlija patiesības] ar atvērtu sirdi un biju apņēmies neapstāties pie sasniegtā. . . . Es sāku savā prātā nedaudz uztraukties, vai pēc šo brīnišķīgo zināšanu saņemšanas bija pareizi palikt savā agrākajā stāvoklī un neliecināt par tām. Jauni vīrieši, kuri bija sūtīti misijās, atgriezās un liecināja par svētībām, ko bija saņēmuši . . . , un es sāku domāt, ka tā vietā, lai gatavotos studijām kādā austrumu piekrastes augstskolā vai universitātē, man vajadzētu doties un liecināt par to, ko Tas Kungs man bija tik pilnīgi atklājis. Tajā pašā laikā es nevēlējos atteikties no saviem izglītības iegūšanas plāniem, jo es par to biju domājis ilgu laiku, un man toreiz bija gan iespējas, gan līdzekļi, lai piepildītu savus plānus.”

Pūloties izdarīt pareizu izvēli, viņš lūdza padomu kādam uzticamam draugam: „Es atklāju viņam, ko vēlējos, un viņš teica: „Brāli Snov, es jūtu, ka man tev ir jādod tāds padoms, kādu es nedotu nevienam citam, ņemot vērā tavus apstākļus. Ja es būtu tavā vietā, es turpinātu piepildīt savus nodomus un iegūtu izglītību.” Tas bija tieši tas, ko es vēlējos no viņa dzirdēt, un man tas patika. Uz kādu laiku es ar šo

atbildi biju apmierināts; taču ziemas laikā, dzirdot gados jaunus Elde-
rus liecinām par saviem panākumiem evaņģēlija sludināšanā, es atkal
sāku par to aizdomāties. Tas Kungs man bija devis zināšanas, ka Viņš
atgriezīsies uz Zemes un ka bija nepieciešams tam sagatavoties: Viņš
man bija devis visu, ko es biju lūdzis, un pat vairāk; jo kristības, ko es
biju saņēmis no Svētā Gara, un pilnīgās zināšanas, kas man tad tika
dotas, bija patiesākas un pārliecinošākas nekā manis iegremdēšana
aukstajā ūdenī; un es jutu, ka uz mani gūlās atbildība. Tā nu es aizvēru
savas grāmatas [un] noliku pie malas latīņu un grieķu valodu.”²

Pēc šī lēmuma pieņemšanas Lorenzo Snovs 1837. gadā kalpoja mi-
sijā Ohaio štatā. Vēlāk viņš kalpoja citās misijās — vispirms Misūri,
Ilinoisas, Kentuki un Ohaio štatā, un tad — Anglijā, Itālijā, Havaju
salās, Amerikas Savienoto Valstu ziemeļrietumos un Vaiomingas štatā.
Atrodoties Anglijā, viņš uzrakstīja vēstuli savai krustmātei, paskaidrojot,
kādēļ viņš vēlējās atstāt mājas un kalpot par misionāru: „Doma par to,
ka atrodos kaut kur starp 6400 un 8000 kilometru no savas bērnības
mājām un no man dārgiem jaunības dienu draugiem, ļoti dabiski iz-
raisa jautājumu: *Kāpēc es esmu šeit?* . . . Es esmu šeit tāpēc, ka Dievs ir
runājis un cēlis Pravieti, caur kuru Viņš ir atjaunojis mūžīgā evaņģēlija
pilnību, ar visām tā dāvanām, spēkiem, priekšrakstiem un svētībām;
ar vēsti visiem cilvēkiem: „*Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība
ir tuvu klāt pienākusi.*” Dieva gādībā es esmu aicināts kā vēstnesis —
sludināt šo vēsti pasaules tautām, un es apzinos, ka tas man uzliek
lielu atbildību, ko es nevaru izpildīt bez Visuvarēnā palīdzības.”³

Prezidents Snovs vienmēr bija pateicīgs par to, ka pieņēma lē-
mumu kalpot Tam Kungam par misionāru. 1901. gada septembrī,
87 gadu vecumā, viņš teica: „Es sajūtu prieku pat tagad, atceroties
savu misionāra dienu pūliņus. Šo īpatnējo pieredzi radītās sajūtas
ir kļuvušas par manas dvēseles neatņemamu sastāvdaļu.”⁴ [Skat. 1.
ieteikumu 225. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Kad esam saņēmuši evaņģēlija pilnību, mēs vēlamies palīdzēt citiem gūt prieku no tām pašām svētībām.

Kad cilvēks iegūst kādas zināšanas, viņš sajūt pamudinājumu tās
sniegt citiem; kad cilvēks kļūst laimīgs, tas gars, kas viņu ir apņēmis,

māca viņam censties darīt laimīgus arī citus. . . . Vai ir kāda iespēja, ka cilvēks varētu kļūt laimīgs bez zināšanām par Kristus evaņģēliju? . . . Kaut arī pasaulē [cilvēki] mēģina kļūt laimīgi, tomēr viņu pūliņi ir nesekmīgi. Viņi var būt laimīgi tikai tad, ja pieņems evaņģēlija pilnību, kas mums nemāca gaidīt, līdz mēs nokļūsim mūžībā, lai varētu sākt sevi darīt laimīgus, bet gan māca mums priecāties un iepriecināt arī savus apkārtējos šeit Visuvarenā svētību dēļ, kuras Viņš dod.

Tādēļ mūsu mērķim un nolūkam jābūt šādam: iemācīties kļūt noderīgiem; būt par glābējiem saviem līdzcilvēkiem; uzzināt, kā viņus izglābt; nodot viņiem zināšanas par principiem, kas ir nepieciešami, lai viņi varētu tikt pacelti līdz tam pašam saprāta līmenim, kas ir mums pašiem.⁵

Iegūstiet sev draugus starp cilvēkiem, kas ir ap jums; vai izvēlieties vienu un centieties iedvesmot viņa jūtas, viņa ticību, viņa apstākļus un viņa prātu, un mēģiniet izglītot viņus, un, ja viņi ir grēcinieki, pūlieties izglābt viņus no viņu grēkiem un atbrīvot no jūga, kurā viņi ir ielikti, lai viņi varētu baudīt tādu gaismu un brīvību, kādu jūs baudāt, jo šādi jūs varat darīt labu tās informācijas dēļ, ko Tas Kungs jums ir devis.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 225. lpp.]

Misionāri vēlas nest upurus, lai palīdzētu citiem uzzināt patiesību.

Tiklīdz svētie bija diezgan labi iekārtojušies šajās ielejās [Jūtā], Tā Kunga kalpi atkal vērsa viņu uzmanību uz lielo misionāru darbu, kura atbildība gūlās uz Baznīcu.

Mēs dzīvojam nabadzībā un centāmiešiem padarīt zemi apdzīvojamu, taču mēs nevarējām neizpildīt pienākumu, kas no mums tika prasīts — sludināt evaņģēliju visur; jo Tas Kungs bija devis pavēli, ka tam ir jātiek sludinātam visā pasaulē. Tas ir viens no pierādījumiem šī darba dievišķībai, ka, neskatoties uz viņu dzenāšanu un vajāšanu, Pēdējo dienu svētie ir uzticīgi centušies izpildīt šo Tā Kunga pavēli.

Baznīcas Vispārējā konferencē, kas notika 1849. gada oktobrī — tikai divus gadus pēc pionieru ierašanās [Soltleikas] ielejā — vairāki Elderi tika aicināti izveidot misijas dažādās zemeslodes daļās. Četriem no Divpadsmit apustuļiem tika uzticēta šī vadība. Apustulis Erastus Snovs tika aicināts doties uz Skandināviju, apustulis Džons

Teilors — uz Franciju, es — uz Itāliju un apustulis Frenklins D. Ričards — uz Angliju, kur jau bija izveidota misija. Nelabvēlīgajos apstākļos, kādos mēs toreiz bijām, mūsu ģimenēm paliekot gandrīz bez jebkādiem iztikas līdzekļiem, tas mums bija liels uzdevums; taču Tas Kungs bija aicinājis, un mēs jutām, ka mums ir jāatsaucas, lai kādus upurus tas prasītu.⁷

Mēs veltām savas dzīves Dieva darbam tik daudz, ka, šķiet, mēs nerūpējamies par savām personīgajām dzīvēm, un to mēs darām, lai pasaule varētu saprast, ka ir Dievs mūžīgajās pasaulēs; lai cilvēki varētu saprast, ka Dievam ir ietekme uz cilvēku bērnu dzīvi mūsdienās. Pasaule grimst bezdievīgās jūtās un viedokļos. Pat starp pasaules kristiešiem ir tūkstoši un desmitiem tūkstošu, kas netic, kaut arī viņi nevēlas to publiski atzīt, lai nekļūtu nepopulāri, ka Dievam būtu jēlkāda ietekme uz cilvēku bērniem. Mums jārikojas un jāuzpurējas, lai starp cilvēku bērniem būtu uzskats un zināšanas par Dieva esamību un ietekmi.⁸

Kad mēs aicinām mūsu jaunus misionārus doties pie Zemes tautām, viņi to apdomā, un, dzirdējuši tos cilvēkus, kuri ir bijuši pasaulē kā misionāri, stāstām par savām pieredzēm, viņiem nav tik patikami nojaust tos pārbaudījumus un grūtības, kurām, kā viņi saprot, nāksies iziet cauri. Taču spēks ir rodams viņu vēlmē sākt, kā arī vēlmē izpildīt prasības.⁹

Ar misiju saistās lietas, kas nav gluži patīkamas mūsu jaunajiem Elderiem. Viņi apzinās, ka viņiem būs jāatsakās no mājas ērtībām, un viņi saprot, ka dosies starp ļaudīm, kuri ne vienmēr jutīsies gandarīti par to, ko Elderi viņiem teiks; tomēr, no otras puses, viņi uzskata, ka viņu īpašumā ir dzīvības vārdi, un, ja viņi spēs atrast kādu godīgu vīrieti vai sievieti, Tā Kunga Gars aizskars viņu sirdis, un varbūt viņi pieņems šo brīnišķīgo vēsti, kas Elderiem ir jānodod pasaules iedzīvotājiem. Tas viņiem sagādā prieku un gandarījumu. Vēl viena lieta, ko viņi saskata šajā notikumā, ir iespēja sev iegūt to, kas viņiem būs ļoti vērtīgs viņu turpmākajos pienākumos. Ir savādi, ka starp tūkstošiem vēstuļu, ko es esmu saņēmis no tiem, kuri ir tikuši aicināti doties misijās — galvenokārt jauni vīrieši — es varu atcerēties tikai vienu gadījumu, kad tika izteikts noraidījums. Kāpēc tā? Tas ir tāpēc, ka ar šiem Elderiem ir mīlestības un nemirstības gars, Visuvarenā Gars, un viņi ir saņēmuši izpausmes, kas viņus

„Aizmirstiet savas personīgās intereses, un jūsu panākumi būs lieli un diženi, un visa Baznīca izjutīs jūsu darba augļus.”

iedvesmo darīt to, ko citādi neviens cits rosinātājs nespētu viņus pamudināt darīt.¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 225. lpp.]

Misionāriem nekad nevajadzētu aizmirst, ka viņi ir debesu vēstneši, labās un prēcīgās vēsts nesēji.

Mēs sūtām mūsu Elderus sludināt evaņģēliju. Kurš viņus sūta? . . . Israēla Dievs viņus sūta. Tas ir Viņa darbs. Nav neviena mirstīga cilvēka, kas būtu tik ļoti ieinteresēts kāda Eldera panākumu gūšanā, kad viņš sludina evaņģēliju, kā Tas Kungs, kurš viņu ir sūtījis sludināt cilvēkiem, kas ir Tā Kunga bērni. Viņš dzemdina viņus citā pasaulē, un viņi nāca šeit, jo Tas Kungs tā vēlējas.¹¹

Mēs uzskatām, ka jūs [misionāri] gūsit lielus panākumus, tāpēc ka mēs sajūtam un zinām, ka jūs esat Dieva aicināti. Cilvēku gudrība nekad nebūtu iedomājusies par tādu darbu kā šis. Es esmu pārsteigts, kad domāju par tā diženumu. Es varu teikt, ka šis ir tieši tas darbs, kas pašreiz ir nepieciešams: un es jūtu, ka jūs to veiksiet ar visu savu dvēseli. Sajūtiat sevī tādu Jēzus Garu, kā Viņš teica, — ka

nespēj darīt nekā, izņemot tikai to, ko Viņa Tēvs lika Viņam darīt [skat. Jāņa 5:30].

Neuztraucieties par savām grūtībām un šķietamajiem zaudējumiem; aizmirstiet savas personīgās intereses, un jūsu panākumi būs lieli un dziļi, un visa Baznīca izjutīs jūsu darba augļus.

Neuztraucieties par dažu cilvēku, starp kuriem jūs strādāsiet, vienaldzību, un to, ka dažreiz piedzīvosit nelielu vilšanos; Tā Kunga Gars būs ar jums, un jūs saviļņosit to cilvēku garus, kuriem kalposit, un pārvarēsiet viņu vienaldzību; . . . jūs jutīsities gandarīti, ka esat paveikuši darbu, ko bijāt sūtīti paveikt. . . .

Jums ir piešķirtas visas nepieciešamās pilnvaras, taču jums nemaz nevajag par to runāt. Jūs atklāsiet, ka nav nepieciešamības par to runāt; Tā Kunga Gars apliecinās jūsu pilnvaras, un cilvēki sajūtīs, ka jums tās ir, un šis apliecinājums un sajūta tad arī būs jūsu pilnvaras.

Jūs satiksiet arī tādus cilvēkus, kuri uzskatīs, ka zina vairāk par jums, taču, ja jūs pildīsiet savus pienākumus, kā tika mudināts, pirms jūs atstāsiet viņus, viņi sajūtīs, ka jums ir nedaudz vairāk nekā viņiem un ka jūs esat svētījuši viņus un palīdzējuši viņiem. . . .

Centieties iegūt to cilvēku labvēlību, kuriem jūs kalpojat. Jūsu izrādītā pazemība un Tā Kunga Gars, kas būs ar jums, liecinās par jūsu piemērotību tam amatam, kuru jūs esat aicināti ieņemt. Centieties saprast cilvēka dabu un atbilstoši rīkoties, lai liktu visiem justies laimīgiem. . . .

Pastāv veids, kā aizsniegt katra cilvēka sirdi, un jūsu atbildība ir atrast ceļu uz to cilvēku sirdīm, kuriem jūs esat aicināti kalpot. . . .

Es no sirds vēlos jums teikt, lai Dievs jūs svētī. Pirms došanās jūs tiksiet iesvētīti savā aicinājumā, un mēs lūgsim Dievu par jums un īpaši interesēsīmies par jums. Esiet no sirds lēnprātīgi un pazemīgi. Kad jūs skatīsities uz saviem klausītājiem, jūs varētu iedvesmot divi motīvi; pirmais, ka jūs varētu labi runāt un atstāt uz viņiem laba oratora iespaidu; un tad, kā nākamā lieta, parādīsies jautājums, kādēļ es esmu šeit? Lai dēstītu savu klausītāju sirdīs dzīvības vārdus; jūsu sirdīs jārodas lūgšanai: „Ak, Kungs, kaut tā varētu būt; dod man, lūdzu, spēku ar Tavu Garu aizskart šo Tavu ļaužu sirdis.” Šī ļoti īsā lūgšana ir viss, kas elderam ir jālūdz. Tas ir viss, par ko jums

ir jālūdz. „Palīdz man, lūdzu, pateikt kaut ko, lai izglābtu šīs dvēseles.” Tieši to Augstākais Prezidijs . . . un visi jūsu brāļi vēlas, lai jūs darītu.¹²

Vērsiet savu uzmanību uz savu garīgo bruņu spodrināšanu. Es esmu atklājis, ka brīdī, kad esmu nolīcis pie malas visas savas laicīgās darīšanas, manas acis ir vērstas vienīgi uz garīgām lietām. Lūdziet, brāļi, un nedomājiet, ka gavēšana varētu nākt par sliktu. . . . Pārāk daudz nejokojiet, [un] esiet uzmanīgi, lai neapbēdinātu Garu. Būdam savā misijā, pēc nedēļas vai divām, es atklāju, ka spēju aizmirst par savām mājām, un Dieva Gars mani uzmundrināja. Gars tiecas uz brīvību un liksmību, taču neesiet pārlietu liksmi. . . . Turpiniet būt lūgšanu pilni, lai Dieva Gars varētu būt jūsos no pēdām līdz matu galiem.¹³

Elderiem, kuri strādā vīna dārzā, nekad nevajadzētu aizmirst par faktu, ka viņi ir debesu vēstneši, labās un priecīgās vēsts nesēji, cilvēkiem, kas nepazīst To Kungu. . . .

Kad Praviētis Džozefs Smits sūtīja pirmos Elderus uz svešām zemēm, viņš paredzēja, kā cilvēki viņus pieņems, un pateica viņiem, ka līdzās tam, ka salīdzinoši nedaudzi pieņems viņus kā Dieva kalpus, tomēr vairākums viņus noraidīs un nevērīgi izturēsies pret viņu vēstījumu. Tāds ir bijis Dieva kalpu liktenis kopš laika gala, un mums ir jābūt apmierinātiem ar savu centīgo pūliņu rezultātiem, pat ja tikai daži cilvēki caur mūsu kalpošanu tiek vesti pie patiesības zināšanām. . . .

Es ceru un lūdzu, lai neviens Elders, kurš kalpo misijā, . . . tik ļoti neaizmirstu savu uzdevumu, ka kristu par upuri pasaules vilinājumiem. Pastāv tikai viens veids, kā no tiem — no ļaunuma — izvairīties, jā, pat no tā, kas tikai izskatās pēc ļaunuma. Tā vai citādi, bet viņi tiks kārdināti. Tas ir mūsu glābšanas pretinieka darbs; taču Israēla Elderu darbs ir pacelties pāri kārdinājumiem, un, lai viņi to veiksmīgi varētu izdarīt, viņiem sevi jāpasargā neapgānītus no pasaules. . . . Tik daudz, cik viņi izkops un paudīs atbilstošu attieksmi savā misijā, un apzināsies savu augsto aicinājumu Kristū Jēzū, un dzīvos saskaņā ar šī augstā aicinājuma garu, viņi spēs būt cilvēku padomdevēji un glābēji, dodot viņiem debesu gaismu, un būs citādāki nekā pārējie cilvēki; taču, ja viņi ieies ienaidnieka teritorijā un pieņems pasaules domāšanas veidu, viņiem tiks atņemts viņu spēks, un viņi kļūs līdzīgi citiem cilvēkiem,

un varēs vienīgi atgriezties mājās, lai baudītu kritušu cilvēku bēdas, un likt savu tuvinieku sirdīm sērot sava stāvokļa dēļ. . . . Tik daudz, cik viņi pastāvīgi savā pazemībā meklēs To Kungu, ar aci vērstu vienīgi uz Viņa godību un slavu, savās sirdīs vēloties glābšanu citām dvēselēm, un darot visu, ko viņi spēj, lai īstenotu citu cilvēku glābšanu, viņi baudīs neizsakāmu prieku savos darbos šajā mirstīgajā dzīvē, un galu galā līdzdarbosies kopā ar Tēvu un Dēlu tajā, ko mirstīgais cilvēks nespēj aptvert vai apcerēt tā diženuma un lieliskuma dēļ.¹⁴ [Skat. 4. un 5. ieteikumu 226. lpp.]

Mūsu sirdis priecājas, kad mēs palīdzam citiem saņemt evaņģēlija pilnību.

Kas attiecas uz mums, . . . mēs sagaidām, ka, lai paveiktu šo darbu, būs nepieciešams izrādīt un piedzīvot daudz pacietības, ticības, uzcītības, neatlaidības un ilgcietības; pilsētās . . ., kurās tūkstoši galu galā pieņēma evaņģēliju, vairākos gadījumos daudzi mēneši tika pavadīti šķietami neauglīgā darbā, pirms cilvēki sāka izrādīt pienācīgu uzmanību sludinātajiem principiem un tos ievērot. . . . Dažos [gadījumos] mums būs vajadzīgi ne tikai vairāki mēneši, bet, iespējams, pat gadi; taču mēs esam pārliecināti, ka ar ticību, lūgšanām, darbu un Tā Kunga svētību mēs galu galā pārvarēsim visas grūtības un svinēsim uzvaru, un tas viss būs vērst uz Dieva godību un slavu; un turklāt arī mums pašiem būs gandarījums, ka būsīm *izpildījuši savu pienākumu* un attīrījuši savas drānas no visu cilvēku asinīm.¹⁵

Reiz, pirms došanās uz Itāliju, es apmeklēju Mančestru, Maklsfildu, Birmingemu, Čeltenhemu, Londonu, Saushemptonu un dienvidu konferences [Anglijā]. . . . Man bija tas prieks satikt daudzus cilvēkus, kurus es biju pievērsis Baznīcai [pirms astoņiem gadiem]; un man lieki ir teikt, ka atkalredzēšanās ar šiem cilvēkiem man sagādāja lielu prieku, ko vienmēr ir bijis patīkami apcerēt. Apustulis Jānis savā laikā piebilda: „Mēs zinām, ka esam no nāves pārgājuši dzīvē, jo mēs milam brāļus.” [1. Jāņa 3:14.] Šī mīlestība, kas dzimusi Baznīcas misionāru, Elderu, sirdīs pret visas pasaules iedzīvotājiem, kas viņiem zināmā mērā ir svešinieki, un mīlestība cilvēku sirdīs pret Elderiem, kas viņiem ir atnesuši evaņģēlija vēsti, pati par sevi ir pietiekama liecība, lai pārliecinātu godīgas sirdis, ka tās izcelsme ir dievišķa un ka Dievs ir ar mums. Šī svētā sajūta, ko

mūsos ir uzmodinājis Svētais Gars, jau ir atšķirusi mūs kā kopienu no pārējās cilvēces ģimenes; un šī sajūta vēl turpinās izmainīt visu pasauli un pārliecināt neticīgus cilvēkus, ka Dievs ir ne tikai mūsu visu Tēvs, bet ka mēs esam Viņa draugi un kalpi.¹⁶

Es esmu veltījis savu dzīvi kalpošanai Tam Kungam; sevi *visu* es esmu licis uz ziedojumu altāra, lai varētu godināt Viņu, pienācīgi pildīt Viņa gribu un izplatīt dzīvības principus starp cilvēku bērniem. Kad es apdomāju pagātnē notikušo un sāku apzināties, cik brīnumaini Tā Kunga roka mani ir vadījusi un palīdzējusi man gūt panākumus it visās manās misijās, pārsniedzot manas visaugstākās cerības, es jūtu divtik lielu pamudinājumu spraukties uz priekšu pretī nākotnei; vārdi tiešām nespēj izteikt manas sirds dziļo pateicību par Viņa svētībām. Lai pār tiem brāļiem un svētajiem, kuru dvēseļu augstsirdība un līdzdalība Dieva darbā ir it īpaši izpaudusies šajās misijās, Visaugstākā svētības tiek izlietas tikpat augstsirdīgi, un, kad turpmākajos gados viņi dzirdēs tūkstošu un desmitiem tūkstošu cilvēku liegās balsis no daudzām tautām slavējam Visuvareno par saņemto atklāsmes gaismu, tad arī viņu sirdis liksmosies priekšpilnā apziņā, ka arī viņi ir piedalījušies šīs brīnišķās pestīšanas īstenošanā.¹⁷ [Skat. 6. ieteikumu 226. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Izlasiet 217.–218. lappusi un apdomājiet Lorenzo Snova atbildes uz jautājumu: „Kāpēc es esmu šeit?” Kā šis jautājums varētu ietekmēt visus Baznīcas locekļus, apsverot iespējas — dalīties evaņģēlijā?
2. Apdomājiet Prezidenta Snova padomus sadaļā, kas sākas 218. lappuses apakšpusē. Padomājiet, kā jūs varētu rīkoties atbilstoši šiem padomiem, lai palīdzētu kādam būt patiesi laimīgam.
3. Prezidents Snovs pastāstīja par upuriem, ko viņš un citi nesa, lai varētu dalīties evaņģēlijā (219.–221. lpp.). Kādu upuru piemērus jūs esat redzējuši, ko cilvēki ir nesuši, lai varētu dalīties evaņģēlijā? Kādēļ, pēc jūsu domām, cilvēki ir ar mieru nest šos upurus?

4. Kā 220.–221. lpp. minētie apgalvojumi varētu palīdzēt pilnlaika misionāram? Kā tie var palīdzēt katram no mums, kad mēs dalāmies evaņģēlijā? Kā mēs varētu izmantot šīs mācības, lai palīdzētu kādam, kas vilcinās pieņemt lēmumu — kalpot misijā?
5. Pārlasot Prezidenta Snova padomus 221.–223. lpp., padomājiet, kā tie attiecas uz visu Baznīcas locekļu dzīvēm. Piemēram: Ko, pēc jūsu domām, nozīmē „aizmirst savas personīgās intereses”? Kā mēs varētu „aizsniegt katra cilvēka sirdi”?
6. Izlasiet nodaļas pēdējo rindkopu, kurā Prezidents Snovs stāsta par misionāru darba paliekošo prieku. Kad jūs esat izjutuši prieku par misionāru darbu? Kāpēc mums dažreiz jābūt pacietīgiem, lai pilnībā varētu izbaudīt šo prieku?

Saistītie Svētie Raksti: Almas 26:1–8, 35–37; M&D 12:7–8; 18:10–16; 84:88

Mācīšanas padoms: „Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un klusi pie sevis izlasīt. Aiciniet viņus apvienoties grupās pa diviem vai trim cilvēkiem, kuri izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies” (šīs grāmatas vii lpp.).

Atsauces

1. Journal and Letterbook, 1836–1845, Baznīcas vēstures bibliotēka, 33; skat. arī „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22.
2. „The Grand Destiny of Man”, 22.
3. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 48.
4. „Letter from President Snow”, *Millennial Star*, 1901. g. 12. sept., 595.
5. *Deseret News*, 1861. g. 15. maijs, 82.
6. *Deseret News*, 1857. g. 11. mar., 3; oriģinālajā tekstā lappuse Nr. 3 ir nepareizi numurēta kā lappuse Nr. 419.
7. Skat. „Scandinavians at Saltair”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 17. aug., 8.
8. Skat. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 1887. g. 29. aug., 549.
9. Skat. „Report of the Funeral Services Held over the Remains of Daniel Wells Grant”, *Millennial Star*, 1895. g. 20. jūn., 386.
10. Skat. Conference Report, 1901. g. apr., 2–3.
11. *Deseret Weekly*, 1894. g. 12. maijs, 637.
12. „Instructions to Missionaries”, *Improvement Era*, 1899. g. dec., 126–129; Lorencs Snovs šos padomus deva brāļiem, kuri nesen bija aicināti kalpot par misionāriem Savstarpējās pilnveidošanās apvienībā. Viņa sprediķis tika iekļauts žurnālā *The Improvement Era* ar paskaidrojumu, ka tajā bija „daudz noderīgu padomu un ieteikumu katram strādniekam šajā darbā”.
13. Skat. Journal History, 1862. g. 9. apr., 4.
14. „Letter from President Snow”, 595–596.
15. „The Malta Mission”, *Millennial Star*, 1852. g. 5. jūn., 237.
16. „Letter from President Snow”, 595.
17. „Address to the Saints in Great Britain”, *Millennial Star*, 1851. g. 1. dec., 365.

Dieva Valstība virzās uz priekšu

„To cilvēku, kuri sludina un ir iesaistīti [Dieva] darbā, uzdevums ir iet tālāk, virzīties uz priekšu. . . . Ja vien ir kāds solis uz priekšu, ko var spert, tas solis ir jāspēr.”

No Lorenzo Snova dzīves

1844. gadā, pildot kādu uzdevumu Amerikas Savienoto Valstu austrumos, Lorenzo Snovs uzzināja, ka Pravietis Džozefs Smits un viņa brālis Hairams bija gājuši bojā mocekļu nāvē. Viņš teica: „Ziņas par šo bēdīgo notikumu, protams, nāca pilnīgi negaidīti un tik ārkārtīgi mani pārsteidza, un sāpināja, ka to nav iespējams vārdiem izteikt.” Paklausot Divpadsmit apustuļu kворuma norādījumiem, viņš sāka gatavoties, lai atgrieztos mājās Navū, Ilinoisā.¹

Vēlāk Viņš atcerējās: „Džozefa dienās daži uzskatīja, ka šī Baznīca nevarēja attīstīties, ja vien to nevadīja Džozefs, un, kad pienāca laiks, kad viņam vajadzēja kā moceklim aiziet no šīs pasaules uz garu pasauli, svētie visā Dieva valstībā bija ļoti satraukti. Tas bija kaut kas negaidīts. Viņiem gandrīz nebija priekšstata par to, kā lietās tālāk attīstīsies. [Baznīcas vadīšanas] pienākums tad pārgāja uz Divpadsmit apustuļu kворumu; un Dieva svētību dēļ, kas viņiem tika dotas, un iedvesmas gara dēļ, kas bija viņu sirdīs, un saskaņā ar Visuvarēnā vadību, Dieva valstība turpināja attīstīties.”²

Otrais Baznīcas Prezidents, Brigams Jangs, nomira 1877. gadā, pēc Baznīcas vadīšanas 33 gadu garumā. Elders Lorenzo Snovs, toreiz būdams Divpadsmito kворuma loceklis, atkal pieredzēja izmaiņas Baznīcas vadībā uz Zemes. Viņš vēlāk teica, ka Prezidents Jangs „nomira diezgan negaidīti. Svētie tam nebija gluži gatavi. Un tomēr Dieva valstība turpināja virzīties uz priekšu”.³

Kad 1887. gadā nomira Baznīcas trešais Prezidents, Džons Teilors, Elders Snovs mierināja svētos: „Tas Kungs ir uzskatījis par pareizu

*Prezidents Lorencs Snovs liecināja, ka evaņģēlijs
tika atjaunots caur Pravieti Džoefu Smitu.*

aizsaukt prom mūsu mīļoto brāli, Prezidentu Teiloru, no šīs ciešanu un moku pilnās pasaules; un Baznīca joprojām virzās uz priekšu.”⁴

1898. gadā, aptuveni 11 gadus pēc svēto mierināšanas Prezidenta Teilora bērēs, Lorencs Snovs nonāca situācijā, kad viņam pašam bija nepieciešams šāds mierinājums. Toreiz viņš kalpoja par Divpadsmito kvoruma prezidentu. Prezidents Vilfords Vudrafs tajā laikā kalpoja par Baznīcas prezidentu, un viņa fiziskā veselība sāka pasliktināties. Prezidents Snovs zināja, ka atbilstoši iedibinātajai pēctecības kārtībai viņam vajadzēs prezidēt pār Baznīcu, ja viņš dzīvos ilgāk par Prezidentu Vudrafu. Kādu vakaru ļoti izteikti viņa domas pārņēma šāda iespējamība. Jūtoties nepiemērots uzņemties Baznīcas vadītāja pienākumus, viņš vienatnē devās uz kādu istabu Soltleikas Templī, lai lūgtu Dievu. Viņš lūdza Dievu paildzināt Prezidenta Vudrafa dzīvi, taču arī apsoliya, ka pildīs jebkuru pienākumu, ko Dievs no viņa prasīs.

Prezidents Vudrafs nomira 1898. gada 2. septembrī, neilgi pēc Prezidenta Snova dedzīgās lūgšanas templī. Prezidents Snovs atradās Brigamsitijā, aptuveni 100 kilometru uz ziemeļiem no Soltleiksītijas, kad viņš saņēma ziņu par Prezidenta Vudrafa nāvi. Viņš sagatavojās, lai tajā pašā vakarā ar vilcienu dotos uz Soltleiksītiju. Pēc ierašanās viņš atkal devās uz slēgtu telpu templī, lai lūgtu Dievu. Viņš atzina, ka jūtās nepiemērots aicinājumam, taču pauda gatavību darīt Tā Kunga gribu. Viņš lūdza pēc vadības un gaidīja atbildi, taču nesaņēma ne vienu, ne otru. Tādēļ viņš devās prom no šīs telpas.

Ieejot kādā lielā gaitenī, viņš saņēma atbildi — un mierinājumu, — ko bija meklējis. Viņa priekšā stāvēja augšāmceltais Glābējs, kurš viņam pateica, kas jādara. Prezidents Snovs vēlāk pastāstīja par šo pieredzi mazmeitai Alisei Pondai. Alise šādi pierakstīja sarunu ar vecotēvu Soltleikas Templī:

„Lielajā gaitenī, kas veda uz celestiālo istabu, es gāju pāris soļus priekšā vecamtēvam, kad viņš mani apstādināja un teica: „Pagaidi mazliet, Alij, es tev gribu kaut ko pateikt. Tieši šeit Tas Kungs, Jēzus Kristus, man parādījās, kad tikko bija nomiris Prezidents Vudrafs. Viņš man lika rīkoties uzreiz un reorganizēt Baznīcas Augstāko Prezidiju nekavējoties, un negaidīt, kā tas tika darīts pēc iepriekšējo prezidentu nāves, un ka man vajadzēja stāties Prezidenta Vudrafa vietā.”

Tad vectēvs pienāca soli tuvāk, izstiepa savu kreiso roku un teica: „Viņš stāvēja tieši šeit, aptuveni metru virs grīdas. Izskatījās, it kā Viņš stāvētu uz tīra zelta plāksnes.”

Vectēvs man pastāstīja, ka Glābējs ir slavas pilna būtne, un raksturoja Viņa rokas, pēdas, seju un skaistās baltās drānas, kas viss bija tik balts un spožs, un godības pilns, ka viņš tik tikko spēja uz Viņu skatīties.

Tad [vectēvs] pienāca vēl vienu soli tuvāk un uzlika savu labo roku man uz galvas un teica: „Mazmeit, es vēlos, lai tu atcerētos, ka šī ir tava vectēva liecība, ko viņš tev pateica ar savu paša muti, ka viņš patiesi redzēja Glābēju, šeit Templī, un runāja ar Viņu vaigu vaigā.”⁵

Prezidenta Snova tikšanās ar Glābēju bija svēts apliecinājums patiesībai, ko viņš bija zinājis daudzus gadus, — ka Jēzus Kristus ir Baznīcas galva. Šīs patiesības iedvesmots, Prezidents Smits bieži liecināja, ka Baznīca, neskatoties uz pretestību, turpinās attīstīties. Viņš puda savu pateicību par viņam doto privilēģiju piedalīties Tā Kunga pēdējo dienu darba virziņā uz priekšu. 1898. gada oktobra Vispārējā konferencē, kurā viņš tika atbalstīts par Baznīcas prezidentu, viņš teica: „Nolemsim savās sirdīs, iekšēji liecināsim Tam Kungam, ka būsim labāki ļaudis, vienotāki ļaudis mūsu nākamajā konferencē, nekā esam šodien. Šādam vajadzētu būt katra vīrieša un sievietes, kuri ir klāt šajā svinīgajā sapulcē, noskaņojumam un apņēmībai. Es sirdī jūtu, ka centīšos būt uzticīgāks Dieva valstības interesēm un Viņa nodomu pildīšanai, nekā esmu bijis pagātnē.”⁶ [Skat. 1. ieteikumu 236. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Piepildot pravietojumus, Tas Kungs ir atjaunojis Savu Baznīcu uz Zemes.

Kā Dieva kalps, es sniedzu liecību par Viņa gribas atklāšanu deviņpadsmitajā gadsimtā. Tā nāca, Viņa balsij atskanot no debesīm, caur Viņa Dēla personīgu parādīšanos un caur svētu eņģeļu kalpošanu. Viņš pavēl visiem cilvēkiem it visur nožēlot grēkus, novērsties no saviem ļaunajiem ceļiem un netaisnīgajām vēlmēm, kristīties savu grēku atlaišanai, lai viņi varētu saņemt Svēto Garu un nākt

sadraudzībā ar Viņu. Viņš ir uzsācis pestīšanas darbu, par ko ir runājuši visi svētie pravieši, pareģi un gaišreģi visos laikmetos un visās tautās.⁷

Mormonismā, kas ir Pēdējo dienu svēto patiesās reliģijas iesauka, netiek mācīts, ka tā ir kāda jauna reliģija, izņemot to, ka tā ir jauna šai paaudzei. Mormonisms pasludina sevi par sākotnējo pestīšanas ieceri, kas tika izveidota debesīs pirms šīs pasaules un tika Dieva atklāta cilvēkiem dažādos laikmetos. Mēs kā tauta patiesi ticam, ka šī reliģija bija Ādamam, Ēnoham, Noa, Ābrahāmam, Mozum un citiem senajiem cienīgajiem cilvēkiem pēc kārtas, laika atklāšanu virknē. . . . Īsumā, mormonisms ir atjaunotā pirmatnējā kristiešu ticība, senais evaņģēlijs, kas ir atkal mums dots — šoreiz ar nolūku iesākt pēdējo laiku atklāšanu, pieteikt Tūkstošgadi un pabeigt pestīšanas darbu uz šīs planētas.⁸

Mēs varam redzēt Visuvarēnā roku, kas ir nodibinājusi un nostiprina valstību, par ko Praviētis Daniēls runāja sen atpakaļ, — valstību, kas augs un izplatīsies, līdz piepildīs visu Zemi [skat. Daniēla 2:44], kad gaisma un saprāts būs tik plaši izplatīti, ka vairs nevienam cilvēkam nebūs nepieciešams teikt saviem tuvākajiem: „Atzīstiet To Kungu! — jo visi [Viņu] pazīs, lielie un mazie;” [skat. Jeremijas 31:34] un kad Tā Kunga Gars tiks izliets pār visu miesu tik daudz, ka viņu dēli un meitas pravietos, viņu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības [skat. Joēla 2:28], un kad ļauna neviens vairs nedarīs un negrēkos visā Tā Kunga svētajā kalnā [skat. Jesajas 11:9].⁹ [Skat. 2. ieteikumu 236. lpp.]

**Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca
ir celta uz droša pamata, un, neskatoties uz
pretestību, tā turpinās virzīties uz priekšu.**

Brāļi un māsas, Dievs ir izveidojis Savu Baznīcu un Valstību uz Zemes cilvēces ģimenes labumam un svētībai, lai vadītu viņus patiesības ceļā, lai sagatavotu viņus paaugstināšanai Savā klātbūtnē un Savai brīnišķajai atnākšanai un valstībai uz Zemes. Viņa nodomi tiks izpildīti, neskatoties uz visu pretestību, ko ļauni cilvēki un tumsas spēki varētu tiem izrādīt. Viss, kas stāv šī darba ceļā, tiks aizvākts. Nekas nespēs pretoties Viņa spēkam, un viss, ko Viņš ir nolēmis,

*„Brāļi un māsas, Dievs ir izveidojis Savu Baznīcu un Valstību
uz Zemes cilvēces ģimenes labumam un svētībai.”*

tiks pilnā mērā un pilnīgi izpildīts. Dieva mīlestība pret Saviem ļaudīm turpinās pastāvēt, un viņi triumfēs Viņa varenībā.¹⁰

Tagad parunāsim par šīs valstības iznīcināšanu! . . . Nu, tikpat labi varētu centies izplūkt zvaigznes no debess juma vai Mēnesi, vai Sauli no tās orbītas! To nav iespējams izdarīt, jo tas ir Visuvarenā darbs.¹¹

Dieva valstība iet uz priekšu ar spēku un varenību un ar diženiem un brīnišķīgiem panākumiem.¹²

Šis darbs ir celts uz droša pamata, balstoties uz mūžības klints. . . . Nav svarīgi, kas tiek pazaudēti ceļā un izposta savu ticību, Baznīca turpinās pastāvēt.¹³

Baznīca pastāvēs, jo tā ir uz stingra pamata. Tā nav radusies no cilvēka; tā nav radusies no Jaunās Derības vai Vecās Derības studēšanas; tā nav radusies to mācību rezultātā, ko mēs saņemām augstskolās vai reliģijas semināros, bet gan tā ir nākusi tieši no Tā Kunga. Tas Kungs to mums ir parādījis caur Svētā Gara atklāsmes principu, kas atklāj gaismu, un katrs cilvēks var saņemt šo pašu garu.

. . . Viņš mums dod zināšanas par to, kas mums jādara, kamēr vien mēs esam gatavi ziedot savas dzīves, nevis pretoties šīm zināšanām. Viņš mums atklāj celestiālās valstības noslēpumus, un Viņš pastāvīgi paziņo mums to, ko mēs nekad iepriekš neesam zinājuši. Šīs zināšanas un saprāts pastāvīgi vairojas mūsos.

. . . Mēs esam saņēmuši pārāk daudz zināšanu, lai kāds spētu izjaukt mūsu nodomus. Tie, kuri vēlas vajāt un gāzt mormonismu, lai turpina darīt savu darbu. . . . Mūsu darbs ir pieaugt zināšanās par Dievu, turēt Dieva baušļus, būt uzticīgiem un turpināt augt, un, kļūstot gados vecākiem, kļūt arvien pilnīgākiem.¹⁴ [Skat. 3. ieteikumu 236. lpp.]

Mēs esam Dieva tauta, un Viņš aizsargās mūs, kad mēs virzīsimies uz priekšu un darīsim visu, ko Viņš prasa.

Daudzos gadījumos, . . . kad Dieva ļaužu iznīcināšana šķita ne-novēršama un likās, ka nav izejas, . . . pēkšņi parādījās viena vai otra lieta, kas bija sagatavota viņu glābšanai un gaidāmās iznīcības novēršanai. Ar to mēs sastopamies israēliešu gadījumā, kad viņus vadīja Mozus. Kad viņi nonāca pie Sarkanās jūras, un ēģiptiešu

karapulks bija viņiem aiz muguras un draudēja ar iznīcību, šķita, ka izejas nav, taču tajā pašā brīdī, kad bija nepieciešama atbrīvošana, lūk, tā nāca, un viņi tika izglābti [skat. 2. Mozus 14:10–25].

Tā tas ar mums ir bijis un vienmēr būs. Neskatoties uz to, ka mūsu grūtības var šķist ļoti lielas, tomēr līdzekļi tiks nodrošināti mūsu izglābšanai, ja mēs pildīsim tos pienākumus, kas mums kā Dieva bērniem ir jāpilda. Taču nākotnē dažiem svētajiem varētu kļūt nepieciešams — un tieši to es vēlos uzsvērt — rīkoties līdzīgi ķēniņienei Esterei, un būt gataviem upurēt jebko un visu, kas no viņiem tiks prasīts, lai īstenotu Pēdējo dienu svēto izglābšanu.

Pirmkārt, mums ir jāapzinās, ka esam Dieva tauta. . . . Mūsu uzdevums ir rīkoties, kā to darīja Estere, un būt gataviem riskēt ar visu cilvēku glābšanas labā. Uzsākot veikt savu uzdevumu, Estere teica: „Ja es aiziešu bojā, tad aiziešu bojā!” [Skat. Esteres 4:3–16.] . . . Taču Dieva ļaudis neaizies bojā. Vienmēr atradīsies kāds auns, kas būs saķēries krūmājos, viņu izglābšanai [skat. 1. Mozus 22:13]. . . .

. . . Tas Kungs ir teicis: „Es esmu noteicis Savā sirdī, saka Tas Kungs, ka Es pārbaudīšu jūs visās lietās, vai jūs paliksiet Manā derībā pat līdz nāvei, lai jūs varētu tikt atrasti par cienīgiem. Jo, ja jūs nepaliksiet Manā derībā, jūs neesat Manis cienīgi.” [Skat. M&D 98:14–15.] Ir pietiekoši daudz iemeslu, kā dēļ mums vēlēties dzīvot, taču ir vēl vairāk iemeslu, kā dēļ mums vēlēties atdot savas dzīvības Tā Kunga labā. Taču šajās lietās nāves nav. Ir glābšana un dzīvība, ja Dieva ļaudis — tie, kuri sevi sauc Kunga, Jēzus Kristus, Vārdā — turēs Viņa baušļus un darīs to, kas Viņam ir pieņemams. Visuvarenā plānā nav paredzēts, ka tiktu pieļauta Viņa tautas iznīcināšana. Ja mēs rīkosimies pareizi un turēsim Viņa baušļus, Viņš noteikti atbrīvos mūs no visām grūtībām.¹⁵ [Skat. 4. ieteikumu 236. lpp.]

Mums ir pienācis laiks pazemoties Dieva priekšā un paveikt darbu, ko Viņš mums ir uzticējis.

To cilvēku, kuri sludina un ir iesaistīti [Dieva] darbā, uzdevums ir iet tālāk, virzīties uz priekšu, . . . bez kurnēšanas vai viņu skubināšanas; ja vien ir kāds solis uz priekšu, ko var spert, tas solis ir jāasper.¹⁶

Ir pienācis laiks Pēdējo dienu svētajiem pazemoties Visuvarenā priekšā. . . . Tagad ir laiks Pēdējo dienu svētajiem uzzināt, kādas

saistības viņi ir uzņēmušies; ir pienācis laiks Pēdējo dienu svētajiem nožēlot savus grēkus un untumus un piesaukt Visuvareno, lai Viņš sniegtu Savu palīdzību; . . . lai mēs varētu iet uz priekšu un paveikt to lielo darbu, kas mums ir uzticēts.¹⁷

Mēs veicam Dieva darbu. Mūsu priekšā ir diženas izredzes, taču visā, ko darām, vienmēr atcerēsimies, ka esam Dieva kalpi un pildām Viņa gribu. Nesabojāsim savu labo slavu, bet gan pastāvīgi vairosim savu ticību visas dzīves laikā. Es būtu apmierināts, ja varētu darboties jebkurā vietā, kur saskaņā ar dievišķu vadību būtu nonācis, un labprāt lūgtu Tam Kungam, ko es varētu darīt, lai palīdzētu Dieva valstības celšanā tajā vietā, un arī lūgtu palīdzību iztikas nodrošināšanā savai ģimenei.¹⁸

Mēs varam iegūt vairāk zināšanu un spēka, un spēju Dieva valstības celšanai uz Zemes, un to mēs varam panākt ar savu uzcītību, pazemību un uzticību mūsu noslēgtajām derībām.¹⁹

Mūsu neziņas un nepilnīgās Tā Kunga darbu un nodomu izpratnes dēļ varētu šķist, ka darbojoties Tā Kunga nodomu īstenošanā, mēs varam nonākt līdz vietai, kur varētu uz īsu brīdi atpūsties, jeb līdz atslābuma periodam, taču patiesībā Tā Kunga plānā nekā tāda nav un nevar būt, un mums ir jāpaļaujas uz Dieva solījumiem, ka Viņš atalgo tos, kuri turpinās veikt Viņa darbu līdz galam. . . .

. . . Lai katrs cilvēks ir uzticīgs un ļoti uzcītīgs Dieva baušļu turēšanā un attīsta sevī vēlmi darīt labu apkārtējiem; un, ja, atskatoties uz pagātni, mēs atklājam, ka neesam rīkojušies stingri saskaņā ar savu sirdsapziņu un neesam apzinīgi pildījuši savus pienākumus, sakārtosim savas dzīves, lai Dievs un cilvēki varētu uzskatīt, ka esam labi cilvēki, un lai mēs būt gatavi katram dzīves gadījumam. Lai tempļu un Dieva pielūgšanas namu būvniecība turpinās; turpināsim audzināt un mācīt savus bērnus bijībā pret To Kungu, un lai evaņģēlijs joprojām tiek nests pie tālām tautām. . . .

Šis ir Dieva darbs, un Viņš vada tā virzību un attīstību uz Zemes, un šim darbam vienmēr vajadzētu būt noteicošajam mūsu prātos; un, kamēr vien mēs pildām savus pienākumus, mēs noteikti varam palikt stingri un neizkustināti, un apņēmības pilni savos mērķos, un tādējādi parādīt pasaulei savu ticību un veltīšanos Dieva atklātajiem patiesības principiem. . . .

Tas Kungs, ļoti iespējams, var likt, lai mums būtu jāpanes pat tādas grūtības, kas prasītu lielus upurus no Viņa ļaudīm. Jautājums, uz kuru mums ir jāatbild, — vai mēs nesīsim šos upurus? Šis ir Visuvarenā darbs, un apsolītās svētības, pēc kurām mēs raugāties, nāks pēc tam, kad būsīm pierādījuši sevi un izturējuši smagus pārbaudījumus. Es necenšos pateikt šiem cilvēkiem, ka viņiem būs vai nebūs jāiziet caur smagu pārbaudījumu; jautājums ir tāds — vai es esmu gatavs saņemt un pienācīgi izmantot jebkuru svētību, ko Tas Kungs varētu dot man vai Saviem ļaudīm; jeb, no otras puses, vai es esmu gatavs nest jebkuru upuri, ko Viņš no manis varētu prasīt? Es nedotu ne pliku grasi par reliģiju, pēc kuras nebūtu vērts dzīvot un mirt; un nedotu neko daudz par cilvēku, kurš nebūtu ar mieru ziedot visu savas reliģijas labā.

Tātad, es saku vienam un visiem: „Virzieties uz priekšu! Virzieties uz priekšu un skatiet Tā Kunga glābšanu, un nestāviet uz vietas.”²⁰ [Skat. 5. ieteikumu 237. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārlasiet aprakstus 227., 229.–230. lpp. Ko, pēc jūsu domām, nozīmē apgalvojums, ka Dieva valstība virzās uz priekšu? Kādas pieredzes jums ir palīdzējušas saprast, ka Dieva valstība patiesi virzās uz priekšu?
2. Otrajā pilnajā rindkopā 231. lappusē Prezidents Snovs atsaucas uz četriem pravietojumiem Vecajā Derībā. Kā šie pravietojumi tiek piepildīti mūsdienās?
3. Rūpīgi izlasiet Prezidenta Snova mācības par to, ka Baznīca, neskatoties uz pretestību, turpina virzīties uz priekšu (231., 233. lpp.). Kā šīs mācības varētu mums palīdzēt, kad cilvēki mūs vajātu mūsu ticības dēļ? Kā jūs esat rīkojušies, saskaroties ar pretestību — vērstu pret jūsu liecību?
4. Uzmanīgi izlasiet pirmo un otro pilno rindkopu 234. lappusē. Kad no mums tiek prasīts uzpurēties, ko mēs varam mācīties

no Esteres piemēra? Kā tādos gadījumos, pēc jūsu domām, tas mums palīdzēs „apzināties, ka esam Dieva tauta”?

- Šis nodaļas pēdējā sadaļā Prezidents Snovs iesaka Baznīcas locekļiem celt Dieva valstību jebkurā vietā, kur Tas Kungs viņu ir aicinājis būt. Kā vecāku pūliņi mājās palīdz celt Dieva valstību visā pasaulē? Kā mājskolotāji un apmeklējošās māsas var celt Dieva valstību?

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 24:14; Etera 12:27; Moronija 7:33; M&D 12:7–9; 65:1–6; 128:19–23

Mācīšanas padoms: „Bieži vien ir noderīgi sākt runāt par nākamo stundu drīz pēc tam, kad esat pabeiguši mācīt iepriekšējo stundu. Droši vien jūs vislabāk apzināsities savu audzēkņu vajadzības un intereses uzreiz pēc tam, kad būsiet mācījuši viņus nodarbībā” (*Teaching, No Greater Call*, 97).

Atsauces

- Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 79–82.
- Skat. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, *Millennial Star*, 1887. g. 29. aug., 549.
- Skat. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, 549.
- Skat. „Laid to Rest: The Remains of President John Taylor Consigned to the Grave”, 549.
- Alise Ponda, skat. Lerojs C. Snovs, „An Experience of My Father’s”, *Improvement Era*, 1933. g. sept., 677; skat. arī sarakste starp Elderu Džonu A. Vidso un Noa S. Ponda, Alises Armedas Snovas Jangas Pondas vīru, 1945. g. 30. okt. un 1946. g. 12. nov., Baznīcas vēstures bibliotēka. Kad Prezidents Snovs dalījās šajā pieredzē templī ar Alisi, viņai bija mazliet pāri divdesmit, viņa bija saņēmusi endaumentu un bija saistīta ar savu vīru.
- Skat. Conference Report, 1898. g. okt., 55.
- „Greeting to the World by President Lorenzo Snow”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 1. janv., 5.
- „Mormonism’ by Its Head”, *Land of Sunshine*, 1901. g. okt., 252.
- Deseret News*, 1872. g. 24. janv., 597.
- Deseret Semi-Weekly News*, 1898. g. 4. okt., 1.
- Deseret News*, 1872. g. 24. janv., 598.
- Deseret Weekly*, 1893. g. 4. nov., 609.
- Millennial Star*, 1890. g. 12. maijs, 293; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenco Snovs sniedza 1890. gada aprīļa Vispārējā konferencē.
- Skat. Conference Report, 1900. g. apr., 3–4.
- Deseret News*, 1882. g. 22. nov., 690.
- Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 27. jūn., 1.
- Deseret News*, 1882. g. 22. nov., 690.
- Skat. Journal History, 1865. g. 11. jūl., 2.
- Deseret News*, 1861. g. 15. maijs, 82.
- Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 27. jūn., 1.

*Pat pēc tādām diženām izpausmēm Kērtlandes
Templī daudzi svētie Kērtlandē atkrita no ticības.*

Mīlēt Dievu vairāk, nekā mēs mīlam pasauli

„Mums ir jāsasniedz . . . augstāks līmenis: mums jāmīl Dievs vairāk, nekā mēs mīlam pasauli.”

No Lorenzo Snova dzīves

Drīz pēc Lorenzo Snova kristībām un konfirmācijas Kērtlandē, Ohaio, vairāki Pēdējo dienu svētie, tostarp daži Baznīcas vadītāji, nostājās pret Pravieti Džozefu Smitu. Pēc Lorenzo Snova vārdiem, šo atkrišanu izraisīja spekulācija jeb, citiem vārdiem, neparasti augsts darījumu risks, cerībā ātri kļūt bagātam. Apstulbināti ar vēlmi iegūt pasaules laicīgās lietas, cilvēki novērsās no evaņģēlija mūžīgajam svētībām.

Aptuveni 50 gadus vēlāk Prezidents Snovs, kalpojot par Divpadsmit apustuļu kvoruma prezidentu, uzrunāja Pēdējo dienu svēto grupu Loganā, Jūtā. Viņš pastāstīja viņiem par postu, ko bija pieredzējis Kērtlandē, un brīdināja viņus, ka drīz viņi saskarsies ar līdzīgiem pārbaudījumiem. „Strauji tuvojas kaut kas, kas jūs pārbaudīs, iespējams, tādā veidā, kādā jūs nekad agrāk neesat pārbaudīti,” viņš teica. Lai kā, viss, kas mums ir pašreiz jādara, — jāsaprot savi trūkumi un nepilnības, ja mums tādas ir. Ja mēs neesam bijuši uzticīgi pagātnē, atjaunosim savas derības ar Dievu un apņemsimies, gavējot un lūdzot, saņemt savu grēku piedošanu, lai Visuvarenā Gars varētu būt ar mums, lai mēs, ja iespējams, varētu izbēgt no spēcīgiem kārdinājumiem, kas mums tuvojas. Tumši mākoņi savelkas pār mums. Jūs zināt, kādas bija šī spekulāciju gara sekas Kērtlandē. Tādēļ uzmanieties.”¹

Tā kā Prezidenta Snova brīdinājums joprojām attiecas uz Pēdējo dienu svētajiem mūsdienās, šajā nodaļā ir iekļauta liela daļa no viņa sprediķa, ko viņš teica svētajiem Loganā. Viņš teica: „Varbūt daži

vārdi par mūsu toreizējo situāciju [Kērtlandē] mums varētu būt noderīgi nākotnē — tie mums varētu dot dažas noderīgas pamācības.”² [Skat. 1. ieteikumu 245. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Kad cilvēki atļauj pasaulīgumam pārņemt viņu prātus un sirdis, viņi uzgriež muguras mūžīgajiem principiem.

Es ļoti skaidri atceros tos raižu pilnos laikus, kas tika piedzīvoti Kērtlandē . . . , kur Dieva Praviētis uzturējās, kur Dievs, tieši Jēzus, Dieva Dēls, parādījās Savā slavā. Viņš stāvēja virs Tempļa, kas tika uzbūvēts pēc Viņa pavēles, kanceles margām. Zem Viņa kājām bija noklāts pamats no tīra zelta, dzintara krāsā. Viņa mati bija balti kā tikko uzsnidzis sniegs. Viņa vaigs spīdēja kā saule savā spēkā. Viņa balss bija kā strauji plūstošu ūdeņu skaņa. [Skat. M&D 110.] Šī brīnišķīgā izpausme notika templī, kas bija uzcelts Viņam par godu. Tajā laikā es biju Kērtlandē, kur mēs pieredzējām tādus notikumus, ko, kā man dažreiz šķiet, mēs tagad atkal sākam pieredzēt. Pēdējo dienu svētie toreiz bija neparastos apstākļos; vismaz šo apstākļu ietekme uz cilvēkiem bija neparasta. . . . Toreiz šis valsts iedzīvotāju prātus bija pārņēmusi vēlme veikt spekulācijas. Spekulācijas tika veiktas ar naudu, banku darījumiem, zemes gabaliem laukos un pilsetās un vairākās citās jomās. Šis spekulāciju gars izcēlās pasaulē un pārvēlās svēto sirdīm kā liels vilnis vai spēcīga straume, un daudzi atkrita un pameta Baznīcu.³

Daži [svētie Kērtlandē] sāka veikt spekulācijas; viņi aizmirsu savu reliģiju, viņi aizmirsu tos principus, kas viņiem bija atklāti, un daudzi no viņiem padevās tā laika noskaņojumam un sāka nodarboties ar spekulācijām. Parādījās grūtības — skaudība un strīdi —, un Tas Kungs, būdams ar viņiem neapmierināts, lika iznīcībai nākt viņu vidū, un viņi kā apmetne tika sadrumstaloti.⁴

Tieši pirms šīs lielās atkrišanas Tas Kungs cilvēkiem bija dāvājis brīnišķīgas svētības. Evaņģēlija svētības — mūžības bagātības tika dāvātas cilvēkiem ievērojamā daudzumā. Viņus bija apmeklējuši eņģeļi. Dieva Dēls, kā es minēju iepriekš, bija runājis ar Saviem kalpiem. Tempļa iesvētīšanas laikā cilvēki saņēma brīnumainas svētības. Tajā laikā, kad Dieva labvēlība tik bagātīgi izpaudās, es

apmeklēju vairākas sapulces, kas notika templī. Mums bija lūgšanu sapulces un liecību sapulces, un brāļu un māsu sniegtās liecības bija brīnišķīgas. Viņi pravietoja, runāja mēlēs un saņēma valodu tulkošanas dāvanu ievērojamā pakāpē. Šis svētības izpaudās gandrīz starp visiem Kērtlandes iedzīvotājiem. Viņu sirdis tad bija uzticības pilnas; viņi jutās tā, ka spēja upurēt visu, kas viņiem piederēja. Viņi sajuta, ka dzīvo gandrīz Dieva klātbūtnē, un bija dabiski, ka viņiem bija šādas sajūtas pēc tik brīnumainiem notikumiem.

Pēdējo dienu svētie baudīja visas šīs svētības un daudzas citas, ko man nav laika uzskaitīt, tieši pirms tam, kad šis spekulāciju gars sāka pārņemt cilvēku sirdis. Varētu domāt, ka pēc šādu brīnišķīgu izpausmju saņemšanas nekādi kārdinājumi nevarētu svētos pieveikt. Taču viņi padevās kārdinājumiem un tika izklīdināti, tā sakot, uz visām četrām debess pusēm.

Lai cik neparasti tas arī nebūtu, šis spekulāciju gars pārņēma Divpadsmit apustuļu kvorumu un septiņu Septiņdesmito prezidentu kvorumu; patiešām, Baznīcā nebija neviena kvoruma, ko vairāk vai mazāk nebūtu ietekmējis šis spekulāciju gars. Šim garam nostiprinoties, parādījās nevienprātība. Brāļi un māsas sāka zāķāt viens otru un strīdēties, jo viņu intereses nebija vienotas.

Vai tā notiks ar Pēdējo dienu svētajiem, kurus es tagad uzrunāju? Es baiļojos, ka šis kārdinājums tuvojas, taču ne man teikt, cik daudz tas jūs ietekmēs. Jums tomēr jau ir pieredze; un, iespējams, ir ļoti nepieciešams, lai jums tāda būtu.

. . . Kērtlandē puse no apustuļu kvoruma atkrita šo ļauno ietekmju rezultātā. Tās bija spekulācijas, mīlestība pret zeltu — šīs pasaules dievu —, kas izraisīja tik skumjas sekas. Un, ja tam bija tāda ietekme uz tiem, kam bija augstākā priesterība uz Zemes, kā tas ietekmētu mūs, kuriem, iespējams, nav tāda saprāta, informācijas un pieredzes, kāda bija viņiem? . . .

Jūs esat labi cilvēki. . . Dievs jūs mīl. Viņš priecājas par jūsu taisnīgumu, un Viņš nevēlētos, ka atkārtojas tas, . . . kas bija Kērtlandē. Pēc tā nav nekādas vajadzības. Mums ir spēks pasargāt sevi no tām lietām, kas sašķēla svētos Kērtlandē un pieveica pusi no Divpadsmit apustuļiem. Tas Kungs nevēlas, lai mēs atkal saskartos ar tādiem notikumiem šodien.⁵

Pēdējo dienu svētajiem jābūt krietni gudrākiem un prātīgākiem, lai neiekrustu šāda veida lamatās. To neatmaksājas darīt. Nevienam nenāks par labu muguras uzgriešana šiem diženajiem principiem un tām lietām, ko esam saņēmuši no mūžīgajām pasaulēm, jā, ja mēs uzgriezīsim savas muguras šīm lietām, apjuksim un nodosimies šīs pasaules bezvērtīgajām lietām. Tas mums nenāks par labu. Lai kāds kārdinājums varētu mūs piemeklēt vai lai kādam kārdinājumam mēs jau varētu būt pakļauti, mums vajadzētu mācīties no pagātnes un nebūtu jāpieļauj, ka tas mūs pārvar, vai arī mēs to ļoti nožēlosim.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 245. lpp.]

Mēs esam stājušies derībā, ka novērsīsimies no pasaulīguma un veltīsimies Dieva valstībai.

Zelts un sudrabs ir pasaules dievs. Pasaule pielūdz šo dievu. Tas viņiem ir visuvarens, kaut arī viņi, iespējams, nevēlas to atzīt. Savā gudrībā Dievs ir iecerējis, ka Pēdējo dienu svētajiem ir jāparāda, ka viņi ir ieguvuši tik daudz Dieva zināšanu, gudrības un spēka, lai nebūtu šīs pasaules dieva pārvarēti. Mums ir jāsasniedz šāds līmenis. Mums ir jāsasniedz arī vēl kāds augstāks līmenis jeb dzīvesveids: mums jāmil Dievs vairāk, nekā mēs milam pasauli, vairāk, nekā mēs milam zeltu un sudrabu, un jāmil savi tuvākie kā sevi pašus.⁷

Ja mēs . . . neievērojam noslēgtās derības, tas ir, neizmantojam savu laiku, talantus un spējas Dieva valstības celšanai uz Zemes, kā gan mēs varam pamatoti cerēt uzcelties pirmās augšāmcelšanās rītā pestīšanas lielā darba dēļ? Ja mēs savā uzvedībā, paradumos un rīcībā atdarinām . . . pasauli, tādējādi sasaistot sevi ar pasauli, vai jūs domājat, mani brāļi, ka Dievs mums dos tās svētības, ko vēlamies iemantot? Es jums saku — nē, Viņš nedos! . . . Mums ir jānostiprina sevī debesu taisnīgums un jāiedēsta savās sirdīs Dieva taisnīgums. Caur pravieti Jeremiju Tas Kungs paziņoja: „Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.” [Jeremijas 31:33.] To Tas Kungs cenšas izdarīt, un Viņš to izdarīs, ja mēs pakļausimies Viņa gribai.⁸

Es pateicos Dievam, ka šajos samaitātības un ļaundarības laikos, kas valda pasaulē, mums ir svēti un taisnīgi vīrieši un sievietes, kas spēj ziedot savus vislabākos talantus, ko Dievs viņiem ir dāvājis, Viņa slavēšanai un godam. Un es varu vēl piebilst, ka ir tūkstošiem

tikumīgu un cienījamu vīriešu un sieviešu, ko Dievs ir sapulcinājis no daudzām tautām un kas vēlas ziedot savu laiku un talantus, lai palīdzētu paveikt Dieva darbu Viņa bērnu interesēs.⁹ [Skat. 3. ieteikumu 245. lpp.]

Mēs sekojam Glābēja paraugam, kad atsakāmies iemainīt mūžības diženās lietas pret pasaules bagātībām.

Jūs varat sagaidīt, . . . ka savas dzīves ceļā sadursities ar šķēršļiem, kas visaugstākā pakāpē pārbaudīs jūsu apņēmību, un daži no jums var sajast kārdinājumu novirzīties no patiesības un cieņas ceļa un, līdzīgi Ēsavam, piekrist atteikties no mūžības diženajām lietām dažu pārejošu apmierinājuma un baudas mirkļu dēļ [skat. 1. Mozus 25:29–34]; tad . . . izmantojiet savu iespēju līdzināties Glābēja paraugam, kad Viņam tika piedāvāta šīs pasaules slava, ja Viņš nolaistos līdz kādai mulķībai; Viņš atbildēja Savam kārdinātājam: „*Atkāpies, Sātan!*” [Skat. Lūkas 4:5–8.]¹⁰

Domājot par dzīvi, es atklāju, ka šī pasaule ir īsa salīdzinājumā ar mūžību; ka mūsu saprāts, mūsu dievišķā daļa, ir pastāvējusi vienmēr, tā nekad netika radīta un pastāvēs vienmēr cauri visai mūžībai [skat. M&D 93:29]. Šo faktu gaismā mums kā saprātīgām būtnēm pienākas apzināties, ka pēc dažām dienām šī dzīve beigsies, un tad nāks dzīve, kas ir mūžīga; un atbilstoši tam, cik labi mēs būsim ievērojuši baušļus, mums būs priekšrocības salīdzinājumā ar tiem cilvēkiem, kuriem nebūs izdevies veikt uzlabojumus savā dzīvē.¹¹

Evaņģēlijs vieno visu savu sekotāju sirdis bez izņēmuma, un nav svarīgi, vai cilvēks ir bagāts vai nabags; mēs visi esam saistīti kā viens, lai izpildītu tos pienākumus, kas mums ir uzticēti. . . . Ļaujiet man uzdot šādu jautājumu: kam pieder tādi šīs pasaules labumi, ko viņš vai viņa var patiesi un patiešām saukt par saviem? Man tādu nav, es esmu tikai pārvaldnieks pār mazumiņu, un Dieva priekšā es esmu atbildīgs par tā izmantošanu un pārzināšanu. Pēdējo dienu svētie ir saņēmuši evaņģēlija likumu caur atklāsmēm no Dieva, un tas ir tik skaidri uzrakstīts, ka to spēj saprast ikviens. Un, ja mēs sapratām un aptvērām tās saistības, ko uzņēmāmies tad, kad noslēdzām evaņģēlija derības caur kristīšanos grēku atlaišanai, mums joprojām jāapzinās fakts, ka evaņģēlija likums liek mums *vispirms* meklēt Dieva valstību un ka mūsu laiks, talanti un spējas ir jāvelta

Līdzīgi bagātajam jauneklim, kurš sarunājās ar Glābēju (skat. Mateja 19:16–22), daži cilvēki mūsdienās sajūt kārdinājumu novērsties no grūtībās nonākušajiem.

tās interešu piepildīšanai [skat. Mateja 6:33; 3. Nefijs 13:33]. Ja tas tā nebūtu, kā tad mēs varētu cerēt pēc šīs dzīves, kad šī Zeme tiks pārveidota par Dieva un Viņa Dēla uzturēšanās vietu, iemantot mūžīgo dzīvi un dzīvot, un valdīt kopā ar Viņu?

Kurš teiks, ka bagātiem vai tiem, kuriem pieder daudz talantu, ir kādas lielākas cerības vai izredzes iemantot šīs svētības nekā nabagiem vai tiem, kuriem ir tikai viens talants? Kā es to saprotu, cilvēkam, kurš strādā veikalā vai par šuvēju, galdnieku, kurpnieku vai jebkurā citā darbā, kur tiek ražotas kādas preces, un kurš dzīvo saskaņā ar evaņģēlija likumu, un ir godīgs un uzticīgs savā aicinājumā, ir tādas pašas tiesības saņemt šīs un visas jaunās un mūžīgās derības svētības kā jebkurai citam cilvēkam; caur savu uzticību viņam piederēs troņi, valdības un varas, viņa bērni būs tik neskaitāmi kā zvaigznes debess jumā vai kā smiltis jūras krastā. Es jautāju, kuram tad ir lielākas izredzes par šīm?¹² [Skat. 3. un 4. ieteikumu 245. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

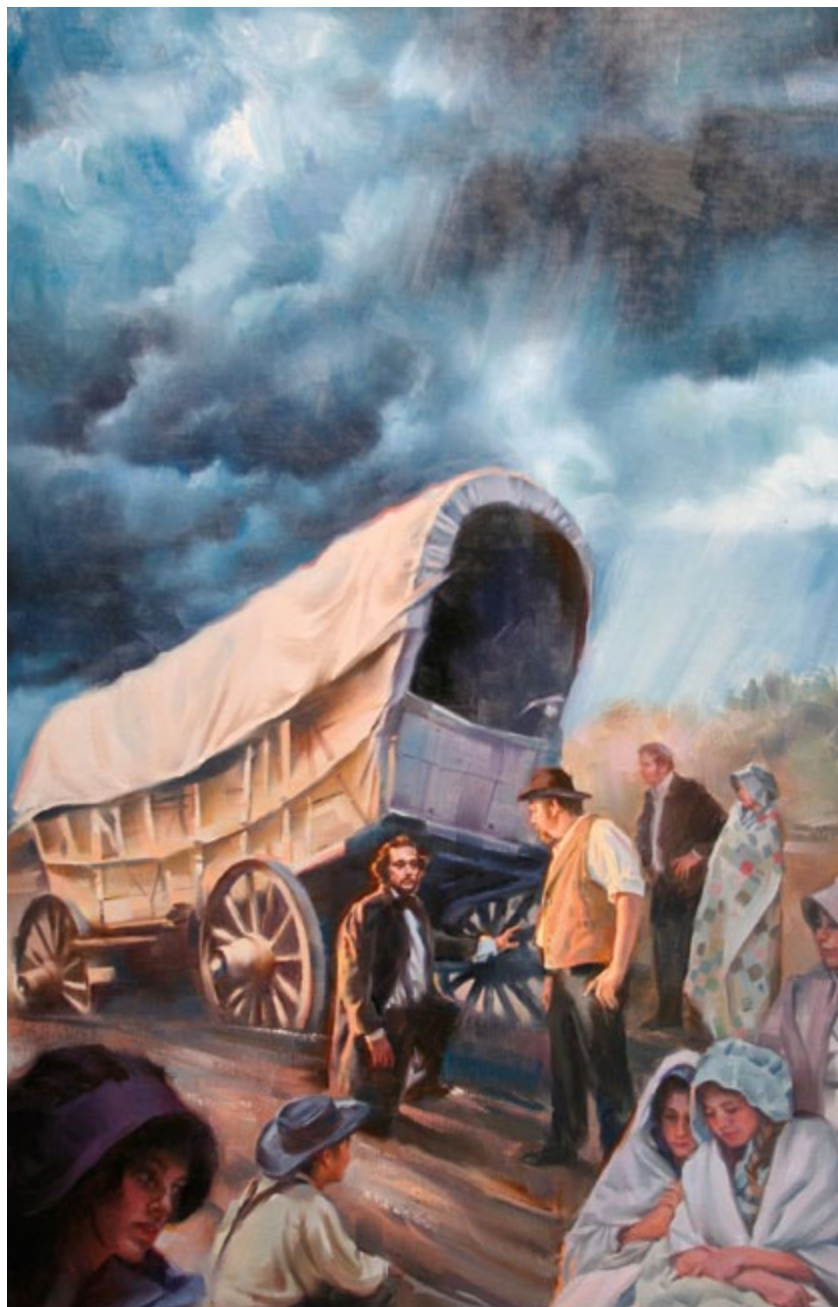
1. Apdomājiet aprakstu 239.–240. lpp. Kāpēc pasaulīgums noved cilvēkus pie tā, ka viņi aizmirst savu reliģiju? Kā mēs varam rūpēties par savām laicīgajām vajadzībām, nekļūstot pasaulīgi?
2. Apdomājiet sadaļu, kas sākas 240. lpp. Kā mūsu mīlestība pret Dievu var mums palīdzēt nekļūt pasaulīgiem?
3. Prezidents Snovs mācīja, ka mēs esam stājušies derībā „izmantot savu laiku, talantus un spējas Dieva valstības celšanai uz Zemes” (242. lpp.). Padomājiet, ko jūs varat darīt, lai ievērotu šo derību.
4. Pārlasiet nodaļas pēdējo sadaļu. Kā tālāk minētās patiesības var mums palīdzēt ievērot noslēgtās derības? „Šī pasaule ir īsa salīdzinājumā ar mūžību.” Neviens nevar „patiesi un patiesām saukt jebkādu šīs pasaules labumus par saviem”.

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 6:19–24; Jāņa 17:15; 1. Jāņa 2:15–17; Jēkaba gr. 2:13–19; Mormona 8:35–39; M&D 38:39; 63:47–48; 104:13–18

Mācīšanas padoms: Pārrunas nelielās grupās „sniedz iespēju daudziem cilvēkiem piedalīties nodarbībā. Cilvēki, kuri parasti nelabprāt iesaistās nodarbībā, nelielās grupās varētu dalīties domās, ko viņi neteiktu visu dalībnieku priekšā” (*Teaching, No Greater Call*, 161).

Atsauces

1. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1889. g. 4. jūn., 4.	7. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1889. g. 4. jūn., 4.
2. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1889. g. 4. jūn., 4.	8. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1877. g. 23. janv., 1.
3. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1889. g. 4. jūn., 4.	9. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1889. g. 4. jūn., 4.
4. <i>Deseret News</i> , 1888. g. 11. apr., 200; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenco Snovs teica 1888. gada aprīļa Vispārējā konferencē.	10. Skat. Elīza R. Snova Smita, <i>Biography and Family Record of Lorenzo Snow</i> (1884), 486.
5. <i>Deseret Semi-Weekly News</i> , 1889. g. 4. jūn., 4.	11. <i>Brigham City Bugler, Supplement</i> , 1891. g. 1. aug., 2.
6. <i>Deseret News</i> , 1888. g. 11. apr., 200.	12. <i>Deseret News: Semi-Weekly</i> , 1877. g. 23. janv., 1.

Ceļojot cauri Aiovas štatam, Snovu ģimene saņēma palīdzību no kāda cilvēka, kuram viņi bija palīdzējuši iepriekšējā dienā.

Darīt labu citiem

*„Sajūtiēt sevī žēlsirdības garu; esiet gatavi
citu labā darīt vairāk, nekā jūs sagaidītu
no viņiem, ja situācija būtu pretēja.”*

No Lorenzo Snova dzīves

Lorenzo Snovs un viņa ģimene bija starp tiem Pēdējo dienu svētajiem, kas pirmie pameta Navū pilsētu Ilinoisā. 1846. gada februārī kopā ar citām ģimenēm viņi devās uz rietumiem, ejot pa Aiovas štatu. Nelabvēlīgie laika apstākļi apgrūtināja ceļojumu — dienu pēc dienas viņi cīnījās ar lietu, sniegu un dubļiem.

Kādu dienu, Snovu ģimenei atrodoties ceļā, kāds no ceļabiedriem lūdza viņu palīdzību. Lorenzo Snovs savā dienasgrāmatā ierakstīja, ka kāds vīrs „prasīja, lai es atļautu viņam ielikt ceļasomu manos ratos, jo nekur citur viņš to nevarot likt”. Rati bija „pilni ar mantām, jo mēs bijām paņēmuši līdzī tik daudz mantu, cik nu varējām iekraut”, Lorenzo atcerējās, taču „es viņam laipni atļāvu ielikt viņa ceļasomu ratos un pievienoties mums, un ceļot kopā ar mums”.

Nākamajā vakarā ģimene saskārās ar to, ko Lorenzo nosauca par „ļoti nepatīkamu notikumu”: salūza viņu ratu riteņu ass. Viņš stāstīja: „Toreiz ļoti spēcīgi lija un [bija] diezgan auksts. Mēs nekavējoties uzslējām telti [un] sakūrām ugunsķuru no hikorija koka. . . . Ūdens un dubļi bija ļoti dziļi, un mēs nevarējām nokļūt līdz ratiem, neizbrienot tiem cauri. . . . Mēs atradāmies aptuveni 24 kilometrus no nometnes un 14 līdz 16 kilometrus no tuvākajām mājām, un, tā kā neviens no mums nebija amatnieks, izredzes salabot mūsu ratus nebija visai spožas.”

Ļoti negaidīti palīdzība nāca no tā vīrieša, kam viņi bija palīdzējuši iepriekšējā dienā. „Es vaimanāju par savu neveiksmi,” teica Lorenzo, „kad viņš pienāca man klāt un paziņoja, ka viņa profesija bija ratu izgatavošana un ka viņš bez grūtībām varēja salabot manus

ratus. . . Tiklīdz uzlabojās laiks, brālis Vilsons (tas bija iepriekšminētā vīrieša vārds) ķērās pie darba un uztaisīja daudz labāku ratu asi par to, ko es biju salauzis. Tā kā rati bija salaboti, mēs devāmies tālāk, pavadījuši tajā vietā vairākas dienas lietus un dubļu dēļ.”

Lorenzo Snovam šis atgadījums nostiprināja vērtīgu mācību par kalpošanu un biedriskumu. Savā dienasgrāmatā viņš rakstīja: „Vienas labvēlības izrādīšana kādam bieži vien ved pie citas labvēlības saņemšanas.”¹ [Skat. 1. ieteikumu 252. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Mēs esam viena Debesu Tēva bērni, un mēs tikām sūtīti šajā pasaulē, lai darītu labu cits citam.

Mēs esam cēlušies no viena Tēva, kas mīt celestiālajās pasaulēs. . . . Ja mēs pazītu cits citu tik labi, kā mums nāktos, . . . mēs justu lielāku līdzjūtību, nekā pašreiz jūtam, un katrs cilvēks vēlētos saprast savā prātā, kā viņš varētu darīt labu saviem brāļiem, kā mazināt viņu bēdas un stiprināt viņus patiesībā, kā [viņš varētu] izklīdināt tumsu viņu prātos. Ja mēs saprastu cits citu un mūsu patiesās attiecības, kādas mums ir citam pret citu, mums vajadzētu justies citādi, nekā mēs pašreiz jūtamies; taču šis zināšanas var saņemt, vienīgi iegūstot dzīvības Garu, kā arī tad, ja vēlamies stiprināt cits citu taisnīgumā.²

Mēs tikām sūtīti pasaulē, lai darītu labu citiem cilvēkiem; un, darot labu citiem, mēs darām labu paši sev. Mums vienmēr tas ir jāpatur prātā — vīram pret savu sievu, sievai pret savu vīru, bērniem pret saviem vecākiem un vecākiem pret saviem bērniem. Vienmēr pastāv iespēja darīt labu citiem.³

Es lūdzu Dievu, Jēzus Vārdā, lai jūs un es varētu censties katru dienu būt nedaudz uzticīgāki, lai mēs varētu censties būt nedaudz labāki šodien nekā vakar, lai mēs varētu censties izjust nedaudz lielāku mīlestību un pieķeršanos pret saviem kaimiņiem, jo mums ir teikts, ka uz tā balstās visa bauslība un pravieši, tas ir, uz baušļiem — „tev būs Dievu, savu Kungu, milēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta . . . un savu tuvāku kā sevi pašu”. [Skat. Mateja 22:37–40.] „Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat darait arī jūs viņiem. Jo tā ir bauslība un pravieši.” [Skat. Mateja 7:12.] Šos principus mums gan vajadzētu mācīties, gan arī mums tie

ir jāmacās. . . . Mums vajadzētu būt draudzīgiem visur un ar katru. Nav tāda Pēdējo dienu svētā, kas ienīstu pasauli: mēs esam visas pasaules iedzīvotāju draugi, mēs jūtam, ka tas ir mūsu pienākums, ciktāl tas uz mums attiecas. Mums jāmacās izrādīt žēlsirdību un jāziedo savas pūles visas cilvēces labā. Tāda ir Pēdējo dienu svēto misija — neierobežot savu žēlsirdību, izrādot to tikai pašiem sev, bet izplatīt to visur, jo ir nepieciešams, lai tā tiktu dāvāta visai cilvēcei.⁴

Esiet godīgi, taisnīgi un žēlīgi, paužot cildenu un dievbijīgu attieksmi visos savos nodomos un lēmumos — visos savos darbos un rīcībā. Sajūtiest sevī žēlsirdības garu; esiet gatavi citu labā darīt vairāk, nekā jūs sagaidītu no viņiem, ja situācija būtu pretēja. Esiet diženi nevis pēc pasaulīga vērtējuma, bet gan Dieva acīs, un esiet diženi šādā ziņā: „*Tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt . . . ar visu savu spēku, prātu un izturību; un . . . tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu.*” Jums jāmiļ cilvēce tādēļ, ka tā visa ir jūsu brāļi, Dieva bērni. Lūdziet centīgi, lai iegūtu šo filantropijas garu, lai jūsu domas un sajūtas paplašinātos un lai jūs saņemtu spēku un spējas dedzīgi pūlēties Mesijas valstības labā.⁵ [Skat. 2. ieteikumu 253. lpp.]

Mēs jūtamies laimīgāki, kad palīdzam citiem kļūt laimīgiem.

Mums vajadzētu būt stiprai vēlmei darīt labu citiem. Nekad neuztraucieties tik daudz par sevi. Mēs patiešām saņemsim labu, ja zināmā mērā savus prātus vērsīsim ārpus sevis un centīsimies palīdzēt citiem kļūt laimīgākiem, un nedaudz tuvināsim viņus Tam Kungam. . . . Ja jūs jūtaties nomākti, tad paraugieties sev apkārt un atrodiēt kādu, kas atrodas bēdīgākā stāvoklī nekā jūs; aizejiet pie viņa un noskaidrojiet, kas viņu nomāc, tad ar Tā Kunga gudrību, ko Viņš jums devis, mēģiniet to novērst; un pirmais, ko jūs sajūtīsiet, būs tas, ka jūsu nomāktība ir zudusi, jūs jutīsities atvieglots, Tā Kunga Gars būs ar jums un it viss liksies gaišs.⁶ [Skat. 3. ieteikumu 253. lpp.]

Kad mēs vispirms ņemam vērā citu vajadzības, mēs paši straujāk kļūstam labāki.

Viena no labākajām lietām, ko jauns vīrietis vai jauna sieviete var ņemt vērā, cenšoties kļūt diženi, ir palīdzēt arī citiem kļūt diženiem;

un neiebilst pret neilga laika veltīšanu citu pilnveidošanai. Labākais veids, kā pašiem pilnveidoties, ir darīt labu citiem. Aizvien paturiet to prātā.⁷

Turpinot jebkāda veida studijas, cilvēkam jāturpina darboties, un pēc viena kursa pabeigšanas viņam jāapgūst vēl viens, un jāturpina darboties, lai varētu kļūt par meistarū attiecīgajā jomā, un viņš nekad nevarēs apgūt savu izvēlēto jomu ne tuvu tik labi, kā tad, ja nodos saņemto informāciju citiem, kamēr pats to apgūst. Lai viņš ņeras pie darba un sapulcina savus draugus, un cenšas nodot viņiem tās pašas zināšanas, ko pats ir saņēmis, un viņš atklās, ka pats kļūst izglītotāks lietās, ko viņš nekad nebūtu zinājis, ja vien nebūtu mācījis citus un nodevis citiem informāciju, ko pats bija ieguvis. Katrs, kurš ir strādājis par skolotāju, ļoti labi sapratīs manis teikto. . . .

Lai tāds cilvēks atceras, ka ir citi cilvēki, kuri atrodas tumsībā un kuri nav tik daudz pilnveidojušies zināšanās, gudrībā un gara spējās, un lai tāds cilvēks sniedz zināšanas, gara spējas un spēku saviem draugiem un brāļiem, tā kā viņš ir vairāk pilnveidojies par viņiem, un, tā rīkojoties, viņš drīz vien atklās, ka viņa prātam ir cits redzējums un ka gaisma un zināšanas, ko viņš ir ieguvis, palielinās un pieaug straujāk. . . .

Ja jūs vēlaties iegūt savu draugu mīlestību, ņerieties pie darba un mieriniet viņus ar to gaismu, ko esat saņēmuši, atceroties, ka tās svētības nāca no Dieva un ka, tā rīkojoties, jūs darāt tikai to, kas būtu jādara karam cilvēkam. . . .

Lai kāds sev varētu iegūt augstākās un dižākās svētības, Visuvarēnā atzinību un lai turpinātu pilnveidoties lietās, kas piederas taisnīgumam, viņam visas lietas ir jādara, cik vien labi viņš spēj. Lai viņš ņeras pie darba un ir gatavs uzpurēties savu draugu labā. Ja viņš vēlas sevi pilnveidot, labākais princips, pēc kura viņš to var izdarīt, ir pilnveidot savus draugus. . . .

. . . Ļaujiet saviem prātiem gūt citu redzējumu, lai jūs spētu saprast savu draugu intereses un spētu rūpēties par tām; un ja jūsu spēkos ir nodrošināt labumu saviem draugiem, tad dariet tā. Tā darot, jūs atklāsiet, ka jums nepieciešamās lietas nonāks jūsu rīcībā ātrāk, nekā ja jūs pūlētos sev tās iegūt, nemaz neņemot vērā savu

*„Ļaujiet saviem prātiem gūt citu redzējumu, lai jūs spētu
saprast savu draugu intereses un spētu rūpēties par tām.”*

draugu intereses. Es zinu, ka šis ir labs un svarīgs princips.⁸ [Skat. 4. ieteikumu 253. lpp.]

Kad mēs uzupurējamies citu labā, mēs iegūstam dievišķas īpašības.

Mums vienkārši jāsaņū, . . . ka mums blakus ir citi cilvēki; mums jāieskatās citu cilvēku sirdīs un jūtās un jāķļūst dievbijīgākiem, nekā mēs pašreiz esam.

. . . Mums vajadzēs uzupurēties to cilvēku labā, ar kuriem mēs biedrojamies. Mēs to redzam mūsu Glābējā un brālī Džozefā, un mēs to redzam mūsu Prezidentā [Brigamā Jangā]. Jēzus, brālis Džozefs un brālis Brigams vienmēr ir bijuši gatavi upurēt visu, kas viņiem pieder, cilvēku labā; tieši tas dod brālim Brigamam Dieva spēku attiecībās ar cilvēkiem, tā ir pašuzupurēšanās sajūta, ko viņš visu laiku izrāda. Tāpat tas ir ar citiem cilvēkiem; tieši tādā mērā, kā

viņi ir gatavi uzpurēties citu labā, viņi kļūst dievbijīgāki un saņem svētības no mūžīgajām pasaulēm, un viņi ir tie, kas iegūs ne tikai šīs pasaules svētības, bet arī mūžības svētības. Tieši tik daudz, cik jūs . . . uzpurēsities cits cita labā, tieši tik daudz jūs pilnveidosities Dieva lietās. Ja jūs vēlaties iegūt debešķīgas īpašības un nokļūt debesīs, jums jārikojas tā, kā eņģeļiem, kuri mīt debesīs. Ja jūs vēlaties zināt, kā jums ir jāpilnveidojas, es jums pateikšu — jums ir jākļūst dievbijīgākiem.

. . . Cilvēki var baudīt debesu klātbūtni visur. Mums centīgi jāstrādā un jārikojas; mums jāķeras pie darba un jāizveido debesis zemes virsū, neskatoties uz ļaunumu un ļaunajiem gariem, kas mums ir visapkārt, un, neskatoties uz pastāvošo ļaunprātību un negodīgumu, mums tomēr ir centīgi jāstrādā un jāizveido debesis uz zemes.

Cilvēks nekad nevarēs izbaudīt debesis, līdz neiemācīsies, kā tās iegūt, un neiemācīsies rīkoties saskaņā ar tās principiem. Paņemiet par piemēru dažus cilvēkus un atsaucieties uz viņu apstākļiem pirms 20 gadiem, . . . kad viņi bija diezgan priecīgi, mierā un laimē, kaut arī daudzas lietas nebija patīkamas un ērtas. Lai arī laika gaitā viņi, iespējams, ir sev nodrošinājuši ērtus apstākļus un laicīgus līdzekļus savu fizisko vajadzību un nepieciešamību apmierināšanai, taču, ja viņi nav ieguvuši draugus, savu brāļu labvēlību, viņi ir nelaimīgāki, nekā viņi bija pirms 20 gadiem.

. . . Lai Tas Kungs svētī jūs, brāļi un māsas, un kaut jūs domātu par šīm lietām, un kaut mēs mīlētu cits citu un dzīvotu tā, lai paaugstinātu sevi tik daudz, cik Tas Kungs mums dos gudrību un spējas un palīdzēs iegūt citam cita uzticēšanos.⁹ [Skat. 5. ieteikumu 253. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Pārskatiet stāstu 247.–248. lappusē. Kad jūs esat redzējuši, ka „vienas labvēlības izrādīšana kādam bieži vien ved pie citas labvēlības saņemšanas”?

2. Prezidents Snovs mums atgādināja, ka mēs visi esam Dieva bērni (248.–249. lpp.). Kā šīm zināšanām vajadzētu ietekmēt mūsu rīcību citam pret citu? Kādas iespējas Palīdzības biedrība piedāvā sievietēm darīt labu citiem? Kādas iespējas priesterības kvorums piedāvā vīriešiem darīt labu citiem?
3. Apdomājiet pēdējo pilno rindkopu 249. lappusē. Kādēļ esam laimīgāki, kad palīdzam citiem kļūt laimīgiem? Kā vecāki var palīdzēt saviem bērniem iemācīties šo patiesību?
4. Kādēļ, pēc jūsu domām, mēs kļūstam gudrāki, kad dalāmies savā pieredzē ar citiem? (Dažus piemērus skat. 249.–251. lpp.) Kādas pieredzes jums ir bijušas, kas jums ir parādījušas šī principa patiesumu?
5. Rūpīgi izlasiet sadaļu, kas sākas 251. lappusē. Kādēļ, pēc jūsu domām, vienkāršiem kalpošanas darbiem ir spēks mūs tuvināt debesīm? Apdomājot vēstījumus šajā nodaļā, apsveriet, kā jūs varat padarīt savas mājas par debesīm uz Zemes.

Saistītie Svētie Raksti: Mateja 25:31–45; Lūkas 6:36–38; Mosijas 2:17; 4:14–27; M&D 81:5; 82:3

Mācīšanas padoms: „Labāk ir pateikt tikai dažas labas domas un rosināt vērtīgu diskusiju un mācīšanos, nevis steigties, cenšoties iemācīt katru vārdu rokasgrāmatā. . . . Ja jūs vēlaties, lai jūsu nodarbībā būtu Tā Kunga Gars, ļoti būtiski ir radīt nesteidzīgu gaisotni” (Džefrijs R. Holands, „Teaching and Learning in the Church”, *Ensign*, 2007. g. jūn., 91).

Atsauces

1. Journal of Lorenzo Snow, 1841–1847, Baznīcas vēstures bibliotēka, 39–42.
2. *Deseret News*, 1857. g. 28. janv., 371.
3. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 2.
4. *Salt Lake Daily Herald*, 1887. g. 11. okt., 2.
5. Skat. Elīza R. Snova Smita, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884), 486–487.
6. Skat. Conference Report, 1899. g. apr., 2–3.
7. *Improvement Era*, 1901. g. jūl., 714.
8. *Deseret News*, 1857. g. 11. marts, 3; oriģinālajā tekstā lappuse Nr. 3 ir nepareizi numurēta kā lappuse Nr. 419.
9. *Deseret News*, 1857. g. 11. marts, 4.

*Pravietis Džozefs Smits bija „Dieva vīrs,
pilns apņēmības pildīt savu aicinājumu”.*

Pravietis Džozefs Smits

„Es pazinu Džozefu Smitu kā godīgu vīru, kā patiesības, goda un uzticības vīru, kurš bija gatavs upurēt visu, kas viņam piederēja, pat savu dzīvību, par liecību debesīm un pasaulei, ka viņš cilvēces ģimenei bija liecinājis par patiesību.”

No Lorenzo Snova dzīves

„Iespējams, ka ir palikuši tikai daži vīri, kuri tik labi kā es pazina Pravieti Džozefu Smitu,” 1900. gadā teica Prezidents Lorenzo Snovs. „Es bieži vien biju kopā ar viņu. Es apmeklēju viņu ģimenes lokā, sēdēju pie viņa galda, tikos ar viņu dažādos apstākļos, un man bija personīgas intervijas ar viņu, lai saņemtu padomu.”¹

Papildus personīgai saskarsmei, Lorenzo Snovs redzēja Džozefu Smitu darbojamies arī publiski — viņa kalpošanā svētajiem gan drauga, gan Atjaunošanas Pravieša lomā. Viņš pastāstīja par sanāksmi, ko Džozefs Smits apmeklēja daļēji uzbūvētajā Navū Templī. Pravietis piegāja pie tribīnes kopā ar kādu mācītāju no citas ticības. Mācītājs „bija saspringts un nopietns. Kad tika pateikts kaut kas, kas izraisīja jautrību vai smieklus cilvēku starpā, [viņš] saglabāja pilnīgu klusumu, neizrādot ne vismazākās izmaiņas savā sejas izteiksmē”. Turpretī Džozefs Smits „tajā rītā jutās ļoti labi” un pirms sapulces pateica kaut ko, kas „lika cilvēkiem pasmieties”. „Pēc sanāksmes atklāšanas,” Lorenzo pastāstīja, „Prezidents Smits piecēlās, un es nekad nebiju viņu dzirdējis runājam ar lielāku spēku, kā tajā reizē. Cilvēki bija sajūsmināti, viņš bija Svētā Gara pilns un runāja ar pārlicinošu spēku un ietekmi.”²

Kaut arī Prezidentu Snovu iespaidoja saskarsmes pieredzes ar Džozefu Smitu, viņa liecība par Praviēša misiju nebalstījās uz tām. Viņš vairākkārtīgi paziņoja, ka bija saņēmis liecību no Svētā Gara. Viņš

teica: „To, ka [Džozefs Smits] bija patiesības un goda cilvēks, ne man, ne kādam citam, kas viņu pazina, nav ne vismazākā iemesla apšaubīt pat ne uz brīdi. Tomēr es nekad neesmu devies sludināt šī evaņģēlija principus, paļaujoties tikai uz informāciju, ko saņēmu no viņa vai no jebkura cita cilvēka; taču es ticēju viņa vārdiem, kas pie manis nāca kā patiesības vārdi no iedvesmota Dieva vīra. . . . Dieva Gars, Svētais Gars, ko visi cilvēki var saņemt un baudīt, . . . man apliecināja viņa teiktā patiesumu, un tas man kļuva par tādām zināšanām, ko neviens cilvēks nespēj ne dot, ne atņemt.”³ [Skat. 1. ieteikumu 261. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Kad Džozefs Smits saņēma savu dievišķo aicinājumu, viņš bija šķists, sirsnīgs un godīgs jauns vīrietis.

Džozefs Smits, kuru Dievs izvēlējās uzsākt šo darbu, bija trūcīgs un neizglītots jauneklis un nepiederēja nevienai izplatītai kristiešu konfesijai. Viņš bija tikai zēns, godīgs un godprātīgs, un viņam bija svešas politiķu un reliģisko liekuļu blēdības, viltības un sofistika, ar ko viņi centās panākt savus mērķus. Līdzīgi Mozum senos laikos, viņš jutās neprasmīgs un nepiemērots šim uzdevumam, tas ir, būt par reliģisku reformatoru situācijā, kad jācinās pret gadsimtiem ilgi pastāvējušiem viedokļiem un ticībām, kas bija ieguvušas cilvēku piekrišanu un atbalstu un kas bija ļoti dziļi iesakņojušās dažādās reliģiskās teorijās un uzskatos; taču Dievs bija viņu aicinājis atbrīvot visas pasaules nabagos un godīgos sirdi no viņu garīgās un laicīgās verdzības. Un Dievs viņam apsoliņa, ka ikviens, kurš pieņems un paklausīs viņa vēstījumam godīgā nolūkā, — taps kristīts grēku atļaišanai, — varēs saņemt dievišķas izpausmes, Svēto Garu un tās pašas evaņģēlija svētības, kas tika apsoltas un saņemtas caur evaņģēliju, ko sludināja senie apustuļi. Šis vēstījums un apsoliņums būs spēkā it visur un it visiem cilvēkiem, kam Elderi, Dieva pilnvarotie vēstneši, to nodos. Tā sacīja Džozefs Smits, neizglītotais, nepieredzējušais, vienkāršais, parastais un godīgais zēns.⁴

Kad es pirmo reizi ieraudzīju Pravieti Džozefu Smitu, man bija aptuveni 18 gadu. Tas bija 1832. gadā, tā gada rudenī. Baumas klīda, ka Praviētis grasījās noturēt sanāksmi Hairamā, Portedžas apgabalā, Ohaio, apmēram trīs kilometrus no mana tēva mājām. Es par viņu

biju dzirdējis daudz stāstu, tādēļ biju diezgan ziņkārīgs un domāju, ka izmantošu šo gadījumu, lai redzētu viņu un noklausītos viņa teikto. Tādēļ es kopā ar dažiem sava tēva ģimenes locekļiem devos uz Hairamu. Kad mēs tur nokļuvām, cilvēki jau bija sapulcējušies nelielā nojumē; tur bija aptuveni 150 vai 200 cilvēku. Sanāksme jau bija sākusies, un Džozefs Smits stāvēja [Džona] Džonsona mājas durvīs, skatījās uz nojumē esošajiem cilvēkiem un viņus uzrunāja. Es kritiski nopētīju viņa izskatu, apģērbu un runas manieri. Savā runā viņš galvenokārt minēja piemērus no personīgās pieredzes, it sevišķi eņģeļa apmeklējumu, sniedzot spēcīgu un ietekmējošu liecību par šīm apbrīnojamajām izpausmēm. Sākumā viņš šķita nedaudz bikls [svārstīgs] un runāja gandrīz pusbalsī, taču, turpinot savu runu, viņa balss kļuva spēcīgāka, un šķita, ka tā ietekmēja visus klausītājus, liecinot, ka viņš bija atklāts un sirsnīgs. Tas noteikti šādi ietekmēja mani un atstāja uz mani iespaidu, kas ir saglabājies līdz pat šai dienai.⁵

Kad es skatījos uz viņu [tajā pirmajā reizē] un klausījos viņā, es pie sevis nodomāju, ka cilvēks, kurš sniedz tik brīnišķīgu liecību un kuram ir tāda sejas izteiksme, kāda bija viņam, diez vai ir viltus pravietis.⁶ [Skat. 2. ieteikumu 262. lpp.]

Visas savas dzīves laikā Praviētis Džozefs saglabāja savu godīgumu un augstas morāles raksturu.

Praviēti Džozefu Smitu, ar kuru es vairākus gadus biju tik tuvu pazīstams kā ar savu paša brāli, es pazinu kā godprātīgu vīru, kā cilvēku, kurš bija ziedojies cilvēces interešu īstenošanai un Dieva prasību pildīšanai visās savās dienās, kurās viņam bija ļauts dzīvot. Nekad nav bijis godprātīgāka cilvēka, kurš būtu vairāk nodevies cilvēces interesēm kā Praviētis Džozefs Smits.⁷

Es pazinu Džozefu Smitu kā godīgu vīru, kā patiesības, goda un uzticības vīru, kurš bija gatavs upurēt visu, kas viņam piederēja, pat savu dzīvību, par liecību debesīm un pasaulei, ka viņš cilvēces ģimenei bija liecinājis par patiesību.⁸

Es pazinu viņu kā Dieva vīru, pilnu apņēmības pildīt savu aicinājumu — kā cilvēku, kura godaprāts nebija apstrīdams un kurš bija godīgs visos savos darbos. Nevienš, kas viņu pazina tik tuvu kā es, nevarēja viņā atrast kādu nepilnību, ciktāl tas skāra viņa morālo

raksturu. . . . Es liecinu par Brāļa Džozefa Smita labo raksturu, par viņa godīgumu, viņa uzticību, viņa uzticamību, viņa augstsirdību un labsirdību, kas viņam piemita kā Dieva vīram un kalpam.⁹ [Skat. 2. ieteikumu 274. lpp.]

**Bez jebkādas liekulības Džozefs Smits varēja piedalīties
nevainīgās izpriešanās un arī mācīt Dieva spēkā.**

Es regulāri apmeklēju . . . sapulces Templī un dzirdēju, kā Praviētis runāja par visdzišākajām tēmām. Dažreiz viņš bija tik ļoti Svētā Gara un Dieva spēka pārņemts, ka runāja erceņģelim līdzīgā balsī un ka viss viņa augums spīdēja, un viņa seja gaiši mirdzēja. . . .

Citreiz viņš runāja vispārīgi, un citreiz viņš skaidroja valstības noslēpumus. Pārmaiņas bija tik ievērojamas, ka šķita, ka viņš kļuva par debesu būtni, kamēr uzrunāja cilvēkus, kas atradās uz Zemes, līdz viņš atkal atgriezās pie ikdienišķākām tēmām. . . .

Džozefs Smits vienmēr izturējās dabiski un bija ļoti mierīgs, viņu nekad nemulsināja vai nekaitināja viņam apkārtesošie cilvēki vai lietas. Daudzi mācītāji viņu apmeklēja un centās viņu piekert kādā rīcībā, kas pierādītu viņa vainu, kad viņš būtu zaudējis modrību, taču, kad viņš nebija citu cilvēku sabiedrībā, viņa rīcība vienmēr bija tāda pat. Viņš nekad neizturējās liekulīgi. Viņš nodarbojās ar visiem veselīgiem sporta veidiem un nedomāja, ka futbola spēlēšana, piedalīšanās soļošanas sacīkstēs vai jebkuros citos ārpustelpu sporta veidos būtu nepiemērota. Kāds mācītājs, ciemodamies Praviēša mājās, nejauši paskatījās ārā pa logu un ieraudzīja, kā Praviētis savā dārzā cīkstējās ar kādu draugu. Šis un citi nevainīgas izklaides piemēri pārlicināja mācītāju par Praviēša atklātību un godīgumu, un pilnīgu neatkarību no liekulības. . . .

Kādā citā reizē Džozefs Smits spēlēja bumbu ar dažiem jauniem vīriešiem Navū pilsētā. Kad viņa brālis Hairams to ieraudzīja, viņš vēlējās aizrādīt Praviētim un pat norāja viņu, sakot, ka tāda uzvedība nebija piemērota Tā Kunga Praviētim. Praviētis rāmā balsī atbildēja: „Brāli Hairam, mana spēlēšanās ar šiem zēniem šādā nevainīgā sporta veidā nekādā veidā mani neapkauno, taisni otrādi, tas viņiem liek justies priedīgiem un satuvina viņu sirdis ar manējo.”¹⁰ [Skat. 3. ieteikumu 262. lpp.]

Džozefam Smitam patika nodoties „nevainīgām izpriecām” ar ģimenes locekļiem un draugiem.

Saņemot spēku no Svētā Gara, Džozefs Smits kļuva arvien garīgi spēcīgāks un ietekmīgāks.

Džozefs Smits, diženais pravietis, nebija izglītots cilvēks, kad Dievs viņu izvēlējās un darīja viņam zināmu viņa misiju. Tas Kungs dod garīgas dāvanas un zināšanas nemācītiem cilvēkiem, un valstības diženums viņiem tiek atklāts ar Svētā Gara spēku, un viņi pakāpeniski kļūst diženi zināšanās par Dieva lietām.¹¹

Savas dzīves noslēgumā Džozefs Smits kļuva par meistaru spēka un ietekmes piemērā saviem biedriem. Tas mani spēcīgi ietekmēja, atgriežoties no misijas Eiropā. Es to pamanīju un pat viņam pateicu, ka viņš bija ļoti mainījies, kopš pēdējoreiz viņu redzēju, un ka viņš

bija kļuvis stiprāks un spēcīgāks. Viņš to atzina un teica, ka Tas Kungs viņam bija dāvājis vēl vairāk Sava Gara.

Kādu dienu viņš sasauca brāļus no Divpadsmi apustuļiem un citus izcilus Baznīcas Elderus, lai norīkotu viņus vairākos darbos un misijās. Katrs sēdēja un dedzīgi gaidīja Pravieša vārdus par saviem turpmākajiem pienākumiem. Viņi jutās it kā pārāka cilvēka klātbūtnē. Atrodoties Kērtlandē, Pravietim, šķita, nepiemita tāds spēks un ietekme, . . . taču vēlākos gados viņš bija kļuvis tik spēcīgs Tajā Kungā, ka cilvēki to varēja sajūst. Tā tas bija šajā gadījumā. Elderi apzinājās viņa pārāko spēku. „Brāli Brigam,” viņš teica, „es vēlos, lai tu dotos uz austrumiem un rūpētos par Baznīcas lietām austrumu štatos, un Brālis Kimbals var doties tev līdzi.” Pagriežoties pret kādu citu, viņš teica: „Tu pievērs savu uzmanību mūsu avīzes izdošanai” un tādā veidā katru nozīmēja viņa īpašai misijai; un visi pieņēma viņa vārdus kā Tā Kunga gribu. . . .

Pravietim bija spēks ievērojami iespaidot katru, kas pie viņa vērsās. Viņā bija kaut kas, kas aizskāra viņu sirdis. It īpaši tas izpaudās reizēs, kad brāļi no viņa saņēma savus norīkojumus doties sludināt evaņģēliju. Iedvesma, kas no viņa plūda, pārņēma viņu sirdis, un viņa vārdi iespiedās visattālākajos viņu dvēseļu nostūros. Viņi mīlēja viņu un ticēja viņam, un bija gatavi darīt jebko, ko viņš lika Dieva darbā. Viņš piepildīja viņus ar savas klātbūtnes spēku un saviļņoja viņus ar savas pravietiskās misijas liecību. Pasaulē ir daudz cilvēku, kuriem piemīt neparasts draudzības un sirsnības gars, ko sajūt ikviens, kas tos satiek. Es esmu saticis daudzus tādus vīriešus, taču es nekad neesmu saticis vēl tādu cilvēku, kura klātbūtnē es būtu jutis tādu īpašu un spēcīgu ietekmi, kādu es jutu, atrazdamies Pravieša Džozefa Smita klātbūtnē. Lielā mērā tas bija Dieva Gara dēļ, kas bija viņā, un tikai viņa rokas paspiešana vien varēja cilvēku piepildīt ar šo ietekmi, un katrs jūtīga rakstura cilvēks apzinājās, ka spieda roku neparastam cilvēkam.¹² [Skat. 4. ieteikumu 262. lpp.]

Katrs no mums var saņemt liecību, ka Džozefs Smits bija pravietis un ka evaņģēlijs tika atjaunots caur viņu.

Es pieņemu [Džozefa Smita] vēstījumu no visas sirds un ar patiesu nolūku uzzināt patiesību, — es paklausīju šai mācībai un visdrošākajā, un vispatīkamākajā veidā saņēmu dievišķu izpausmi

— apsolīto svētību — zināšanas par šo darbu. Vai es esmu vienīgais liecinieks? Kāda pieredze šajā ziņā ir bijusi tiem tūkstošiem cilvēku, kurus es pašreiz uzrunāju? Vai arī jūs esat liecinieki?¹³

Kāda ir mūsu liecības būtība? Tā ir šāda: Šī ir laiku pilnības atklāšana; tas eņģelis, ko Jānis Atklājējs redzēja laižamies debesu vidū, kam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām, — ir parādījies un atjaunojis evaņģēliju caur Džozefu Smitu uz Zemes [skat. Jāņa atkl. 14:6].¹⁴

Džozefs Smits apgalvoja, ka Pēteris, Jēkabs un Jānis bija viņu apmeklējuši un piešķīruši viņam pilnvaras izpildīt evaņģēlija svētos priekšrakstus, caur kuriem katram sirdī godīgajam vīrietim un sievietei bija apsolīts Svētais Gars un pilnīgas zināšanas par šo mācību.¹⁵

Džozefam Smitam bija pilnvaras atvērt avotu un izstrādāt plānu, kā cilvēki varētu saņemt zināšanas par šīm lietām, lai mums nevajadzētu palikt atkarīgiem no praviešu liecībām vai seno apustuļu liecībām, vai mūsdienu apustuļu liecībām, vai no Mormona Grāmatas, vai no jebkā cita, kas tika izdarīts vai pateikts pagātnē, bet gan lai mēs to varētu zināt paši. Tās ir individuālas zināšanas.¹⁶

Es zinu, ka Džozefs Smits bija dzīvā Dieva paties Praviētis. Es liecinu, ka viņš redzēja un sarunājās ar Dievu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu. Tas Kungs man deva šo dzīvo liecību, un tā ir turpinājusi degt manā dvēselē, kopš es to saņēmu. Tagad es to sniedzu visai pasaulei. Es ne tikai liecinu visai cilvēcei, ka Džozefs Smits bija Dieva sūtīts un ka darbs, kas caur viņu tika nodibināts, ir Dieva darbs, bet arī brīdinu visas pasaules tautas par pareģojumiem, ko Praviētis Džozefs Smits izteica, un patiesi nopietni liecinu, ka zinu, ka tie ir patiesi.¹⁷ [Skat. 5. un 6. ieteikumu 262. lpp.]

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Savā prātā iztēlojieties notikumu, kas aprakstīts 255. lappusē. Ko šis stāsts mums atklāj par Džozefu Smitu?

2. Pārlasiet to, kā Prezidents Snovs atklāj Džozefa Smita raksturu (256.–257. lpp.). Kā, pēc jūsu domām, Džozefa Smita raksturs viņam palīdzēja būt par darbarīku Tā Kunga rokās?
3. Kā jūs vērtējat Praviēša Džozefa attieksmi pret „nevainīgām izpriecām”? (258. lpp.) Kā mēs varam nodrošināt, lai mūsu izpriecās veicinātu, nevis mazinātu mūsu spējas tikt piepildītiem ar Svēto Garu?
4. Kā Džozefs Smits „pakāpeniski [kļuva] [dižens] zināšanās par Dieva lietām”? (Dažus piemērus skat. 259.–260. lpp.) Ko mēs varam darīt, lai sekotu Praviēša paraugam garīgā izaugsme?
5. Izlasiet rindkopu, kas sākas 260. lpp. apakšpusē, un iedomājieties, ka Prezidents Snovs uzrunātu tieši jūs. Kā jūs atbildētu uz viņa jautājumiem?
6. Rūpīgi izstudējiet sadaļu, kas sākas 260. lappusē. Kāda ir bijusi jūsu pieredze, kad vēlējāties uzzināt, vai evaņģēlijs ir ticis atjaunots caur Pravieti Džozefu Smitu? Kādu padomu jūs dotu ģimenes loceklim vai draugam, kurš vēlas iegūt šādu liecību?

Saistītie Svētie Raksti: M&D 1:17; 5:9–10; 35:17–18; 135:3; Džozefs Smits — Vēsture 1:1–26

Mācīšanas padoms: „Kad kāds cilvēks uzdod jautājumu, apsveriet iespēju aicināt citus uz to atbildēt, nevis paši uz to atbildiet. Piemēram, jūs varētu teikt: „Tas ir interesants jautājums. Ko pārējie par to domā?” vai „Kurš no jums vēlētos atbildēt uz šo jautājumu?”” (*Teaching, No Greater Call*, 64).

Atsauces

1. Skat. Conference Report, 1900. g. okt., 61.
2. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, *Deseret Semi-Weekly News*, 1899. g. 29. dec., 1.
3. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1882. g. 27. jūn., 1.
4. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886. g. 9. marts, 1.
5. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, 1.
6. „The Grand Destiny of Man”, *Deseret Evening News*, 1901. g. 20. jūl., 22.
7. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 64.
8. *Millennial Star*, 1889. g. 25. nov., 738; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenzo Snovs teica 1889. gada oktobra Vispārējā konferencē.
9. *Millennial Star*, 1895. g. 27. jūn., 402.
10. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, 1.
11. Skat. Journal History, 1898. g. 14. nov., 4; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenzo Snovs 1898. gada novembrī teica Boksas Elderu staba konferencē.

12. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, 1.
13. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886. g. 9. marts, 1.
14. *Deseret News*, 1882. g. 22. nov., 690.
15. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1886. g. 9. marts, 1.
16. *Deseret News*, 1882. g. 22. nov., 690.
17. „Reminiscences of the Prophet Joseph Smith”, 1.

„Mēs liecinām visai pasaulei, ka caur dievišķu atklāsmi, pat caur Svētā Gara izpausmēm, zinām, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

Pārdomas par Jēzus Kristus misiju

„Mēs visi esam atkarīgi no Jēzus Kristus, no Viņa nākšanas pasaulē, jo Viņš atvēra ceļu, pa kuru ejot, mēs varam iegūt mieru, laimi un paaugstināšanu.”

No Lorenzo Snova dzīves

1872. gada oktobrī Prezidents Brigams Jangs nozīmēja savu pirmo padomnieku, Prezidentu Džordžu A. Smitu, apceļot dažas Eiropas un Tuvo un Vidējo Austrumu daļas. Vēstulē Prezidentam Smitam Prezidents Jangs un viņa otrais padomnieks, Prezidents Daniels H. Velss, rakstīja: „Mēs vēlamies, lai tu uzmanīgi vērotu, kādas iespējas pastāv tagad un kur tās varētu tikt atklātas evaņģēlija pasludināšanai dažādās valstīs, kuras tu apmeklēsi.” Ceļojumam bija jābeidzas Svētajā zemē, kur Prezidents Smits „iesvētītu un veltītu to zemi Tam Kungam”. Prezidents Jangs un Velss rakstīja: „Mēs lūdzam, lai tu tiktu pasargāts ceļā un ceļotu mierīgi un droši, lai tu pārpilnībā tiktu svētīts ar gudrības vārdiem un varētu brīvi izteikties par svēto evaņģēliju visās savās sarunās, klievēdējot aizspriedumus un sējot taisnīguma sēklas starp cilvēkiem.”¹ Prezidents Smits paņēma sev līdzī nelielu Pēdējo dienu svēto grupu, kurā bija arī Elders Lorenzo Snovs, kurš tolaik bija Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis. Eldera Snova māsa Elīza R. Snova, kura toreiz kalpoja par Palīdzības biedrības vispārējo prezidentu, arī bija kopā ar viņiem.

Savā ceļojumā Elders Snovs bieži rakstīja vēstules, raksturojot ģeogrāfiju, ēkas un cilvēku paražas, un dzīves apstākļus. Taču, kad viņš un viņa ceļabiedri apmeklēja ievērojamas vietas Svētajā zemē, viņa vēstuļu tonis mainījās. Viņa domas pievērsās Dieva Dēlam, kurš bieži bija apmeklējis tās pašas vietas pirms daudziem gadsimtiem.

Piemēram, 1873. gada februārī viņš rakstīja par savu pieredzi, kad ceļotāju grupa pietuvojās Jeruzālemes pilsētai:

„Pēc vienas stundas brauciena . . . mēs nokļūsim Jeruzālemē. Mēs turpinām ceļu un galu galā uzbraucam kalnā, un vērīgi skatāmies uz „Svēto pilsētu”, Jeruzālemi. Tālu labajā pusē ir Ciānas kalns, Dāvida pilsēta. Mums pa kreisi, tas cēlais uzkalns, kas izskatās tik neauglīgs, ir Elļas kalns, ko reiz tik bieži apmeklēja mūsu Glābējs, un beidzamā vieta, ko mina Viņa svētās pēdas, pirms Viņš uzkāpa debesīs pie Sava Tēva. Šīs interesantās vēsturiskās vietas, ar visām to svētajām asociācijām, iedveš iespaidīgas un nopietnas domas un pārdomas. Jā, tur ir Jeruzāleme! Vieta, kur Jēzus dzīvoja un mācīja, un tika sist krustā; kur Viņš sacīja: „Viss piepildīts!” un tad nokāra galvu, un nomira! Mēs lēnīgi un domīgi likumojam lejā no kalna, . . . līdz sasniedzam pašu pilsētu.”²

Pēc viesošanās pie Jordānas upes Elders Snovs rakstīja: „Kad mēs padzērāmies no tās saldajiem un atspirdzinošajiem ūdeņiem un nomazgājāmies tās svētajā straumē, mūsu domas atgriezās bērnības dienās, kad mēs bijām raduši lasīt Svētos Rakstus, kuros ir aprakstīti nozīmīgi notikumi, kas ir notikuši šajā apkārtnē — israēliešu pāriešana Jordānas upei, kad tās ūdeņi izsīka, priesteriem, kas uz saviem pleciem nesa derības šķirstu, iebrienot plūstošajā ūdenī; Jordānas ūdeņu pašķiršana, ko izdarīja Elija, pirms viņš šķērsoja upi pa sausu zemi un tika vētrā aizrauts debesīs no lauka upes otrā pusē; un Elīsa, kas, atpakaļ nākot, pacēla Elijas apmetni, kas tam bija nokritis, un sita ūdeņus, sakot: „Kur ir Tas Kungs, Elijas Dievs?”, un tā trešo reizi pašķīra Jordānas ūdeņus. Taču ar šo vietu ir saistīts vēl kāds daudz nozīmīgāks notikums — mūsu Glābēja kristības, par ko ir teikti šādi vārdi — Tanīs dienās nāca Jānis un sludināja Jūdejas tuksnesī un Jēzus atnāca no Galilejas pie Jāņa Jordānas krastā, lai tiktu viņa kristīts; [skat. Mateja 3] un mēs bijām tajā pašā vietā vai tuvu tai, kur viss šis neaizmirstamais bija noticis, stāvējām uz sēkļa, noraudzījāmies uz šauro ieleju un peldējāmies tajā pašā vietā, kas ir bijusi par klusu liecinieci šiem cildenajiem notikumiem.”³ [Skat. 1. ieteikumu 271. lpp.]

Lorenzo Snova mācības

Jēzus Kristus nāca pasaulē darīt Tēva gribu un sagatavot ceļu mūsu mieram, laimei un paaugstināšanai.

Evaņģēlijs ir ticis dots pasaulei dažādos laikmetos. Tas bija zināms praviešiem. Viņi skaidri un nepārprotami saprata, ka Jēzus bija kopš pasaules radīšanas nokautais Jērs [skat. Jāņa atkl. 13:8; Mozus gr. 7:47] un ka savā laikā Viņš parādīsies cilvēku bērniem, nomirs par viņu grēkiem un tiks sists krustā, lai piepildītu glābšanas ieceri.⁴

Kad Jēzus gulēja siltē, būdams bezpalīdzīgs zīdāinis, Viņš nezināja, ka ir Dieva Dēls un ka agrāk Viņš bija radījis Zemi. Kad tika izdots Hēroda rīkojums, Viņš par to neko nezināja; Viņam nebija spēka izglābt pašam Sevi; un [Jāzepam un Marijai] vajadzēja Viņu paņemt un [bēgt] uz Ēģipti, lai pasargātu Viņu no rīkojuma sekām. . . . Viņš sasniedza briedumu, un Viņa attīstības laikā Viņam tika atklāts, kas Viņš bija un kāda iemesla dēļ Viņš bija pasaulē. Slava un spēks, kas Viņam bija, pirms Viņš atnāca šajā pasaulē, tika Viņam darīti zināmi.⁵

Kamēr Jēzus ceļoja šeit uz Zemes, piepildot Savu misiju, Viņš pateica cilvēkiem, ka brīnumus, ko paveica viņu vidū, Viņš nedarīja ar Savu paša spēku, ne ar Savu paša gudrību; bet ka Viņš tur bija, lai izpildītu Sava Tēva gribu. Viņš nenāca, lai meklētu cilvēku godu un slavu; bet gan lai meklētu Sava Tēva godu un slavu, kas Viņu sūtīja. Viņš teica: „Es esmu nācis Sava Tēva Vārdā, un jūs Mani nepieņemat. Ja cits nāks savā paša vārdā, to jūs pieņemsit.” [Jāņa 5:43.]

Viņa misijas īpatnība un tas, kas to atšķīra no citām misijām, bija šāda: Viņš nenāca meklēt cilvēku godu un slavu, bet meklēt Sava Tēva godu un slavu un izpildīt Sava Tēva darbu, kurš Viņu sūtīja. Te slēpjas Viņa veiksmes atslēga; un te slēpjas katra cilvēka panākumu un veiksmes atslēga, kas rīkojas pēc tāda pat principa.⁶

Jēzus Kristus, Dieva Dēls, reiz tika nolikts situācijā, kurā bija nepieciešams pielikt vislielākās pūles, lai īstenotu miljoniem Dieva bērnu glābšanu. Dieva Dēlam bija nepieciešams pielikt vislielākās pūles un izrādīt vislielāko apņēmību, pirms Viņš varēja pārdzīvot nepieciešamās mocības un nest nepieciešamo upuri.⁷

*1872. gada nogalē un 1873. gada sākumā Elders
Lorenzo Snovs un citi ceļoja pa Svēto zemi.*

Jēzus, Dieva Dēls, tika sūtīts pasaulē, lai tev un man būtu iespējams saņemt šīs neparastās svētības. Viņam vajadzēja nest lielu upuri. Tas no Viņa prasīja visus spēkus, kas Viņam bija, un visu ticību, ko Viņš varēja sakopot, lai izpildītu to, ko Tēvs no Viņa prasīja. . . . Viņš necieta neveiksmi, lai gan pārbaudījums bija tik smags, ka lielas asins lāses pilēja no Viņa kā sviedri. . . . Viņa sajūtas droši vien bija neapprakstāmas. Viņš pats mums to pasaka Mācības un Derību grāmatas 19. sadaļā, ka Viņa ciešanas bija tik lielas, ka tās lika pat Viņam „trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri, un izvairīties”. Taču Viņš Savā sirdī pastāvīgi teica: „Tēvs, ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek.” [Skat. M&D 19:15–19.]⁸

Mēs visi esam atkarīgi no Jēzus Kristus, no Viņa nākšanas pasaulē, jo Viņš atvēra ceļu, pa kuru ejot, mēs varam iegūt mieru, laimi un paaugstināšanu. Un, ja Viņš nebūtu pielicis vajadzīgās pūles, mēs nekad nevarētu saņemt tās svētības un privilēģijas, kas mums ir garantētas evaņģēlijā, caur Jēzus Kristus starpniecību, jo Viņš izpildīja savu uzdevumu. . . .

. . . Kaut arī Viņš ir upurējis Sevi un izpildījis Savu daļu cilvēku pestīšanas plānā, tomēr, ja vien cilvēki necentīsies nodibināt vienotību starp Viņu un sevi, viņu glābšana nekad nevarēs tikt īstenota.⁹

Mēs pilnībā saprotam — tā kā Jēzus Kristus dzīvoja šeit uz Zemes ķermenī un tā kā Viņš saņēma šo ķermeni un tagad mīt tanī kā slavas pilna būtne, ka mums ir tiesības uz tām pašām svētībām, to pašu paaugstināšanu un to pašu slavu.¹⁰ [Skat. 2. un 3. ieteikumu 271. lpp.]

**Jēzus Kristus ir apmeklējis Zemi pēdējās dienās,
atklājot debesu patiesības mūsu glābšanai.**

Tā Būtne, kas mājaja Debesīs, kas tur valdīja pirms pasaules radīšanas, kas radīja Zemi un kas laika zenītā nonāca lejā, lai padarītu pilnīgu un izglābtu to, ko Viņš bija radījis, ir parādījusies cilvēkiem šajā laikmetā.¹¹

Mēs liecinām visai pasaulei, ka caur dievišķu atklāsmi, pat caur Svētā Gara izpausmēm, zinām, ka Jēzus ir Kristus, dzīvā Dieva Dēls, un ka Viņš atklāja Sevi Džozefam Smitam tikpat personīgi kā Saviem apustuļiem senos laikos, kad bija uzcēlies no kapa, un ka Viņš darīja zināmas viņam debesu patiesības, ar kurām vienīgi cilvēce var tikt izglābta.¹²

Divi cilvēki Viņu redzēja Kērtlandes Templī. . . . Dieva Dēls viņiem parādījās, Tas, ko bija nogalinājuši jūdi, un šie divi cilvēki teica: „Priekšgars tika noņemts no mūsu prātiem un mūsu sapratnes acis tika atvērtas. Mēs redzējām To Kungu stāvam uz kanceles margām mūsu priekšā.” . . . Zem Viņa kājām bija tīrs zelts. Viņa vaigs spīdēja spožāk par sauli. Viņa balss bija kā lielu bangojošu ūdeņu skaņa. Tā bija Jehovas balss, kas teica: „Es esmu pirmais un pēdējais. Es esmu Tas, kurš dzīvo. Es esmu Tas, kurš tika nokauts. Es esmu jūsu aizstāvis Tēva priekšā. Lūk, jūsu grēki ir jums piedoti. Jūs esat tīri Manā priekšā; tādēļ paceliet savas galvas un priecājieties. Jūs esat uzcēluši šo namu Manam Vārdam. Es pieņemu šo namu, un Es izliešu Savu Garu pār tiem, kas tur Manus baušļus, un Es nepieļaušu, lai šis svētais nams tiktu apgānīts.” [Skat. M&D 110:1–8.] Tā bija tās pašas personas balss, ko atraidīja jūdi, un Viņš tur tika redzēts. Es zinu, ka šīs lietas ir patiesas, tāpat kā Dievs ir patiess. Taču pasaules tautas nezina to, ka Jēzus, Dieva Dēls, ir atnācis un parādījis cilvēkiem, un devis viņiem pilnvaras sludināt evaņģēliju un apsolīt Svēto Garu

visiem, kas ticēs un paklausīs šiem principiem, kā arī apsolīt, ka viņi saņems zināšanas par šo principu patiesumu.¹³ [Skat. 4. ieteikumu 272. lpp.]

Glābējs nāks atkal, un mums ir jāsatavojas Viņa atnākšanai.

Mums ir liecība par Kristu, ka Viņš nāks uz Zemes, lai valdītu.¹⁴

Ar laiku Jēzus nāks un parādīsies mūsu vidū, tāpat kā Viņš parādījās uz Zemes starp jūdiem, un Viņš ēdīs un dzers ar mums, un runās ar mums, un izskaidros Valstības noslēpumus, un pateiks mums to, ko pašreiz nav ļauts izrunāt.¹⁵

Ja jūs atrodaties braucošā vilcienā, tad, kamēr vien jūs paliekat savā vietā, šis vilciens jūs aizvedīs uz jums vēlamo vietu; taču, ja jūs izkāpsit no vilciena, tad situācija var kļūt bīstama, un var paiet ilgs laiks, līdz pienāks vēl kāds vilciens. Tāpat ir ar mums — ja mēs dzīvojam pareizi, darām savu darbu, tad mēs virzāmies uz priekšu, un ja mēs ievērojam savas derības, mēs darām Dieva darbu un īstenojam Viņa nodomus, un mēs būsīm gatavi tam laikam, kad Jēzus, Dieva Dēls, nāks godībā un slavā un piešķirs visiem tiem, kas būs pierādījuši savu uzticību, visas gaidītās svētības un tūkstoškārt vairāk. . . .

. . . Es saku Pēdējo dienu svētajiem — ja kāds no jums ir miegains, izlasiet Glābēja vārdus, ko Viņš, būdams uz Zemes, teica par desmit jaunavām, no kurām piecas bija gudras un paņēma eļļu savos lukturos, un, kad Līgavainis nāca, tikai puse bija sagatavojušās iziet un Viņu satikt [skat. Mateja 25:1–13; M&D 45:56–59]. Nepieļaujiet, lai ar mums, kā ar Pēdējo dienu svētajiem, būtu tāpat. Centīsimies būt uzticīgi mūžīgajām derībām, ko esam noslēguši, un uzticīgi Dievam. Lai Dievs svētī Pēdējo dienu svētos un izlej pār jums Savu Garu. Kaut jūs būtu uzticīgi savam Dievam un savām ģimenēm un būtu gudri visās lietās, un strādātu Dieva valstības interesēs, un lai mēs neatrastos starp ģēģīgajām jaunavām, bet tiktu atrasti par cienīgiem būt starp tiem, kas tiks kronēti kā ķēniņi un ķēniņienes un valdīs cauri visai mūžībai.¹⁶ [Skat. 5. un 6. ieteikumu 272. lpp.]

Prezidents Snovs mudināja svētos sekot piecu gudro jaunavu piemēram no Glābēja līdzības par desmit jaunavām.

Ieteikumi studēšanai un mācīšanai

Studējot šo nodaļu vai gatavojoties mācīt, apsveriet tālāk dotās idejas. Papildus informāciju skat. v–vii lpp.

1. Apdomājiet Prezidenta Snova pieredzēto Svētajā zemē (265.–266. lpp.). Kādēļ, jūsuprāt, viņa domas kļuva „iespaidīgas un nopietnas”, kad viņš tur atradās? Kā mēs varētu izkopt līdzīgas jūtas pret Glābēju, neapmeklējot Svēto zemi?
2. Rūpīgi izlasiet sadaļu, kas sākas 267. lappusē, domājot par to, ko Jēzus Kristus ir izdarījis jūsu labā. Domājot par Glābēja vēlmi „meklēt Sava Tēva godu un slavu”, apsveriet, kas jums būtu jādara, lai sekotu Dieva gribai.
3. 267. lappusē Prezidents Snovs dalās „panākumu un veiksmes atslēgā”. Kā šī atslēga darbojas jūsu dzīvē?

4. Izlasiet sadaļu, kas sākas 269. lappusē. Kā jūsu liecība par Jēzu Kristu ietekmē jūsu dzīvi? Apdomājiet, kā mēs varam veikt savu daļu, lai dalītos liecībā par Jēzu Kristu ar pasaules iedzīvotājiem. Piemēram, ko mēs varam darīt, lai dalītos savā liecībā ar savām ģimenēm, ar tiem, kuriem mēs kalpojam kā mājskolotāji vai apmeklējošās māsas, ar kaimiņiem un ar cilvēkiem, kurus satiekam dienu no dienas?
5. Kā mēs varam sagatavoties Jēzus Kristus Otrajai Atnākšanai? (Dažus piemērus skat. 270. lpp.) Kā mēs varam palīdzēt sagatavoties citiem?
6. Kā Prezidenta Snova mācības ir ietekmējušas jūsu liecību par Jēzu Kristu? Meklējiet iespējas, kā dalīties savā liecībā ar ģimenes locekļiem un citiem.

Saistītie Svētie Raksti: Lūkas 12:31–48; 2. korintiešiem 8:9; 2. Nefija 2:7–8; 25:23, 26; Almas 7:11–13; M&D 35:2; Džozefs Smits — Vēsture 1:17

Mācīšanas padoms: „Palūdziet dalībniekiem izvēlēties vienu sadaļu un klusi pie sevis to izlasīt. Aiciniet viņus apvienoties grupās pa diviem vai trim cilvēkiem, kuri izvēlējušies to pašu sadaļu, un pārrunāt to, ko viņi ir mācījušies” (šīs grāmatas vii lpp.).

Atsauces

1. Brigama Janga un Daniēla H. Velsa vēstule Džordžam A. Smitam, skat. *Correspondence of Palestine Tourists* (1875), 1–2.
2. Skat. *Correspondence of Palestine Tourists*, 205.
3. Skat. *Correspondence of Palestine Tourists*, 236–237.
4. *Deseret News*, 1872. g. 24. janv., 597.
5. Skat. Conference Report, 1901. g. apr., 3.
6. *Deseret News*, 1869. g. 8. dec., 517.
7. Skat. Conference Report, 1900. g. okt., 2.
8. *Millennial Star*, 1899. g. 24. aug., 531.
9. *Deseret News*, 1857. g. 11. marts, 3; oriģinālajā tekstā lappuse Nr. 3 ir nepareizi numurēta kā lappuse Nr. 419.
10. *Deseret News*, 1882. g. 22. nov., 690.
11. Skat. *Journal History*, 1884. g. 5. apr., 9.
12. *Deseret News: Semi-Weekly*, 1877. g. 23. janv., 1.
13. *Millennial Star*, 1887. g. 18. apr., 245.
14. *Deseret News*, 1888. g. 11. apr., 200; detalizēta parafrāze no runas, ko Lorenco Snovs teica 1888. gada aprīļa Vispārējā konferencē.
15. Skat. Conference Report, 1898. g. apr., 13–14.
16. *Millennial Star*, 1887. g. 18. apr., 244–246.

Ilustrāciju saraksts

- Uz vāka: *Lorenco Snovs*, Džons Vilards Klāsons; marmorpapīrs © Artbeats.
- iv lpp.: fotogrāfija ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures bibliotēkas.
2. lpp.: gravīra ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures bibliotēkas.
5. lpp.: fotogrāfija ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures bibliotēkas.
8. lpp.: Fragments no *Augstākais Prezidijs un Divpadsmit apustuļu kvorums, 1853. g.*, Frederika Hākinsa Pīrsija gravīra.
13. lpp.: *Kuģis ceļā uz Ciānu*, Glens S. Hopkinsons. © Glen S. Hopkinson. Nekopēt.
15. lpp.: *Lorenco Snovs dod svētību savainotam vīram*, Braijens Kols. © Brian Call.
18. lpp.: *Pionieri pārsegto kravas ratos*, Mīnerva Teičerte. Ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.
36. lpp.: *Lorenco Snovs*, Lūiss Remsijs. Ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.
41. lpp.: fotogrāfija ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures bibliotēkas.
46. lpp.: *Jānis kristī Jēzu*, Herijs Andersons. © IRI.
49. lpp.: *Vasarsvētku diena*, Sidnijs Kings. Ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.
58. lpp.: Frenka Helmriča fotogrāfija. © 2009 Frank Helmrich.
60. lpp.: *Lorenco Snovs lūdz Dievu*, Braijens Kols. © Brian Call.
68. lpp.: Viljama Erlija Koula fotogrāfija.
70. lpp.: *Viljams Klāfs un Alma Smits dod svētību Lorenco Snovam*, Sems Lalors. © Sam Lawlor.
73. lpp.: Stīva Bandersona fotogrāfija. © 2000 Steve Bunderson.
80. lpp.: Fotogrāfija © Corbis.
85. lpp.: *Apustulis Pāvils*, Džefs Vords. © Jeff Ward.
90. lpp.: *Kalna sprediķis*, Karls Heinrichs Blohs. Atļauju izmantot sniedzis Nacionālais vēstures muzejs Frederiksborgā, Hillerodā, Dānijā.
93. lpp.: *Ābrahāms Mamres lūdzenums*, Grants Romnijs Klāsons, pamatojoties uz Herija Andersona oriģinālu. © IRI.
102. lpp.: Fragments no *Šugarkriķis, 1846. g.*, Gregorijs Sīvers. © Gregory Sievers.
105. lpp.: Pītera O. Hansena zīmējums Hibera Č. Kimbala dienasgrāmatā.
118. lpp.: *Jona*, Roberts T. Barets. © Robert T. Barrett.
142. lpp.: Fragments no *Kristus Ģetze-manē*, Heinrihs Hofmans. Ar atļauju no C. Harrison Conroy Co., Inc.
147. lpp.: *Mozus pāršķēļ Sarkano jūru*, Roberts T. Barets. © 1983 IRI.
157. lpp.: Ivana Ortizs Ponsa fotogrāfija. © 2002 Ivan Ortiz Ponce.
168. lpp.: *Viņš uzlika svaidāmo uz neredzīgā vīra acīm*, Valters Reins. Ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.

176. lpp.: fotogrāfija ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures bibliotēkas.
188. lpp.: *Došanās prom no Navū*, Glens S. Hopkinsons. © Glen S. Hopkinson.
192. lpp.: Stīva Bandersona fotogrāfija. © 2006 Steve Bunderson.
298. lpp.: Fotogrāfija © Getty Images.
204. lpp.: *Melhisedeka priesterības atjaunošana*, Valters Reins. © IRI.
228. lpp.: *Pirmā vizija*, Minerva Teičerte. Ar laipnu atļauju no Reja M. un Lafondas Poupas Holiem. Nekopēt.
232. lpp.: *Džozefs Smits, jaunākais, saņem atklāsmi*, Daniels A. Lūiss. © 2007 Daniel A. Lewis.
238. lpp.: *Tas Kungs parādās Kērtlandes Templī*, Dels Pārsons. © 2001 IRI.
244. lpp.: *Kristus un bagātais jauneklis*, Heinrihs Hofmans. Ar atļauju no C. Harrison Conroy Co., Inc.
246. lpp.: *Lorenzo Snovs un viņa ģimene ceļā saņem palīdzību*, Sems Lalors. © Sam Lawlor.
254. lpp.: *Džozefs Smits*, mākslinieks nezināms. Šis attēls ievietots ar laipnu atļauju no Community of Christ arhīviem Independensā, Misūri štātā.
259. lpp.: *Džozefs Smits spēlējas ar saviem bērniem*, Roberts T. Barets. © 1991 Robert T. Barrett.
264. lpp.: *Kristus sarkanā apmetnī*, Minerva Teičerte. © IRI. Ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.
268. lpp.: *Jeruzāleme*, Džeimss Feirmans. Ar laipnu atļauju no Baznīcas vēstures muzeja.
271. lpp.: *Līdzība par desmit jaunavām*, Dans Bērs. © IRI.

Alfabētiskais rādītājs

A

Aicinājumi

- godāšana, 180–183
- vajadzība pēc Tā Kunga palīdzības to pildīšanā, 144–148, 169–170
- visi ir svarīgi Tā Kunga darbā, 180–183

Anglija

- Lorenzo Snova ceļojums uz, 169–170
- Lorenzo Snova misija, 10–15, 207, 209–210

Apustuļi, pienākumi, 19

Atjaunošana

- īstenota caur Džozefu Smitu, 200–201, 260–261
- Lorenzo Snova liecība par Atjaunošanu, 260–261
- pravietojumi par Atjaunošanu, 231

Atklāsme

- Baznīca celta uz atklāsmes klints, 72
- palīdz grūtībās, 71–72
- pazemība nepieciešama atklāsmes saņemšanai, 77

Atkrišana

- ir pasaulīguma sekas, 240–242
- Kērlandē, Ohaio, 239–240

B

Bērni

- dārgs mantojums, 124
- viņiem jāmacās desmitās tiesas likums, 157–158

Brigamsitija, Lorenzo Snovs, 23–24

C

- Celestiālais likums, tā nostiprināšana mūsu dzīvē, 185

Celestiālā valstība

- Svētais Gars mūs tai sagatavo, 75–77
- tiekšanās pēc tās, 87

D

Darbs

- darbošanās tur, kur Tas Kungs mūs aicina, 169
- draugu labā, 249–251
- mums uzticētā darba paveikšana, 234–236

Debesu Tēvs. *Skat.* Dievs Tēvs

Derības

- kristību derību turēšana sniedz svētības, 53–55
- neveiksmīga to ievērošana, 242–243
- to ievērošana sniedz prieku, 185

Desmitā tiesa

- atbrīvo Baznīcu no parāda, 32, 153–154
- bērniem jāmaca to maksāt, 157–158
- iesvēta zemi, 156–157
- likums, ko nav grūti saprast un ievērot, 154–155
- Lorenzo Snovs tiek iedvesmots sludināt par desmito tiesu, 31, 151–152
- sedz tempļu izdevumus, 156–157, 157
- tās maksāšana sniedz garīgas un laicīgas svētības, 153, 156–157
- vecākiem un skolotājiem jārāda priekšzīme tās maksāšanā, 157–158
- visiem Pēdējo dienu svētajiem tā jāmaksā pilnā apmērā, 151–152, 155

Desmit jaunavas, līdzība, 270–271

Dieva godība, prāts vērsti vienīgi uz Dieva godību, 174

Dieva griba, tās meklēšana un pildīšana, 144–147

Dieva valstība
nevar tikt iznīcināta, 231–233
Palīdzības biedrības locekles to virza uz priekšu, 163–164
tās celšana, 235, 243–244
tās likšana pirmajā vietā, 243–244
tās nepārtraukta attīstība, 227–229
veltīšanās Dieva valstībai, 242–243
Skat. arī Jēzus Kristus Baznīca; Kalpošana Baznīcā

Dievs Tēvs
aizsargā Savus ļaudis, 233–234
ar Viņa palīdzību mēs varam paveikt visu prasīto, 170–172
Jēzus Kristus pildīja Viņa gribu, 267–269
potenciāls — kļūt līdzīgiem Viņam, 79–85
uzticīgajiem sagatavo brīnumainas lietas, 134–135
Viņa godības meklēšana — nodrošinātas sekmes, 144–147
Viņa gribas pildīšana, 144–147
Viņa rokas atzišanā labajā, ko darām, 147–148
visi cilvēki ir Viņa bērni, 248–249

Disciplinētība, nepieciešama, lai kļūtu pilnīgi, 93

Divpadsmit apustuļu kворums, Lorenzo Snova aicināšana, 19–20

Draudzība
ar cilvēkiem no citām ticībām, 219
prasa abpusējus centienus, 192

Drosmes zuduma pārvarēšana, 98, 165–166

Dzīves mērķis, 148

Džensena, Ella, atgriežas dzīvē caur Lorenzo Snova sniegto svētību, 25–26

G

Gajs, Džozefs tika dziedināts, pateicoties Lorenzo Snova dotajai svētībai, 199–200

Garīgās dāvanas, to meklēšana, 203–205

Glābšanas iecere
ir evaņģēlijs, 231
izveidota pirms pasaules iesākuma, 231
Jēzus Kristus dzīve un nāve ir daļa no tās, 267–269

Grēku nožēlošana
ar to iespējams pārvarēt kļūmes, 95–98
desmitās tiesas nemaksāšanas dēļ, 155
palīdz mums kļūt labākiem, 119
saistīta ar kristībām un konfirmāciju, 48–49

Ģ

Ģimene
evaņģēlija mācīšana ģimenē, 127–129
ģimenes — saistītas tempļos, 135
ģimenes svētās un mūžīgās attiecības, 124–125
ģimenes svētības pieejamas visiem uzticīgajiem, 125
Palīdzības biedrības labā ietekme uz ģimeni, 164
vienotība ģimenē, 126–127, 191

Ģimenes vēsture, uzpurēšanās, lai to veiktu, 138

I

Itālijas misija, Lorenzo Snovs to izveido, 20–22, 197–200

Izglītība

- garīga, 39, 61
- prasa ticību, piepūli un neatlaidību, 37–38
- tās nozīmība Lorenzo Snovam, 3–4, 35–38

J

Jēzus Kristus

- Baznīcas galva, 229–230
- iepriekš veiktā ordinēšana, 106
- Jēzus Kristus Izpirkšana visu cilvēku labā, 179–180
- kristīšana, 50, 266
- liecība par Jēzu Kristu, 59, 178–179, 269–270
- lūdza, lai visi būtu kā viens, 189–190
- misija, 267–269
- nāks uz Zemes, lai valdītu, 270
- paaugstināšanas iegūšana caur Jēzu Kristu, 83–85, 267–269
- pakļāvās Tēva gribai, 144–147, 267–269
- parādās Kērtlandes Templī, 240–242, 269–270
- parādās Lorenzo Snovam, 27, 229–230
- paraugs, kā nepadoties kārdinājumiem, 243
- piedošana caur Viņa Izpirkšanas asinīm, 52
- piedzimšana, 267
- priesterības kalpošanas paraugs, 179–180
- Jēzus Kristus Baznīca
 - celta uz droša pamata, 231–233
 - virzās uz priekšu, neskatoties uz pretestību, 227–230, 231–233
 - Skat. arī* Dieva valstība; Kalpošana Baznīcā
- Jēzus Kristus Otrā Atnākšana, 270

K

Kalpošana Baznīcā

- grūta, taču sniedz prieku, 185
- katrs aicinājums ir svarīgs, 180–183
- palīdz citiem saņemt glābšanu, 179–180
- Palīdzības biedrība sniedz kalpošanas iespējas Baznīcā, 164–165
- uzticīga un enerģiska, 183–184
- Skat.* Kalpošana citiem

Kalpošana citiem

- ļauj mums iegūt dievišķas īpašības, 251–252
- personīgo motīvu izpēte, 209–210
- pilnveidošanās — kalpojot citiem, 249–251
- svētības — kalpojot citiem, 247, 248
- talantu izmantošana — kalpojot citiem, 212
- vairo mūsu laimi, 249
- Skat. arī* Kalpošana Baznīcā

Kārdinājumi

- kā izvairīties, 239–240
- misionāriem no tiem jāizvairās, 223
- nepieļaut, ka tie mūs pārvar, 240–242
- Tas Kungs mūs stiprina, lai mēs tos pārvarētu, 108–109
- tempļa darbs mums palīdz tiem pretoties, 138–139
- uzticība to laikā, 107

Kērtlandes Tempļis

- Jēzus Kristus parādās Kērtlandes Templī, 131, 240–241, 269–270
- svētības Kērtlandes Tempļa iesvētīšanas laikā, 240–241

Klafs, Viljams, palīdz izglābt Lorenzo Snova dzīvību, 69–71

Konfirmēšana. *Skat.* Svētais Gars

Kristīšana

ir pirms Svētā Gara dāvanas saņemšanas, 48–49

Jēzus Kristus kristīšana, 50, 266

kristību derību turēšana sniedz svētības, 53–55

Lorenzo Snova kristīšana, 5, 45
nepieciešama grēku piedošanai, 48–49, 51–52

tiek izpildīta ar atbilstošām pilnvarām, 52–52

tiek veikta ar iegremdēšanu, 49–50

Kvorumi, vienotība, 190–191

L

Labklājība, tās noslēpums, 267

Labklājība, ziedošanās citu cilvēku labklājības celšanai, 213

Labvēlība, 169

Laime

ciešanās, 103–106

evaņģēlija pieņemšana sniedz laimi, 219

nodrošināta caur Jēzu Kristu, 267–269

pieaug, kad mēs citiem palīdzam to atrast, 249

rodama priesterībā, 202–203

Svētā Gara gaismas esamība sniedz laimi, 74–75

Laulība

mūžīga laulība, cilvēki jāmudina to noslēgt, 124

mūžīga laulība tempļos, 134–135

mūžīga laulība tiem, kas nav laulājušies šajā dzīvē, 125

Palīdzības biedrība mudina uz uzticību laulībā, 164

vienotības sajūta laulībā, 126–127

Lepnība, izpaužas Baznīcas vadītājā, 207, 209–210

Liecība

ir labs sākumpunkts, 60–61
par Džozefu Smitu un Atjaunošanu, 260–261

par Jēzu Kristu, 59, 178–179, 269–270

Likstas. *Skat.* Pārbaudījumi

M

Mācīšanās

ar Garu, 40–42

atkārtošana veicina mācīšanos, 39–40

mācīšanās prasa neatlaidību, 37–38
ticībā, 37–38

Skat. arī Zināšanas

Mājas. *Skat.* Ģimene

Malta, Lorenzo Snova kalpošana, 177–178

Miers

caur Jēzu Kristu, 267–269

Svētais Gars var sniegt mieru, 74–75

Mīlestība

citam pret citu, 191–194, 248–249

misionāru darbā, 220

misionāru mīlestība pret cilvēkiem, 224–225

pret Dievu lielāka nekā pret pasauli, 242

Misionāru darbs

Baznīcas locekļi kalpo, to veicot, 178–179

iemesli, kāpēc kalpot pilnlaika misijā, 218–219

kalpošana Debesu vēstnešu lomā, 223

labu un priecīgu ziņu nešana, 221–222

padoms kalpošanā, 221–222

palīdz citiem saņemt evaņģēlija svētības, 219–221

prieks misionāru darbā, 218, 223–225

- Tā Kunga palīdzība misionāru darbā, 217–218
 un mīlestība pret līdzcilvēkiem, 224–225
 uzpurēšanās kalpošanā, 219–221, 225
- Mundrums, kalpošana Dievam mundrumā, 183
- Mūžības godība, pārāka par pasaules bagātībām, 243–244
- O**
-
- Oziannas sauciens, 133–134
- P**
-
- Paaugstināšana
 iespēja iegūt, 81–85, 125
 iespējama caur Jēzu Kristu, 267–269
- Pacietība, nepieciešama, lai kļūtu pilnīgi, 93
- Paklausība
 Dieva gribai sniedz spēku, 144–147
 sniedz svētības, 47–48
- Palīdzības biedrība
 labvēlīga ietekme mājās, 164
 līdzdarbošanās ar priesterības nesējiem, 163–164
 palīdz Baznīcas locekļiem tiekties pēc celestiālās godības, 166
 sekmē Dieva valstības celšanu, 163–164
 stiprina mātes lomu, 164
 tās kalpošanas iespējas pieaug, 164–165
 tās misija, 163
 žēlsirdības un tīras reliģijas paraugs, 163
- Paļāvība
 uz Dievu, 165–166, 169–170
 uz Tā Kunga solījumiem, 234–236
- Panākumi
 gūstami, darot Tēva gribu, 144–148
 paklausība Dieva darbā sniedz panākumus, 183–184
- Pārbaudījumi
 dod mums iespēju izrādīt mīlestību Dievam, 107
 palīdz mums tuvināties Dievam, 109–110
 prieka rašana pārbaudījumos, 86–87, 103–106
 sagatavo mūs celestiālajai godībai, 106–107
 Svētais Gars mums palīdz tos izturēt, 75–77
 Tas Kungs mūs stiprina, lai mēs tos pārvarētu, 108–109
 uzticības saglabāšana pārbaudījumos, 103–106, 107
- Pasaulīgums
 atsacišanās iemainīt mūžības diženās lietas pret pasaulīgumu, 243–244
 bridinājumi — nekļūt pasaulīgiem, 239–242
 nošķiršanās no pasaulīguma, 98–99, 170–172, 242–243
 vērš mūs pret mūžīgajiem principiem, 240–242
- Pastāvīgais emigrācijas fonds, 187–189
- Patens, Deivids V., sniedz savu liecību Lorencu Snovam, 1, 3
- Patiesība, Svētā Gara dāvana vada mūs visā patiesībā, 71–72
- Pazemība
 nepieciešama, lai paveiktu Tā Kunga darbu, 234–236
 nepieciešama, lai sajustu Garu, 77
 nepieciešama vadītājiem, 213
- Pēctecība Prezidijā, 227–230

Piedošana, 193–194

Piemērs

ir daiļrunīgs skolotājs, 213
vadiņājiem un skolotājiem ir jāseko

Glābēja piemēram, 211

vecāki to rāda bērniem, 127–129

Pievēršana

caur pieaugošu ticību, 61–64

Lorenzo Snova konfirmēšana, 6–7,
57, 59–60

sākas ar liecību, 60–61

Pilnība

bauslis — tiekies pēc pilnības,
92–94

gūstama caur likstām, 104–106

lai to sasniegtu, nepieciešama

Debesu palīdzība, 92–94

mūsu darbības sfērā, 94–95

pakāpenisks process, 95–98, 99–100

tās sasniegšanai nepieciešama grēku
nožēlošana, 95–98

Pizgas kalns

izklaide Pizgas kalna apmetnē,
104–106

Lorenzo Snovs prezidē Pizgas kalna
apmetnē, 19, 103–106

Pretestība neiznīcinās Dieva valstību,
231–233

Prieks

prieka gūšana, neskatoties uz grūtī-
bām, 86–87, 109–110

veltīšanās patiesībai sniedz

prieku, 185

Priekšraksti

mirušo labā, 135–136, 138

sniedz mūžīgas dāvanas un svētī-
bas, 52

tiek veikti ar priesterību, 52–53,
200–201

Priesterība

aļģaunota caur Džozefu Smitu,
200–201

mums palīdz rast laimi, 202–203

mūs vada un pilnveido, 202–203

pilnvaras, kas piešķirtas no debe-
sim, 200–201

tās nesējiem jākalpo citiem, 203–205

tās nesējiem jāmeklē un jāizmanto
garīgās dāvanas, 203–205

tās nesējiem jārikojas pēc taisnī-
guma principiem, 203–205

tās nesēji sadarbojas ar Palīdzības
biedrības māsām, 163–164

R

Raksturs

attīstās pakāpeniski, 117–119

grēku nožēlošana to stiprina, 119

pareiza rakstura veidošana, 115–116

Svētie Raksti māca to pilnveidot,
116–117

taisnīga rakstura saglabāšana,
119–120

taisnīgs raksturs mūs tuvina Tam
Kungam, 119–120

S

Sievietes Tā Kunga darbā, 161

Skat. arī Palīdzības biedrība

Skolotāji

izglītojas, mācot citus, 249–250

kalpo ar mīlestību, 211

māca bērnus maksāt desmito tiesu,
157–158

nepieciešamība pēc Gara vadības,
40–42, 211

Smits, Alma L., palīdz izglābt Lorenzo

Snova dzīvību, 69–71

Smits, Džozefs

augstas morāles cilvēks, 257–258

bez jebkādas liekulības, 258–259

kad saņēma aicinājumu, bija sirsnīgs
jauns vīrietis, 256–257

kļuva arvien garīgi spēcīgāks un
ietekmīgāks, 259–260

- Lorenzo Snova kopīgi pieredzētais ar Džozefu Smitu, 255–256
- Lorenzo Snova liecība par Džozefu Smitu, 256–257, 260–261
- Lorenzo Snovs pirmo reizi redz Džozefu Smitu, 257
- mocekļa nāve, 227
- pedalijās nevainīgās izpriecās, 258–259
- priesterības atjaunošana, 200–201
- runā ar spēku Navū Templi, 255
- viņa dievišķais aicinājums, 256
- Smits, Hairams, mocekļa nāve, 227
- Snova, Eliza R. (Lorenzo Snova māsa) bez pēcnācējiem, 125
- Palīdzības biedrības otrā vispārējā prezidente, 161
- pavada Lorenzo Snovu braucienā uz Svēto zemi, 265–266
- Snova, Rozeta Leonora Petibouna (Lorenzo Snova māte), 3–4
- Snovs, Lorenzo
- apmeklē Svēto zemi, 265–266
- atsaucas Brigama Janga aicinājumam laboties, 113, 115
- atstāj naudu Brigama Janga sievai, 10–11
- bērnība, 3–4
- dod svētību Ellai Džensenai, 25–26
- dod svētību ievainotam kuģa stjuartam, 13–16
- dod svētību valdensiešu zēnam, 199–200
- draudzīgi izturas pret citu reliģiju vadītājiem, 28–30
- iegūst liecību, 6–7
- izglītība, 4–6
- izveido Baznicu Maltā, 177–178
- izveido Itālijas misiju, 20–22
- Jēzus Kristus parādās Lorenzo Snovam, 27, 229–230
- kalpojot misijā, viņam tiek izglābta dzīvība Havaju salās, 69–71
- kā pilnlaika misionārs, 7–15, 20–22, 69–71, 197–200
- kļūst par Baznīcas prezidentu, 26–27
- kristības, 5, 45
- māca desmitās tiesas likumu, 31–32, 151–154
- nolemj kalpot pilnlaika misijā, 217–218
- nosūta vēstuli priesterības vadītājiem Londonā, 207, 209–210
- organizē ģimenes pulcēšanos, 123, 124
- pārcieš vētru ceļā uz Angliju, 169–170
- pieredze — sadarbojoties ar Džozefu Smitu, 255–256
- pievēršanās ticībai, 6–7, 57, 59–60
- pilnveido priesterību, 113, 115
- saņem palīdzību no kāda vīra, kuram bija pakalpojis, 247, 248
- slāpes pēc mācīšanās, 3–4, 37–38
- stājas poligāmās laulībās, 17
- stāsta par publiskās uzstāšanās pirmajām grūtībām un panākumiem, 89–91
- tiek aicināts Divpadsmit apustuļu kvorumā, 19–20
- tiek atbalstīts par Baznīcas prezidentu, 229–230
- un tempļa darbs, 24–25
- uzstājas ar runu Palīdzības biedrības pasākumā, 161
- vāc ziedojumus Pastāvīgajam emigrācijas fondam, 187–189
- vada svētos Brigamsitijā, 23–24
- vada svētos Pizgas kalna apmetnē, 19
- Snovs, Olivers (Lorenzo Snova tēvs), 3–4
- Spekulāciju gars, izraisa atkrišanu no ticības Kērtlandē, 240–242

Svētais Gars

atklāj Dieva lietas, 73–74
 ietekmē klausītāju sirdis, 220
 kā mūsu draugs, 73–74, 77
 mudina Baznīcas locekļus kalpot
 misijās, 220
 palīdz ipašos apstākļos, 69–71, 75
 palīdz mums izturēt pārbaudījumus,
 75–77
 palīdz mums virzīties uz priekšu, 77
 palīdz veikt pienākumus, 75–77
 sagatavo mūs celestiālajai godībai,
 75–77
 sniedz mieru un laimi, 74–75
 sniedz padomus, 74
 Svētā Gara dāvana saistīta ar ticību
 un grēku nožēlošanu, 48–49
 Svētā Gara dāvana tiek piešķirta ar
 atbilstošām pilnvarām, 52
 Svētā Gara pamudinājumi izglāba
 Lorenzo Snova dzīvību, 69–71
 Svētā Gara vadība sniedz svētības,
 53–55
 tiek piešķirts ar roku uzlikšanu,
 51–52
 vada visā patiesībā, 71–72

Svētie Raksti māca par mūsu dievišķo
 potenciālu, 83–85

T

Tā Kunga darbs

mums nepieciešama Dieva palī-
 dzība, lai to paveiktu, 173–174
 sniedz labklājību, 174
 sniedz prieku, 185
 var būt grūts, 185

Talanti

līdzība par talantiem, 180–183
 vadītāji izmanto citu cilvēku talan-
 tus, 212

Tempļi

aicinājums nākt uz tempļiem,
 134–135

ģimeņu saistīšana, 135
 ļauj mums būt glābējiem, 138
 sagatavo mūs pretoties kārdināju-
 miem, 138–139
 sirdsšķīstie apmeklē tempļi, 138
 svētības par kalpošanu tempļi,
 138–139
 to nozīmīgums Lorenzo Snovam,
 24–25
 Tūkstošgades galvenais darbs, 138
 un priekšraksti mirušo labā, 135–138
 uzpurēšanās, lai strādātu tempļi, 138
 vietas, kur mācīties par Dieva svētī-
 bām, 134–135

Ticība

garīgas zināšanas to stiprina, 61
 kā Gara dāvana, 71–72
 piepūle to stiprina, 62–64
 saistīta ar kristībām un konfirmāciju,
 48–49
 ticības iegūšana stiprina raksturu, 119
 uzdevumu veikšana ticībā, 183–184
 Tūkstošgade, tempļa darbs tās laikā, 138

U

Upuris

citu cilvēku labā, 191–194, 251–252
 nepieciešams laicīgajai glābšanai,
 233–234
 nests ar Dieva palīdzību, 172–173
 obligāts misionāriem, 219–221
 Tas Kungs var prasīt upuri, 236
 tempļa darba veikšanai, 138

Uzticīgo liktenis, 79–82

V

Vadītāji

nedrīkst meklēt sev godu, 207,
 209–210
 vadītājiem ir pavēlēts ganīt Tā
 Kunga avis, 210
 vadītājiem jādeleģē pienākumi, 212
 vadītājiem jākalpo milestībā, 211

- vadītājiem jārūpējas par citu cilvēku
 labklājību, 207, 209–213
 vadītājiem nepieciešama Gara va-
 dība, 213
 Vajāšanas, neiznīcinās Baznīcu,
 231–233
 Valdensieši, 21–22, 197–200
 Vecāki
 vecākiem jādzīvo pēc dzīvības un
 glābšanas principiem, 129
 vecākiem jā māca bērniem maksāt
 desmito tiesu, 157–158
 vecākiem jā rāda piemērs bērniem,
 127–129
 veicina mīlestības un laipnības gai-
 sotnes veidošanos mājās, 126–127
Skat. arī Ģimene
 Vienotība
 atklāj pasaulei Tā Kunga raksturu,
 189–190
 Baznīcā, 190–191
 ģimenēs, 191
 kvorumos un organizācijās, 190–191
 padara mūs par vareniem ļaudīm,
 194–195
 rodas, kad kalpojam cits citam,
 191–194
 sagatavo mūs dzīvei Dieva klāt-
 būtnē, 194–195
 sniedz gaismu un sapratni, 194–195

Z

-
- Zināšanas
 dalīšanās zināšanās ar citiem,
 249–250
 garīgo zināšanu papildināšana, 61
 garīgu zināšanu gūšana prasa pie-
 pūli, 62–64
Skat. arī Mācīšanās

Ž

-
- Žēlsirdība
 Palīdzības biedrības locekles ir tās
 paraugs, 163
 tās izrādīšana visiem, 248–249

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA

